

*"Umulmadık sürprizler ve zihninizi kurcalayacak oyunlarla
dolu bir roman. Muhteşem bir yapıt."*

Tess Gerritsen

A₁

K₃

!₁

L₂

DANIEL PALMER

O₂

Y₁₀

U₁

N₁

ROMAN

L₂

A₁

R₁

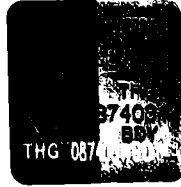
!₁

KORİDOR

AKIL OYUNLARI

Charlie Giles, kariyerinin zirvesinde bir yönetici. Kendisine şifreli notlar bıraktığını asla hatırlamıyor. Kimi öldüreceğini tek tek sıraladığı listeye ilk defa görmüşçesine bakıyor. Nasıl olur da en yakınındaki insanı bile öldürmek ister? Anlam veremediği bu şifreli notları kendisinin yazdığından emin. Gelebilecek tehlikelere karşı onu uyaran Anne Pedersen adında biriyle konuşuyor fakat kadının adı kayıtlarda yok. Ölmüş bir adam görüyor ancak polisi oraya götürdüğünde ceset ardında hiçbir iz bırakmadan ortadan yok oluyor. İşler daha da çığırından çıkmaya başladığında Charlie, kardeşi ve babası gibi şizofren olduğunu düşünmeye başlıyor.

Kendisini durdurabilecek mi yoksa bu sonu olmayan akıl oyunlarına yenileri mi eklenecek? Çözebilmesi için halüsinasyonlar arasında tek bir gerçeğe ihtiyacı var ya da gerçeğe aykırı tek bir ayrıntıya.

KORİDOR YAYINCILIK - 219

ISBN: 978-605-4188-36-7

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 16229

MATBAA SERTİFİKA NO: 16318

Akıl Oyunları

Daniel Palmer

Özgün Adı: **Delirious**

© 2011 Daniel Palmer

© Bu kitabın Türkiye'deki yayın hakları Nurcihan Kesim Ajans aracılığıyla Koridor Yayıncılık'a aittir.

Yayıncının izni olmaksızın çoğaltılamaz, kaynak gösterilmek suretiyle alıntı yapılabilir.

Yayın yönetmeni: Erdem Boz

Editör: Zübeyde Abat

Çeviren: Dilan Toplu

Kapak ve sayfa tasarımı: Tuğçe Ekmekçi

Baskı ve cilt: Oktay Matbaacılık, İstanbul

1. baskı: Koridor Yayıncılık, İstanbul 2013

KORİDOR YAYINCILIK

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi

No: 14 Kat: 1 D: 1 Zeytinburnu / İstanbul

Tel.: 0212 - 544 41 41 / 544 66 68 / 544 66 69

Faks.: 0212 - 544 66 70

E-posta: info@koridoryayincilik.com.tr

www.koridoryayincilik.com.tr

Genel Dağıtım: **YELPAZE DAĞITIM**

Tel.: 0212 544 46 46 / 544 32 02 - 03

Faks: 0212 544 87 86

E-posta: info@yelpaze.com.tr

AKIL OYUNLARI

DANIEL PALMER

Çeviren: Dilan Toplu

KORİDOR

GİRİŞ

Eddie, 28. Cadde otobüsüyle köprüye doğru ilerliyordu. Yanında yalnızca bir bilete yetecek kadar bozuk para vardı ve herhangi bir kimlik yoktu. Ölümünün kayıtlara doğru düzgün geçmesi, çok da önemseydiği bir şey değildi, zaten kimse önemsemeyecekti. San Francisco'yu Marin County'ye bağlayan yolda gezindi. Köprü, yaya trafiğine araçlardan iki saat erken açıldığı için etrafta sadece birkaç insan vardı ama otobandaki trafik, araç yoğunluğundan adeta kilitlenmişti. Birkaç dakika boyunca, sabah rutinlerini yerine getirmekte olan insanları seyretti; kahvelerini yudumluyor, telefonla konuşuyor ya da radyolarını karıştırıyorlardı. Bu görüntüleri aklına kazıyarak röntgenciliğin tadını çıkardı, tıpkı ölmek üzere olan bir adamın son yemeğini yerken yaptığı gibi.

Daha önce planladığı yere gitti, burayı oldukça iyi biliyordu: 109. lamba. Yüzünü doğuya, şehre doğru dönecekti. Çoğu insan son manzarasının, San Francisco'nun şık kıvrımları ve göğe doğru uzanan tepeleri gibi güzel bir şey olmasını istediğinden bu yönü tercih eder, yalnızca birkaç kişi batıya dönerek atlardı.

Eddie, bu düşüşün dört saniyeden daha fazla sürmeyeceğini biliyordu. Atlayacağı yer, yaklaşık seksen metre yükseklikteydi; yerçekimi, onu saatte yüz yirmi kilometre hızla aşağı çekecek ve altındaki su, bu hızla onda beton etkisi yaratacaktı. Belki sadece bir saliselik bir acı, sonra hiçlik. Detayları biliyor olmak onu daima rahatlatırdı. Gerçekler ve mantık; onu dünya çapında bir yazılım mühendisi yapan şeyler bunlardı. Atlayışa hazırlık yaptığı sırada, bunu ondan önce deneyen insanların hikayelerini okumuştı. Önünde yüzlerce üzücü hikaye vardı ve şimdi, kendisi de onlardan biri olmak üzereydi. Kısa bir süre sonra o da, 1937 yılında 1. Dünya Savaşı'nda savaşmış bir asker olan Harold Wobber'ın yoldan geçen birine "Benden bu kadar," deyip atlayarak başlattığı Golden Gate Köprüsü ölümlerinin bir parçası olacaktı.

Bir metreden biraz daha yüksek olan bariyerin üstünden geçip vücudunu, araştırmasında "kiriş" adı verildiğini öğrendiği geniş çubukların üzerinden sarkıttı. Sonra durup dalgalı ve soğuk denizin üstünde, ısınan havayı yakalamaya çalışan deniz kuşlarını seyretti ve son dakikalarının keyfini çıkardı. Parmak uçlarında duracak kadar yükselen Eddie, tırabzandan destek alarak kirişin üstüne çıktı.

Gözlerini sıkıca kapattı. Otuz iki yıllık hayatı gözlerinin önünden geçiyor, anıları hızla oynatılan resimler gibi, gerçek olduklarını düşündürecek kadar gerçekçi görünüyordu.

Beşinci yaş gününde bindiği midilli, anne ve babasının mezarı başında ağlayışı, yedi yaşında hâlâ olayın şokunu atlata-mamışken çıktığı ve sarhoş sürücüyü yakalayan şerifin yanında durduğu duruşma, yetimhane ve ardından gelen bitmek bilmez koruyucu aileler zinciri. Odasında yalnız başına ders çalışıp kitap okuyuşu. Sonra üniversite. Mezuniyeti. Ailesinin orada olup o anı görmesini ne kadar istediği. Kurdukları iş. Yeni bir başlangıç.

Enerjisi ve saatleri. İlk satışları. Mutluluk gelip geçici, ortağının ihanetiye asla geçmeyecek kadar kalıcı ve can yakıcıydı.

Derin bir nefes alıp biraz daha yükseldi. Bir parçası, herkesten bir sır gibi gizlediği bir parçası, korkunç bir üzüntüyle baş başaydı. Yapılması gereken şeyi yapacak cesareti bulamamış olmanın yarattığı hayal kırıklığı çok ağır basıyordu ve bu, sonsuza dek pişman olacağı bir şeydi.

Yeteri kadar pratik yapmış gibi kendinden emin bir şekilde, kiriş boyunca uzanan tırabzanın üstünden aşağı atladı. Ayakları köprüden ayrıldığı anda atladığına pişman oldu ve bir ipin ucuna asılıymış gibi, havada sallanıp durdu. Suyun derinliği sonsuz gibi görünüyor; güneş, dalgalanan suyun üzerinde, binlerce minik bıçak varmış gibi parılıyordu. Gözleri korkudan kocaman oldu, hâlâ geri dönüp bir yerlere tutunma şansı var mıydı? Vücudunu hızla sağa döndürdü ve düştü.

İvme, Eddie'nin nefesini kesmişti. Midesinde korku ve yer çekiminin yarattığı tuhaf bir his oluştu ve üzerindeki ince ceket, kendisine yeni bir rüzgar bulmuş bir yelkenli gibi yüksek sesle açıldı. Kendini koruma içgüdüğü işe yaramaz olduğu kadar güçlüydü de. Ölümüne tanıklık etmemek için gözlerini kapattı.

Düşmeye devam ederken kolları başının üzerinde sallanıyor, tutacak bir şey arıyordu. Bacakları havayı dövdü. Düşüşün iki saniyesi bitmiş, iki saniyesi kalmıştı. Artık herhangi bir renk, şekil, ışık ya da gölge göremiyordu. *Anne, lütfen beni affet.* diye düşündü. Atlamadan önce uzakta gördüğü bir mavna, şimdi gözden kaybolmuş; yok olan güneş, etrafındaki her şeyi karanlığa boğmuştu. Kendi korkmuş çığlığından başka hiçbir şey duyamıyordu. Zaman geçti.

İki... Sonra... Bir...

Suya çarparken vücudu gerildi; önce ayakları, sonra sırtı ve

en son başı. Çektiği acı, tahmin ettiğinden çok daha fazlaydı. Kırılan kemiklerinden çıkan ses, kulaklarında cınladı. Organlarının gevşediğini ve kendilerini orada tutan kıkırdaktan koparılmışçasına vücudunda gezindiklerini hissetti. Acı her tarafına yayılıyordu.

Bir an için, kendini daha önce hiç olmadığı kadar canlı hissetti.

Hissizleştirecek kadar soğuk olan su, burnundan içeri dolup genzine akınca öğürdü. Tuzlu suyu çıkarmak için gelen şiddetli öksürük, kırık kaburgalarından daha fazla acı yayılmasına neden oldu.

Yüzüstü hareketsiz yatarken batmaya başladı. Altındaki karanlıkta oldukça parlak bir şey ışıldıyor, boşlukta parıldıyordu. Ne olduğunu tam olarak göremese de oraya doğru yüzdü o da, Eddie'yle buluşmak için yükseldi.

Parlak şey, annesiyle babasıydı. Hayalet gibi gözleriyle ona gülümsüyor ve yanlarına gelmesini işaret ediyorlardı.

1

Monte dağınık yatağından kalkıp esneyerek gerindi ve pahalı meşe masanın altından çıkarak tembel tembel Charlie'ye doğru yürüdü. Charlie, tasmaı elinde duran üç renkli beagle cinsi köpeğe baktı ve gülümsemesine engel olamadı.

“Birileri tasmaını aldığımı duymuş, ha?” diye sordu Charlie, Monte'nin en sevdiği yeri, kulaklarının arkasını kaşıırken.

Kuyruğunu deli gibi sallayan Monte, Charlie'ye doğru uzanıp simsiyah gözleriyle, sabah yürüyüşlerine bir an önce başlamak için yalvarır gibi baktı. Monte'yi alıp eve getirmeden önce bir çiçek bile yetiştirmemiş olan Charlie, şimdi bu sadık dostunun olmadığı bir hayatı düşünemiyordu bile. Hayatı boyunca caza duyduğu ilgi nedeniyle, berbat bir sevgili olmasa asla sahip olamayacağı köpeğine ünlü caz gitaristi Wes Montgomery'nin adını koymuştu. Charlie'nin sıkı sıkıya bağlı olduğu rutinlerinin ve onun deyişiiyle, “karmaşık duygulara” karşı olan nefretinin, bir kız arkadaştan çok köpeğe uygun olduğunu gösterdiğini söyleyen, kısa süreli ilişkilerinin son halkası olan Gwen'di. Ve Charlie'nin çatı katında bulunan dairesindeki birkaç parça eşyasını toplayıp yağmurlu bir Cumartesi sabahı ondan ayrılmıştı.

Terk edildiği kadar kendisi de sevgililerini terk etmiş olan

Charlie, geçmişine takılıp kalacak ya da kendine acıyacak biri değildi. Bunun yerine öneriye kulak vererek sonraki birkaç saatini internette köpek türlerini araştırmakla geçirmiş, sonunda da beagle'da karar kılmıştı. Küçük oluşu nedeniyle apartmanda beslemeye uygundu. Aynı zamanda tüylerinin kısa oluşu, az dökülecekleri anlamına geliyor, bu da labradorlarla kıyaslandığında şansını artırıyordu. Kısa bir süreliğine, insan saçını andıran tüyleri ve kurnazlığıyla ünlü kanişleri düşünmüştü ama süslü püslü olanları gözünün önüne getirince bu fikirden vazgeçti. Birkaç kilometre uzakta bir çiftlik bulup aradı ve dakikalar sonra, etrafı dikkatini çekmek için havlayıp duran hevesli köpek yavrularıyla sarılmıştı bile.

Monte biraz daha yaşlı bir köpekti ve ufaklıkların ilgi çekme taktikleriyle pek ilgilenmiyor gibi görünüyordu. Charlie bir yavruyu bırakıp diğerini alırken, o, çiftlik sahibinin oturma odasında bir köşede sessiz sessiz oturuyordu.

“Peki ya bu?” dedi Charlie, köşedeki sessiz köpeği göstererek.

“O mu?” dedi kadın inanamayarak. “Onu bir barınaktan aldım. Isırmayı çok sevdiğini söyleyerek beni uyarmışlardı ama şimdiye kadar ısırdığı ayakkabılarım en fazla bir çöp konteynırını doldurur. Yine de iyi bir köpektir. Bunu gözlerinden bile anlayabilirsiniz, ne kadar iyi olduğunu. Geldiğinden beri, birilerinin ona da güzel bir yuva vereceğini umduk hep ama müşterilerimiz genelde yavrularla ilgileniyor. Yine de...” Sesi kesildi.

“Ne?” dedi Charlie.

“Yani, sanırım bir sevgiliniz ya da eşiniz yok, olsa o da karar vermek için burada olurdu. Eğer öyleyse, çalışıyor olmalısınız ve muhtemelen yoğunsunuz. Vücudunuz da formda görünüyor, ki bu kendinize bakıyorsunuz demektir. Kendiyle ilgilenen insan başka şeyler için pek zaman bulamaz. Belki de yavru bir köpek size göre değildir, yani onlarla ilgilenmek çok zaman alır.”

Charlie dinlerken başını sallıyordu. Kum rengi saçları ne-redeyse asker tıraşı yapılmış, buz mavisi gözleri, gümüş rengi, mat, oval bir tel gözlükle çevrelenmişti. Yalnızca dış görünüşüne bakarak, yavru köpek sahibine has bir rahatlıkta olmadığı anlaşıyordu.

Tek söylediği şey, “Olabilir,” oldu.

“Hem yalnız hem de meşgul biri olarak,” diye devam etti kadın, “belki de biraz daha büyük bir köpek size uygun olabilir. Daha üç yaşında. Bu, bir beagle için oldukça güzel bir yaş, yav-ruluktan çıkalı çok oldu. Bakın, eğer onu istiyorsanız, sizindir. Hatta bana iyilik yapmış bile olursunuz; aslında çok iyi bir kö-pektir, sadece biraz haylaz.”

Charlie, sanki kaderlerinin kesiştiğini bilirmişçesine kalkıp yanına gelen ve sessizce ayaklarının dibinde duran Monte’ye baktı ve onu okşamak üzere eğildi.

“Oldukça sakın görünüyor,” dedi. On beş dakika, cüzi bir ücret ve imzalanan birkaç belge sonrasında Charlie ile yeni köpeği Monte, birlikte ilk kez yürüyüşe çıkmak üzere oradan ayrıldılar. Gwen, Charlie’nin kendinden başka bir şeyle bu kadar ilgilendiğini ve onu bu kadar sevebildiğini görse gurur duyar, hatta belki de etkilenirdi. Monte’nin tüy döküşü, onu sinir bozucu değil aksine sevimli gösteriyordu; hayatını başka bir canlıyla daha pay-laştığının güzel bir işaretiydi bu.

Hiç değilse Monte, Charlie’nin sevebilecek bir şeyleri olduğunu ona fark ettirmişti. Gwen’in yeniden denemeye niyeti olsa, eskisinden çok daha farklı ve tatmin edici bir ilişkileri olabilirdi ama o çoktan hayatına devam etmiş, Charlie ise henüz onunla kıyaslayabileceği birini bulamamıştı.

Birlikte geçirdikleri üç yıl içinde, Charlie’nin hayatında tutarlı olarak var olan tek şey Monte’ydi. Yeni kurulmuş olan elektronik şirketi, uzun bir kur yapma döneminden sonra elektronik

devi SoluCent tarafından alınana kadar çılgın bir hızla büyüme-ye devam etmişti. Bu satın alma anlaşmasının gereğince, Charlie SoluCent'te üst düzey bir yönetici olmuş ve şirketini kapatıp tüm işlerini doğuya taşımıştı.

Hem Charlie hem de Monte, bir iş gününü beraber geçirme-ye alışmışlar ve bunun sonucunda da Charlie, SoluCent'te işe köpeğini getirme iznine sahip tek çalışan haline gelmişti. Şirket politikası olarak, yerleşke içerisinde evcil hayvanlara izin verilmediğinden, İnsan Kaynakları'na gidip Charlie'nin bu özel durumundan bahsedenlere yalnızca, bunun Charlie'nin sözleş-mesine konulan ekstra bir maddeden kaynaklandığı ve SoluCent İcra Kurulu Başkanı Leon Yardley'nin de bunu bizzat onayladığı söylenmişti.

Charlie'nin ürünü ve bu yeni departman, birçok kişi tarafın-dan SoluCent'in alt düzeyi için bir lütuf olarak görüldüğünden ve zaten iyi durumda olan hisselerin değerlerini daha da arttı-racağından, bu yanıt birçok kişi açısından tatmin edici olmuştu. 1.85 boyundaki Charlie ve 35 cm boyundaki Monte, üzerinde yürüdükleri halı kadar, SoluCent'in bir parçasıydı artık. Ama bir çift olarak ne kadar aşına bir görüntü verseler de, Monte birçok-ları için, Charlie'nin onlardan biri olmadığını da göstergesiydi. O özeldi ve kendisine de tam olarak böyle davranılıyordu.

Sabah yürüyüşüne hevesli olan Monte, Charlie'nin Tag He-uer saatinin alarmı ve hatırlatıcısı çalmadan tam on saniye önce sessiz ama heyecanlı bir şekilde havladı. Belli ki Monte'nin içsel saati şaşırtıcı olsa da, Charlie'nin pahalı saatiyle aynı dakikliğe sahipti. Charlie, Monte'nin tasmaını taktıktan sonra, halı döşeli küçük kabinlerle dolu labirent gibi koridorlardan geçip SoluCent Omni 2 binasının girişine yöneldi. Ekibi her zamanki gibi, ısrarla söylediğı üzere tam vaktinde gelmiş, onu bekliyor olacaktı.

Charlie eskiden her pazartesi sabahı toplantıların yarattığı

gerginlik hissinden ve tedirginlikten gurur duyar, korkunun verimliliği arttırdığını zannederdi. Oysa şimdi ekibinin hiçbir üyesi, Monte'nin de onlara dahil olmasının, pazartesi toplantılarının yoğunluğunu ve stresini azalttığını inkar edemezdi. Ama bu azalmanın, gevşemeyle alakası yoktu; hem de hiç. Bu pazartesi yürüyüşlerini merak edenlere sık sık, “Kalbe iyi gelen, akla da iyi gelir ve bu da, iş için iyi bir şey demektir,” derdi Charlie. Ama bugün, işler o kadar da iyi değildi. Hatta hiç, hiç iyi değildi.

2

Gökyüzü bulutsuzdu ve sabah güneşi her yeri aydınlatıyordu. Dışarı çıktıkları an Monte, ön kapıyı çevreleyen çalılara doğru onunla özdeşleşen hamlesini yaparak koşturdu. Charlie de orada kendisini bekleyen yöneticilere hızlıca selam verdi. Birleşme öncesinde hepsi başkan yardımcısıydı ama o zaman daha küçük bir şirketteydiler. Hızla büyümekte olan SoluCent'te Charlie müdür, onlar da üst düzey birer yöneticiydi. Sal, Barbara ve Tom, cep telefonlarından e-postalarını kontrol ediyor; Harry Wessner'la Steve Campbell ise ön taraftaki otoparkta geziniyordu. Hepsinin ayağında spor ayakkabılar vardı; Charlie'nin atletik hızına yetismeyi öğrenmişlerdi. Charlie'nin idari asistanı Nancy Lord da oradaydı ve Monte'yi takdir edercesine okşuyordu.

Başlarda, en azından birkaç kişi, pazartesi toplantılarını Monte'nin yürüyüşüyle birleştirmenin zamanı etkili kullanmak adına iyi olup olmayacağı konusunda tereddütlüydü ama Charlie'nin buna tepkisi, güne canlı bir yürüyüşle başlamanın insanın yalnızca moralini iyileştirmekle kalmayıp aynı zamanda karar verme yetisini de arttırdığını söylemek olmuştu. Monte'nin çalılıklardaki işi bitince, Charlie'nin Macellan Takımı'nın beş üyesi, saatte altı kilometrelik bir hızla yürümeye başladı ve Char-

lie, yol boyunca giderek hızlandı. Yürüyüş bittiğinde saatte neredeyse yedi buçuk kilometre hıza ulaşmış olabilir ve farkına bile varmayabilirlerdi.

Her zamanki gibi Charlie, yapılacakları konuşmaya başlamadan önce, herkesin yerleşkeyi çevreleyen bisiklet yolunda toplanmasını bekledi. Burada ana yoldan, durmaksızın akan trafiğin içine gömülmeden normal bir sesle konuşabilecek kadar uzaktaydılar.

“Tüm ekip, günaydın,” dedi. “Umarım hepiniz rahatça dinlenebildiğiniz bir hafta sonu geçirmiş ve yorucu bir hafta için gerekli enerjiyi toplayabilmişsinizdir.”

Başıyla onu onaylayan tek insan, Nancy Lord oldu. Diğerlerini adeta ter basmıştı, kızarmış gözlerle ona bakıyorlardı. Charlie’nin yanında çalışıyorsanız, hafta sonu da sizin için sıradan bir gün demektir. Onun isteklerine ve yüksek beklentilerine ayak uydurabilmek, çoğu insanın yapamayacağı fedakarlıklar gerektiriyordu ve bunların en değerlisi zamandı. Ama bu fedakarlıkların karşılığında da, hisseleri saymadan, yalnızca bonuslardan kazandıkları, Macellan Ekibi’nin tamamını, birçok insanın *bu kadar da olmaz* diyeceği bir zenginlik seviyesinin kıyısına taşımıştı.

Monte de hıza ayak uydurdu ve “paketin” birkaç metre önünden yürümeye başladı.

“Pekala,” diye söze girdi Charlie. “Neden şu Arthur Bean olayını anlatmıyorsun, Harry?”

Harry adımlarını sıklaştırıp Charlie’nin yanına geldi. Diğerleri şimdi geride kalmıştı ama hâlâ kulak misafiri olabilecek kadar yakındalardı. Konuyu biliyor ve bu konuşmanın Harry için pek de iyi geçmeyeceğini tahmin edebiliyorlardı. Sonuçta Arthur Bean onun adamıydı. Adam üst düzey bir kalite kontrol mühendisiydi ve kaynak kodunu, hacker arkadaşlarının InVision işletim

sistemini, ya da OS'ini, kırmayı denemesi için bloguna koymuştu; her şeyin çalışmasını sağlayan kodu. Bean, InVision'ın ürün zincirindeki birçok üründe, onları kırılmaya açık hale getiren hatalar olduğuna inanıyordu. Bunu Harry'ye söylemiş, Harry de problemi Charlie'ye iletmişti.

Charlie, kodun standartlara uygun olduğundan emindi ama Bean pek ikna olmuş gibi görünmüyordu. Daha özenli bir araştırma talepleri de cevapsız kalınca, meseleyi kendi başına halletmeye karar verdi. Charlie'nin Bean'in kaliteye böylesine önem vermesiyle bir sorunu yoktu, sadece onun yöntemlerinden hoşlanmazdı. İşletim sisteminin yeniden yazılması konusunda tek yetki Charlie'ye aitti. KFC'nin on bir tane bitki ve baharatın karışımından oluşan tarifi neyse, InVision'ın kaynak kodu da Charlie için oydu. Niyetiniz ne kadar iyi olursa olsun, onunla uğraşmamanız gerekirdi ama Bean bu isteğine engel olamamakla kalmamış, üstüne bir de Charlie'nin emirlerine itaatsizlik etmişti ve bu kabul edilemez bir davranıştı.

“Charlie, Bean'in yaptığı şeye kızdığını biliyorum,” diye başladı Harry.

“‘Kızmak’ sözcüğü hissettiklerimin yarısını bile ifade edemez, Harry.”

Harry başını salladı. “Anlıyorum, sadece Arthur Bean'in arkadaşları...”

“Hacker dostları demek istiyorsun sanırım,” diye düzeltti Charlie.

Yürüyüş tempoları Harry'yi nefessiz bırakıyor, yükselen tansiyon işini daha da zorlaştırıyordu. “Öyle de diyebilirsin,” dedi sonunda.

Monte biraz rahatlamak için durunca, ekibin geri kalanı da durdu ve Harry'nin arkasında pek de düzgün olmayan bir yarım daire oluşturdular. Şimdi Charlie'nin yüzünün kızardığını göre-

biliyor ve bunun yorgunluktan değil, sinirden olduğunu biliyorlardı.

“Öyleler. Senin adamın tarafından kaynak kodumuza erişim izni verilen bir avuç güvenilirmez hacker onlar, ” diye yanıtladı Charlie.

Monte yeniden bisiklet yolunda koşmaya başlayınca Charlie onu takip etti ve diğerleri de onun ardından yürümeye başladı.

“Eğer Arthur mümkün olan bütün yolları denediğini düşünüyorsa...” Harry bir yandan Charlie’ye yetişmeye çalışırken bir yandan da şansını deniyordu.

“Peki, bu takım çalışması neyi gösterdi?” diye sordu Charlie cevabını bile bile.

“6.1’de düzelttiğimiz önemli bir hatanın var olduğunu.”

“Önemli hata mı? Benim anladığım kadarıyla o hata, en fazla, InVision’ın dışındaki tabelada yazan sıcaklığı değiştirmek için kullanılabilecek bir şeydi,” dedi Charlie. “Ben buna pek de önemli demem, haksız mıyım?”

Harry yeniden başını salladı. “Bence de,” dedi. “Arthur’un raporu üzerine kodda bir değişiklik yaptık ve ben de onunla yöntemleri konusunda biraz konuştum.”

“Belki de konuşmak yeterli değildir,” dedi Charlie.

Harry bu laftan sonra Charlie’nin gerisinde kaldı. Blogun kendisi çok da büyük bir zarara yol açmamıştı, hatta Halkla İlişkiler bölümü hazırladığı birkaç raporda, bunun kodlamada kullanıcıyla iletişimi güçlendiren bir yenilik olduğunun altını çizmişti, yani Charlie bu işin peşini bırakabilirdi. Ama bu, Macellan Takımı’nın otoritesinin sarsılması demekti ve Charlie, bunu kaldıramazdı. Süreç ve otorite, saygı duyulması gereken şeylerdi, aksi halde gelecekte de böyle asiliklerin baş göstereceği aşıkardı. O nedenle de bu durum, kabul edilemez bir emsal teşkil ediyordu.

“Ben olaya el koyuyorum,” dedi Harry.

“Demek el koyuyorsun. Buna sevindim. Tam olarak nasıl bir müdahalede bulunacaksın?”

“İnsan Kaynakları’na onu uyarmalarını söyledim; ayrıca onu programa dahil ettik. Sorunu böyle halledeceğiz.”

“Pek de ‘halledilecek’ gibi durmuyor, Harry,” dedi Charlie. “Şirketi SoluCent’e satmayı, daha da iyi olabilmek için kabul ettim. Kuruluş aşamasındaki bir şirket böyle bir olayın üstünü örttebilir ama biz artık büyük bir şirketiz ve, eminim, Leon Yardley de benimle aynı fikirde olacaktır.”

“Evet, anlıyorum,” dedi Harry. “Ama İK Arthur’un blogunu ve bağlantılarını böyle kullanmasının onun hatası olduğunu söyledi zaten. Bana Bay Bean’i resmi bir yazıyla uyarmamı ve programa almamı öneren de onlar.”

“Resmi bir uyarı ve program, demek istediğimizi çok da iyi anlatmıyor ama değil mi? SoluCent’teki her birimin bizim ürünümüzün toplam satışlarda ne kadar önemli olduğunu bilmesi gerekiyor. Bunun için, ortaya çıkan bir sorunu düzeltmemiz gerektiğinde hızlıca işleri ele almamız gerekecekse, biz de öyle yaparız.”

“Ama o kadar basit değil. Bazı hafifletici sebepler var.”

Charlie dişlerini gıcırdattı.

Harry devam etti. “O ve eşi, nasıl söylesem...”

“Kelimelerle Harry, kelimeleri kullan.”

“Evliliklerinde bazı sorunlar yaşıyorlar; daha çok, bazı kötü yatırımlardan kaynaklanan maddi problemler. En azından bana anlattığı bu.”

“Peki, bu nasıl benim sorunum haline geliyor?”

Charlie midesinin çalkalandığını hissetti. İnsanlar ailelerini ve kişisel meselelerini kaç kez beceriksizliklerinin ve aldıkları kötü kararların mazur görülmesi için kullanacaklardı? Eğer o da

şizofren ağabeyini ve babasını, varlığı yokluğu bir olan annesini hatalarının sebebi olarak gösterse, MIT'e* burslu kabul edilmeyi bırak, liseyi bile bitiremezdi.

“Harry, banka evlerine yarın el koymaya karar vermiş bile olsa umurunda değil. Haddini aştı ve bunu bir kez yapmış olması bile yeterli. Onun işi yazılımın kalitesini arttırmak, o kadar. Bu işi düzgün yapmanın tek yolunun, yazılımımızı kurnaz arkadaşlarının oyun bahçesi haline getirmek olduğunu düşündüyse pekala. Bunu başka bir şirket için de yapabilir. Anlıyor musun?”

“Evet, Charlie, ama eminim o da şöyle düşünmüştür–”

“Ne düşündüğü değil ne yaptığı beni ilgilendiriyor. İş berbat etti. Biz hâlâ test aşamasında olsak da, SoluCent'e göre ürün resmen piyasada. Bunu anlayan var mı acaba? Test demek deneme demek. Ürünü deniyorlar, dağıtımını deniyorlar, seçkin perakendecileri deniyorlar, tüketici tepkilerini deniyorlar. Bunu beceremezsek, satıcılar ürünümüzün önemli ölçüde yetersiz olduğuna kanaat getirirse ki öyle değil, SoluCent InVision'ı piyasaya sürmek konusundaki ilgisini kaybedebilir. Bu ne demek biliyor musun?”

Ekibin çoğu Charlie ve Harry'nin oldukça gerisinde kalmış, onlara yetişmek için koşturmaya başlamıştı. Charlie, takım arkadaşlarının ona saygı duyduğunu ve onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ettiğini bilirdi ki öfkesinden korktuklarından bahsetmeye bile gerek yoktu. Ama Charlie, korkunun aynı zamanda odaklanmak anlamına da geldiğini biliyordu. Korku iyi olabilirdi, iyi bir araç. Ve eğer işleri yoluna koymak için karşındakileri korkutması gerektiye ve böyle yaparak güzel sonuçlar elde ettiyse, Charlie için bir sorun yoktu.

“Bu, InVision rafa kaldırılır demek. Bu, çoğunuz işten çıkarılırsınız demek. Bu, eğer Silikon Vadisi'ne geri dönmek ister-

* Massachusetts Teknoloji Enstitüsü. (Ed. N.)

seniz, büyük bedeller ödemeniz gerckir demek,” diye uyardı. “SoluCent’i Macellan Takımı’nın kilit elemanları olduğunuza ikna eden bendim. Eğer ben pozisyonumu kaybedersem, siz de kaybedersiniz. Ben yoksam, siz de yoksunuz. Senin için kim daha önemli Harry? Sen ve senin ailen mi yoksa Bay Bean ve onun borçları mı?

Charlie durdu. Sal ve Harry, nefeslerini düzene sokabilmek için durup dizlerinden destek almak zorunda kaldılar. Monte umursamadan burnunu çalıların arasına sokup bir ağacın arkasına doğru ilerledi. Charlie bu yöneticilere ne kadar para verirse versin, kendisinin InVision’a hissettiği tutkuyu onların asla hissedemeyeceğini ve InVision’la asla onun kadar gurur duyamayacaklarını biliyordu. Hangi komşu sizin çocuğunuzu sizin kadar sevebilirdi ki? Üstelik InVision öyle sıradan bir çocuk da değildi. O Charlie’nin çocuğuydu, gözde bir çocuk. Tüm notları 5 olan, üç spor dalında okul takımında yer alan, üniversite arkadaşlarının zafer gözyaşları dökmesini sağlayacak bir top atma kabiliyeti olan bir öğrenci. Dahi bir kemancı, göz alıcı bir ponpon kız. Charlie iş arkadaşlarının ve rakiplerinin, onun kendini işine bu kadar adanmasıyla inceden inceye dalga geçtiklerini biliyor ve bunu hoş karşılıyordu. Ona göre bu fısıltılar, komşunun başarılı çocuğunu kıskanan haset ebeveynlerin söylemlerinden farksızdı.

Charlie için InVision, Macellan Takımı’nın çabalarıyla milyar dolarlık elektronik sanayisinin önemli gelişmesinden çok daha öte bir şey; kan ve kemikler yerine kablolar, devreler ve plastikten yapılma bir oğul, bir mirastı. Yeni arabaların çoğundaki müzik setleri, kullanıcıların internetten indirdiği dijital müzik dosyalarını oynatabiliyordu. Birçok otomobilin standart donanımları arasında, büyükannelerini ziyarete giderken sıkılan çocuklar kavga etmek dışında da bir şeyler yapabilsin diye, yerleşik

DVD oynatıcılar bile vardı. Ve bazı arabalarda, elbette ki üst sınıf lüks modellerde, sesli GPS sistemleri de bulunuyordu. Ama ortalama bir kullanıcı için arabada film izlemek, yere saçılmış ya da koltukların arasında ulaşılamayacak yerlere girmiş DVD'ler, güneşlikten düşmek üzere olan ya da arabadaki fazlaca dolmuş bölmelere tıktırılmış olan CD'ler demekti. Sevilen dizileri izlemekse, DVD'ye kaydedilmedikleri takdirde imkansızdı. İşte bu ortalama kullanıcının dijital eğlencesini tek bir cihazda birleştirmek, arabadaki eğlence seçeneklerine evde kaydedilmiş dizileri de izleyebilmek gibi eklentiler sunarken bu cihazı taşınabilir hale getirmek. InVision'ın arkasındaki güç buydu.

Ayrıca InVision, piyasadaki diğer ürünlerin tümünden daha fazla depolama kapasitesine sahipti: Binlerce saatlik DVD film, dijital müzik ve televizyon dizisi, Silikon Vadisi'nden Pekin'e kadar hiçbir teknik adamın nasıl yapıldığını anlayamadığı kadar küçük bir cihazda. Bu küçük mucizeyi, tek ilgi alanı çocukları olan anneler ve teknolojiden uzak babalar dahil sayısız grup üzerinde deneyerek herkesin kullanabileceğinden emin oldular. Cihazın herkesin kullanımına uygun olduğu açıktı. Basitçe söylemek gerekirse InVision bir cep telefonu, uydu radyosu, bir iPod, bir TiVo, internet tarayıcısı ve sesli bir GPS sisteminin, iskambil destesi büyüklüğünde bir cihazda bir araya gelmiş haliydi. Ponpon kız, hey! Tüm ekip bu kadardı.

Dünyanın her yerinden otomobil üreticileri, bu teknolojiyi kendi markalarının adı altında üretip araçlarının standart bir donanımı olarak sunmak için sıraya giriyorlardı. Uluslararası Tüketici Elektronikleri Fuarı'nda yayılacak bir zehirli madde olasılığı kokusu, alıcıları BestBuy ve Wal-Mart'tan uzaklaştırıp yeni bir furyaya sürükleyebilirdi. Bu nedenle öncelikli görevleri, InVision'ın sırlarını korumaktı. Charlie daha önce bir kez ihanete uğramış ve bunun tekrar olmayacağına dair kendine söz vermişti.

On beş yıl boyunca yaratmaya uğraştığı her şey, şimdi başarılı bir tanıtımın elindeydi ve Arthur Bean ile onun kalite standartları, yoluna çıkamayacaktı. Başka birileri de.

“İstersen bir de şöyle anlatayım, Harry,” dedi.

“Evet?”

“Arthur Bean bir kez daha böyle bir şey yapar ve bu kez daha büyük bir soruna yol açarsa, SoluCent’e hayal bile edemeyeceğin bir zarar verirse, onu korumayı kendi kariyerini ve adını tehlikeye atmak pahasına göze alıyor musun?”

“Charlie, ben öyle düşünmüyorum—”

“Hayır, Harry. Belli ki düşünmüyorsun yoksa bu konuda çoktan bir şeyler yapmış olurdun. Şaka yapmıyorum, millet. Bu artık gerçek bir iş. Ya bunu yaparsınız ya da uğrunda ölürsünüz. Bunu yapmak istiyorsanız, benim istediğim gibi yapmak istiyorsanız, doğru olanı yapacaksınız. Anlaştık mı?”

Herkes sessizdi.

“Anlaştık mı?” dedi Charlie yine.

Etrafına bakıp Macellan Takımı’nın her üyesinin göreve bağlılığını yeniden teyit ettiğinden emin oldu ve bakışlarını uzun süre Harry’den ayırmadı ki o da gözlerinin içine baksın.

“Birbirimizi anladığımıza sevindim,” dedi Charlie. “Şimdi devam edelim, değil mi?”

Saatine baktı. Turu tamamlamak için saatte yedi buçuk kilometrelik bir hıza çıkmaları gerekiyordu. Macellan Takımı yöneticileri tek tek Charlie’ye gelip işlerinin durumunu anlattılar. Arthur Bean olayı çoktan geride bırakılmıştı. Adam kendi kuyusunu kendi kazdığı için, bu artık onun problemiydi. Charlie zaten her projenin ne durumda olduğunu biliyordu çünkü bölümünün her bir parçasını yakından takip ederdi. Birkaç önemsiz üretim sorunu ve Bean’in otoriteye olan saygısızlığı hariç her şeyin yolunda olduğunu bilmek güzeldi.

Yürüyüşlerini beklenenden üç dakika daha önce bitirdiler. Çoğu bu egzersizden yenilenmiş, daha dik yürüyen, amaçlarını gözden geçirmiş ve elbette, Charlie'ye göre, sağlıklı bir miktarda korkmuş bir insan olarak ayrılmıştı. Diğerleri kıyafetlerini değiştirmek için soyunma odasına doğru ilerlerken Charlie Harry'yi nazikçe kolundan yakaladı.

“Sebeplerini anlıyorum, Harry. Bazen doğru olanı yapmak kolay değildir,” dedi Charlie.

“Bazen değildir, haklısın. Neden onu SoluCent'te başka bir departmana göndermiyoruz?”

“Kendi başıma ona bir departman değişikliği sağlamamın mümkün olmadığını biliyorsun, değil mi? Kime referans verdiğime çok dikkat ediyorum, Harry. İtibarım benim için önemli ve Arthur Bean'in onu lekelemesine izin veremem. Ama kendisi şansını deneyebilir. Yine de bizimle kalamaz. SoluCent'te kendine uygun başka bir yer olup olmadığına karar vermesi için ona iki hafta verimiz, yeterli mi? ”

Harry başını salladı.

“Bak bir de şöyle yapalım. Finans danışmanımla Harry'yi bizzat görüştüreyim. Onu borçtan kurtarabilecek tek bir kişi varsa, o da benim adamım Stanley'dir.”

“Teşekkürler Charlie. İnsanlar senin talepkar olduğunu düşünüyor ama acımasız olmadığını bilmek güzel.”

Charlie güldü. “Yani Bean için işler oldukça karıştı ama eminim yeniden doğrulacaktır. Yazılımcıların başına sıkça gelir böyle şeyler.”

Harry ona yeniden teşekkür etti ve içeri girdiler. Monte ile birlikte ofise girdikleri an, Charlie onu Arthur Bean'in kariyer dışı aktivitelerinden daha fazla ilgilendiren bir şeyi düşünmeye başladı. Bir gece önce Anne Pedersen isimli bir kadından aldığı e-postayı. Anne'in kim olduğunu bilmiyordu. Daha önce hiç

konuşmamış, birbirlerinin e-posta adresini almamış ve görüşmemişlerdi. Outlook klasöründe aratınca da, sadece kadının tüketici elektronikleri pazarlama bölümünde çalıştığını görmüştü. Birbirlerini tanımasalar da kadın ona bir e-posta gönderip acil olarak öğle yemeği için buluşmaları gerektiğini söylemiş; konunun ne olduğunu söylemeyi reddederek yalnızca InVision'ın tehlikede olduğuna dair bir şeyler yazmıştı. Bu Anne Pedersen her kimse, onun ilgisini nasıl çekeceğini biliyordu.

Bir sonraki buluşmasından önceki boş zamanında, işleri tamamlamak için kendine verdiğinden daha uzun süredir Yapılacaklar listesinde olan bazı belgeleri temizlemeye karar verdi. Sonra masasındaki çekmecelerden birini açarak eski bir çift ayakkabı çıkardı ve onları giydiği an Monte'nin işe koyulduğunu hissedip gülümsedi. Monte'nin onunla birlikte ofiste olmasını seviyordu ama köpeğinin ısırma alışkanlıkları, Charlie onu aldığından beri pek de değişmemişti. Bu yüzden oturduğu an bu eski ayakkabıları giyerek yenilerin mahvolmasına engel oluyordu.

Charlie dizüstü bilgisayarını açtı ve koyu renk ekranın üzerine yapıştırılmış parlak sarı bir not kağıdıyla karşılaştı. El yazısı, mükemmel harfler kesinlikle kendisine aitti. Belki yaklaşan ürün tanıtımının yarattığı baskı sinirlerini test ediyor belki de gece geç saatte, takım ruhunu harekete geçirecek bir teşvik mesajı yazmaya çalıştığını hatırlayamıyordu. Notu ne zaman yazdığını çıkaramadı. Ya da bu şifreli yazıyı neden karaladığını. Not oldukça basitti:

Kendinden başka, kime güvenebilirsin?

3

Kendinden başka, kime güvenebilirsin?

Normal bir günde Charlie, kendi seviyesindeki çoğu yöneticinin bir haftada alabileceğinden daha fazla karar alabilirdi ve bu kararlar kendiliğinden ortaya çıkıyordu çünkü Charlie tek bir şeye inanıyorsa, o da kendisiydi. Bir an durup o notu ne zaman ve nerede yazdığını hatırlamaya çalıştı ama bir şey bulamayınca, kağıdı BlackBerry'sinin kılıfına koydu.

Hatırlamak onun işiydi; isimler, yüzler, olaylar konusunda ona ürününün elçisi olarak hizmet eden bir yetenek. Ama SoluCent'te olup biten bu kadar çok şey varken, bu meseleye çok da takılamazdı. Anne Pedersen'le olan buluşması yaklaşıyordu ve başka bir şey düşünecek ne vakti ne de sabrı vardı.

Monte nihayet ayakkabısını dişlemeyi bırakınca Charlie, kısa bir süre kulak kesildi ve masanın altından gelen horlamayı duydu. Bu ses onu rahatlatıyordu. Ayakkabılarını değiştirdiğine emin oldu, bir keresinde Yardley ile yapacakları toplantıya giderken Monte'nin dişleme ayakkabısını çıkarmayı unutmuştu. Böyle düşüncesizce hataları çok nadir yapar ama asla tekrarlamazdı. Sonra gönülsüzce e-postalarını cevaplamaya koyuldu. Çoğu zaten bir zaman kaybı oluyordu ama bugün özellikle can sıkıcıy-

dılar. Outlook'u kapatıp Lysol temizleyici mendillerden bir tane aldı ve masasını silmeye başladı.

Charlie'nin ofisi dikkat çekecek derecede boştu. Bazıları oranın boş olduğunu ya da sözleşmeli biri tarafından kullanıldığını düşündüğünü bile söylemişti. Onun, ofisini temiz tutmaya aşırı bağlı olmasını manasız bulanlar, onun nasıl büyüdüğünü bilseler, bunu anarlardı.

Charlie'nin çocukluğu tam bir kargaşa içinde geçmişti; belirsiz ve mükemmellikle ilgisi bile olmayan bir hayat. Bu yüzden geleceğinin öyle olmayacağına kesin olarak karar vermişti. Bunun bir parçası olarak, hayatındaki her şeyin bir düzeni olması gerektiğini düşünürdü çünkü Charlie için düzen kontrol demekti ve kontrol de, onun başarıya ulaşmasını sağlayan gizli malzemeydi. Ama bu alışkanlıklarının bir bedeli olduğunu biliyordu, mesela Gwen'le olan ilişkilerinin bitişi. Monte'yi eve getirdiği gün kendini ne kadar rahatlamış hissettiği göz önünde bulundurulursa, belki de Gwen'le o kadar zaman birlikte olabilmeleri bile bir mucizeydi.

Yine de değişmeyen bir tek şey varsa, o da kontrol edilemeyen insanlar hakkındaki düşünceleriydi. Bir şey istediğiniz zaman hemen gidip dosyayı bulamayanların yükselme şansı, hâlâ üniversitede olan stajyerlerden daha fazla değildi. Tüm bunların sonucu olarak da ofisini, neredeyse ibadet eder gibi bir bağlılıkla temiz ve düzenli tutuyordu; etrafa yayılmış dosyalar, kalemler, kahve fincanları ya da masa süsleri yoktu.

SoluCent çalışanlarının çoğu, odalarının ve ofis duvarlarının dışında da bir hayat olduğunu kendilerine hatırlatmak için, masalarına ailelerinin fotoğraflarını koyarlardı ama Charlie'de böyle bir şey yoktu. Ülkenin doğusuna geri döndükten sonra birkaç kişiyle görüşmüş ama romantizmden çok dikkat dağınıklığı ve drama ile

karşılaşmıştı. Hayatında bir ilişki istemiyor değildi elbette ama önceliğinin bu olduğu da söylenemezdi; InVision varken. Yine de tüm hayatı iş değildi. California'ya taşınmadan önce de hayatı buradaydı ve fırsat bulduğunda gördüğü arkadaşları vardı ama ürünün gelişimi hızlandığından beri, bunu o kadar da sık yapamıyordu. Boston'daki dairesinden birkaç kasaba uzakta yaşayan annesiyle bağlarını koparmamak içinse daha fazla çaba göstermişti. Kadıncağız nihayet “oğlunu” ve “torun köpeğini” Batı Yakası'ndan geri almış olmanın mutluluğu içindeydi ve her ay en az iki kez birlikte akşam yemeği yemek üzere anlaşmışlardı. Charlie, annesinin evine yaptığı gergin ziyaretleri bilerek kısa tuttuğu için bu yemekleri dışarıda yemeği tercih etse de Monte, oraya gitmeyi çok seviyordu; ama hava değişikliği için değil, komşunun kanişini kızdırmak için.

Annesi hâlâ, Charlie'nin de büyüdüğü o terk edilmiş aile evinde, Waltham'ın pek de güzel olmayan bir bölgesinde yaşıyordu. Charlie pek öyle gösterişli jestlerin adamı olmasa ve zor kazandığı parasını kolay kolay harcayamasa da, o köhne ve uyuşturucu kokan sokaktaki evin görüntüsü insanın kanına dokunuyordu. Yine de o ne kadar ısrar ederse etsin, annesi kendisine yeni bir ev alınmasını asla kabul etmezdi. Erkek kardeşi Joe, son birkaç yıldır vaktini Belmont'taki Walderman Hastanesi'nde, deneysel ve yoğun bir bilişsel terapide geçiriyordu ve anneleri, yeni bir eve taşınmanın Joe'nun tedavisini olumsuz etkileyeceğini düşündüğü için bu cömert teklife hayır diyordu. Bu Charlie'yi hiç şaşırtmadı, annesinin hayatı yıllardır Joe'nun etrafında dönüyordu zaten.

Aralarındaki beş yaş farka rağmen Charlie, bir keresinde kendini ağabeyine çok yakın hissetmişti. Joe, tam da babalarının gittiği ve işlerin kötüleşmeye başladığı yıl ergenliğe girmişti. Babaları sık sık duygusal durumu değişen ve çabuk sinirlenen biriydi.

Joe ise onun en sevdiği caz albümlerini, Charlie'nin derin bir trans olarak tanımladığı bir halde saatlerce dinlerdi. Bazen Joe günlerce ortadan kaybolur ve nereye gittiğini asla hatırlamazdı. Evdeyken de şiddetli öfkesi sık sık alevlenmeye başlayınca, anneleri tıbbi bir destek arayışına girişti. Aylar sonra doktorlar Joe'da nadir görülen epileptik bir sorun olduğunu söylediler. O zamanlar Charlie'nin okulunda bir çocuk nöbet geçirince Charlie de annesine bunu sormuştu.

“Joe neden titremiyor?”

“Herkes aynı şekilde nöbet geçirmez,” diye yanıtlamıştı annesi.

“Joe ölecek mi?”

“Hayır.”

Charlie için bu kadarı yeterliydi, o zamanlar sekiz yaşındaydı çünkü.

Bir süreliğine Giles ailesinin hayatı, babalarının ortalarda görünmüyor oluşuna rağmen normale dönmüştü. Sonra Joe on sekiz yaşına girdi ve o yıl, hastalığı tamamen farklı bir teşhisle isimlendirildi; babalarının da maruz kaldığı şizofreni. İstirap ve kargaşa, Giles ailesi için bir kez daha normalleşmişti ve bu, Charlie evden ayrılıp üniversiteye başlayana kadar, hatta o Batıda yaşadığı sürece bile devam etmişti. Bu yüzden Joe'nun Walderman'daki programı bulduğu gün, bayram sayılırdı. Nihayet o harabe evdeki hayat, biraz güzelleşebilirdi.

Walderman'a başladığından beri Joe önemli ölçüde ilerleme kaydetmişti. Charlie'nin Boston'a döndüğü ilk zamanlarda Joe, çalışmak şöyle dursun gününü nasıl geçireceğini bile planlayamıyordu. İki yıl ve Walderman'da geçen sayısız saatten sonra Joe, şehir merkezindeki bir gökdelende, geceleri ofislerin güvenliğini sağlamaya başlamıştı. Joe, akşam saatlerinin çok yavaş geçtiğinden şikayet ediyordu ama ne olursa olsun para kazandıran bir işti.

Hastalığı teşhis edildiğinden beri anneleri, uyanık olduğu tüm vakti Joe'nun bakımına ve sıhhatine adanmıştı. Charlie o zamanlar olup bitenleri tam olarak anlayamayacak kadar küçüktü ama şimdi geri dönüp bakınca, o tutkunun takıntıya dönüştüğünü görebiliyordu. Kimse kimseyi suçlamıyor ya da kimseye öfke duymuyordu ama ailece birbirlerine yakın oldukları da söylenemezdi. Charlie böyle büyümüştü; annesi ağabeyiyle o kadar ilgiliydi ki başkasına verecek hiçbir şeyi kalmamıştı. O da değiştiremeyeceği bir geçmişin yasını tutmak yerine tüm dikkatini daha önemli bir şeye vermişti, onlar gibi olmamaya.

Bazen Charlie, ağabeyi hiç hastalanmasa neler olabileceğini düşünürdü. Belki o zaman böyle bir motivasyonu olmaz ve o da bu denli başarılı olamazdı. Belki de Joe'ya bir minnet borcu vardı ama kardeş sevgisi açısından bakılacak olursa, o yıllar epey bir yara açmış ve aralarında kapanması mümkün olmayan bir mesafe bırakmıştı.

Babaları onları terk edene kadar ne Charlie ne de Joe onun şizofren olduğunu biliyordu. Anneleri bu kandırmacayı, çocuklar hastalığını ne kadar az bilirse o kadar iyi olacağına inanan babalarının ısrarına bağlamıştı.

Joe'ya da teşhis konulduktan sonra, Charlie şizofrenide genlerin etkisinin ne olduğu hakkında haklı bir araştırmaya koyuldu. Bulduğu şeylerin çoğu korkutucu boyutlarda bir riski işaret ediyordu. Alison Giles'in paylaştığı gerçeklerden biri de, Charlie'nin babasının ilaçlarını almayı bırakmış olduğuydu. Belki de yıllar önce bir ekim ayında, yağmurlu bir günde kimseye bir şey söylemeden çekip gitmesinin nedeni de buydu. O günden beri kimse ondan haber alamamıştı.

Masasını tamamen sildikten sonra, arkasına yaslanıp Anne Pedersen'in söyleyeceği, InVision'ı tehlikeye atabilecek bu kadar önemli şeyin ne olabileceğini düşünmeye başladı. InVision'ın

tehlikede olduğu düşüncesi hem bir sorun yaratıyor hem de bir bulmacaya benziyordu. Charlie, bir cevap bulmasına engel olacak kadar kızmış olsa da gururu ona, kadının ne söyleyeceğini bilmediğı halde ortada bir yanlışlık olduğuna inanmasını söylüyordu.

Charlie, InVision'ın SoluCent'in büyüme stratejisinde kilit rol oynadığına, satış tahminleri ve kâr planlamaları için son derece önemli olduğuna inandırılmıştı. Stratejik Kazanım Komitesi'nin A Takımı, bu yüzden Charlie'nin başlangıç projesinin yetişmesi konusunda bu kadar katı, ödemeler konusundaysa bu kadar cömert davranmıştı. Bu üst düzey yöneticilerin onu yanlış yönlendirmesine sebep olabilecek mantıklı bir açıklama yoktu.

Bu işlemden neredeyse on beş milyon nakit kazanmış olan Charlie, performansa ve ürün başarısına bağlı olarak gelecek olan teşvik primleri ve hisselerden de milyonlar bekliyordu. Şirketini satma kararını vermek çok kolay olmuştu çünkü bu, iyi para kazandıran bir işten süper lige geçmek demekti. Yine de şimdi durmuş, onu bu işe ikna eden insanların hayallerini yerle bir edip etmeyeceğini düşünüyordu. İçinden kendi kendine kızdı. Her şeyini kaybedeceği düşüncesinden ne zaman kurtulacağını merak etti. Anne Pedersen gibi kadınlar böyle imalarda bulunmaktan vazgeçtiğinde olabilirdi belki.

Charlie, Outlook'un yeniden başlamasını beklemek yerine, takvime bakmak için BlackBerry'sine uzandı ve yeniden o notu gördü.

Kendinden başka kime güvenebilirsin?

MIT günlerinde bir akıl hocasının, insan zirveye ulaştığında, aşağıda onu geri çekmek için bekleyen çok olur dediğini hatırladı. O zamanlar bir klişe olduğu düşüncesiyle umursamadığı bu söz, şimdi dini bir kitaptan alınmış gibi geliyordu.

İnsanlar daima onu dibe çekmeye çalışırdı ama Charlie, bir

popülerite yarışmasını kazanmak için değil, hayallerini gerçekleştirmek için oradaydı ve bu da, çok az insanın kaldırabileceği bir iş ahlakını beraberinde getiriyordu. İşini ilerletmesini sağlayacak olan şeyler hariç, hiçbir şeye ayıracak vakti ya da sabrı yoktu.

İki yıl kadar önce SoluCent'e geldiğinden beri, yerleşke içindeki beş kafeteryadan hiçbirine adım atmamıştı. Öğle yemeği molalarını Monte'nin yürüyüşlerine ayırıyordu, yemek yemeye değil. Tüm gün masa başında mesai yaptıkları için fazla kilolu olan çalışanlarıyla adı çıkmış bir sektörde, günde on dört saat çalıştığı için bu yürüyüşlere ihtiyacı vardı.

Ama bugün, bir istisna yapacaktı. Bugün, Omni Way isimli kafeteryada, saat 12'de Anne Pedersen'le buluşacaktı. Ancak o zaman böyle yüz yüze bir görüşme gerektirecek kadar önemli olan şeyin ne olduğunu öğrenebilirdi.

Charlie Monte'yi, masası Charlie'nin ofisinin hemen dışında olan Nancy'ye bıraktı ve o da, yürüyüş görevini devralmayı kabul etti ki Charlie her gün istese, her gün buna evet derdi. Hangisi bu işe daha çok seviniyor, anlayamıyordu Charlie.

Nancy, "O hâlâ senin köpeğin, Charlie," dedi, karnını okşatmak için sırtüstü dönen Monte'ye yönelirken.

"Sen ortalardayken beni unutması hiç de zor olmuyor ama."

Charlie ofisine döndü ve Görev Yöneticisini kullanarak bilgisayarını kilitledi. Şirketin bilgi işlem departmanı çalışanları, diğerlerinden şifrelerini düzenli olarak değiştirmelerini istemeden aylar önce, Charlie bu işi haftada bir yapmaya başlamıştı zaten. Bu onun, hackerlara ve yetkisiz erişime karşı aldığı özel bir önlemdi. Kimsenin, dosyalarına erişemediğinden emin olmaya çalışıyordu. Ofisin kapısını kapatıp kilitledi ve halı kaplı koridorda, başını yerden kaldırmadan merdivene doğru ilerledi. Onu zerre kadar ilgilendirmeyen sorunlardan bahsedilen ayaküstü sohbet-

lere vakit ayıramayacak kadar meşgul olduğunu göstermeye çalışıyordu.

Müdür yardımcısı ve elektronik çözümler danışma grubu başkanı olan Tom Connors'a hızlıca selam verip diğerlerini görmezden geldi. Tom Charlie'nin kendisiyle konuşmasını bekledi ama Charlie, diğer insanların ne düşündüğünü umursamazdı.

4

Charlie, kafeteryaya girdiği an, saatine baktı. 11.55'ti ve içerisi neredeyse ağzına kadar doluydu. Burası onun binasında değildi, o yüzden de masalarda oturan kimseyi tanımamasına ya da yemek sırasındakilerin onu fark etmemesine şaşırmamıştı.

Ama Anne Pedersen doğruca onun yanına gelip elini uzatınca şaşırdı. Yaka kartı ters döndüğü için kadının fotoğraflı kimliğini göremiyordu, oysa kimliklerde çalışan numaraları vardı ve Charlie buna bakarak kadının ne kadar zamandır orada olduğunu anlayabilirdi. Karşısndaki kırklı yaşlarının başında, zayıf, çekici, omuzlarına kadar uzanan koyu renk saçları ve kahverengi, davetkar gözleri olan bir kadındı. zerine oturan mavi bir bluz ve Charlie'nin, bir koşucuya ait olduğunu düşündüğü bacaklarını gözler önüne seren diz boyu siyah bir etek giyiyordu.

Charlie, kadınla sıkıca tokalaşırken, doğrudan onun gözlerine baktı. Bu, ortadan kaybolmadan önce babasının ona öğrettiği az sayıda şeyden biriydi: Biriyle el sıkışırken asla başka yöne bakma. "Bu güçsüzlük belirtisidir," derdi hep. Öte yandan Anne gergin görünüyor, gözlerini Charlie'den kaçırıp başka taraflara bakıyordu.

"Gelebilmene sevindim," dedi. Sesi, beklediğinden daha tok-

tu ve bu Charlie'nin hoşuna gitmişti. Gözüne daha iddialı ve çekici görünüyordu.

“Böyle bir şeyi nasıl dikkate almam?” dedi Charlie. “Ayrıca bana pek de fazla seçenek bırakmamıştın.”

“Evet,” dedi Anne. “Ben anlatmaya başlamadan önce yiyecek bir şeyler alalım istersen.”

Anne, tavuklu bir dürüm, yanında da kızarmış patates yerine cips söyledi. Belli ki formda kalışını sıkı bir diyetle değil, iyi genlere ve egzersize borçluydu. Charlie, vinaigrette soslu küçük bir salata ile limonlu maden suyu söyledi. Öğlenleri nadiren yemek yediği için gün ortasında yiyeceği zengin bir menünün yapılabaklar listesine etkilerini kestiremiyordu.

Uzun, kalabalık masalardan uzakta, üç tabureli, yüksek ve yuvarlak bir masaya oturdular.

“Ürünün gerçekten tehlikede,” diye söze girdi Anne.

Charlie başını yemeğinden kaldırdı. “Nereden biliyorsun?”

“Bak Charlie, seninle açık konuşacağım. Beni tanımadığını biliyorum ama daha önce uzun yıllar burada çalıştım ve şimdi de SoluCent’e, mecburiyetten döndüm. Çünkü kısa bir süre önce boşandım.”

“Senin adına üzüldüm,” dedi Charlie.

“Önemli değil. Neyse, yeni boşandım ve iki çocuğum, bir de hayatta kalmak için kıçını kaldırıp para kazanmaktan aciz bir kocam var.”

Charlie arkasına yaslandı, kadının bu sert tavrı onu şaşırtsa da samimiyetinden etkilenmişti. “Hepimiz bazen bazı şeylere mecbur kalabiliyoruz.” O anda aklına gelen tek şey bu olsa da, söyledikten sonra garip gelmişti.

“Burada uzun süre kalacaksam ki öyle görünüyor, Jerry Schmidt ile fazladan bir gün dahi geçirmek istemem.”

“Ah, Jerry çalışanlarıyla yaşadığı bir uyuşmazlıktan söz et-

mişti,” dedi Charlie. “Demek senden bahsediyormuş.” Charlie, söylediği bu beyaz yalandan pek hoşlanmadı ama bunu yaparak iki şey elde etmişti: Anne hem Charlie’nin içeriden bilgi sahibi olduğuna inanmış hem de Jerry hakkındaki görüşlerine katılmayacağı mesajını almıştı. Herkes Jerry Schmidt’in, matematik ve fen bilgisi sekizinci sınıf civarında durmuş olan yeteneksiz bir hödük olduğunu biliyor olsa da, adam hâlâ Charlie’den iki basamak üst bir mevkide çalışıyordu ve şirketin CEO’su olan Leon Yardley’yle yakındı. Bu da onu Charlie’nin asla kızdırmak istemeyeceği biri haline getiriyordu.

“Jerry’nin böyle popüler olması enteresan,” dedi Anne gülererek. “Dürüst olmam gerekirse, senin ürünün benim Jerry’nin grubundan kaçış yolum. Caroline Ramsey, InVision’ın pazarlama ekibinin başına getirildi. Beni sever ve ben de hiçbir şeyi onun için çalışmaktan daha fazla isteyemem. Birbirimizi TechTime’da çalıştığımız zamanlardan tanıyoruz. Neyse, ben InVision’ı, SoluCent’in geleceği için çok büyük bir güç olarak görüyorum.”

“Bana bilmediğim bir şey söyle,” dedi Charlie. “SoluCent gelip de teklif yapmadan önce bir süre şirketimi takip etmişti. Bunun büyüme stratejilerinin önemli bir parçası olduğunu biliyorum.”

“Pekala, Jerry onun işe yaramaz olduğunu düşünüyor ve iera kuruluna yapacağı bir sunumla, onları GM anlaşmasından çekilmeye ikna etmeye çalışacak. Anlaşmaya InVision’la ilgili olarak konulan şartlar yüzünden her şeyimizi kaybedeceğimizden emin.”

“GM herkes için berbat bir anlaşma!” diye çıktı Charlie. “Bizim sahip olduğumuz şey onların araç içi eğlence ve yönlendirme sistemlerinden yüz yıl ileride.”

“Ama Jerry’nin ilgilendiği tek şey, InVision’ın onun Ultima dijital müzik ve DVD oynatıcılarına ne yapacağı.”

“Ultima boktan bir dinozor kadar eski!” Charlie kızardı ve

önemli birileri konuşmalarını duyabilecek kadar yakında mı diye etrafa göz gezdirdi. Güvende olduklarından emin olduktan sonra yeniden, bu kez küfür etmeden tekrarladı. “Bunu bana niye söylüyorsun?”

“Çünkü,” dedi Anne, “Jerry’nin ekibinden ayrılmayı, tahmin ettiğinden daha fazla istiyorum. Bence baskıcı, kibirli ve çoğu zaman tamamıyla hatalı. Ama nedense Yardley onu seviyor ve eğer Jerry istediğini elde ederse, çocuklarım üniversiteye başlana kadar Ultima’da çalışmak zorunda kalırım.”

“Sebebi ne peki? Neden InVision’a bu kadar karşı?” Charlie, Macellan Takımı’nı ve eğer InVision kapanırsa onlara neler olacağını düşünmeden edemiyordu. Çoğu, Charlie’nin SoluCent’teki yönetici ekibinin bir parçası olabilmek için ailelerini de alıp burada bir düzen kurmuştu. InVision’ı kaybetmek, ona dahil olan herkes için korkunç bir yenilgi olurdu.

“Öncelikle, teknolojiden anlamıyor. Kaç defa anlatmaya çalıştım ama algılayamıyor işte. Eminim ki InVision’a saldırmak için hazırladığı PowerPoint’te de bir sürü hata vardır. İnsanları korkutmaya çalışıyor, InVision’ı Ar-Ge aşamasında tutup Ultima’nın pazarlamasına ve satışına devam etmek için tüm bilinmeyenlerin altını çizicek. Bu iş onun ekmek teknesi, milyonlarını buradan kazandı.”

Charlie yüzünü ekşitti. “Önerin nedir?”

“Sunumundaki her şeyi anlayacak kadar teknik bilgim yok. eminim kendisi de anlamıyordur ama kimsenin haberi olmadan o sunumu sana versem ve Jerry’nin bunu Yardley’ye sunacağı toplantının davetiyesini göndersem ilgilenir miydin?”

Charlie alt dudağını ısırды. Jerry’yle çatışmak, iki yıllık tanışıklığın kendisine sağladığı her şeyi riske etmek demekti. Kazanırsa, InVision’ın ve SoluCent’in elde etmek için cömert bir ücret ödediği patentlerin iddiasını arttırırdı ama kaybederse, bu

tüm güvenilirliğini yok eder ve onu muhtemelen orta düzeyde bir pozisyona düşürdü.

“Jerry’nin ekibinden ayrılmak istiyorum,” dedi Anne. “Ve bunu yapmamın tek yolu InVision. Bana senin yardımın lazım sana da benim. İkimiz de nelerin tehlikede olduğunu biliyoruz.”

“Toplantıyı sabote etmemi istiyorsun,” dedi Charlie. O devam ederken Anne başını salladı. “Ve sana, Jerry’nin PowerPoint’inde uydurduğu argümanları çürütecek bilgiler getirmemi istiyorsun.”

Anne yeniden başını salladı.

“Ve söylediklerinin doğru olduğuna güvenerek kellemini ve kariyerimi ortaya koymamı istiyorsun.”

Bu kez Anne kımıldamadı. “Hepimiz böyle yol ayrımlarına geliriz, Charlie.” Elini masanın üzerinden uzattı ve bir USB depolama aygıtı bıraktı.

Charlie, bunun içinde Jerry’nin sunumunun olduğunu düşündü.

“Ne karar verdiğini bana söylersin. Yardley’yle olan toplantı bu salı,” dedi Anne.

“Çatışmaya hazırlanmak için fazla zamanım yok desene.”

“Bu bir çatışma değil, Charlie. Bu bir savaş.”

5

Charlie, kırmızı kravat takmış, mavi çizgili Brooks Brothers takımını giymiş ve siyah, deri Tumi çantasını sağ eline almıştı. Gözleri, arka arkaya uykusuz geçen gecelerden ötürü çökmüş ve küçülmüş olsa da hiçbir korku belirtisi göstermiyorlardı.

Tanıdığı birçok iş arkadaşının ofislerinin yanından onlara bir el bile sallamadan geçerek, kendine güvenir bir halde koridorda yürüdü. Odaklanmak her şeydi. Toplantı için olmasa; bu kendine güven içeri girişine, söyleyeceklerine, sunumunun her detayına yansımayacak olsa, hiç önemsemezdi. Ama söylemek istediklerinin Jerry Schmidt'in profesyonel yıkımına sebep olacağı mesajını vermek için eksiksiz ve etkin bir kontrole ihtiyacı vardı. Parça parça bitirecekti. Acımasızca.

Toplantıdan önceki günler son derece bulanıktı. Charlie'nin karartı olarak adlandırdığı, yaşadığını bile hatırlayamayacak kadar yoğun bir çalışmayla geçirdiği saatlerden oluşan loş bir pasajdı sanki. Monte'yi evde bırakmış ve gün içerisinde eve dört defa gelip yürüyüşlerini yaptıracak birilerini tutmuştu. Bir süre ona bir köpek kulübesi yapmayı düşünse de, Monte'nin kilit altında kalacağı düşüncesi, onu son derece rahatsız etmişti. LCD ekranının yumuşak parlaklığına bakarak ve işlenmemiş verileri

inceleyerek geçen yorucu saatler boyunca Charlie sorunlara dişini geçirmiş, her bir argümanı, sapasağlam olduğuna emin olana kadar değiştirmiş ve her bir iddiasını mercek altına yatırmıştı. Tüm görüşmelerini iptal etmiş ve Macellan Takımı'yla da sadece çok kritik anlarda konuşmuştu.

Ağır bir baş ağrısı gibi sabit, kalıcı ama çok da güçlü olmadan, Anne Pedersen düşüncelerine sızan tek dikkat dağınıklığı olmuştu. Onu arayıp, bunca şeyi Charlie için riske atışına teşekkür etme isteği son derece zorlayıcı olsa da Charlie, karşı koymayı başardı. E-posta ve sesli mesajlar riskliydi, ayrıca arkasında elektronik iz bırakmamak konusunda çok dikkatliydi. Eğer her şey istediği gibi giderse, Jerry Schmidt kendisini bir bataklığın içinde bulacaktı ama Charlie, Anne Pedersen'i da kendisiyle birlikte dibe götürmesine, ne olursa olsun izin vermeyecek, InVision SoluCent'teki yerini sağlamlaştırdığında da, bu iyiliğinin karşılığını ödeyecekti.

Sert, koyu renk bir ahşaptan yapılmış olan kapılara yaklaştı. Duvardaki mermer tabelada ŞAHİN ODASI yazıyordu. Charlie durup derin bir nefes aldı, kapıya doğru uzandı, kolu çekti ve içeri girdi.

Leon Yardley, uzun konferans masasında oturuyor, eğilmiş halde bir kağıt yığınınına göz gezdiriyordu. Başını kaldırıp kafası karışmış gibi tuhaf tuhaf Charlie'ye baktı.

“Merhaba Leon,” dedi Charlie. “İyi bir gün geçiriyorsundur umarım.”

Leon Yardley soluk tenli, zayıf, at nalı gibi bir kafası olan yetmiş yaşlarında bir adamdı. Boca'da golf oynayarak geçirdiği kışlardan dolayı, alnında güneş lekeleri vardı. Boynu, yaşındandır otürü kırış kırış olmuştu ve başını taşıyabilecek kapasitede görünmüyordu. Yardley, özel dikim takımlarını dolduracak bir fiziğe sahip olmasa da Charlie, ondan çekindiğini hissetmişti.

Yardley'nin toplantılarından birinde bulunduğunu fark edince, vücudu karıncalandı.

SoluCent'teki konferans odalarını ve koridorları fotoğraflarıyla süsleyen adamın gölgesi, Leon Yardley, solan çehresini yalanlayan canlı bir ses tonuyla konuşmaya devam etti.

"Charlie," dedi. "Toplantıya senin de katılacağını bilmiyordum." Sesi boğuk ve dostçaydı. Charlie Yardley'nin Harvard yüzüğüyle oynadığını fark etti. Ara ara o kalın, altın halkayı dikenimsi parmağının etrafında ileri geri oynatırdı. Bu ya gergin olduğu anlarda bilinçsizce yapmaya alıştığı bir hareketti ya da adam Harvard'ın diğer tüm üniversiteleri gölgede bıraktığı inancını güçlendirmek istiyordu.

"Bu görüşme ajandamda bir haftadır kayıtlı," dedi Charlie.

O sabah bu yalanı dairesinde defalarca çalışmış, Monte'yi deneme tahtası olarak bile kullanmıştı. Hata yapma şansı yoktu. Toplantıya, baştan beri oraya aitmişçesine kabul edilmeli ve orada hoş karşılanmalıydı. Bunun için de Charlie de bolca bulunan özgüven ve dikkat gerekiyordu. Eğer bunu başarırsa, Yardley ve diğerleri, Charlie'nin de orada olması gerektiğini ve birilerinin, çizelgeyi düzeltmeyi unuttuğunu farz edecekti. Yirmi bin kişinin çalıştığı bir şirkette, böyle hatalar olurdu.

Jerry Schmidt de odadaydı. Önce Charlie'ye, sonra da Yardley'ye baktı ama bir şey demedi. Charlie'nin orada oluşuna tepki bile vermemişti.

"Seni de aramızda görmek her zaman büyük zevk," dedi Yardley samimi bir nezaketle. "Todd, bugünkü programı sen hazırlamıştın. Bay Giles neden bahsedecek?"

Pazarlamada henüz acemi bir başkan yardımcısı olan Todd Cumberland, Charlie'ye baktı.

"InVision," dedi Charlie. "InVision'dan bahsedeceğim, başka ne olabilir?"

Jerry Schmidt canlandı. Yuvarlak, ifadelerini açıkça gösteren bir yüzü; kahverengi, çalı gibi saçları ve kısık, sanki yeni uyanmış da görüşünü netleştirmeye çalışıyormuş gibi daima kırılan ve hareket eden oval gözleri vardı. Yıllar önce moda olan kahverengi bir takımın içine sığmaya çalışıyor, cilalanmaya fena halde ihtiyacı olan taba rengi ayakkabılar giyiyordu. En az yirmi beş kilo fazlası vardı ama Charlie'nin görebildiği kadarıyla bu, Jerry'nin umurunda bile değildi. Charlie bu tipleri iyi biliyordu: Görünüşüne önem vermeyen, mühendislik yetenekleriyle değil, pazarlama bilgisi ve özenli iş bitiriciliği sayesinde kayda değer bir servet edinen, eski kafalı bir iş delisiydi. Sahip olduğu özellikler şirketin esas amaçlarına ve Yardley'nin değişmez sadakatine mükemmel hizmet ediyordu, bu yüzden Yardley'nin Jerry'ye sırtını dönmesini sağlamak zorlu bir serüven olacaktı.

“Pazarlamanın seni iyi temsil edeceğine inanmıyor musun Charlie? Yoksa buraya gelmeni ve işleri halletmeni sana Mac mi söyledi?” dedi Jerry.

“Ben buraya kendim geldim, Mac şehir dışında olduğu için onunla bunları konuşacak fırsatım olmadı.”

Charlie'nin patronu Simon “Mac” Mackenzie tatildeydi ve birkaç gün daha orada kalacaktı. Zamanlama Charlie'nin açısından, daha iyi olamazdı. Mac'le çalışmaya başlayalı çok uzun zaman olmamıştı ama Charlie onu, böyle saldırgan taktiklere göz yummayacağını bilecek kadar iyi tanıyordu. Neyse ki, Mac'in bu durumda Charlie'nin işine çok yarayacak bir özelliği vardı: Tatildeyken ofis işlerine karışmamak.

Charlie, Todd'un yanındaki boş sandalyeye oturdu ve ortamın tadını çıkardı. Çocuk gibi etrafı merak eden gözlerle bakmamak için çok uğraşmıştı. Şahin Odası'nda yapılan bir toplantıya davet edilmiş olmak büyük bir ayrıcalıktı ve yürütme kurulunun

toplantılarına Charlie gibi yeni bir yöneticinin dahil edildiği görülmüş şey değildi. Daha önce bu surları kimsenin yıkmadığına şüphe yoktu.

Şahin Odası, SoluCent'teki en kritik, en önemli toplantıların merkez üssüydü. Burası, zeminden tavana kadar yerleştirilmiş olan cam raflarda, şirketin mükemmel ürün başarılarının bir tavuskuşu zerafetiyle sergilendiği bir tür müzeydi. Charlie, Yardley'nin koltuğunun arkasındaki duvarın tamamen, SoluCent'in en başarılı projelerinden biri olan VidOX oyun sistemlerine ayrıldığını fark etmeden geçemedi. InVision'ın önem sırasında VidOX'u gölgede bırakıp şirketin CEO'su ve yürütme kurulu başkanının arkasındaki duvarda, ehemmiyetine layık olan yeri garantilemesinin uzun sürmeyeceğini biliyordu.

Yatırımcılardan birinin, şirketin gidişatı ya da endüstriye uyumu hakkında şüphelerinin olduğu nadir durumlarda, insanların fikrini değiştirmek için Şahin Odası'nda yapılan bir görüşme yeterli oluyordu. İki düzine ekrandan yayılan parıltılar ve yanıp sönen ışıklar, en sert koşullarda bile tüm tereddütleri alıp götürüyordu.

Sonraki birkaç dakika boyunca yöneticiler, toplantıyı dikkate almamaya başladılar. Bazıları BlackBerry'lerine bakıp e-posta gönderiyor, bir kısmıysa telefonla konuşarak işlerini tamamlamaya çalışıyordu. Charlie, hiçbirinin birbiriyle konuşmadığını fark etti. İnsanların yükseldikçe birbirlerinden kopuyor olması, onu eğlendirmişti. Başkan yardımcısı olduğu zaman, çalışanlarıyla olan iletişimini bozmayacağına yemin etti.

Odaya girip sandalyeleri dolduran yönetici sayısı arttıkça, Charlie'nin özgüveni azalmaya ve kalp atışları hızlanmaya başlamıştı. Bunun ne kadar büyük bir toplantı olduğundan haberi yoktu, Anne Pedersen'in gönderdiği davette katılımcı listesi bulunmuyordu. Şimdi, neredeyse SoluCent'te çalışan herkes oradaymış gibi görünüyordu.

Charlie, neyin tehlikede olduğunu kendine hatırlatarak endişesini yendi. Jerry Schmidt tüm geleceğini mahvetmeden önce, karşı atağa geçmekten başka şansı yoktu.

Bu hareketin onu güç kaynağından uzaklaştırma tehlikesi içerdiği doğrudur. Eğer Leon Yardley, Charlie'nin InVision'ın SoluCent'in işlerini nasıl ileri götüreceği konusundaki iddialarına katılmazsa, Charlie'nin saldırgan taktiklerinden korkarsa bugüne kadar elde etmek için uğraştığı her şeyi kaybederdi.

Charlie derin bir nefes aldı ve kendine olan güvenini yeniledi. Başka şansı yoktu.

Herkes yerine oturunca, Leon Yardley konuşmaya başladı. “Hanımlar beyler,” dedi, “oldukça yoğun bir programımız var, bu yüzden vakit kaybetmeden başlamak istiyorum. Daha önce Bay Charlie Giles’la tanışmamış olanlarınız için: Kendisi InVision’ın ardındaki dahi çocuktur. Eminim daha önce, ondan sevgiyle bahsettiğimi duymuşsunuzdur.”

Charlie, yirmi çift kadar gözün kendisine odaklandığını hissetti. Kalbi hâlâ deli gibi atıyordu. Avuçlarında biriken terden kurtulmak için, ellerini deri koltuğa sürtmeye devam etti.

“Merhaba arkadaşlar,” dedi odayı selamlayarak. Kimsenin sesindeki çatlamayı duymadığını umuyordu.

“Doğal olarak, Charlie InVision’dan bahsetmek üzere burada,” dedi Yardley. “Ama tam olarak nelerden bahsedeceğini bilmediğimi itiraf etmeliyim.”

Kuzey Amerika satış departmanının başkan yardımcısı olan Megan Sullivan, herkesin duyabileceği bir şekilde iç çekti ve sordu. “Jerry de InVision’dan bahsetmeyecek miydi?”

“Evet,” dedi Jerry. “Ama belli ki, Charlie’nin de söylemek istediği şeyler var.”

Megan, cevap vermeden önce saatine baktı. “Leon, Micro-Comp meselesini tartışmaya da vaktimizin kalacağından emin olmak istiyorum.”

“Elbette Megan,” dedi Yardley. “Bu benim de aklımdaydı. Charlie, eğer senin için sorun olmayacaksa, programımız oldukça yoğun olduğu ve sen de bir çeşit sürpriz konuk olduğun için sana ancak beş dakika kadar bir vakit ayırabiliriz. Bu vakit senin için yeterli mi?”

Charlie bir an için başını kaldırıp bakamadı. *Ben onu Arthur Bean meselesiyle ilgili sorguya çekerken Harry Wessner da böyle mi hissetmiştir? Köşeye sıkıştırılmış ve korkmuş?* Charlie, böylesine kontrolsüz hissetmekten nefret etmişti. Kimse ışıklara dokunmadığı halde, oda şimdi daha loş görünüyordu. Kalbinin ritmini kulaklarında hissediyordu. Charlie Giles kimdi ki Jerry Schmidt’e böyle saldırıyordu? O da merdivenleri tırmanmaya başlamıştı ama Jerry’nin basamağında da değildi, en azından henüz. Ve bu, Jerry için aşağılayıcı bir deneyim olacaktı. Charlie bir an için adama acıdı bile.

Ama sonra, Jerry’nin ne amaçla burada olduğunu hatırladı. InVision’ı ortadan kaldırmak için buradaydı.

Kavgayı sen başlattın Jerry, diye düşündü.

Charlie sandalyesini geri itti ve ayağa kalktı. Güç merkezinin tüm katılımcılarıyla kısa kısa göz teması kurdu ve bir süre sessiz kaldıktan, kafasını topladıktan sonra, kendinden emin bir sesle konuşmaya başladı.

“Leon, beş dakikalığına söz hakkımın olması beni çok memnun eder.”

“Peki, tam olarak neden bahsedeceksin, Charlie?” dedi Jerry.

“Aslında Jerry,” dedi Charlie, “mademki bilmek istiyorsun, bahsedeceğim şey sensin.”

Bu cevap ufak çaplı bir kargaşaya, birkaç alaycı gülüşe ve fısıltıya yol açtı. Jerry Schmidt gülümsedi ama bu gergin ve zorlama bir tebessümdü.

“Anlayamadım,” dedi Jerry. “Benden derken ne demek istiyorsun?”

“Anlatmaktansa göstermeyi tercih ederim,” dedi Charlie.

İçten içe gülümsüyordu. Artık her şey onun kontrolündeydi.

6

Oda sessizleşti ve tüm gözler Charlie'ye odaklandı. Bir süre sonra Charlie, USB belleğini bilgisayara taktı ve PowerPoint sunumunu konferans salonunun n tarafındaki büyük, beyaz, kaldırılabılır perdeye yansıttı.

“Bunu nereden bildiğimi söylemek istemiyorum, Jerry, çünkü o zaman kaynağıma ihanet etmiş olurum,” diye başladı Charlie. “Ama bugün burada ne anlatacağını biliyorum ve saygısızlık etmek istemem ama sana katılmadığımı belirtmek zorundayım.”

“zgnm ama ne dediğini anlayamadım, katılmıyor musun? Bu bana biraz tuhaf geldi, Charlie,” diye yanıtladı Jerry.

“Olabilir, ama bugün burada olma sebebim bu. Siz yöneticilere, bu konuyu her yönüyle ele almanız ve InVision'in geleceği hakkında yalnızca bir tarafın bakış açısıyla hareket ederek acele karar almamanız için yalvarmaya geldim. *Senin* bakış aınla, Jerry.” Charlie, adını söylerken rakibiyle göz göze geldiğinden emin oldu.

“Hâlâ anlayamıyorum, Charlie,” dedi Jerry. “Sunumumun neyle ilgili olduğunu nereden biliyorsun?”

“şu anda bunun önemi yok. InVision'in, SoluCent'in geleceğini şekillendirmeye nasıl ve neden yardımcı olacağını size

anlatmanın en iyi yolunun, gerçekler ve veriler olduğunu düşündüm. Aranızdan bazıları için bunun sadece bir hatırlatma olacağından eminim.”

Charlie'nin sunumu yalnızca altı slayttan oluşuyordu ama her biri, özenle oluşturulmuş hikayesini anlatmakta son derece başarılıydı: Tüketicinin InVision'a duyduğu büyük ilgi, tahmin edilenden daha düşük olan maliyet, kapsamlı bir reklam kampanyası ve dünyanın en tanınmış otomobil üreticileriyle yapılan anlaşmaları da içeren çok yönlü bir satış stratejisi. Charlie bu işi son derece sıkı tutuyordu.

Etkili ama fazlaca hareketli olmayan sunum, ikna edicilik konusunda içeriğinden aşağı kalmıyordu. Kelime seçimlerini son derece büyük bir dikkatle yapmış ve hepsini ezberlemişti. Zamanlaması, acele ediyor ya da oyalanıyor gibi görünmeden, sunumu beş dakikada tamamlayacağını garantilemişti. Kendi seviyesindeki yöneticilerle yaptığı toplantılarda Charlie, dolu bir programa ve kısıtlı zamana ayak uydurmayı öğrenmişti.

Son slayt, doğrudan doğruya Jerry'nin Anne Pedersen'in gönderdiği sunumdan alınmış iddialarına bir yanıt şeklindeydi. Onunkilerin yanında, daha büyük ve kalın puntolarla Charlie'nin verileri vardı. Alt alta sıraladığı maddelerde de iddialarını destekliyor ve Jerry'nin iddialarının ne kadar yanlış olduğunu anlatıyordu.

“Buradaki sayılar, kesin verilerdir,” dedi Charlie. “Denetlenmeye açığım ve sizi temin ederim ki Macellan Takımı, her şeyde Genel Kabul Görmüş Muhasebe İlkelerini kullanır. Burada hata payı yok.”

Charlie'nin sunumu bittikten sonra da kimse konuşmadı. Yalnızca birkaç kağıt karıştırma sesi ve sandalyelerin çıtırtısı duyuldu.

“Sorusu ya da söyleyecek bir şeyi olan?”

Charlie odanın ortasında tuhaf tuhaf dikiliyordu. Sessizliği fark etti ve birilerinin konuşması için dua ederek topuklarının üzerinde sallanmaya başladı.

Jerry Schmidt dirseklerini masaya, çenesini de ellerine dayayıp derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. Çıt çıkmayan odada bu, neredeyse bir çığlık gibi gelmişti. Kafası karışmış ve endişeli görünüyordu. *Güzel*, diye düşündü Charlie. *Sert oynamayı sen istedin, Jerry. Kaybeden tarafta olmak nasılmış bakalım?*

“Charlie,” diye başladı Jerry yavaşça. Kurallara aykırı bir şey yapan bir çocuğu azarlar gibi otoriter bir tonda konuşuyordu. “Tekrar soruyorum, saldırdığın bu *sunumumu* nereden buldun?”

Charlie sırtmasına engel olamadı. *Elime düştün adi herif.*

“Bu önemli değil, Jerry,” dedi Charlie. “Önemli olan ne diyeceğini biliyordum ve SoluCent’in bir hissedarı olarak buraya gelip aksini göstermek zorunda olduğumu hissettim. Şimdi sen de gerçekleri benim gördüğüm gibi görüyorsun. Hikayenin iki tarafını da biliyorsun ve burada ikimizin de konuşma hakkı var. Son kararı yönetici takımına bırakmak konusunda benim içim rahat.”

“Böyle düşündüğüne sevindim, Charlie,” dedi Jerry. “Gerçekten sevindim. Sadece... Yani benim InVision’a *saldırmak* için burada olduğumu düşünmen garip.”

Bu yorum karşısında Charlie donakaldı. Dengesini korumak için bir adım attı ve kendini projeksiyon ekranının önünde, slaytlarındaki sayılar üzerinden geçerken ve projeksiyon lambasının sıcak beyaz ışığı giderek kızaran yüzünü aydınlatırken buldu.

“Affedersin Jerry, ne diyorsun sen? Sanırım anlayamadım.”

“Diyorum ki Charlie, buraya gelmeden önce sunumuma bir göz atman gerekirdi.” Jerry arkasına yaslandı. “*Benim sunumuma*,” diye de vurguladı. “*Benim* bugün sunmayı planladığım şeye. Baştan beri düşündüğüm sunuma.”

Jerry ayağa kalktı, sessizlik hâlâ bozulmamıştı. Bilgisayara doğru yürüyüp kendi PowerPoint'ini açtı ve büyük beyaz ekrana yansıttı. Charlie, kapak slaytını okuyabilmek için geri çekildi ve insanı hasta eden, yerin dibine geçme isteği uyandıran bir dehşete kapıldı.

Gelecek şimdi burada! InVision'la büyük kazanç

Hazırlayan Jerry Schmidt, Amerika Pazarlama Kanalı, Başkan Yardımcısı

“Kafam karıştı,” dedi Charlie.

“Hah, lanet olsun,” dedi Jerry dalga geçercesine şakıyan bir sesle. “Benim de Charlie! Benim de kafam karıştı ve afalladım. Benim de hakkımı kullanmamı ister misin? Yani, çoğunu anlattın zaten sen.”

“Ben... Ben... Anlayamıyorum.” Charlie kızardığını hissetti, kanı vücudunda hızla akıyor, kalbi göğsünde acımasızca atıyordu. Bir an gerçekten hasta olduğunu zannetti.

“Leon, beni programdan silebilirsin tamam mı?” dedi Jerry. “Charlie tüm slaytlarımı anlattı. Büyüme, yeni pazar payı, yeni tüketici talebi, çapraz satış şansı ve ilk yıldan yüz kırk milyon gelir ki bu düşük bir tahmin.”

“Charlie! Jerry!” dedi Leon. “Neler dönüyor burada?”

“Ben de aynı soruyu soruyorum, Leon. Sanırım cevabı bilen tek insan Charlie,” diye yanıtladı Jerry.

Tüm gözler Charlie'ye döndü.

“Oldukça güvenilir bir kaynak bana Jerry'nin bugün InVision projesini askıya aldırarak, yeniden Ar-Ge aşamasına göndermek için uğraşacağını söyledi. Ve bana Jerry'nin sunumunu veren de oydu,” dedi Charlie. “Neler olup bittiğini bilmiyorum ama sanı-

rım Jerry bunun kokusunu aldı ve beni kötü göstermek için sunumunu değiştirdi.”

“Eh, gerçekten de kötüsün şu an,” dedi Yardley. “Bu doğru mu, Jerry?”

“Elbette hayır!” diye çıkıştı Jerry. “Bu tamamen saçmalık. InVision’la ilgili tek bir düşüncem var, onu satmak. Hepsi bu! Bu muhteşem bir ürün ve SoluCent’i de daha iyi bir duruma getirecek. O kadar.”

“Charlie?” dedi Yardley.

“Slaytları elimde, Leon! Kimi kandırdığını sanıyor bilmiyorum,” dedi Charlie.

“Kimi mi kandırıyorum? Esas sen kimi kandırıyorsun, Charlie? Sözde benim olan bu PowerPoint’i sana kimin verdiğini söyle bana?”

Başka şansı yoktu, artık durum değişmişti. “Anne Pedersen,” dedi Charlie kısa bir duraklamadan sonra. “Sunumu Anne Pedersen’den aldım, birkaç gün önce öğle yemeğinde.”

Charlie’nin sonuçları düşünecek vakti olmamıştı ama kadının adını söylediği an, büyük bir suçluluk duygusuna kapıldı. Anne’in kendisine ne söylediğini hatırladı, daha yeni boşandığını. Bakması gereken çocuklarının olduğunu da söylemişti sanki. Elbette bu gerçek açığa çıktığı için kovulacaktı ama Charlie, onu tamamen bırakamazdı. Tanıdığı insanlar vardı, eğer mecbur kalırsa, ona başka bir şirkette iş bulabilirdi.

Charlie, Jerry’nin dikkatle düşündüğünü görebiliyordu.

Jerry sakın, heyecansız bir sesle söz aldı. “Onun kim olduğunu bilmiyorum.”

Charlie ona döndü. “Sen... Sen... Onun kim olduğunu bilmiyor musun?” Jerry’nin küstahlığı ve insafsızlığı, onu çileden çıkarmıştı. Jerry’nin, yaptığı şeyi örtbas etmek ve Charlie’yi küçük düşürmek için sunumunu değiştirmesi yeteri kadar kötüydü zaten ama böyle rahatça yalan söylemesi, akıl almaz bir şeydi.

Charlie destek bulmak; onu haklı çıkaracak, en azından Anne Pedersen'i tanıdığını, onunla birlikte çalıştığını ya da yemek yediğini söyleyecek birilerinin çıkmasını bekleyerek odaya bakmıyordu. Ama kimsenin bu işe karışmak istemediği açıktı, çıt çıkmadı.

“Dikkat et, Charlie,” diye araya girdi Yardley. “Sınırı aşıyorsun.”

“Sınırı mı aşıyorum? Ben mi sınırı aşıyorum?” İkinci cümlede sesi daha yüksek çıkmıştı. “Jerry burada oyun oynayıp duruyor ve ben neler olduğunu bilmiyorum. Anne Pedersen adında bir kadın benimle iletişime geçti ve bu dosyayı verdi,” elindeki USB belleği gösterdi. “Şirket rehberinde adını arattım, senin için çalışıyor, Jerry! Senin için! Ve sen bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun? Yapma!” Charlie, elini maun masaya öyle sert vurdu ki çıkan ses, o sessizliğin içinde bir gök gürültüsü gibi yankılandı.

“Yeter! Yeter!” Leon Yardley ayağa kalktı ve Charlie'nin boş sandalyesini gösterdi. “Bay Giles, otursanız sizin için daha iyi olacak.”

Charlie, Yardley Jerry'yle konuşmak için döndüğü anda denileni yaptı.

“Jerry, iddialarının arkasında mısın? Bugün InVision'ı lekelemeyi hiç düşünmedin ve Anne Pedersen senin çalışanın değil.”

“Evet,” dedi Jerry.

“O zaman bu meseleyi sonuçlandıralım.” Yardley, konferans salonundaki telefonu alıp operatörü aradı ve İnsan Kaynakları'ndan Gail Lyndon'ı istedi. Kadın telefona çıktığı anda da Anne Pedersen'in şirket geçmişini kontrol etmesini söyledi.

Hoparlörden “Anne Pedersen adında bir çalışanımız yok,” yanıtı duyuldu.

Yardley, teyit almak için Charlie'ye bakarak ismi tekrar heceledi. Charlie başıyla onayladı. Bir an odada duyulan tek ses, telefonun diğer ucundan gelen klavye sesi oldu.

“Üzgünüm,” dedi Gail. “Ama soyadı Pedersen olan hiçbir çalışanımız yok.”

Yardley ellerini sıkıca birleştirdi ve Charlie’ye baktı. “Dinliyorum.”

Charlie kekeledi. “Bildiğim her şeyi söyledim. Jerry için çalıştığını söyleyen Anne Pedersen adında bir kadın bana bu dosyayı verdi. Burada çalışıyordu, kimlik kartı vardı. Leon, bana bu dosyayı o verdi!” Oldukça çaresiz görünüyordu. Elbette böyle oldu, diye düşündü Charlie. Şu anki kabus ne kadar gerçekse, o da o kadar gerçektir.

“Peki bu kadının var olmayışını nasıl açıklıyorsun, Charlie?” dedi Jerry.

Charlie bir an düşündü. “Göstereyim.”

Kalkıp bilgisayara doğru yürüdü ve Anne Pedersen’in kendisine verdiği sunumu açtı. Kapak slaytı, ekrana yansdı.

“Her PowerPoint dosyasının birleşik özellikleri vardır. Bunlar dosyanın ne zaman oluşturulduğunu, değiştirildiğini ve bunu kimin yaptığını gösterir. SoluCent’te çalışan birinin oluşturduğu her dosya, yazar olarak o kişinin adını gösterir. Bu senin dosyan, Jerry, o yüzden yazar olarak da senin adın yazıyor olmalı.”

Charlie PowerPoint’te menüye tıkladı ve özellikler başlığının üzerine gelip tıkladı. Açılan pencereden de özeti seçti.

Ekrana bakıyor ama ne yazdığını algılayamıyordu. Birçok katılımcı öksürdü, biri de şaşkınlığını açıkça belirten bir ses çıkardı. Yazar kısmında yazan Jerry’nin, ya da Anne Pedersen’in adı değildi ve dosya da Charlie’nin söylediği gibi günler önce oluşturulmamıştı. Dosyanın tarih etiketi, önceki sabahı gösteriyordu ve yazar da Charlie Giles’ti.

7

Charlie'nin ana girişten, erken gelerek kapıldığı ön sıralardaki BMW'sine kadar yaptığı yürüyüş, sonsuza kadar uzanan bir asfalt ufku boyunca bir çeşit ağda üzerinde yürüyormuşçasına bitmek bilmedi. Bir zamanlar ona enerji veren yerleşke, şimdi sanki iç karartan ve kötü bir şeyler olacağının habercisi olan bir şeye dönüşmüştü. SoluCent'in, şimdi arkasında kalan cam ve tuğla karışımı binalarına bakarken Charlie'nin aklından binlerce soru geçiyordu.

Bu karmakarışık düşüncelerin içinde en kuvvetli yankılanan ve tekrar tekrar kendini gösteren, oradan olabildiğince hızlı uzaklaşma isteğiydi.

Arabasına bindiği an, bildik bir yerde olmanın rahatlığıyla kendini daha güvende hissetti. Tek bir lekesi bile olmayan ön camına bakarak, kadının yüzünü hatırlamaya çalıştı. Görüntü netleştikçe, Anne Pedersen'in gerçek olduğuna emin oluyordu; mantıklı tüm açıklamalar, inanmayı reddettiği şeyi gösterse de... Anne Pedersen diye biri yoktu.

Görüntü solmaya başladı. Charlie, Leon Yardley'yi düşündü, adam onun beklediğinden ya da hak ettiğinden çok daha kibar davranmıştı. Israr ettiği tek şey, o ve diğer yöneticiler bu konu-

ya farklı açılardan yaklaşıarak bir açıklama getirmeye çalışırken Charlie'nin o gün için oradan ayrılması olmuştı.

Biraz uzaklaşmak, neler olup bittiğini anlamak ve adını nasıl temize çıkaracağını düşünmek için tek şansı olabilirdi. Charlie motoru çalıştırınca, BMW sessiz bir hırıltıyla ateşlendi. Monte'nin arka koltukta duran yastığı boştu, daha önce kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti. Yeni yerleştirdiği Polk hoparlör sisteminden InVision'ın sakinleştiren sesi duyuldu.

InVision'ın eski prototiplerinden her birine, ünlü kaşiflerin adı verilmiş, ekibin kendisine de organizasyonun ana teması kendilerine yeni alanlar keşfetmekken Macellan Takımı denilerek bu gelenek sürdürülmüştü. Kendi arabasındaki model bir Kolomb'du; sınıfının üst sıralarında ve Charlie'nin toplu üretilen ilk model olacağına inandığı versiyondan sadece iki basamak geride.

“Merhaba Charlie, umarım güzel bir gün geçiriyorsundur,” dedi.

“Harikulade, muhteşem bir gün geçiriyorum,” dedi Charlie. “Jim Hall, ‘Alone Together’ lütfen.”

Hoparlörden Hall'un gitarından gelen, Ron Carter'ın büyüleyici ama başıboş takılan bas gitarıyla süslenmiş yumuşak notalar duyuldu. Charlie kımıldamadan oturup Jim Hall'un bir süre sonra başlayacak olan, kendine özgü solosunu bekledi. Parmakları hayali bir gitarın üzerinde dans ederken, notaları da hayalinde canlandırarak Hall'un çalışına odaklandı. SoluCent'le birleşiyor olmanın stresi, onu gitarını yeniden eline almaya itmişti ve kas hafızasının sayesinde, eski hızına dönmesi yıllarını değil yalnızca aylarını almıştı. Parmak uçları da kısa sürede nasır tuttuğu için, birkaç gün düzenli çalıştıktan sonra acımamaya başladı.

Tarzını ve bestelerini denediği onca caz ustasının arasında Hall'un yeri ayrıydı. Babası bir keresinde onun için “Keşfedil-

memiş bir cevher,” demişti. Hall’un doğaçlama konusunda büyük bir yeteneği vardı ki bu, Charlie’nin kendi denemelerinde asla örneklemeyi başaramadığı bir şeydi. Onun müzikal yeteneği taklitti anlaşılan, anlık gelişen yaratıcı ifade şekilleri değil. Rahat bir insan olamayışı, onu kayıt stüdyolarından ve canlı performanslardan uzak tutmuştu. Evin salonunda çalarken teknik hassasiyet güzeldi ama bir CD’de ya da canlı çalarken, olay tamamen hissetmeye ve doğaçlama yapabilmeye bağlıydı. Charlie kendine, bir gün öyle bir gitarist olmak için söz vermişti; her ölçüyü tekrar tekrar düşünmekten ve mükemmeliyetçilikten kurtulmuş, serbest bir gitarist. Yapması gereken tek şey, Hall’u dinlemeye devam etmektir.

Arabasını park ettiği yerden ayrılıp, kendisini önce 128. Yol’a oradan da Boston’a doğru giden 2. Yol’a çıkaracak olan ana caddeye çıktı. Zihninde son birkaç günü tekrar yaşıyor, hafızasını tetikleyecek ya da ona bir yol gösterecek şeylere rastlamayı umuyordu.

InVision’ın yol haritasında, “seyir halinde” olduğunu gösteren yeşil simgenin kırmızı olması gerektiğini düşündü. InVision akıl okuyabiliyor olsa, işaret kırmızı olurdu.

“Anne Pedersen’le geçen perşembe görüştüm. Saat on iki buçuktu ve Omni Way kafedeydik,” diye mırıldandı. Küçük bir çabayla, kadının yüzünü gözünde canlandırabiliyordu; porselen gibi suratı, zayıf ve uzun bacakları, koyu renk omuz hizasında saçları, sıcak ve samimi tebessümü, beyaz ve düzgün dişleri. “Bana bu dosyayı Anne Pedersen verdi, Tanrı aşkına!”

Charlie, USB belleği canı acıyana kadar sıktı ve bir an için, küçük cihazın bu baskıyla kırılacağını, bu kabusun da onunla birlikte yok olup biteceğini hayal etti.

“Toplantının davetiyesini bana o ilettiler...” Charlie’nin sesi kesildi. “Davetiyeyi bana ilettiler,” dedi tekrar. “Elbette. E-postası hâlâ bende!”

Ceketinin cebine uzanıp BlackBerry'sini çıkarırken gözleri parladı. Tüm dikkatini yola vermesine gerek olmadan araba kullanmaya alışkındı, cihazı çalıştırıp maillerini açtı. Tarihler gere sıraladıktan sonra, giderek artan bir panikle, yürütme kurulunun toplantısı için gelen davetin kaybolduğunu gördü.

Tansiyonu hızla artarken telefonunu kurcalayıp dikkatsizce şerit değiştirdiği sırada, bir arabaya neredeyse çarpıyordu. Birkaç günün tüm postalarını kontrol etti ve Anne Pedersen'in yüz yüze görüşme talebinde bulunduğu ilk e-postayı aradı. O da yoktu, silinen postaları kontrol etmek de bir işe yaramadı.

Bundan sonra ne yapabileceğini düşündü. Anne Pedersen, Charlie'yi Jerry'nin oyunuyla ilgili uyarma sebebi olarak Caroline Ramsey'yle çalışmak istediğini söylemiş olsa da şimdi Caroline'le görüşmenin bir faydası olmazdı. Şirket Anne Pedersen'in varlığından bihaber olduğuna göre, Caroline Ramsey de onu tanımıyor olacaktı.

Charlie, Anne Pedersen'in SoluCent'te çalıştığını iddia etmeye devam etmenin işini kolaylaştırmak şöyle dursun, daha da zorlaştıracaklarını biliyordu. Leon Yardley çoktan onu kenara çekip ürünü bekleme sürecinin yarattığı stresin, akıl sağlığını tehdit edip etmediğini sormuştu bile. CEO'nun ima ettiği şey açıktı; Charlie'nin kendi kariyerini baltalamak için Anne Pedersen adında bir hayali karakter yarattığını düşünüyordu. Elbette ki Charlie bunun doğru olmadığını söylemişti. Fakat Yardley'nin şüphelerinin doğru olmadığını göstermek için, adını temize çıkarmak için, Anne Pedersen'in gerçekte kim olduğunu bulmak zorundaydı.

SoluCent'ten ayrılmadan önce Omni Way kafeye tekrar gitmiş ama kimsenin ne kendisine ne de yemekte ona eşlik eden kişiye servis yaptığını hatırlamadığını öğrenince deliye dönmüştü. Kasiyerlerden biri, kafedeki işinin devamlı olmadığını, öyle olsa

Charlie'yle sohbet etmiş olacağını ve belki de onu hatırlayacağını söylemişti. Anne Pedersen'in yaka kartını kafede düşürmüş olup olamayacağını sormanın da alemi yoktu, şirkete göre öyle bir insan yoktu. Ama belki birileri kendi kartını kaybetmiş ya da çaldırmış olabilirdi. Bu kontrol etmeye değer bir olasılık, diye düşündü. Ayrıca, kendi Outlook erişim kayıtlarını da bulacaktı. Birileri sistemini kurcalıyor olabilirdi. Belki PowerPoint'inin bilgilerini değiştirmiş ya da ona e-posta gönderip sonra da silmişlerdi.

Emin olduğu tek şey, Anne'in e-postasını okuduğuydu. Gönderen kişiyi tanımadığı için o e-posta diğerlerinden ayrılmıştı. Ayrıca o e-postayı almasa, kafeteryada onunla buluşması gerektiğini nereden bilecekti ki? Bunun dışında herhangi bir açıklamayı kabul etmek, birbirlerini hiç görmedikleri olasılığına kucak açmak anlamına geliyordu. Anne Pedersen'in, tıpkı Yardley'nin ima ettiği gibi, hayali olduğu anlamına geliyordu.

Charlie BlackBerry'sini telefon moduna çevirerek SoluCent'i aradı ve bilişimden Lawrence Washington'la görüşmek istediğini söyledi.

Boğuk bir ses "Ben Lawrence?" diye hırıldadı.

"Lawrence, benim, Charlie Giles. Nasılsın?"

"Ne istiyorsun?"

Charlie, bilişim danışmanı olarak görev yapanların, şirketteki diğer çalışanlara göre daha az arkadaş canlısı ve daha az yardımsever olmalarını ironik buluyordu. Lawrence da onlardan biriydi. Charlie'yi sevse ve onun teknik zekasına saygı duysa da kariyerinde geçirdiği yıllar, onu zor bir adam haline getirmişti.

"Yardıma ihtiyacım var da."

"Kimin yok ki?"

"Bu ciddi bir şey," dedi Charlie.

"Pekala, dinliyorum."

“Birileri e-postalarımı kurcalıyor olabilir mi, öğrenmem lazım.”

“Neden böyle olduğunu düşünüyorsun?”

“Bunun önemi yok, güven bana. Sadece e-posta hesabıma yaptığım tüm girişlerin kaydını görmek istiyorum. Tarihleri ve saatleriyle.”

“Bu biraz vakit alabilir. Hangi zaman aralığında istiyorsun?”

“Dün.”

“Çok şaşırdım. Hepsi bu mu?” diye sordu Lawrence.

“Hayır,” dedi Charlie. “Kimse çalışan kartını kaybetmiş mi ya da çaldırmış mı, onu da bilmek istiyorum. Son birkaç ay içindekiler lazım.”

“Bunu sana söyleyemem, Charlie.”

“Lawrence... Benim... Bunu Bilmem lazım.” Charlie’nin se-
sindeki özgüven, şimdi yerini çaresizliğe bırakmıştı.

“Üzgünüm, ama bu seni ilgilendirmez.”

“Red Sox seni ilgilendiriyor mu?”

Lawrence sustu.

“Bu cumartesi. Yeşil Canavarlar Alakarga’ya karşı,” dedi Charlie.

“Bu resmen rüşvet, Giles.”

“Bu Red Sox.”

“E-posta olmaz. Bir ara diske atıp sana uğrarım, bakarsın.”

“Ben de yarın biletleri alıp sana uğrarım.” *Corner Ticket’tan alınca yalnızca yüz elli dolar tutacaklar.*

Charlie, BlackBerry’sini kabına koyarken gözü, günler önce bulup da buraya sıkıştırdığı notun sarısına takıldı. Yeniden okudu.

Kendinden başka kime güvenebilirsiniz?

Bu kelimeleri neredeyse Tanrının bir emriymişçesine ciddiye almıştı. Neler oluyordu? Önce yazdığını bile hatırlamadığı bir

not, sonra var olmayan bir kadın, sonra da belli ki kendisinin yazdığı ve hiç hatırlamadığı bir sunum.

Korkunç bir düşünce, bir keder dalgası gibi üzerine çöktü. Ya Yardley haklıysa? Belki de bu baskı baş edebileceğinden fazlaydı ve şimdi bilinçaltı, bundan kurtulmanın yollarını arıyordu.

Charlie başını hayır anlamında salladı.

“Hayır, olamaz,” dedi yüksek sesle. “Ne gördüğümü biliyorum... değil mi?”

Yanındaki koltukta açık duran BlackBerry kılıfının içindeki kağıda tekrar baktı. El yazısı hem aşına hem de bir uzaylı kadar yabancı görünüyordu.

“Ne zaman yazdım bunu?” diye sordu. “Ve neden?”

Yapışkanlı kağıdı kılıfın içinden alıp torpidoda bulundurduğu bir defterin içine sıkıştırdı. Bu not hakkında daha fazla düşünmek istemiyordu ama onu yırtıp atmaya da hazır değildi. En azından birkaç gizem daha çözülünceye dek.

Charlie, o gün yaşananları kafasında tekrar canlandırırken sisli ve güneşli bir öğleden sonraya doğru otomatik pilottaymış gibi yol alıyordu. Anne Pedersen gerçekten var olsa bile, bu PowerPoint sunumunu hazırlayan kişinin kendisi olmasını veya kayıp e-postaları ya da kendi yazısıyla yazılmış ancak hatırlayamadığı notları açıklamıyordu.

Bunlara stres mi sebep oluyor, Charlie?

Yardley'nin can yakan sözleri zihninde dönüp duruyordu.

Adamın gözlerinden, bu durumu çoktan kabullendiği belliydi. Yardley böyle düşünüyorsa, diye hüüzünlendi Charlie, diğerleri de peşi sıra gelmeye hazır demektir.

Deli damgası yiyeceğim.

Charlie, yapılacak ilk işin, böyle bir şeyin en ufak ihtimaler dahilinde bile mümkün olmadığını göstermek olduğuna karar verdi. İşin getirdiği stresin, Joe'yla ya da babasıyla özdeşleştirdi-

ği türde alternatif gerçekliklerle dolu böylesine detaylı bir hayal dünyası yaratmasına sebep olması imkansız gibi geliyordu. Sebep stres değilse, bir akıl hastalığı olabilir miydi? Charlie, ağabeyinin hastalığının, genellikle ergenlik döneminde, bir ihtimal de yirmili yaşların ortasında ilk belirtilerini gösterdiğini biliyordu, onun yaşlarında birinde neredeyse asla böyle bir şey görülmediğini de. Ama yine de bu mümkün müydü?

Direksiyonu sertçe sağa çevirerek, BMW'sini hızla seyretmekte olan bir Toyota 4Runner'ın önüne doğru savurdu. Diğer şoför buna, Boston'luların tipik bir özelliği olan orta parmak hareketiyle karşılık verdi. Çıkış rampasına saatte altmış kilometre hızla girerken, BMW'nin tekerlekleri yolu, reklamlarda bahsedilen hassasiyet ve kontrolle kavradı. Üst geçiti hızla kat ettikten sonra sol şeride geçip vitesini ikiye düşürdü ve 128. Yol'da ters yönde ilerleyen yola geçip Waltham'a yöneldi.

İş stresinin ya da geç baş gösteren bir beyin hastalığının bunlara sebep olmadığını kanıtlayabilirse, SoluCent'in lider ekibinin kendine olan güvenlerini yenileme yolunda büyük bir adım atmış olurdu ki bu da ona esas suçluları bulmada yardım sağlayabilecek kaynaklara erişim izni verirdi.

“Lütfen Annem'i ara,” dedi yüksek sesle.

InVision yanıtladı. “Annem aranıyor.”

Telefon altı kez çaldıktan sonra, nihayet biri ahizeyi kaldırdı.

“Merhaba.” Hattın diğer ucundaki derin sesin sahibi, az önce derin bir uykudan uyandırılmış gibiydi.

“Joe.”

“Charlie? Sen misin?”

“Bana bir iyilik yapman lazım, senden benim için bir numara bulmanı istiyorum.”

Joe bir süre hiçbir şey söylemedi. “Numara mı lazım?”

Yalnızca sorulan şeyin tekrarlanması için geçen bu süre, Charlie'ye oldukça uzun gelmişti. “Evet, öyle söyledim.”

“Ne numarası istiyorsun, Charlie?”

“Rachel Evans.”

Charlie, Joe’nun şaşırdığını anlayabiliyordu. “Ne? Dr. Evans’la niye konuşmak istiyorsun ki?”

“Seni neden ilgilendiriyor?”

“O benim psikoloğum, Charlie, elbette ilgilendiriyor.”

“Sadece bir araştırma Joe, başka bir şey değil.”

Charlie, yıllar boyu Rachel’in ismini defalarca duymuştu. Joe ona aşıktı. Ona, normalde kutsal şeylere verilen bir değer atfediyordu ve kabul etmek gerekirdi ki, onun deneme aşamasındaki bilişsel terapilerine başladığından beri, Joe kayda değer bir ilerleme göstermişti.

Charlie’nin tek istediği, bir uzmanın fikirleriydi ve Rachel, bildiği tek uzmandı.

Joe numarayı verince Charlie teşekkür etti.

“Annemi görmeye gelecek misin?” diye sordu Joe. “Çok hoşuna giderdi, eminim.”

“Bugün olmaz Joe,” dedi Charlie ve telefonu kapattı.

Araştırma, diye düşündü Charlie. Evet, yaptığım şey bu. Araştırma.

Arabayı daha akıcı olan şeride geçirdi ve Rachel’ı aradı. Re-sepsiyon görevlisi, hattı Rachel’a aktardı.

“Dr. Evans,” dedi dostça bir ses.

“Dr. Evans ben Charlie Giles, Joe’nun kardeşi. Sizinle konuşmak istediğim bir şey var.”

8

Walderman Akıl Hastanesi'nin, çimenlik bir tepenin üzerinde yükselen kırmızı tuğladan yapılmış binası, batmakta olan akşam güneşinin etkisiyle ürkütücü ve uzun bir gölge oluşturmuyordu. Charlie siyah BMW'sini araç yoluna doğru sürdü. Sensörler karanlığın çökmekte olduğunu algılayınca, xenon farlar kendiliğinden yandı. Charlie birinci vitesine geçti ve başka araçlarla dolu olan otoparkın uzak bir köşesine arabasını usulca park etti.

Buraya daha önce yalnızca bir kez gelmişti. Doğuya geri dönüşünden birkaç ay sonra annesine Walderman'da bir grup terapisine katılıp katılamayacağını sormuş, yıllardır Joe'ya seanslarda eşlik etmesini söyleyen annesiye buna son derece şaşırmıştı. Ona göre, Charlie'nin birdenbire böyle bir şey istemesi bir mucizeden farksızdı ama Charlie, bunun kendinden taviz vermek yerine aslında tam bir bencillik olduğunu asla söylemedi. Joe'nun bu kadar yakınında olup da hâlâ çocukken hissettiği kadar huzursuz hissediyor olmasını utanç verici buluyordu.

Charlie'nin sekizinci yaş gününden hemen sonra, doktorlar Joe'nun epileptik olduğunu söylemişlerdi. Bu hastalık Charlie'nin umurunda bile olmamıştı. Belki de bunun sebebi, Joe'nun krizlerinin daha içsel olmalarıydı, akli durumu biraz bo-

zulmuş biri gibi. Joc, nöbet geçirdiğinde, Charlie'nin okulundaki epileptik çocuk gibi kasılıp titremezdi. Gözleri arkaya doğru kaymıyor, dilini yutmasın diye kimse ağzına bir şeyler sokmak zorunda kalmıyordu. Joc'nun nöbet geçirdiğinin tek göstergesi, transa girmiş gibi ortamdan soyutlanmasıydı.

Yıllar sonra teşhis edilen şizofreniyse, çok daha gizli bir hastalıktı ve Charlie'nin Joe ile olan ilişkisinin her tarafına yansımıştı. Joe sesler duyuyor, tanımadığı insanların onun zihnini okuduğunu iddia ediyor ya da birilerinin onu takip ediyor olmasından korkuyordu. Bazen aniden bir şarkı söylemeye başlıyor ya da yabancı biriyle tuhaf bir şekilde tartışmaya başlıyordu ki Charlie böyle zamanlarda ondan utanırdı. On beş yaşında bir çocuk için Joe'nun bu rahatsızlığı önce bir tehdit, kısa süre sonra korkutucu bir şey ve nihayetinde de bir zamanlar yakın olan kardeşlerin arasındaki bir duvar haline gelmişti.

Joe'nun yanında kendini bu kadar endişeli, hatta zaman zaman korkak hissetmek Charlie'yi öfkeliyordu. Bu hisleri güçsüzlüğünün bir göstergesi olarak yorumluyordu çünkü. Bu korkunun yersiz olduğunu bilse de, üstesinden gelmeyi denemek yerine başka bir yaklaşım sergileyip bundan kaçmıştı. Her ne kadar pasif bir çözüm olsa da etkisiz olduğu da söylenemezdi.

Uzun zamandır var olan bu ilgisizliğini empatiyle değiştirebilmek için Walderman'da bir grup terapisine katılmıştı ve işte o zaman, kendini küçük, penceresiz bir bodrum katında, sekiz hasta, iki doktor ve altı yedi tane de akrabanın arasında bulmuştu.

Klostrofobisi ağır basmaya başlayınca, diğerleri otururken Charlie bu endişesini yenme çabasıyla ayakta kalmıştı. Küçük mutfığa gidip bir plastik bardağa ılık kahve doldurmuş, biraz süt tozu eklemiş ve çalışanların bakışlarıyla, ayakta duruşunun dikkat dağıttığını fark edince, kapının en yakınındaki sandalyeye oturmuştu.

Bir buçuk saatlik seans boyunca tek bir kelime bile dinlememişti. Ne kadar uğraşsa da ne bir umut, ne üzüntü ne de bir hayatta kalma hikayesi hatırlayabiliyordu. Bunun yerine hastalardan bazılarının sandalyelerinde kıpırdanıp durmasına ve bir adamın, herkesin dikkatini çekebilmek için sandalyesinin üzerinde ayağa kalkıp bağırarak adını söylemesine odaklanmıştı. Bir başkası, kendi kendine mırıldanıp duruyordu. Her biri son derece çaresiz, günahkar ve yolunu kaybetmiş gibi görünüyordu.

Ve her konuşanın ardından kendince, onları alkışlamak adına bir davul çalar gibi önündeki portatif sandalyenin arkasına vurup duran Joe, tanıdık bir utanç hissi uyandırıyordu.

Bu teşebbüs başarısızlıkla sonuçlanmıştı ve Charlie'nin terapi sonrası aldığı tek karar, bir daha Walderman'a adım atmamak olmuştu.

Bu olay olalı şimdi neredeyse iki yıl oluyordu ama Charlie için bu, bir ömür gibiydi.

Soğuk sonbahar havası, arabadan iner inmez Charlie'nin yüzünü okşadı. Yapraklar yeşilden turuncu-kırmızı arası bir renge dönmeye daha yeni başlamıştı. Bu doğanın normal döngülerinden biriydi ama Charlie'yi yine de hüzünlendirmişti. Normallik. Charlie'nin artık sıradan sayacağı bir şey değildi. Artık en basit güzellikleri bile, çocukluğundan beri yapmadığı bir şekilde takdir ediyordu.

Girişe doğru yürümeye başladığı anda, midesinde bir boşluk hissi oluştu. Charlie derin bir nefes aldı ve onu izliyor olabilecek insanlarla minimal düzenlemelere sahip bahçeye dikkatle göz gezdirdi. Çoğu insan için, otoparktan, ahşap çift kapılı girişe kadar olan çakıl kaplı kısa yol; kaybedilmiş hayatlarına uzanan bir köprü, hayatta olmanın özünü yeniden anlamamanın, hayatın küçük mutluluklarını yeniden kucaklamanın bir yoluydu. Ama Charlie

için bu, karanlık ve bilinmeyene doğru bir yolculuk, bir zamanlar sarsılmaz olduğunu düşündüğü gerçeklikten bir kaçıştı.

Charlie kapıdan geçince kendini, siyah ve altın sarısı rengindeki bir tabelanın söylediği üzere Saunders Salonu olarak adlandırılan bir yerde buldu. Buranın hiçbir tarafı, bir kliniğe benzemiyordu. Alanın şıklığı, Charlie'nin bir akıl hastanesinde olduğuna inanmasını zorlaştırıyordu. Daha önce bu binaya hiç girmemişti. Birkaç yıl önce geldiği grup terapisi, buraya dört yüz metre kadar uzaktaki başka bir binada yapılıyordu. Bu bina ise bir malikaneydi, başarılı bir psikolog ve eşi tarafından, yalnızca akıl hastalıklarının tedavisinde kullanılmak kaydıyla devlete bırakılmıştı. Walderman Akıl Hastanesi'nin içi, eski zamanlardan kalma bir zarafet ve inceliğin göstergesiydi adeta, Charlie buranın bir zamanlar sosyetenin toplandığı bir yer olduğunu görebiliyordu. Eğlenmek, mücevherleri, gece elbiselerini ve mutfak hünelerini sergilemek için oldukça şık bir evdi burası.

Kareli mermer zeminde ilerleyip, yüksek, mağara gibi tavanın yuttuğu deri koltuklarla maun masaların yanından geçti. Üst kata çıkan beyaz, dönen merdivenlerin tam karşısında, uzakta-ki sağ köşede yine maun ağacından bir resepsiyon masası vardı. Ayak sesleri salonda yankılanırken Charlie, masaya doğru yürüdü. Resepsiyon görevlisi, gözlerini ondan ayırmıyordu. Normalde bu gururunu okşardı ama şimdi, yargılanıyor gibi hissediyordu. Etrafta koşuşturan hastalar ve hekimler olsa, daha iyi olurdu diye düşündü. Böylece en azından birileri onu kapatıyor olurdu ve herkesin dikkatini çekmezdi.

Muhtemelen deli olduğumu düşünüyor; diye düşündü Charlie.

Resepsiyon görevlisi, en fazla yirmi beş yaşında olan güler yüzlü bir kadındı. Kahverengi saçları, sıkı bir atkuyruğu şeklinde toplanmıştı. Charlie, kadının kocaman ve anlamlı bakan gözlerinin, gereksiz derecede çekici olduğunu düşündü. Dişlerini gös-

tererek gülümseyen genç kadın, başını da uysal bir şekilde yana eğerek Charlie'yi selamladı.

“Merhaba. Yardımcı olabilir miyim?”

Charlie bir an kekeleydi ama sonra o rahatsızlık hissinden kurtuldu. “Rachel’ı görmeye geldim. Rachel Evans.”

“Randevunuz var mıydı?”

“Ben... Ben... Var, evet.”

Charlie, arkasında bir hareket sezince döndü ve hızlı adımlarla merdivenlerden indiği sırada topuklu ayakkabılarını yere vururken tok sesler çıkaran bir kadın gördü.

“Bay Giles?” dedi kadın, aceleyle basamaklardan inerken.

Son basamağa ulaşıp da onu karşılamak için resepsiyon masasına gelene dek Charlie onu izledi.

“Evet,” dedi Charlie.

“Ben Rachel Evans,” dedi elini uzatarak. “Sizinle tanıştığıma çok sevindim, Joe sizden çok söz etti.”

Charlie’nin dikkatini çeken ilk şey, kadının gözleri oldu; yargılamadan anlayış gösteren, davetkar, sıcak, yeşil, oval gözler. Bu, Charlie’nin biraz daha rahatlamasını sağlamıştı. Cebinde sıkı birer yumruk haline getirdiği ellerini serbest bıraktı.

El sıkıştılar. Kadının tokalaşması kuvvetliydi ve gözlerini hiç kaçırmamıştı. Kestane rengi uzun saçları, narin sırtından aşağı dökülüyordu. Pürüzsüz cildi, düşündüğünden çok daha genç olduğunu gösteriyordu ve Charlie kendini, bu zarif vücudu incelemekten alıkoyamadı. Tüm o zarafetine, güzel yüzüne ve kibar davranışlarına rağmen, sorunlu bir tarafı da vardı. Charlie’ye, hem dağlarda kamp yapmasına hem de şehrin en şık restoranında yemek yemesine eşit şekilde elverişli olduğunu düşündüren bir özgüven sergiliyordu.

“Tanıştığımıza ben de sevindim, Dr. Evans. Bu kadar geç haber vermeme rağmen benimle görüşmeyi kabul ettiğiniz için minnettarım.”

“Lütfen Rachel deyin. Önemli değil. Yukarı, ofisime çıkıp orada konuşalım mı?”

Charlie, bu ziyaretin ardında resmi bir iz bırakmış olmanın gerginliğiyle, kliniğe giriş yaptı. Rachel’in peşinden yukarı çıkarken kırmızı vinil kaplı döner kapıların yanından, iki tarafında da beşer metre arayla ofislerin konuşlandırıldığı uzun bir kordondan geçtiler.

“Akıl hastanesi denince, pek de bunu beklemiyor insan,” dedi Rachel’a yetişmek için hızlanırken.

“Çoğu insan böyle şaşıyor ama bu üç binamızdan yalnızca biri, ayrıca burası daha çok idari işlerle hekimlerin ofislerine ayrılmış bir yer. Bir de araştırma laboratuvarları. Diğer binalarımız beklentilerinize daha uygun olabilir.”

“Beklentilerim neymiş?” dedi Charlie.

Rachel ona dönüp bilmiş bir tavırla gülümsedi. Charlie ellerini cebine sokup onun bakışlarından kaçındı. Başparmağını diğerlerinin üzerinde gezdirerek eklemlerini hissetmeye çalışıyordu. O anda hiçbir şeyi, daha yeni dinlediği Jim Hall şarkılarını çalmaya çalışırken kendini kaybetmekten daha fazla isteyemezdi.

“İkimiz de ne beklediğini gayet iyi biliyoruz,” dedi Rachel. Ses tonuna bakılırsa, Joe’yla olan seansların önemli bir kısmı Charlie’ye ayrılmıştı. “Her neyse, burası tam teşekküllü bir akıl hastanesi. Devlet destekli, biraz da özel fonlardan yardım alan bir kuruluş. Walderman’daki hastalar, farklı farklı sebeplerden buraya gelirler. Bazıları yatarak tedavi görür, bazıları ayakta. Bazılarıysa, denetimli katlarımızda kalır.”

“Denetimli mi?”

“Evet, Bay Giles. Denetimli. George Walderman’ın cömertliği sayesinde, tüm hastalarımızın ihtiyaçlarını karşılayacak kapasitede tesislerimiz mevcut.” Yanından geçerlerken, Rachel Dr.

George Walderman'ın büyük bir yağlı boya portresini gösterdi, bu resim de olmasa, koridor tamamen antiseptik olacaktı.

Rachel'ın, uzun koridorun sonunda bulunan ofisine ulaştıklarında, Rachel anahtarını bulup kafayı açtı. Önlerinde uzanan penceresiz ve karanlık odaya girerlerken, Rachel sol tarafa uzanıp ışığı açtı ve oda, açıkta bulunan iki floresan lambadan yayılan, insanı hasta edecek kadar beyaz ışıkla doldu. Üzerinde yürüdükleri koyu kırmızı, doğu esintileri taşıyan halı ve tıpla psikoloji kitaplarına ayrılmış siyah kitaplık da olmasa, odaya sıcaklık veren hiçbir şey olmayacak ve bu küçük ofis, son derece klostrofobik olacaktı.

Charlie, etrafa hemen bir göz attı ve kadının düzen anlayışını takdir etti. Hemen göze çarpan dekorasyon eksikliği, etrafa dağıtılmak yerine düzgünce dosyalanmış evraklar, dörtgen meşe masanın hemen yanında duran küçük, ahşap kaidenin üzerinde bulunan fokurdayan suyun içindeki tek dal bambu. SoluCent'teki bazı çalışma arkadaşlarının özellikle ormana çevirdiği odalarla buranın hiç ilgisi yoktu.

“Lütfen oturun, Bay Giles,” dedi Rachel, masasının tam çaprazında bulunan kumaş kaplı, küçük sandalyeyi göstererek.

“Charlie deyin lütfen,” dedi otururken.

“Evet, elbette Charlie. Pekala, telefondaki sesin oldukça acil bir durum olduğunu gösteriyordu. Öncelikle bunun resmi bir ziyaret olmadığını belirtmeliyim, sana tıbbi bir öneride bulunmayacağım.”

“Hayır, hayır elbette,” dedi Charlie. “Ben sadece bir şeyler öğrenmeye çalışıyorum ve başka kime gideceğimi bilemedim.”

“İnternete bakmayı denedin mi?”

Charlie güldü. Bu daha çok öksürüğe benzeyen kısa ve kararsız bir gülüştü. O panikle, bunu kendi başına halledebileceği aklına bile gelmemişti. Şimdi Rachel'ın önünde otururken, bu ara basa-

mağı atladığına seviniyordu. Onu bu kadar başarılı bir görüşmeci yapan özelliklerinden biri de, insanların yüz ifadelerini okuyabilmesiydi. Rachel’la, durumunu tartışırken geçirdikleri birkaç dakika boyunca onun tepkilerini gözlemlemek, gerçekten alarma geçilecek bir durum olup olmadığını anlamasını sağlayacaktı.

“İnternete tamamen güvenip güvenemeyeceğimden emin değilim. Olanların ışığında, profesyonel bir fikrin daha iyi olacağı kanaatindeyim.”

Rachel defterine uzandı ve boş bir sayfa açtı. Charlie, kadının kaşlarını çatmak üzere olup son anda vazgeçtiğini fark etti. Kalem açtıktan sonra, bir süre hiçbir şey demeden oturmuştu. Charlie bu duraksamayı ve bilge sessizliği rahatsız edici buldu.

“Bu konuda neler hissettiğimden emin değilim,” dedi Rachel. “Profesyonel yardım istiyorsan uygun bir tıbbi desteğe başvurmalısın.”

Charlie, zaten sarsılmak üzere olan duruşunu kontrol altında tutmaya çalıştı.

“Bir sorunum olup olmadığından emin değilim,” diye başladı. “Durum... Durumum, yani biraz karışık.”

“Her sorun kendi içinde biraz karmaşıktır. Zihnimiz, sahip olduğumuz en özel ve en kişisel şeydir. Onu sorgulamaya başladığımız an, kendimizi sorguluyoruz demektir ve bu da neredeyse her zaman karmaşıktır, Bay Giles.”

“Charlie,” dedi tekrar. “Bunu gayri resmi olarak sürdürürsek sevinirim. Çok zamanınızı almayacağıma emin olabilirsiniz.”

Charlie, Rachel’ın bir sonraki hamlesine hazırlandığını görebiliyordu. Şu an hesaplama aşamasındaydı; düşünen biri. Bunu sevmiştii. Başka koşullar altında tanışmış olsalar, onu kişisel olarak da tanımak isteyeceğinden emindi. Belki hâlâ böyle bir şansım olabilir, diye düşündü. Tabii bir kaçık olduğumu düşünmediğini varsayıyoruz.

“Bak Charlie,” dedi Rachel yeşil gözlerini ona dikerek. “Ağabeyin Joe benim hastam, bu da ikimizin herhangi bir profesyonel ilişkide bulunma ihtimalini otomatik olarak ortadan kaldırıyor. Bana sorularını sorabilirsin ama sınırı aştığımızı hissedersen, sohbetimizi kesirim. Bu senin için de uygun mu?”

Charlie başını salladı. “Evet, tabii,” dedi. “Sizi anlıyorum.”

“Güzel, konuş o zaman. Bilmek istediğin nedir?”

“Yani... Nereden başlayacağımı bilemiyorum.”

“Olayların başladığı yer, daima iyi bir başlangıçtır,” dedi Rachel.

“Elbette, başladığı yer. Pekala, ailemizin geçmişini biliyosun. Babam da ağabeyim de akıl hastası.”

Rachel, ellerini birleştirerek öne eğildi. Bu bir endişe göstergesiydi. Şimdiden bu konuşmanın sınırı geçeceğine kanaat getirmiş olabilir miydi?

Charlie, sandalyesinde hafifçe kayıp bacak bacak üstüne attı. Bu, bir savunma duruşuydu ama kendini koruma isteğine karşı gelemiyordu. Zayıflıklarını gizleme içgüdüsüne.

“Aile geçmişinizi biliyorum, Charlie ve bu konuda konuşmamın son derece uygunsuz olacağının da farkındayım.”

Charlie arkasına yaslanıp bacaklarını açtı ve herhangi bir endişe taşııyormuş gibi görünmeye çalıştı. Rachel’in bakış açısına ihtiyacı vardı. İstedığı son şey, alarma geçtiğini ona fark ettirip onu korkutmaktı.

“Anlaşıldı. Durum şu ki, son zamanlarda ailemin genetiğiyle daha fazla ilgilenmeye başladım. Detaylarla seni boğmayacağım ama şu kadarını söyleyeyim, bu benim için son derece önemli.”

“Pekala,” dedi Rachel. “Ne yapabilirim bir bakalım. Ne bilmek istiyorsun?”

“Teşhislerini nasıl yaptığını merak ediyorum. Yani, birinin tedaviye ihtiyacı olduğunu söyleyebilmen için hangi belirtileri gösteriyor olması gerekir?”

“Hangi tedaviden bahsediyorsun, Charlie?”

Charlie ayakkabılarına baktı. Her şeyde olduğu gibi, ayakkabılarını da mükemmel olana dek cilalayarak ayna gibi yapmıştı. “Şizofreninin teşhisinden ve tedavisinden bahsediyorum,” dedi. Soruyu sorabilmiş olmak, yükünü hiç de hafifletmemişti. Bu onun için utanç vericiydi ve yanakları kızardığı için, artık Rachel da bunu biliyordu. Başta hastalığın adını kullanmak yerine, iş stresinin bir insanda hafıza kaybına ya da detaylı fanteziler oluşturmaya sebep olup olamayacağını sorarak ondan kaçınmayı düşünmüştü ama Rachel’a bu kadar detay vermeye henüz hazır değildi.

Rachel, koltuğunda oturmaya devam etti ve konuşmayı sonlandıracak herhangi bir harekette bulunmadı. Sıkıca kapatılmış dudakları ve kısılmış gözlerinden, Rachel’ın kelime seçimlerine dikkat etmeye çalıştığı belliydi. Charlie bunu, tehlikeli bir şeyler olacağının göstergesi olarak algıladı.

“Birdenbire konuyla bu kadar ilgilenmeye başlaman entere-san,” dedi Rachel.

Charlie bir an düşündü. “Bir şey mi ima ediyorsun?”

“Ailen sayesinde seni biraz tanıyorum, Charlie. Biliyorsun ki hastaların tedavisinde ailelerinin de yer almasını sağlamaya çalışıyoruz. Çalışmalar, yakın akrabaların güçlü desteğini almanın, hastalar için müthiş bir fayda sağladığını gösteriyor.”

Charlie, ona bakmaktan kaçındı. “Hayır, bunu bilmiyordum.”

“Joe seni, onun için önemli olan birçok şeye davet etmesine rağmen sen hiç gelmedin. Ö yüzden merak ediyorum, bu ani ilgi nereden çıktı?”

“Son birkaç günde bir şeyler yaşadım,” dedi Charlie. “Onlar da benim ilgimi arttırdı diyelim.”

“Şöyle yapalım, bana o deneyimlerini anlat. Benimle bu kadar acil konuşmak istemene sebep olan şeyleri. Bunu da hesaba katalım ve sana bir psikiyatrin ya da teşhis koyma yetkisine

sahip birinin soracağı bazı sorular sorayım. İstersen not alabilirsin. Bu resmi bir değerlendirmeden çok bir egzersiz gibi. Bir çalışma vakası olarak düşün. Sadece bir bilgilendirme seansı, tamam mı?”

Charlie başını salladı. Sebebini sormadan Rachel’in etik olarak, hatta belki yasal olarak da, bildiği sınırları ona yardım etmek için esnettiğini kabul etmişti. İlk tereddütüyle savaşıyor ona açılmaya karar verdi. Charlie Rachel’ı ve hatta kendini, Anne Pedersen’in gerçek olduğuna, gerçekten buluştuklarına ve InVision’in itibarını zedeleyen PowerPoint sunumunun yazarının kendisi olmadığına ikna edecek detaylar da ekleyerek son birkaç gün yaşadıklarını anlattı.

Rachel, ne düşündüğünü hiç belli etmeden dikkatle dinledi. “Şimdi olayı dürüstçe anlatmaktan neden çekindiğini anlıyorum.”

“Öyle mi?”

“Evet. Ama bunu önceden bilseydim, seninle görüşmeyi kabul etmezdim.”

Charlie gözlerini yere indirdi. “Anlıyorum.”

“Ama yardım etmek isterim.”

“İşle ilgili bir şey olabilir mi? Yani şu anda büyük bir stres altındayım.”

“Buna henüz cevap veremem. Düzgün bir değerlendirmeden geçmen gerekiyor.”

“Bak, ben deli olduğumu hiç sanmıyorum. Gerçekten. Yani, ya birileri beni oyuna getiriyorsa? Başarımı kıskanan birileri bana tuzak kuruyorsa?”

Rachel yeniden dudaklarını mühürledi. “Charlie, insanların sana zarar vermeye çalıştığını düşünmek bir şizofreni belirtisidir aslında.”

Charlie güldü. “Tam bir kısır döngü yani. Birileri aklımı kaybettiğimi düşündürmek için bana oyun oynuyor olabilir ama bun-

dan şüphelenmek de aklımı kaybettiğim anlamına geliyor, öyle mi?”

“Bu kadar basit değil ama evet, durum biraz karışık,” dedi Rachel. Ayağa kalkıp masasından uzaklaşarak kapıya yaklaştı.

Charlie, bu imanın altında ezilmişti. *Belki de*, diye düşündü, *kendini tehdit altında hissediyordur*. Onun küçük ofisinde başbaşa oldukları için, tehlikede olduğunu düşünmüş olabilirdi.

Belki de korkacak kadar akıllıdır.

9

Monte soğuk burnunu Charlie'nin yanağına dayayıp yüzünü yaladı. Bu sevgi gösterisi Charlie'nin, bölük pörçük bir uyku ve kopuk kopuk rüyalarla geçen bir geceden uyanması için yeterliydi. Güneş, yatak odasının büyük pencerelerinden içeri doluyordu ama normalde hoşuna giden bu sıcak ışık şimdi, başka herhangi bir perşembe günü olsa günün bu saatinde işte olacağının acı bir hatırlatıcısıydı sadece. Charlie, ellerini kısa saçlarında gezdirdikten sonra Monte'ye istediğini verip onunla ilgilendi. Onu yürüyüşe çıkaracak olanlar, öğlene doğru gelecekti ama şu an saatin kaç olduğundan haberi yoktu.

Parmak uçlarındaki deri, gece yarısından çok sonra biten maraton pratiği nedeniyle sert ve soyulmuştu. Ödüllü Gibson ES-175'ini nadiren çalardı çünkü ona bir enstrümandan çok bir şov objesi gibi davranmak istiyordu. Onu yalnızca müzik mağazasından California'daki dairesine getirirken ve sonra da Boston'a taşınırken dışarı çıkarmıştı. Bir gün kendisini canlı bir performans sergileyecek kadar rahat hissederse kullanacağı gitar bu olurdu. Önceki gece Gibson'ını gün ışığına çıkarmış ve ondan bir mucize gerçekleştirmesini beklemişti ama doğaçlama yapmak konusundaki bitmek bilmeyen beceriksizliğiyle yeniden yüzleşince

hayal kırıklığına uğradı. Bu yüzden en azından şimdilik, Gibson evde kalmaya devam edecekti.

Beyaz bir tişört ve yeşil bir hastane önlüğüyle mutfığa giden Charlie'yi Monte de takip etti. Kendisine bir kahve hazırladı, fincana doldurdu ve yine peşinde Monte'yle oturma odasına gidip pencereden trafiği izledi. Saat düşündüğünden erkendi, 8.30, ama yine de Monte ve Charlie'nin güne başlamak için alışkın olduğundan daha geçti.

Charlie'nin, Boston'ın Beacon Tepesi'nde bulunan dairesi, dik bir yamacın güneyine konuşlandırılmış kahverengi kum taşından yapılma bir binanın üçüncü katının tamamıydı. Dairedeki mobilyaların sayısı, yok denecek kadar azdı ama bu kadarcık şeyin ederi, bunun üç katı büyüklükte bir daireyi tamamen doldurmaya yeterdi. Monte bacaklarını yere sürüp hafifçe havladı, kısa bir süre içinde yürüyüşe çıkmak istediğine dair küçük bir uyarıydı bu. Charlie tepki vermedi, aldığı az kafeine rağmen çoktan çalışmaya başlayan beyni, Rachel'la yaptığı görüşmeyi tekrar oynatıyordu. Kadın herhangi bir saçma test yaptırmasını istememiş ya da açıklayamadığı deneyimlerini daha da kurcalamaya kalkışmamış, bunun yerine tıbbi bir MR istemişti. Belki de her şeyin sorumlusu beyninde gelişen bir lezyon ya da çok yaygın olmamakla birlikte şizofrenide görülenlere benzer halüsinasyonlara sebep olan bir tümördü. Rachel, iş stresini de olasılıklar listesinden silmemiş ama buna balıklama da atlamamıştı. Başka ihtimaller olduğunu da söylemişti, enfeksiyon gibi. Ama bunun için gereken diğer belirtiler Charlie'de görülmediğinden bu pek de olası değildi. Detaylı bir psikolojik değerlendirme ve yapılacak tıbbi testler, doğru teşhise giden tek yoldu.

Ayrıca Walderman'da, yeni hasta kabul etmekte olan birçok doktorun da adını vermişti. Bu Charlie'nin sinirine dokunmuş, üzerinde telefon numaralarının yazdığı kağıdı, ofisten çıktığı

gibi buruşturup çöpe atmıştı. Rachel'ın, psikiyatrik bir yardım alması gerektiğine dair verdiği kararı haksız çıkaracak bir sebep bulmak için yanıp tutuşuyordu. MR, en azından tıbbi bir şeydi; sonucunda çıkan şey tedavi edilebilir olduğu sürece de umut vericiydi.

*Günlerdir yaşadığı stres, Charlie'nin gözlerinin altında morluklar oluşmasına sebep olmuş, yüzünü soldurmuştu. Aklının saatli, belki de patlamaya hazır bir bomba olduğu, belki de onu ağabeyi ve babasının kaderine ortak edeceği fikriyle, bugüne kadar mesleğinde karşılaştığı hiçbir stres baş edemezdi. Gerçek Anne Pedersen'i bulması gerektiğini biliyor ama nereden başlaması gerektiğini kestiremiyordu. Corner Ticket'ı arayıp, Lawrence'a söz verdiği Red Sox biletlerini alması gerektiğini aklının bir köşesine yazdı. Lawrence, Anne'i bulma konusundaki tek umuduydu artık.

Oldukça az eşyayla döşenmiş olan oturma odasında yürüyüp bir İskandinav tasarım merkezinden aldığı çizim masasının üzerinde duran bilgisayarına gitti. Monte peşinde dolanmaya devam ediyor ve ilgisini çekebilmek için artık daha kuvvetli bir şekilde havlıyordu. Charlie eğilip başını okşadı.

“Duydum, Monte. Tek bir şeye daha bakmam gerekiyor, sonra uzun bir yürüyüşe çıkacağız. Tamam mı?”

Monte anlamış gibi bir kez daha havladı ve arkasını dönüp mutfağa yöneldi. Charlie, su kabında çıkardığı sesleri duyabiliyordu. Bilgisayarı açılınca Charlie, güvenli VPN bağlantısı üzerinden hâlâ SoluCent şirket ağına ulaşabildiğini görünce sessizce derin bir nefes aldı. Aksini beklediğinden değil ama Anne Pedersen olayının böyle bir hal alması sebebiyle, hiçbir şeyi garanti olarak görmemeye başlamıştı. Outlook'u açıp gelen kutusunu taradı. Charlie, SoluCent'te geçirdiği iki yılı aşkın sürede bir kez bile hastalık izni almamış olmasıyla gurur duyuyordu; bir keresinde biri ona

yazılım mühendisliğinin Cal Ripken'ı* demişti ama şimdi, patronu Mac'e bir e-posta yazarak bu durumu değiştirmek üzereydi.

Ne yazık ki Mac önce davranmıştı. Daha da kötüsü, bu onun tatil dönüşü işteki ilk günüydü. Mesajı her zamanki gibi kısaydı ama kullandığı sert dil, hem Leon Yardley'nin hem de Jerry Schmidt'in onu doldurduğunu gösteriyordu.

Mac'in saat 11'e kadar toplantısı vardı ve Charlie'den, asistanı Jean'la konuşup öğleden sonraya bir randevu almasını istemişti. Her zamanki Mac; asla çalışanlarının yanında takılarak onları kontrol etmeye çalışmazdı. Onu görmek isterseniz randevu almak zorundaydınız ki bunu pek isteyen de olmazdı.

Monte'ye söz verdiği uzun yürüyüş, haliyle kısalmış ve sona ermişti. Üzerinde gri bir kumaş pantolon, mavi oxford ayakkabılar ve gri bir spor ceket vardı, aynada yüzünü çökmüş gösterecek ifadeleri çalışmış ve tıraş olmamaya karar vermişti. Bu sıradan bir iş günüyümüş gibi davranmasına gerek yoktu.

“Uslu dur, oğlum, tamam mı?” dedi Charlie, Monte'ye en sevdiği biftek aromalı bisküvilerden yedirirken. “Brenda birkaç saat içinde burada olur, ben eve dönmeden önce seni bir kez daha yürüyüşe çıkabilir mi bir bakacağım, tamam mı?”

Monte, bisküvisini tek lokmada mideye indirdikten sonra özelemle Charlie'ye baktı.

Charlie o an, suçluluk duygusuyla kavruldu. Monte, günlerini onunla geçirmeye alıştı, bu yüzden bu evde tek başına kalma modasının onu hiç memnun etmediği oldukça aşıkardı.

“Peki sana yeni bir çift ayakkabı versem?”

Monte buna sevinip ayaklandı. Charlie yatak odasındaki dolabına gidip aylar öncesine almasına rağmen hiç giymediği kahverengi bir çift ayakkabı çıkardı.

* Cal Ripken: Hiçbir maç kaçırmayarak arka arkaya oynama konusunda rekor kıran, Amerikalı eski bir beyzbol oyuncusu. (Çev. N.)

“Bunlar işe yarar mı?” diye sordu ayakkabıları Monte’nin burnuna dayarken.

Monte, sevinçle havladı ve ağzında ayakkabıyla yatağına koşturdu. Oturma odasının geniş pencerelerinden sızan güneş, küçük vücudunu kaplıyor ve tüylerini ısıtıyordu. O kadar huzurlu görünüyordu ki, Charlie önce onu kıskandı sonra da bu yaptığıının saçmalığına güldü.

Önce 2. Yol’a ardından da 128. Yol’a çıkan Storrow Caddesi’ndeki trafik dur kalk ilerliyor, Charlie’ye normalde işe neden saat yediden önce gittiğini hatırlatıyordu. Radyoda Dennis ve Callahan, New York’ta başlamak üzere olan Sox serisi ve kutsal Patriot sezonunun gelişi hakkında laflıyorlardı. Seyahatinin her tarafı, SoluCent’in işe çoktan gelmiş olan çalışanlarının doldurduğu otoparkı dahil, normal bir günün izlerini taşıyordu.

BMW’sinden inerken, teras otoparkının merdivenlerinden aşağı doğru gelmekte olan Harry Wessner’ı gördü. Birkaç gün önce Charlie ve Anne Pedersen’in öğle yemeği yemiş olması gereken Omni Way kafeden geliyor gibi görünüyordu. Charlie, bu karışıklık çözülünceye dek, en azından o günlük, Macellan Takımı’ndan kimseyle karşılaşmamayı umut ediyordu. Ama Harry Charlie’yi gördü ve el sallayarak selam verdi, sonra da adımlarını hızlandırıp onu yakalamaya çalıştı. Harry’nin hantal vücudu hıza pek de uygun değildi ve Charlie’nin yanına geldiği an, nefes nefese kalmıştı.

“Selam,” dedi hâlâ nefesini düzenlemeye çalışırken.

“Selam Harry,” dedi Charlie.

Ön girişe kadar sessizce yürüdüler. Dikkati dağılmış gibi görünen Harry, bakışlarını kaçırıyordu. Charlie, onun bu tuhaf durumunu fark etmiş ve aralarındaki gerginlikten hiç hoşlanmamıştı. Harry SoluCent’in InVision departmanı için çalışan üst düzey bir yönetici, bir kalite kontrol mühendisiydi ve idari yetenekleri,

yazılımın çok daha ötesine, üretim aşamalarına kadar uzanırdı. Harry'nin bu endişesinin, son zamanlarda konuştukları en önemli konulardan biri olan Albuquerque'deki üretim sorunlarından kaynaklanıyor olması pek muhtemel değildi. Charlie, önceki gün yürütme kurulu toplantısındaki çıkışının, gün içinde hiç vakit kaybetmeden yayılmaya başladığını fark etmişti.

“Arthur Bean’le konuştum,” dedi Harry. “Departman değiştirmeye bile kalkışmayacak. SoluCent’ten ayrılacak. Ama onu finansal danışmanıyla görüştüğün için sana teşekkür etmek istiyor.”

“Güzel haber,” dedi Charlie.

Harry'nin bakışları, Bean'in kovulduğu için hâlâ kayda değer derecede kırgın olduğunu gösteriyordu. Charlie Harry'nin gözlerinde başka bir şey daha fark etti, içinde bulunduğu zor durumla karmayı ilişkilendiren bir şey.

“Ayrıca, Albuquerque'deki üretim tesisleri hakkında da iyi bir rapor var. Fabrika müdürü hata sayılarının azaldığına ve kontrol altına alındığına dair beni temin etti. Montajla ilgili sorunlar da azalıyor gibi görünüyor. Silikon tedarikçimize de gönderiyi hızlandırmaları konusunda bir talepte bulundum ve kabul ettiler.”

Charlie başını salladı. “Aferin, Harry. İş halletmene sevindim.”

Kişisel tutkusunun birazını, karmaşık sorunlara çözüm bulan birine ayırmaya çalışsa da bu çok zorlama olmuştu. Etrafındaki her şey önemsiz ve sonsuza dek çıkmayacak bir lekeyle kirlenmiş gibi geliyordu ona. Arthur Bean'i beceriksizliği yüzünden cezalandırmış olmak, şimdi oldukça saçma görünüyordu.

“Artık oraya gidip tesis müdürünü kurtarmana gerek olduğunu düşünmüyorum. Gerçi ona da gideceğini söylemiştim ama,” dedi Charlie. Sesinde bilerek yapmadığı bir hüznü vardı.

“Yani... Evet... Ben...”

Harry sustu ve ofis binasının girişindeki camlı kapıların önünde durdular.

“Ne oldu, Harry?”

“Hiç. Sadece... Her şey yolunda mı, Charlie? Bazı şeyler duyduk. Dünle ilgili. Mac bizi toplantıya çağırdı da.”

Charlie’nin kalp atışları hızlandı ve yüzü kızardı.

“Size ne söyledi?” Charlie, sesinin öfkesini belli eden titreyişine engel olamamıştı. Durum yeteri kadar kötüydü ama Macellan Charlie’nin takımıydı. Onun liderlik ettiği, InVision konusunda tümüyle güvenebileceği insanlardan oluşan seçilmiş bir grup. Mac’in, Charlie’yle konuşmadan onlara bu organizasyonla ilgili bir şeyler söylemeye hiç hakkı yoktu. Başı ne kadar dertte olursa olsun, Macellan hâlâ onun hakimiyetindeydi.

“Yani dedi ki,” diye başladı Harry, “bir karışıklık olmuş. Jerry Schmidt ile senin aranda ve bugün bizimle bunu konuşacakmış.”

“Doğru,” dedi Charlie, nedense rahatlamış hissediyordu. Karışıklık kelimesi, olayın büyüklüğünü oldukça azaltıyordu.

“Ama sanki, artık başka biri için çalıştığımızı ima etti.”

Charlie yumruklarını sıktı, kaslarının kasıldığını hissediyordu. Rahatlamak için derin bir nefes aldı. “Öyle mi? Nereden çıkardın?”

Harry ayaklarına baktı. Charlie, onun sadakatini takdir ediyor ve bugüne kadar ona haksız yere kötü davrandığı anlar için kendisine kızıyordu. Muhtemelen bu çıkışlarının sayısı, hatırlayabildiğinden fazlaydı.

“Senin takımı idare edecek kadar iyi olmayabileceğini söyledi. Gerçekten hastaymışsın gibi konuştu, Charlie. Hepimiz çok endişelendik; Nancy, Tom, hepimiz. Neler oluyor? Mac’in söylediği doğru mu? Hasta mısın, Charlie?”

“Bilmiyorum, Harry,” dedi Charlie bir süre sonra. “Sanırım bilmiyorum.”

Charlie, Harry'ye kapıyı açtı. Tam arkasından girmeye hazırlanıyordu ki, ceketinin cebinde duran BlackBerry'si çaldı. Charlie telefonu çıkardı ve Mac'in mesajını gördü. Yazı oldukça kısaydı ama Charlie'yi ürpertmeye yetmişti.

**10'DAKİ RANDEVUMU İPTAL ETTİM.
OFİSİME GEL HEMEN.**

Charlie mesajı defalarca okudu ve bu plan değişikliğine neyin sebep olduğunu merak etti. Mac önceki mesajında Charlie'ye, asistanıyla konuşup öğleden sonraya randevu ayarlamasını söylemişti.

“Şimdi gidip Mac'i görmeliyim,” dedi Charlie Harry'ye. “Bana bir iyilik yapıp diğerlerine de iyi olduğumu söyler misin? Bu sorunu çözeceğiz. Tamam mı?”

“Elbette, Charlie. Nasıl istersen,” dedi Harry.

Charlie döndü ve Şahin Odası'yla aynı binada yer alan ofise gitmek için otoparkta yürümeye başladı.

Mac'in acil görüşme isteği, bir açıdan güzeldi. Charlie'nin en son istediği şey, Macellan Takımı'nın başka bir üyesiyle daha karşılaşmaktı çünkü. Ama Mac'in Jerry Schmidt fiyaskosunu konuşmak için başka bir randevuyu iptal etmesi tuhaftı. Sonuçta olan olmuştu çoktan. Toplantılarını birkaç saat öne almak hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. İdari kata girebilmek için güvenlik kartını kullandı. SoluCent'te çalışmaya başladığından beri ilk kez, bu erişime sahip olduğuna seviniyordu; bu onun, hâlâ bir şirket yöneticisinin imtiyazlarına sahip olduğunu gösteriyordu, en azından şimdilik.

Dört katlı binanın en üst katına gelince asansörden indi ve içlerinde Jerry Schmidt'in de bulunduğu yöneticilerin ofisleriyle dolu olan koridorda sağa döndü. Neyse ki Charlie oradan geçtiği

sırada Jerry ofisinde değildi. Zaten derdi başından aşkınken bir de Jerry'ye gerek yoktu.

SoluCent'in seviyesindeki birçok şirkette olduğu gibi, ofislerin bulunduğu bina daima bir yenilenme ve tadilat telaşı içindeydi. Jensen binasına yeni halılar döşeniyor, Charlie'nin ofisinin dışınaysa havalandırma borusu tadilatı yapılıyordu. Bu artık o kadar rutin bir hale gelmişti ki, tadilat giderleri şirketin Sermaye Piyasası Kurulu'na verdiği çeyreklik raporlarda bile gösteriliyordu. Bu yüzden Mac'in ofisinin bulunduğu koridorun yerden tavana kadar yeşil badana örtüsüyle kaplı olduğunu görmek, Charlie'yi şaşırtmamıştı. Dizlerinin üstüne çökmüş bir halde çalışan boyacı, beyaz fırçasıyla süpürgeliğe yakın bir yeri boyuyordu ve kafasını kaldırıp ona bakmadı bile. Charlie, örtüleri Mac'in ofisine kadar takip etti ki orada da duvarların neredeyse tamamı, aynı örtüyle kaplıydı.

"Yaptığın değişikliği sevdim," dedi Charlie içeri girer girmez. Birkaç adım attıktan sonra donup kaldı. Mac'in binanın köşesinde yer alan büyük ofisinin ortasında duran masanın etrafında güvenlik şefi Rudy Gomes, Leon Yardley ve Mac oturuyordu.

Charlie Gomes'i, bir yıl kadar önce Phoenix'te katıldığı bir kullanıcı konferansından hatırlıyordu. Eski bir ragbi oyuncusu olan Gomes, iri yarı olsa da ilk bakışta insanın gözünü korkutmuyor; kıvıllı saçları ve bir çocuğunkini andıran yüzü, karşısındakinde gereksiz bir güven hissi uyandırıyor. Özel dedektiflik sertifikası vardı ve aslında bir dedektifti. Görevi; harcama ve hesaplardaki düzensizlikler, mesleki ajanlık ya da bunlardan daha hafif olsa da aynı derecede kariyer sonlandırma etkisine sahip olan, mesai saatlerinde internette yetişkin sitelerinde dolaşmak gibi hobileri tespit edip ortaya çıkarmaktı.

Yardley ve Mac'i bir arada görmek yeterince kötüyken işin içine bir de Gomes'in girmesi, olayı Charlie'nin kendisini rahat

hissedebileceği sınırların epey dışına çıkarıyordu. Hepsinin yüzünde kasvetli bir ifade vardı.

“Otur, Charlie,” dedi Mac.

Simon Mackenzie, ellili yaşlarının başında, insanı kızdıracak kadar yakışıklı bir adamdı. Charlie’nin onu son görüşünden beri alnındaki çizgiler daha da derinleşmiş, saçındaki griler daha da belirginleşmişti. Altında ezildiği yük her neyse, oturduğu zaman 1.85’lik boyunu küçücük gösterecek kadar çökertmişti onu. Mac, birleşme gerçekleştiği andan beri Charlie’nin en büyük destekçisi, adeta avukatı olmuştu. Charlie’nin iş yeteneklerine çok güveniyordu ve birçok kez Yardley’ye, onu SoluCent’te daha yüksek mevkilere getirmesi için ısrar etmişti. InVision’ın başarısı, gelecekteki terfi kararlarında büyük rol oynayacaktı.

“Neler oluyor, Mac? Öğleden sonra buluşacağımızı sanıyordum.”

“Otur, evlat,” dedi Yardley. Yürütme kurulu toplantısında olduğu gibi, sesindeki yumuşaklık, oğluna kötü haberler vermek üzere olan bir babanın ses tonunu andırıyordu.

Charlie, yuvarlak masanın etrafındaki tek boş sandalyeye oturunca Mac, masanın altına uzanıp kalın bir dosya çıkardı ve tok bir sesle masaya koydu.

“Önemli bir sorunumuz var, Charlie,” diye başladı Mac.

“Mac, biliyorum. Bu Anne Pedersen meselesi tamamen kontrolden çıktı ama ben de neler olup bittiğini anlamaya çalışıyorum, emin ol. Bilişimden Lawrence’ı arayıp bir güvenlik açığı var mı diye sordum.” Charlie sustu. “Bir güvenlik açığı mı varmış? Rudy bu yüzden mi burada?” Charlie, ses çıkarmadan ve kımıldamadan oturan Rudy Gomes’i işaret etti.

“Charlie, bu benim için çok garip,” dedi Mac. Sözlerini dikkatle seçiyordu. “Sen SoluCent’in parlayan yıldızlarından birisin ve hem yeteneklerine hem de şirkete kattıklarına gerçekten çok değer veriyorum.”

“Uzatma da neler olduğunu söyle, Mac.” Charlie’nin sesi titriyordu. Kendini kontrol edemiyor oluşuna sinir olmuştu. Gomes bu kadar hissiz görünmek için ne alıyorsa o da istiyordu.

Yardley sözü devraldı.

“Dünkü toplantıya katılman profesyonellikten son derece uzak bir davranıştı,” diye başladı. “Hırsına saygı duyuyorum ama yöntemlerin için aynı şeyi söyleyemeyeceğim.”

“Anlıyorum. Ben doğru olduğunu sandığım şeyi yaptım,” dedi Charlie.

“Evet, yaptığın şeyi tartıştıktan sonra da... Nasıl desem... Sor-gulama ihtiyacı hissettik,” diye devam etti Yardley. “Seni değerlendirmemiz gerektiğine karar verdik, Charlie. Yapabileceğimiz tek yolla.”

Charlie olanlara inanamıyormuşçasına başını salladı. “Beni denetlediniz mi?” Şimdi başka bir tarafa bakmakta olan Mac’e döndü.

Yardley devam etti. “Biz halka açık bir şirketiz, Charlie, sıkı kurallarımız ve işletim prensiplerimiz var. Çalışanlarımızın da bunlara uymasını bekliyoruz ve senin gibi üst düzey yöneticilerin, daha da yüksek standartlar taşıyan emsaller olmaları gerekiyor.”

“Umurumda değil,” diye mırıldandı Charlie. “Saklayacak bir şeyim yok.”

“Bunlara göre var,” dedi Gomes nihayet. Kağıtlarla dolu olan dosyaya vuruyordu.

“Ne var orada?” diye sordui Charlie.

“Biz de senin söylemeni umuyorduk,” dedi Gomes.

“Nereden bileyim! Oyun oynamayı bırakın da sadede gelin.”

“Sorun şu ki, Charlie,” dedi Mac, “bu internet denetimine göre, vaktinin çoğunu bakmaman gereken şeylere bakarak geçiriyormuşsun.”

“Porno izleyebilmek için geç saatlere kadar kaldığın bile ol-

muş,” dedi Gomes giderek artan bir sırıtmayla. “Sorun ne? Evin sana yetmiyor mu? Kız arkadaşlarına ayıracak vaktin mi yok?”

“Neden bahsediyorsunuz?” diye kekeledi Charlie. “Mac, beni tanıyorsun! Öyle saçmalıklarla işim olmadığını biliyorsun. Ben sadece işimi yaparım.”

“Girişlerini iki kez kontrol ettik, Charlie,” dedi Mac. “Bu http sorguları kesinlikle senin bilgisayarından yapılmış. Zaman etiketleri güvenlik kartının giriş saatleriyle ve senin ağda olduğun vakitlerle uyuyor. Senin bilgisayarından yetişkin sitelere gönderilmiş olan e-postaların kayıtları da var.”

“Orospum.com, atesliseks.com, buyukmemeler.com – gerçekten elit siteler, Giles.” Rudy Gomes kahkaha atmak üzereydi.

Fırlayıp Gomes’i yumruklamamak için masayı sıkıca tutmak dahil her şeyi deniyordu.

“Bu saçmalık! Benimle dalga mı geçiyorsunuz? O sitelere hiç girmedim ben!” Ayağa kalkıp odada yürümeye başladı. Kolları kendini savunmak ister gibi havadaydı.

“Otur, Charlie,” dedi Yardley.

“Hayır! Hayır! Oturmayacağım. Bu çok saçma!” Charlie bağıırıyordu. “Bilgisayarımda virüs olup olmadığına baktınız mı? Bilgisayarıma yüklenen sahte bir motor benim haberim olmadan bu sorgulamaları yapabilir.”

“Baktık ve tertemizdi,” dedi Gomes. “Ama tek sorunun porno olsaydı Giles—”

“Ne? Ne ima ediyorsun sen?” Charlie boğulacak gibi oldu.

“Otur, Charlie,” dedi Yardley yine.

Elleri hâlâ öfkeyle ve korkuyla titreyen Charlie, artık mecbur kalmıştı.

“E-postanı kontrol ettik, Charlie,” dedi Mac. “Bu sadece son zamanlardaki dengesiz tavırların dolayısıyla aldığımız bir önlemdi ve hiç de hoşumuza gitmeyen bazı yazışmalar gördük.”

Charlie başını yerden kaldıramıyordu. Her şey çok hızlı değişmeye başlamış, kontrolden çıkmıştı.

“Neden bahsediyorsun?” dedi.

“InVision’ın üretim planlarını, Sony’de çalışan bir ürün geliştirme müdürüne göndermişsin,” dedi Gomes. “İnanılacak gibi değil.”

“Ben... Hayır... Ben öyle bir şey yapmadım.” Charlie’nin sesi, kendisine bile güçsüz ve yenik geliyordu.

“Avukatlarımız Sony ile görüştü. Yapabildiğimiz tek şey, e-postanın yok edildiği ve belgenin çıktısının alınmadığına dair bir söz almak oldu. Daha fazla üstlerine gitmeyeceğiz,” diye ekledi Mac. “Kanıt için kayıtlarını incelememizi sağlayacak yasal bir dosya yok ortada.”

“Ama sen bu kadar şanslı olmayacaksın, Giles,” dedi Gomes. Charlie Yardley’ye baktı, gözleri merhamet dileniyor gibiydi.

“Durum hiç iyi görünmüyor, Charlie,” dedi Yardley. “Şu anda hiçbir şey, senin için iyi görünmüyor.”

“Anne Pedersen, sunum dosyası, internet alışkanlıkların ve şimdi de Sony ile yaşanan bu e-posta krizi. Sence ne yapmalıyız. Charlie?” diye sordu Mac.

Charlie duvara doğru yürüyüp elleri kızarana dek örtünün üzerinden duvarı yumrukladı. “Bana tuzak mı kuruyorsunuz?” arkasına dönüp bağırdı, Yardley ve Mac’i işaret ediyordu. “Bütün bunlar bu yüzden mi oluyor? InVision’dan büyük bir pay almamı istemiyorsunuz ve bana ait olan şeyden beni uzaklaştırmak için bunları mı planlıyorsunuz? Her şey para meselesi mi, Leon?”

Rudy Gomes saniyesinde ayağa kalkmış, Charlie ile diğerlerinin arasına girmişti. Charlie Yardley’ye doğru bir adım atınca, Gomes omzunu Charlie’nin göğsüne dayayıp ciğerlerindeki bütün havayı dışarı attı. O nefesin gücü, Charlie’yi duvara fir-

latmaya yetmişti. Sersemlemiş bir şekilde birden yere düştü ve nefesini düzenlemeye çalıştı.

“Güvenlik! Güvenlik!” Gomes telsizine doğru bağıırıyordu. “Acil durum. İki ekip gönderin. Tekrar ediyorum, iki ekip gönderin.”

Gomes telsizi yerine koyarken Charlie ayaklandı. Sağ yumruğunu hızla savurdu ama Gomes bundan kolaylıkla sıyrılmayı başardı. Sola doğru yaptığı sahte bir hareketle Charlie’nin arkasına geçip dirseğini ve bileğini tutarak onu yere yatırdı, ellerini bırakmadan dizini de sırtına dayadı. Charlie hareketsiz kalana dek, bastırmaya devam etti.

“Mac! Mac! Bu delilik. Neden bana böyle davranıyorsunuz? Neden! InVision’dan ne kazanırsanız benim! Beni bundan mahrum etmek hırsızlık, Mac! Duyuyor musun? Hırsızlık!” Gomes dizini Charlie’nin omurgasına doğru daha da bastırır ve bileğini döndürürken Charlie acıyla inledi.

“Kapa çeneni!” dedi Gomes.

Leon Yardley sandalyesinden kalkmış, Charlie’nin en uzağındaki köşeye sinmişti.

“Artık yoksun, Charlie. Seni gönderiyoruz, hatta hemen,” dedi Mac.

“Defol git, Mac,” diye söylendi Charlie.

“Bu kadarla kaldığın için şanslısın, Charlie,” dedi Yardley sert görünüşlü dört adamdan oluşan güvenlik ekipleri geldiğinde. Adamlar silahlı değillerdi ama Charlie biber gazı taşıma yetkilerinin olduğunu biliyordu.

Gomes Charlie’yi bıraktı.

Charlie kalktı, bacakları titriyordu. Güvenlik ekipleri etrafını sarıp onu odadan çıkartmaya çalışırken Charlie dönmeye çalışınca, iterek göturdüler.

“Bunun peşini bırakmayacağım Mac, duydun mu? Sen de

Leon,” diye gürledi. “Pes etmeyeceğim. Bana neden tuzak kurduğunuzu bulacağım. Bulacağım! Duyuyor musunuz?”

Dakikalar sonra Charlie dışarıdaydı. Muhtemelen Charlie’yi SoluCent’ten sonsuza dek uzaklaştıran yolculuğa eşlik etmek için gelmiş olan bir polis aracı, ışıkları yanıp söner halde kapıda bekliyordu. Polis memuruyla Gomes kısa bir süre konuştular.

Memur Charlie’ye yaklaşıp bir şeyler söyledikten sonra Charlie kimliğini gösterdi. Utanç verici birkaç dakika sonra, etraflarında insanlar toplanmaya başladı ve polis nihayet Charlie’yi bırakmaya karar verdi. Arabasına doğru yürürken, arkasındaki bakışların vücudunu delip geçtiğini hissedebiliyordu. BMW’sine bindi. Polis arabası şimdi oldukça uzakta kalmıştı. Gomes, istese fiili saldırıdan ona dava açabilirdi. *Hâlâ yapabilir*, diye düşündü Charlie.

Saat öğlene doğru ilerlerken iyice meydana çıkan güneş, otoparktan çıkmaya çalışan Charlie’nin görüşünü zorlaştırıyordu. Arka koltuktaki çantasında duran güneş gözlüklerini takmak yerine parasolü indirdi. Ve o an, tepeden tırnağa ürperdi. Siperin içine sarı bir not kağıdı yapıştırılmıştı. Diğerinde olduğu gibi, bu da kendi el yazısıyla yazılmıştı. Böyle bir şey yazdığını hatırlamasa da, siyah pilot kalemle yazılan not oradaydı işte. Yazılı olan cümle de, onun en sevdiklerinden biriydi. Üniversitede bir kimya sınavına çalışırken dersten kaydardığı sırada keşfettiği bir Kurt Vonnegut romanı olan *Gece Ana*’dan alınmış bir cümle.

Büründüğümüz rolden ibaretiz!

10

Joe daha önce hiçbir terapi seansını kaçırmamıştı, Rachel endişelenmeye başlıyordu. Kahvesinden bir yudum daha alıp birkaç evrakı dosyalara yerleştirdi ve Joe'nun evini tekrar aramadan önce duvar saatinin 8.15'i göstermesini bekledi. Hâlâ kimse cevap vermiyordu. Joe gece vardiyasında olsa bile, mesaisi saatler önce biter ve haftalık birebir görüşmelerine hazırlanabilmesi için ona uzun bir zaman kalmış olurdu. Rachel, Charlie'nin şaşırtıcı ziyareti ve rahatsız edici keşifleriyle, Joe'nun bu beklenmedik yokluğunun bir ilgisi olup olmadığını merak etti. Düşüncesi bile onu korkutmaya yetmişti.

Charlie'yle yaptığı görüşme herhangi bir şekilde Joe'nun terapisini kötü etkilediyse, bu affedilemez bir güven ihlali anlamına gelirdi. Rachel, Charlie'ye yardım ederken etik sınırların çevresinde dolaştığının farkındaydı ama o an, bu zararsız bir şey gibi gelmişti. Şimdi Joe ortalıkta yoktu ve bu inancı yerini korkuya bırakmak üzereydi.

Charlie Joe'ya zarar vermiş olabilir miydi? Rachel, istemeden olsa Charlie'yi uçurumun kenarına mı itmişti?

Zihnin gizemi, her şeyin mümkün olduğu anlamına geliyordu – ister zararsız olsun isterse akıl sır ermez. Rachel bu düşünceye

kafa yordukça, Charlie Giles'la görüştüğüne bile pişman olmaya başladı.

8.45'te Joe'yu beklemeyi bırakıp personel toplantısına hazırlanmaya başladı. Son zamanlarda toplantılar ve idari işler, hastalardan daha çok vakit alıyor gibiydi ve bu, düşmeye hiç niyeti olmayan bir trend gibi görünüyordu. Konferans salonuna doğru giderken, Rachel Doktor Shapiro'yu gördü. Dr. Alan Shapiro, Walderman'da çalışan çok sayıda psikiyatridan biriydi ve aynı toplantıya gidiyordu.

Belki de, diye düşündü Rachel, Shapiro yanlış bir şey yapmadığını söylerse, bu giderek artan endişesini azaltabilirdi. Shapiro, her şeyi bilirim tavırları, sırtımları ve hastanenin yönetim kuruluna yalakalık yapmaya hazır oluşuyla, zaman zaman sinir bozucu bir insan olsa da Rachel onun mesleki yeteneğine ve fikirlerine değer veriyordu. Tek istediği, “Yerinde olsam ben de öyle yapardım,” gibi bir onay cümlesiydi. Bunun, kafasını rahatlatacağını umuyordu.

Rachel, iğrenç renkte kravatlar takıp rengarenk gömlekler giyen bu çelimsiz ve kısa bacaklı adama yetişmek için adımlarını sıklaştırdı. Formaliteden yapılan selamlaşma faslından sonra, konferans salonuna doğru birlikte yürümeye başladılar.

“Bütçeleri denkleştirebildin mi?” diye sordu Shapiro.

“Sayılır, yani birbirlerine oldukça yakınlar en azından. Bütçe işleri yarı sanat yarı sahte bilim bence.”

Shapiro sıcak bir gülümsemeyle karşılık verince, Rachel kendini ona daha yakın hissedip Charlie konusuna girdi.

“Alan, sana bir şey sorabilir miyim?”

“Elbette.”

“Hastalarından birinin bir akrabası, psikiyatrik bir tavsiye almak için sana gelse yardımcı olur muydun?”

“Tedavi amaçlı mı?” diye sordu Shapiro. Endişelendiği belliydi.

“Hayır, sadece bilgi. İnternette de bulabileceğin şeyler.”

“Belki de, bilemiyorum. Bu kişinin hastamla bir ilgisi olduğunu söyledin, değil mi?”

Rachel, midesinin düğümlendiğini hissetti. “Evet. Akrabası.”

“Sebepler ne peki? Gerçekten araştırma mı yoksa kişisel bir merak mı?”

Rachel bir an tereddüt etti. Shapiro’nun bunu fark etmeyeceğini bilerek araştırma diye yalan söylemek istedi.

“Daha çok kişisel.”

Shapiro başını iki yana salladı. “Bu çok tehlikeli bir durum,” dedi. “Yani demek istediğim, gerçekte neyin peşinde olduklarını bilemezsin. Ya söylediklerini alıp gerçek bir tıbbi tavsiye sayarlarsa? Olur demiyorum ama diyelim ki bir şey oldu, bir trafik kazası mesela. Kötü niyetli bir görevi kötüye kullanma avukatı, profesyonel bir ilişkinin olmadığı biriyle profesyonel manada bir görüşme yapmış olmanı sana karşı kullanmaya çalışabilir. Bugünlerde fazla dikkatli olmaktan yanayım.”

Rachel yavaşça başını salladı. Charlie’yi ofisine davet etmenin kötü bir fikir olup olmadığına dair var olan şüphesi, artık buna nasıl izin verirsin diye söylenip duran bir öfkeye dönüşmüştü.

Bunu yapmasının nedeni neydi?

Adamı çekici mi bulmuştu?

Belki de. Ama bu, görüşmeyi uzatırken kullandığı bilinçli bir sebep değildi. Daha çok, meraktan devam etmişti sohbetlerine. Charlie Giles’ta ilgisini çeken, karşı konulmaz bir şeyler vardı. Joe’ya göre Charlie, saf özgüvenden ibaretti ama Rachel’a, ne yaptığını bilmeden boşlukta sürüklenen, korkmuş biri gibi görünmüştü.

Charlie’de kimyasal bir sorun olduğundan hiç kuşkusu yoktu. Aklında bir sorun olduğundan emindi, hatta belki de psikotik bir çökmenin eşiğinde bile olabilirdi. Gerekli tüm testleri ve tara-

maları yapmadan bir teşhis koymak, yalnızca profesyonellikten uzak bir davranış olmakla kalmaz, tehlikeli de olabilirdi. Tek yaptığıının Charlie'ye, içlerinde bir nöroloğun da bulunduğu doktor isimleri vermek olduğunu söyleyerek kendini rahatlatmaya çalışıyordu. Bu da zararsız bir şey gibi görünmüştü.

Ya değilse?

Shapiro'nun aklına soktuğu görevi kötüye kullanmış olma ihtimali, Joe'nun nerede olduğuna dair var olan endişelerini daha da arttırmıştı. Belli ki aynı durum onun başına gelse, Alan Shapiro farklı bir yaklaşım sergilemeyi seçecekti. Joe terapi seansını kaçırmasa, Rachel bunu bu kadar da dert etmeyebilirdi.

Joe'nun evini bir kez daha aramak için, konferans salonunun kapısında durdu. Telefonu yedi kez çaldırdıktan sonra kapattı.

Joe neredeydi?

11

Charlie çatık kaşlarıyla, Kenmore Meydanı'ndaki Chaps Sports Bar'a girdi. İçeride sigara içilmiyordu ve genelde servisin kapanışından daha geç saatlere kadar çalıştığından barlara fazla takılmayan Charlie, işini kaybettikten sonra buralarda ne kadar vakit harcayacağını merak etti.

Elinde ellilik bir Guinness bardağıyla bara çökmüş olan Randal Egan'ı gördü. Randal ve Charlie liseden beri arkadaşlardı. Waltham'da büyümüş olan Randal, futbol takımından arkadaşıydı ve iletişimlerinin hâlâ kopmamış olması, hukuk kitaplarına gömülmüşken bile Charlie'ye e-posta göndermeyi ihmal etmeyen Randal'ın sayesindeydi. Birkaç yıl kendi ofisinde çalıştıktan sonra, insanlara yardım etmek adına daha elle tutulur bir şeyler yapmak istediğini söyleyerek kazandığı paranın yarısı kadar bir maaşla FBI'ın Boston'daki saha ofisinde çalışmayı kabul etmişti. O zamandan beri de oradaydı. "Müebbet mahkum," diyerek kendisiyle sık sık dalga geçerdi. Charlie de ona katılıyordu; Randal insanlara yardım etmeye ömür boyu mahkumdu.

Charlie'nin yardım isteyebileceği çok az kişi kalmıştı. Arabasındayken bilişimdeki Lawrence'ı aramış ama adamın, işini korumak adına Sox biletlerinden vazgeçip Charlie'nin istediği

araştırmayı yapmadığını öğrenince şaşırılmamıştı. Charlie, bu hikaye duyuldukça daha fazla insanın kendisine "sırt çevireceğini" düşünüyordu ama Randal, onlardan biri değildi.

Bara yaklaştı, hâlâ aklını kaybetmiş gibi görünmeden olanları nasıl anlatabileceğini düşünüyordu. Randal'a güvenilebileceğini düşünüyor ama her şeyi açık açık anlatmanın rahatlamaktan başka ne fayda getireceğini kestiremiyordu.

Ama birileriyle konuşmak zorundaydı, yoksa gerçekten aklını kaçıracaktı.

"Selam yabancı," dedi elini Randal'ın geniş omuzlarına koyarken.

"Giles! Giles! Vay be. N'aber dostum?" Ayağa kalkıp Charlie'yi sıkıca kucakladı ve barın öbür tarafında bardakları yıkamakta olan barmene seslendi. "İşin bitince arkadaşşıma da bir Guinness verir misin?"

"Bir de Jack shot," diye ekledi Charlie.

"Vay, tamamdır, anlaşıldı şimdi. Bir de Jack shot," dedi Randal.

Barmen homurdanarak musluktan Guinness doldurdu ve üst raftaki Jack'e uzandı.

"Beni görmeye geldiğin için teşekkür ederim," dedi Charlie. "Biraz geciktim affedersin, Kenmore'da park yeri bulmak zor iş."

"Bir de bana sor, Beacon'dan da aşağıdayım ben."

"Harika görünüyorsun dostum, nasılsın? Uzun zaman oldu."

"Evet, uzun zaman oldu. Çok uzun," dedi Randal, Charlie'nin omzunu parmağıyla dürterek. "Her şey yolunda. Jenny de çocuklar da iyi, ama senin için endişeleniyorum. Öğleden sonra bir şeyler içmek pek de senin âdetin değildir, anladın sen."

Charlie başını salladı. "Sadece biriyle konuşmak istedim, Randal, kime gideceğimi bilemedim."

Waltham’da üç yıl okul takımının forveti olduktan sonra British Columbia’da savunmada oynayan çocuk, hâlâ Randal’ın koyu renk İtalyan gözleri ve pürüzsüz cildinde saklıydı. Bu aşinalık, Charlie’yi rahatlatmıştı; özellikle de artık hiçbir şeyin tanıdık gelmediği düşünülürse. Barmen Randal’ın önüne iki adet shot bıraktıktan sonra, Guinness’in başına döndü.

“Dökül bakalım,” dedi Randal, birini Charlie’ye verirken. Charlie, üstü parmak izi olmuş bardağı alıp tek yudumda midesine indirdikten sonra, Randal onu beklemeden bir tane daha söyledi.

“Kovuldum,” dedi Charlie.

“Ne? Neden?”

“Şöyle ki... Porno izlemek ve şirket sırlarını satmaktan.”

“Aman canım, bu kadarcık mı?” Randal, olayın can alıcı noktası buymuş gibi güldü.

Ama Charlie devam edecekti.

“Hayır, gerçekten. Niye kovuldun?” dedi Randal.

“Söyledim ya.”

Randal’ın istediği Guinness’le beraber iki shot daha geldi. Bu kez, Charlie daha bardağa elini bile sürmeden Randal kendinin-kini bitirmişti.

“Ciddi misin?”

Charlie başını salladı.

“Ne düşünüyordun?” diye sordu Randal.

“Hiçbirini hatırlamadığımı düşünüyorum. Başıma boktan şeylerin geldiğini düşünüyorum.”

“Mesela?”

Charlie ona Anne Pedersen’den gelen e-postadan ve sonraki buluşmalarından bahsetti. Ve Jerry Schmidt’in hazırlamış olması gereken sunumu, “hazırlayan” kısmında nasıl onun adı yerine kendi adının yazdığını, Anne Pedersen’in SoluCent’in bir çalışan-

nı bile olmadığını da ekledi. Kendine bıraktığı şifreli tuhaf notları, Dr. Rachel Evans'la yaptığı görüşmeyi ve son olarak, o sabah Mac'in ofisindeki yüzleşmeyi.

“Bittim ben,” dedi Charlie. “Tamamen bittim.”

Randal derin bir nefes aldı. “Ailenin yaşadıkları pek iç açıcı değil, Giles. Doktorun ne dediğini bir daha söylesene.”

“Aslında kendisi bir tıp doktoru değil ama akıl sağlığı, özellikle de şizofreni konusunda bir uzman,” dedi Charlie. Ağzından çıkanlara inanamıyordu. Onun gibi MIT mezunu başarılı bir girişimci nasıl şizofren olabilirdi ki? Aklı almıyordu. Ama yine de yabana atılmayacak bir aile geçmişine sahip olduğunu unutmaması gerekiyordu: Aynı hastalıktan mustarip bir ağabey ve baba. Kaçınılmaz bir gerçektir bu.

Randal birasından bir yudum alıp biraz düşündü.

“Büroda, bu hastalığın da bir şekilde dahil olduğu çok dosyam var, Charlie,” diye başladı. “Uzman değilim elbette ama belirtileri göstermek için biraz geç kalmış durumdasın. Yani normalde bu hastalık ya ergenlik döneminde ya da ilk gençlikte baş gösterir.”

Charlie de aynı fikirdeydi. “Biliyorum. Rachel da böyle söyledi ve MR çektirmemi önerdi. Beynimde bir lezyon, tümör ya da başka bir şey olabilir mi, onlar da aynı belirtilere sebep olabiliyor mu. Bu da bir teori en azından.”

“Başka var mı ki?”

“Tabii. Birileri benimle uğraşıyor olabilir.”

“Mantıklı,” dedi Randal.

“Paranoya da şizofreninin belirtilerinden biri olsaydı olabilir.”

“Sence biri sana tuzak mı kuruyor?”

“Elbette,” dedi Charlie, neredeyse gülecekti. “Bu yüzden de liyim ya.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Randal. Yüzünde hem keder hem de endişe vardı.

“Bilemiyorum Randal, keşke öyle olsaydı. Gerçekten. Birkaç gün önce olsa, buna evet derdim ama şimdi emin değilim. Hiçbir şey birbirini tutmuyor. Mac ve Leon bununla bir ilgilerinin olmadığı söylüyorlar. Tabii ki itiraf etmelerini beklemiyorum ama böyle bir şey yapmak için sebebi olan başka birini de bulamıyorum. Ve her şeyi nasıl açıklayacağımı da; Anne Pedersen, sunum, e-posta, notlar. Bir insanın bu kadarını yapabileceğine inanmak benim için bile zor.”

“Bilemiyorum.” Randal’ın söyleyebildiği tek şey bu oldu.

“İster inan ister inanma ama bana en çok koyan, ajan olduğumu söylemeleri oldu. Yani bu o kadar inanılmaz ve kişiliğime aykırı bir şey ki... Şirket sırlarını korumak konusunda ne kadar titiz olduğumu sen biliyorsun. Daha önce o güven yok olduğunda neler yaptım hatırlarsın.”

“O konuda kendini affettin mi peki?” diye sordu Randal. “Belki de hâlâ o his peşini bırakmıyordur? Yani tüm bunlar bastırılmış suçluluk duygun tarafından tetiklenmiş olabilir.”

“O olay benim hatam değildi,” dedi Charlie. “Kendi seçimlerini kendi yaptı, ben değil.” Başını çevirdi. Başında bu kabusu geri dönmesine gerek olmayacak kadar çok bela vardı zaten.

“Peki bu seni ne durumda bırakıyor?” Randal, bardağının dibinde kalan son birkaç damlayı da içti.

“Bilmem,” dedi Charlie. “İşsiz. İş verilemez. Deli.”

“Charlie, ben senin için buradayım, biliyorsun,” dedi Randal. “Bana her şeyi anlatıyorsun değil mi? Demek istediğim, yasalarla da başın deritte mi?”

“Henüz değil ama Sony’ye gönderdiğim e-posta nedeniyle Mac ve Yardley bana dava açabilir, işin peşine düşebilirler. Gerçi yapmayacaklarını söylediler ama dediğim gibi, artık kime

güveneceğimi bilmiyorum.” Charlie Guinness’ini aldı ve tek bir yudumda yarısını içti. Boğazı yandı, gözleri yaşardı, elleri titrediydi. Bu tuhaf hissi çocukluğundan beri yaşamamış olsa da, bunun gözyaşı habercisi olduğunu biliyordu. Pencereden dışarı baktı.

“Kardeşim, ben senin yanındayım. Gerçekten,” dedi Randal kısa bir sessizlikten sonra. Elini Charlie’ye uzatınca, Charlie sıkı bir tokalaşmayla karşılık verdi. Günlerdir kendisini en iyi hissettiği an buydu.

Belki de tek ihtiyacı olan şey, Randal’ın hâlâ arkadaş olduklarını gösterecek bir şey yapmasıydı. Hatırlayamadığı kadar uzun bir aradan sonra, Charlie birini kendine yakın hissetme ihtiyacındaydı. Güvenebileceği birine ihtiyacı vardı.

“MR sonuçlarını alınca ararım, tamam mı?”

“Onu beklemeden ara.”

“Teşekkürler, Randal, gerçekten minnettarım.”

“En azından bu kadarını yapabilirim. Joe’ya ya da annene bunlardan bahsettin mi hiç? Sana ne olduğunu bilebilecek biri varsa, o da onlardır bence.”

Charlie başını hayır anlamında salladı. “Joe ile konuşamam, annemi de endişelendirmek istemiyorum,” dedi. “Bunu biliyorsun, durumlarından haberin var.”

“Evet, ben sadece bir öneride bulundum. Aile her zaman yanında olur, çok fazla faydalarının dokunacağını düşünmesen bile.”

“Aklımda tutarım.”

Charlie ve Randal, Randal saatine bakmadan önce bir saat daha oturdular.

“Gitmem lazım, kardeşim,” dedi Randal. “Yoksa ılık bira ve soğuk duş eşliğinde geçecek bir geceye dönüşecek bu.”

Charlie, arkadaşına teşekkür etti ve çabucak sarılıp vedalaştılar. Monte’nin en güzel huylarından biri de, Charlie’nin eve kaçta

geldiğini önemsemeden sadece gelmiş olmasıyla yetinebilmesiydi. Bu tüylü dostu dışında evde Charlie'yi bekleyen tek şey; ince bir boynu, altı tane teli vardı ve sadece Charlie'nin parmakları dokunursa konuşuyordu. O an, sıcak bir beden bir içkiden daha iyi gelecekti. Gwen'i düşündü. California'dan ayrıldığından beri onu görmediği düşünülürse, aklına Gwen'in gelmesi şaşırtıcıydı. Charlie kısa bir süre için onu aramayı düşünse de bu isteğine karşı koymayı başardı. Gwen'in, BlackBerry'sinde kayıtlı olan numarası değişmiş olabilirdi ve değişmediyse bile, onu gerçekten neden aradığını açıklaması gerekecekti.

Charlie, barda kalmaya karar verdi. Arabası bir garajdaydı ve şimdiden, eve gidemeyecek kadar çok içmişti. Boş evine geri dönmektense, Monte'yi akşam yürüyüşüne çıkarması için Brenda'ya normal tarifesinin iki katını ödeyebilirdi. Cep telefonunu çıkarıp kadını aradı, böylece Gwen'i aramamaya kararlı olduğunu bir kez daha gösteriyordu.

Beklemekte olan bir adet cevapsız araması bir de sesli mesajı vardı. Cevapsız aramada numara görünmüyordu. Charlie sesli mesaj servisini arayıp şifresini girdi. Gelen mesaj acildi ve o sabah gelmişti. Gelen aramayı nasıl olup da duymadığını bilmiyordu. Mesajı dinleyince kanı dondu.

“Charlie, benim Joe,” dedi kardeşi. Nefes almadan hızlı hızlı konuşuyordu. “Bu mesajı alır almaz Mount Auburn'a gelmelisin. Annem inme geçirdi ve ne kadar dayanabilir bilemiyorum.”

12

Joe Giles, annesinin yatağının başında bekliyordu. Gözlerini yere sabitlemiş, çenesini ise yumruk yaptığı ellerinin üzerine koymuştu. Yanında duran hemşireye, sadece biraz düşünceli gibi görünüyordu ama içten içe, vermekte olduğu savaş aklını bulan-dırmaktaydı. Joe düşmanını göremiyor olsa da onun o kötücül varlığını sezebiliyordu. Düşmanı şekilsiz olduğu kadar acımasız, kurnaz olduğu kadar da amansızdı. Neyse ki yıllardır gördüğü tedavi, artık hasmının hareketlerini fark etmesine olanak tanıyor-du. Erken alarma geçmek – Joe’nun kullanmayı en sevdiği silah buydu – bu musibeti, o kendisini tüketmeden def edebilmesinde-ki kilit maddeydi.

Annesinin tıbbi ekipmanlarla doldurulmuş olan odasında Joe, düşmanının sürünerek durmadan ilerlediğini ve savunmasındaki açıkları aradığını hissedebiliyordu. Stres ve korku, bu düşmanın en önemli besin kaynaklarıydı ve şimdi annesinin komada oluşu, bu iki duyguyu da had safhaya çıkarıyordu. Biraz dikkatsiz dav-ransa, zırhındaki çatlaklar genişler ve düşmanının daha derinlere sızmasına izin verirdi. Onun varlığının farkında olmak zorundaydı; annesinin iyiliği için, aklı başında olmalıydı.

Joe, savunmasını bir sesle güçlendirmek için, odanın içinde

odaklanabileceği özel bir ses aradı. Bunun, her ne kadar gerçekte yüzleşmek acı verici olacaksa da, annesinin durumunu unutmasına yardımcı olacağını biliyordu. Hastalığının başladığı ilk yıllarda, Joe'nun halüsinasyonları büyük bir tehdit unsuruydu. Onlarla savaşabilmek için, yüksek dozda anti psikotik ilaçlarla beraber sürekli bir sorumluluk ve uyarılma hali içinde olması da gerekiyordu. Başboş bir zihin, düşmanının eve girip gerçekliğini bir yıkım ekibi gibi tümünden yok etmesi için çıkarılan bir davetiye gibiydi. Walderman sayesinde Joe, bu nöbetlerden uzak durmanın yeni yollarını öğreniyordu ve şu an, bildiği tüm taktiklere ihtiyacı vardı.

Joe'nun işe yarar bir sese odaklanması biraz vaktini aldı ama o sessiz odanın içinde uyuyan bir hayvan gibi düzenli nefes alıp veren bir makinenin yumuşak, ritmik sesi işini görecekti. Annesini hayatta tutan bu suni solunum cihazı, Joe'nun da onunla birlikte kalmasını sağlayabilirdi. Mekanik nefeslerin her birine, sanki kendisine aitlermiş gibi konsantre oldu.

Annesinin ihtiyaçlarıyla ilgilenen hemşire, Joe'nun geniş ve kaslı omuzlarına, çalışılmış bir hassasiyetle dokundu. Bu temas, Joe'yu şaşırttı ve bir an için dikkatinin dağılmasına sebep oldu. Joe, gözlerini daha da sıkı kapatıp kendine daha çok yüklenmeye başladı.

Odaklan!

Odaklan! diye yeniden emir verdi kendine.

Çok geçti. Gözlerini açtığı gibi, annesinin mucizevi bir şekilde konumunu değiştirdiğini gördü. Bu korkutucu bir görüntüydü, çünkü bunun imkansız olduğunu biliyordu. Annesi başını çevirmiş ona bakıyordu. Daha önce kapalı olan gözleri, şimdi kocaman açılmıştı ve bir kurdun gözleri gibi altın sarısı bir renkteydiler. Annesinin keskin ve tesirli kokusunu da duyabiliyordu, tıbbi bir antiseptikle yıkanmış gibi. Berbat koku burun deliklerini doldurarak öğürmesine sebep oldu. Solunum cihazının sesi de,

kulaklarını kapanmasına sebep olacak kadar yüksek hızda artmaya başlamıştı.

Annesinin çatlak ve yaralı ince dudaklarla çevrili ağzı, bir şekilde o baskılayıcı oksijen maskesinden kurtulmayı başarmıştı. Konuşmaya başladığı anda, odadaki tüm renkler solup grileşti; yalnızca gözleri, o rahatsız edici renkte kalmıştı.

“Yardım et,” dedi annesi fısıltıyla. “Lütfen Joe, bana yardım et.”

Annesinin kemikli ve damarlı eli, yataktan çıkıp Joe’nun bacağına dokundu. Joe birden ayağa fırlayınca, arkasında duran hemşireyi korkuttu ve kadın çığlık attı. Başını sallayıp gizlice odaya bir göz attıktan sonra hem rahatladı hem üzüldü. Annesinin gözleri yine eskisi gibi kapalı ve tavana dönük, oksijen maskesi de yerli yerindeydi.

Galiba rüyaydı, diye düşündü. Belki de uyuyakalıp bir rüya görmüştü, hepsi buydu. Ama fazlası da olabilirdi. Yetişkinlik yıllarını zehir eden, savunmasının yalnızca bir kısmını oluşturan ilaçlarla kolaylıkla baş edebilen düşmanı şizofreni olabilirdi.

Şizofreni.

Joe, vinil kaplı sandalyeye oturup arkasına yaslandı. Nefesini daha kısa ve daha çabuk alıp vermeye başlamıştı. Hemşire, onunla konuşmak için yanına geldi ve dizlerinin üstüne çöktü, muhtemelen kendisini bir tehdit gibi göstermemek için böyle yapmıştı.

“İyi misin?”

Kadın yine dizine dokunsa da Joe bu kez kaçmadı. Başını sallayarak iyi olduğunu onayladı ama kendini henüz konuşmaya hazır hissetmiyordu.

“Beni çok korkuttun,” dedi hemşire.

Joe, ona annesinin gözlerini açtığını veya kendisiyle konuştuğunu görüp görmediğini sormaması gerektiğini biliyordu. Rüya da olsa, uyanıkken gördüğü bir kabus da olsa, bu deneyimi ken-

dine saklamalıydı. Eğer bu dış gösteren şey şizofreniyse, olay sadece sinir hücreleri sinapslarıyla D2 reseptörleri arasında fazla dopaminden kaynaklanan kimyasal bir reaksiyondan ibaret, diye hatırlattı Joe kendine. En azından ona böyle söylenmişti.

Hemşirenin onu rahatlatmak için yaptığı şeylere rağmen Joe hâlâ kendini tehdit altında hissediyordu. Rüya görüp görmediğinden emin değildi ve yaşadığı bu deneyimin, şizofreni kelimesinin Yunanca kökenlerinden esinlenerek duruma gayet uygun şekilde Bölünmüş Akıl olarak isimlendirdiği blogu için güzel bir yazı olacağını düşünmüştü. Rüyaları bir şizofreni nöbetiyle kıyaslamak, okuyucularının diline düşecek, Joe'yu ise şüphede bırakacaktı.

Geçen yıllar boyunca Joe'nun blogu sadık bir okuyucu kitlesi kazanmış ve zihinsel hastalıklardan mustarip hastalar ve doktorlar arasında giderek artan bir popülerite elde etmişti. Joe'nun eğlenceli ve genellikle kendisini küçümseyen yazıları, istemeden de olsa okurlarında güçlü bir aidiyet ve birlik duygusu uyandırmıştı. Okuyuculardan gelen, Joe'nun bu gayriresmi topluluğunun hayatlarını pozitif yönde nasıl değiştirdiğine dair yürek parçalayan yorumlar, onu blogu düzenli olarak güncellemeye teşvik ediyordu. Okuyuculara bu yazıları okumak ve birbirleriyle iletişime geçmek ne kadar iyi geliyorsa, yazmak ve sanal arkadaşlarıyla iletişime geçmek de Joe'ya iyi geliyordu. Şu an, onlara her zamankinden daha fazla ihtiyacı vardı.

“Ne zaman uyanacak?” diye sordu hemşireye.

“Bilmiyorum, siz de yorulmuş olmalısınız.”

“Biraz. Ama daha çok, anneme neler olacağından korkuyorum.”

“Elbette, sizi çok iyi anlıyorum.”

Hayır, anlamıyorsun, demek istedi Joe. Ona, hayal edebileceğinden çok daha fazla ihtiyacım var. Ama bunları söylemek yerine sessiz kaldı.

“Size biraz su getirmemi ister misiniz?”

“Çok iyi olur,” dedi Joe.

Hemşire odadan çıktıktan sonra, Joe annesinin hareketsiz elini tuttu. Ellerinin gerçekte soğuk ve nemli olduğunu bilse de, o anda bir yaz güneşi kadar sıcak olduklarını hissediyordu.

13

Charlie sensörün önüne adım attığı anda, Mount Auburn Hastanesi'nin ana lobisine çıkan otomatik kapı açıldı.

İçeri girip de antiseptik hastane kokusundan bir nefes çekince ürperdi. Böylesine kendi halinde bir kokunun, bu kadar güçlü anıları tetikleyebilmesi tuhaftı. Ama ne kadar uğraşsa da o zamanları unutması hiç kolay değildi. O daha yedi yaşında küçük bir çocukken, babası arabalarını Belmont'un şehir merkezindeki popüler bir giysi dükkanının penceresinden içeri sokmuştu. Charlie o zaman bunu bilmiyordu ama babası polise ifade verirken mankenlerin ona tuhaf tuhaf baktığını söylemişti. O andan itibaren hastaneler Charlie'nin ikinci evi oldu. Akıl hastalıkları koğuşunun denetimli katları, yatarak tedavi eden merkezler ve acil servislerden oluşan bulanık bir görüntü. Önceleri babasını, çok geçmeden de ağabeyini ziyaret etmeye başlamıştı. Hastane antiseptiklerinin amonyum kokusunu o kadar çok solumuştu ki, şimdi o koku tek başına Charlie'yi kabusuna döndürmeye yetiyordu.

Tavana asılı, fazlaca parlak olan floresan lambaların altından, kendisini hastanenin yoğun bakım katına, Ellision 5'e çıkaracak olan asansöre doğru yürüdü.

Kalabalık asansörün içinde diğerleriyle birlikte bekledi. Sağ arka köşeye yakın bir yerlerde duruyordu. Normal koşullarda bile asansörlerin dar alanlarını yeteri kadar rahatsız edici bulurdu ama şimdi hastanede, hasta insanlarla bir aradayken dayanılmaz kadar klostrofobik oluyordu. Doktorlar ve hemşirelerin, hastalar ve ziyaretçilerle karışımı. Charlie, içlerinden birinin annesiyle ilgilenip ilgilenmediğini merak etti.

Annesinin inme geçirdiği gerçeğini, yeni yeni sindirmeye başlıyordu. Yanında duran doktora, bu kadar sağlıklı bir kadının nasıl olup da inme geçirebildiğini sormak istedi fakat yapmadı. Felce neyin sebep olabileceğini bilmiyordu ama annesinin inme geçireceğini söyleseler dünyada inanmazdı. Buzdolabı, *Koruma* dergisinin kapağı olan sağlıklı bir çocuk gibiydi. Markette alacağı şeyler trans yağlara yakın bir rafta durduğunda bile, almadan önce iki kez düşünürdü. Her gün yedi sekiz kilometre yürüyüş yapardı çünkü koşmak eklemlerini daha fazla yoruyordu. Onun da Charlie gibi, çoğu Amerikalının, mümkün olsa emeklilik hesaplarındaki paranın büyük bir kısmını gözden çıkararak eBay'den alacağı bir bünyesi vardı.

Yıllar, annesi için çok da kolay geçmemişti. Asansör yukarı doğru çıkarken, bu gerçek onu biraz rahatlattı. En azından, onun yarı yaşındaki kadınların çoğundan daha güçlü olduğunu biliyordu. Bunu da atlatacaktır, diye kendini teselli etti. Ne de olsa birçok kadınla ilişkiye giren, evden küçük bir not bırakarak ayrılabilen akıl hastası bir kocayla baş etmiş, sonrasında iki oğlunu da bağımsız ve kendine güvenen bireyler olarak yetiştirmişti. En azından Joe hastalanana kadar, durum buydu. Ama Joe'yla ilgilenerek geçirdiği yıllar da onu güçsüzleştirmek şöyle dursun, daha dayanıklı hale getirmişti.

Yedinci katta kapı açıldı ve asansörden inen tek kişi Charlie oldu. Yoğun bakım katının girişinde cam kapılar vardı ve içeri görünüyordu. Yerde parlak, mavi bir muşamba vardı ve et-

rafta koşturan doktorlarla hemşirelerden hiçbirini onu fark etmedi. Charlie, dışarıdaki interkoma bastı ve bekledi.

Birkaç dakika sonra bir hemşire cevap verdi. “Yardımcı olabilir miyim?”

“Alison Giles burada mı?”

“Evet, aileden misiniz?”

“Oğluyum,” dedi Charlie.

Kısa bir sessizliğin ardından kapı açıldı ve Charlie içeri girdi. Yoğun bakım katının ışıkları, hastanenin diğer kısımlarındakilere göre çok daha az rahatsız ediciydi. Alanın ortasında, hemşirelerin masası vardı. Bilgisayarlar ve monitörlerle doldurulmuş geniş, altıgen bir masa. Charlie Yoğun Bakım’ın teknik donanımlarının kalitesini görmezden gelemedi. Yalnızca bu gözlem bile, annesinin emin ellerde olduğunu göstermeye yetiyordu.

Etrafında, kapıları sürgülü birer cam olan on iki tane kadar hasta odası vardı. Bir hemşire yanına geldiğine, her birine tek tek bakmaya hazırlanıyordu.

“Kimi arıyorsunuz?” dedi kadın.

“Alison Giles, biri beni içeri aldı ve—”

Hemşire elini kaldırarak onu susturdu ve köşedeki odalardan birini işaret etti. “Kendisi yedi yüz altı A’da.” Tek bir kelime daha etmeden ayrıldı.

Charlie, odaya yaklaştıkça adımlarını hızlandırıyor. 706A’nın cam kapılarından, Joe’nun da içeride olduğunu ve annesinin yatağının başucunda oturduğunu gördü.

İçeri girip de annesini görene kadar, durum o kadar da gerçek görünmemişti. Annesinin ağzında büyük bir maske vardı. Charlie bunun oksijen verdiğini düşündü. Kadının normalde porselen gibi olan yüzü, şimdi kül rengi ve buruştu. Yanağında kırmızı bir iz vardı. Charlie, inme geçirince yere düşüp düşmediğini merak etti.

Kapalı olan gözleri, koyu renk halkalarla çevrelenmişti. Yataкта yatan bu kadının, tanıdığı o canlı ve neşeli kadın olduğuna inanmak çok zor olsa da öyleydi. O hâlâ annesiydi.

Yanağındaki iz, ciddi bir şekilde hasta olduğunu gösteren tek şeydi. Boyamayı reddettiği gri saçları darmadağındı ve Charlie'nin içgüdüsel olarak yapmayı istediği ilk şey, onları düzeltmek oldu. Durumu ne olursa olsun, kontrolün kendisinde olduğunu ve her şeyi bir arada tutabildiğini göstermek isterdi. Evi daima kusursuz tutar, tüm kıyafetlerini pürüzsüz olacak şekilde ütülerdi. Asla hayatın kendisi için ne kadar zor olduğunu başkalarının bilmesine izin vermedi. Ne sözle ne de görünüşüyle. Burada, Charlie'ye göre, kontrol edemediği olaylarla yüzleşmek ve onları kontrol altına almak için annesinin bulunduğu bir yoldu.

Yatağın etrafında yürüyüp diğer tarafta, ağabeyinin karşısında durdu ve elleriyle annesinin saçlarını düzeltti. Odada televizyon yoktu; yalnızca monitörler, serumlar ve ilaç veren başka makineler.

“Joe, neler oluyor?” dedi.

Joe, başını kaldırıp bakmadı. Hatta Charlie'nin odaya girdiğini bile fark etmemiş gibi davranıyordu. Annesinin elini tutarak yere bakmaya devam etti. Bir yandan da mırıldanıyordu. “Annemin elini tutuyorum. Elini sıkıyorum. Onun elini tutuyorum. Şimdi de sıkıyorum.”

“Joe, neler oluyor?” diye sordu Charlie yeniden. Sesinden, sabrının hızla azaldığını anlayabiliyordu.

Nihayet Joe, Charlie'ye döndü. Gözleri ağlamaktan kızarmış, dolgun yanakları çizgi ve lekelerle dolmuştu. Üzerinde yakası düğmeli, kısa kollu ve yemek lekesi olmuş beyaz bir gömlek vardı. Yatağın yanındaki küçük yeşil koltuğa zar zor sığıyordu. Boşta kalan eliyle, kıvrıkcık, çalı gibi saçlarını geri attı ve tersiyle de akan burnunu sildi.

“Joe!” diye bağırdı Charlie. “Anneme ne oldu? Doktorlar ne dedi?”

Kardeşi mırıldanmayı kesip annesinin elini bıraktı ve yüzünde üzgün, şaşkın bir ifadeyle Charlie’ye baktı.

“Anneme ne oldu?” dedi Charlie yine. Sinirini gizlemek için uğraşmadı. “Doktor nerede?”

“Sana da merhaba,” dedi Joe. “Ve hayır, hiç de iyi bir gün geçirmiyorum. Sorduğun için teşekkür ederim.” Yeniden annesinin elini tutup mırıldanmaya başladı.

Charlie derin bir nefes aldı, bu aşına olduğu bir durumdu. *Bununla nasıl baş edeceğini biliyorsun. Sadece stresli, hepsi bu.* Etrafta Charlie’nin konuşabileceği birçok hemşire vardı. Ona aradığı cevapları verecek birini kolaylıkla bulabilirdi ama kendini, haberleri önce aileden birinden duymaya mecbur hissetmişti.

“Joe, affedersin,” dedi Charlie. Bu kez sesi daha yumuşaktı. “Bunun senin için zor olduğunu biliyorum. Benim için de öyle. Ama şu an hiçbir şey bilmiyorum. Lütfen. Bana neler olduğunu söyle.”

Joe kardeşine baktı. Yüz ifadesi değişmiş, sanki artık Charlie’nin gelişini kutsal bir olay ve bir güç kaynağı olarak görmeye başlamıştı.

“Annemi kaybetmedik, Charlie,” dedi. “Ama o büyük bir inme geçirdi. Konuşamıyor, hareket edemiyor. Doktorlar ne zaman kendine geleceğini, hatta gelip gelmeyeceğini bile bilmiyorlar. Ben de sadece burada oturup elini tutuyorum. Korkunçtu. Kahvaltı etmek için aşağı indim ve bir baktım ki mutfakta yerde yatıyor.” Joe derin bir nefes alıp sakinliğini korumaya çalıştı. Kısa kısa nefesler almaya devam etse de gözyaşlarından kaçmasının yolu yoktu. “Ne yapacağımı bilemedim,” dedi hıçkırıkları arasında. “Önce dokuz yüz on biri, sonra da seni aradım.”

“Her şey yoluna girecek, Joe,” dedi Charlie. “Annem bunu atlatacak.”

“Ya atlatamazsa?” diye bağırdı Joe ayağa kalkarken. Öfkesi Charlie’yi oldukça huzursuz etmişti. 1.93’lük boyu ve 111 kiloluk bedeniyle, hiddetlendiği an odayı yerle bir etmesi yalnızca saniyelerini alırdı.

“Ona ihtiyacın olduğunu biliyorum, Joe. Bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum.”

“Bilmiyorsun,” diye bağırdı Joe. “Hiçbir şey bilmiyorsun! Onsuz hiçbir şey yapamam, Charlie. Onsuz ölürüm! Ne yapacağımı bilmiyorum. Tek varlığım o.”

Charlie, Joe’nun arkasına geçip ellerini onun geniş omuzlarına koydu. O andan sonra yaptığı her şey tamamen içgüdüsel oldu. Önce Joe’yu oturttu, sonra da bir sese; bipleyen makinelerden birinin sesine odaklanmasını sağladı. Birkaç dakika sonra, Joe sakinleşmeye başlamıştı.

Hepsi, birlikte yaşadıkları yıllardan kalma alışkanlıklardı. Annesinin pekiştirmeye çalıştığı bu sözleri hiç unutmamıştı. *Tutunabileceği bir gerçeklik bulmasına yardım et. Ona düzenli olarak yaptığı şeyleri hatırlat. Gerçek hayata geri dönmesini sağla.*

“Bak Joe. Annem bunu atlatacak, sen de ona yardım edersin ve kendine geldiği zaman, her şey eski haline dönecek. Tüm bunlar olmadan önce senin için ne yapıyordu? Kahvaltı hazırladığını söylemiştin değil mi? Ne yiyecektin?”

“Yumurta ve domuz pastırması,” dedi Joe derin nefesler alırken. İşe yarıyor, diye düşündü Charlie.

Joe kendini toparlamaya başlamıştı. “Annem her salı bana yumurta ve domuz pastırması yapar.”

Charlie, tokat yemiş gibi kafasını salladı. *Salı mı? Olamaz.* Koltuğun arkasına yaslandı. Bugün olan şeylere bakılırsa, Charlie sakin olabileceğinden pek emin değildi. Bunların Joe’nun

hatası olmadığını ve ağabeyinin hasta olduğunu unutmaması gerekiyordu.

“Joe,” dedi Charlie. Artan öfkesini saklamaya çalışıyordu. “Kahvaltıdan sonra annemin inme geçirdiğini söyledin. Aşağı inip onu yerde yatarken gördüğünü ve dokuz yüz on biri aradığını.”

“Evet.”

“Ve sonra da annemin sana salı günleri yumurta ve domuz pastırması pişirdiğini söyledin değil mi? Salı. Ama bugün salı değil Joe, bugün perşembe.”

“Evet, bu doğru. Bugün perşembe. Bu sabah Rachel’ı görmem gerekiyordu, biliyorum ama ben onun yerine annemle beraber buradaydım.”

“Ama ben salı günü seninle konuştum, Joe. Annemle ilgili hiçbir şey söylemedin.”

Charlie, göğsü sıkışmaya başlarken tüylerinin ürperdiğini hissetti. Walderman’da Rachel Evans’la yaptığı görüşmeden saatler önce Joe’yla yaptığı konuşmayı son derece net hatırlıyordu. Konuşmanın sonunda Joe, “Annemi görmeye gelecek misin?” demiş, Charlie de onun Waltham’daki evlerini kastettiğini zannetmişti. Şimdi, Joe’nun sorusunun önemini fark etmiş olmaktan korkuyordu. Şüphelerinin doğru olmaması için tek yapabildiği dua etmektir.

“Joe, beni dikkatle dinle,” dedi. “Bir şeyi anlamam gerekiyor.”

“Tamam.”

“Annem sana bugün yumurta ve domuz pastırması hazırladı mı, Joe? Lütfen, lütfen öyle olduğunu söyle.”

“Hayır.”

Koltuğun arkasını sıkarken Charlie’nin eklemleri bembeyaz oldu. “Joe, lütfen söyle. Annem kaç gündür hastanede?”

“Bugün iki gün oluyor,” dedi Joe duygusuz bir tavırla ve yeniden annesinin elini tuttu.

“Neden beni aramadın!”

“Aradım, Charlie. Ne zaman olduğundan emin değilim ama hemen aradığımı sanıyorum. Bir süre bundan konuştuk ama sen yine de gelmeyince, tekrar arayıp mesaj bıraktım. Gelmene sevindim, Charlie, bence annem de sevinmiştir.”

Joe onu aramış mıydı? Charlie kendine bu soruyu sordu. Kendisine yazdığı o notları hatırlamadığı göz önünde bulundurulursa, Joe’nun telefonunu da unutmuş olması mümkün müydü? Mümkündü ama kesinliği zayıf, diye düşündü.

Charlie gözlerini kapattı ve dikkatini dağıtan tüm şeylerden uzaklaştı. Zihninin derinliklerine inerek o aramaya dair herhangi bir şey hatırlayıp hatırlamadığını bulmaya çalışıyordu. Ama hiçbir şey yoktu. Dikkati dağılmış ve kendini yenilmiş gibi hissederken, annesini rahatlatmaya çalışıp mırıldanan ağabeyini dinliyordu. “Annemin elini tutuyorum. Elini sıkıyorum. Onun elini tutuyorum. Şimdi de sıkıyorum.”

14

Alison Giles'in odasında bitmek bilmeyen bir insan trafiği vardı. Şu ana kadar tek bir nöbet değişimi olmuş olsa da, Charlie ağabeyi Joe'nun kattaki tüm hemşirelere ilk adlarıyla hitap ettiğini görecektense kadar fazla insanla karşılaşmıştı. Alison'ın durumuna bakmak için odaya giren her hemşire, istisnasız bir şekilde önce Joe'nun yanına gidip onu kontrol etmiş; gözlerinde bir sempatiyle nasıl olduğunu ve bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sormuşlardı. Joe hep iyi olduğunu ve bir şey istemediğini söylese de Charlie, bu soruları duymaktan memnun olduğunu görebiliyordu.

Charlie, keşke şimdi de yanımızda bir hemşire olsaydı, diye düşündü. Odadaki doktorun, Joe'yu tatmin edecek açıklamalar yapamayacağını farkındaydı.

"İki gündür buradasın ve eve yalnızca bir kere gittin," dedi Charlie. "Senin de dinlenmeye ihtiyacın var, biliyorsun." Gözlüklerini çıkarıp gözlerini ovuşturdu.

"Annem uyanabilir diye hiçbir yere gitmiyorum ben. Uyancak mı?"

Charlie derin bir nefes alıp, yalnızca omuz silkmekle yetinen doktora baktı. "Senin kardeşin, sen uğraş," der gibiydi adam.

"Joe, bunu kimse tam olarak bilmiyor. Sana bunu defalarca

söylediler,” dedi Charlie. “Annem uyanana kadar bekleme odasında oturamazsın. Gidip güzelce dinlenmen gerek.”

“Annem uyandığında birilerinin de onun yanında olması gerek ama.”

Charlie doktora döndü. “Tekrar söyleyin, annem bu gece uyanacak mı?”

Dr. Stan Abrahams, konuşurken gözünü çağrı cihazından ayırmadı. Uzun, ince parmaklarını klavyede gezdirerek mesaj yazıyordu. Bu, Joe’nun tamamen aynı soruları sorduğu üçüncü turdu. Charlie, Abraham’ın yüzündeki sabırsız ifadeden, doktorun dördüncü tur için orada olmayacağını anlayabiliyordu.

“Uyanması pek muhtemel değil,” dedi doktor. “Dediğim gibi, anneniz beynin şişmesi ve bunun sonucunda da çok sayıda iskemik inmenin görüldüğü, hipertansif ensefalopati denen bir durumdan mustarip. Üzülerek söylüyorum ki, kendisi neredeyse bitkisel hayatta.”

Alison’ın solunum cihazının ritmik vızıltısı, şimdi Charlie’ye daha gürültülü gelmeye başlamıştı. Joe da aynı şeyi hissetmiş olacak ki, o da cihaza baktı. Annelerinin etrafında birçok serum torbası ve sanki vücudunun her yerinden geçiyormuş gibi görünen tüpler vardı. Charlie, annesinin koluna dokundu ve sonra da kucağında duran ince, kırılgan elini avuçlarına aldı. Kadının cildi soğuk ve nemli gibiydi, solunum cihazının durmaksızın devam eden o ritmi olmasa, ölü olduğu bile düşünülebilirdi. Annesi kaç kez onun sıyrılmış dizlerini bandajlamış ya da futbol maçlarında tribünden ona tezahürat yapmıştı kim bilir. Şimdi tüm o şükran, sevgi ve hayranlık, bir daha ona asla “Seni seviyorum,” diyemeyecek olma ihtimalinin pişmanlığıyla solmuştu.

“Ona yardım etmek için yapabileceğimiz bir şey var mı?” dedi Charlie.

“Yanında olun yeter. Bu konudaki araştırmalar yetersiz olsa

da onunla konuşun. Şanslıyız ki, hematoma ya da apse gibi başka bir hayati tehlike unsuruyla karşılaşmadık,” dedi Abrahams. “Ama böbreklerinde sorun olan hastalarda pek de yaygın olarak görmediğimiz, yoğun bir iç kanaması var ve bunun da hipertansif ensefalopatiden kaynaklandığını düşünüyoruz. Tedavi etmek için trombosit ve K vitamini içeren serumlar verdik. Bunlar şimdilik, kanamayı durdurmamıza ve diğer organların çökmesine engel olmamıza yardımcı oluyor. Kanamaya sebep olan şeyin ne olduğunu bulmaya çalışıyoruz ama hatırlatmam gerek ki, kurtulma şansının çok düşük olduğuna inanıyoruz. Komadan kısmen de olsa çıkabilir ama oldukça büyük hasarlar almış olacaktır. Anlıyor musunuz?”

Abrahams oldukça soğuk ve mesafeli duruyordu. Normalde Charlie onun bu tavrını anlayabilirdi; kendisi de işyerinde böyle davranıyor, faydacı biri olarak gözyaşlarını işyerindeki saatlerde değil de sonrasında akıtmayı tercih ediyordu. Ama burada söz konusu olan annesiydi ve işi sebebiyle de olsa, Abrahams’ın bu soğukkanlılığı, son derece sinir bozucuydu.

“Bu nasıl oldu? Annem felçli mi olacak?” dedi Joe.

Abrahams yeniden çağrı cihazına döndü ve derin bir nefes aldı.

“Kardeşıme karşı sabırlı olmanız gerekiyor, doktor,” dedi Charlie sakın ama katı bir sesle. “O da benim gibi çok stresli fakat Joe bununla, sizin ve benim yaptığımızdan daha farklı bir şekilde başa çıkmaya çalışıyor. Bu yüzden, daha önce söylemiş olduğunuz şeyleri tekrar açıkladığınız için size minnettarım.”

Charlie, doktorun bir an tereddüt ettikten sonra çağrı cihazını kaldırdığını görünce sevindi. Bu kez Abrahams, Joe’yla onun gözlerine bakarak konuşmuştu. Charlie, bunun onu rahatlattığını görebiliyordu.

“İnmeye neyin sebep olduğunu tam olarak bilemiyoruz. İlk

şüphelerim, ki bunu size daha önce de söyledim, laboratuvarda yapılan testlerle doğrulandı. Bu da yüksek tansiyon.”

Charlie birden doktora döndü. “Ne dediniz?”

“Yüksek tansiyonunun buna sebep olmuş olabileceğini düşünüyoruz, dedim.”

“Duydum ama bu imkansız,” dedi Charlie.

“Üzgünüm, Bay Giles, ama anneniz yoğun bakıma getirildiğinde ilk olarak yaptığımız şeylerden biri de oftalmoskopydi, gözdeki kan damarları üzerinde yapılan bir test. Ve o da, açıkça yüksek tansiyon belirtileri gösterdi. Bu, inmenin en önemli sebeplerinden biridir ve böbreklerinin iflas etmesini de açıklar.”

“Ne yaptığınız umurumda değil. Onun doktoruyla konuştunuz mu?” dedi Charlie.

Abrahams başını salladı. “Mesaj bıraktık, görünüşe göre tatildeymiş.”

“Harika. Mükemmel. Bakın doktor,” dedi Charlie ters ters bakarak. “Onunla konuşursanız, annemde yüksek tansiyon problemi olmadığını öğrenirsiniz.”

“Elimizdeki kanıtlar aksini gösteriyor,” dedi Abrahams.

“Peki ya uyanması?” dedi Joe. “Ne zaman uyanacak?”

“Hâlâ bazı testler yapıyoruz. Bir hastanın ne zaman uyanacağını ya da uyanıp uyanmayacağını kesin olarak söyleyemeyiz. Anlıyor musunuz? Yapabileceğiniz en iyi şey, gidip dinlenmek. Annenizle en iyi şekilde ilgileneceğimize ve durumu değişirse size derhal haber vereceğimize güvenebilirsiniz.” Çıkmaya hazırlandı.

“Ameliyat edemez misiniz?” diye bağırdı Joe.

Abrahams döndü. “Ameliyat, seçeneklerimiz arasında değil,” dedi. “Bunu size zaten söylediğimi sanıyorum. Defalarca. Bakın, ilgilenmem gereken başka hastalar da var. Hemşireler buradalar, annenizle en iyi şekilde ilgileneceklerinden emin olabilirsiniz.”

Hemşirelerin masasına baktı. “Sabah yeniden geleceğim. Gece nöbetinde Dr. Sanders var, o da sorularınızı memnuniyetle cevaplayacaktır.”

Ve gitti. Birkaç saniye sonra genç bir hemşire odaya girince, Joe onu tanıyıp içtenlikle ona selam verdi. Charlie, genç kadının konuşulanları duyduğunu ve Joe’nun üzüldüğünü anladığını düşündü. Hemşire hiç tereddüt etmeden parmak uçlarında yükselip ellerini Joe’nun omuzlarına koydu ve sırtını okşadı.

“Edebilseler ederlerdi,” dedi.

Charlie, onun gelişine epey memnun olmuştu. Son birkaç saatte Joe’yu sakın tutmaya çalışıyordu ve artık gücü tükenmişti. Annesinin yatağının arkasında duran beyaz tahtaya baktı, eğer şu anda nöbeti olan hemşire buysa adı June’dur. *Aziz June desek daha doğru*, diye düşündü.

“Ya felç olursa? İnmenin felce sebep olabildiğini duymuştum,” dedi Joe.

June, Joe’yu hastane yatağının yanındaki küçük yeşil koltuğa götürdü. “Dr. Abrahams bunu ancak zamanla görebileceğimizi söyledi. O yüzden biz de bekleyeceğiz ve ben de seninle olacağım. Olur mu?”

“Teşekkür ederim, gerçekten çok kibarsın,” dedi Joe. “Evlenmek ister misin?”

June hiç duraksamadan gülmeye başladı. Charlie tebessüm bile etmemişti. Joe’nun bu beklenmeyen teklifi onun için, tahtaya sürtülen tırnak gibiydi. Klasik Joe; beklenmedik şeyler yapar ve sosyal ilişkilerde tuhaf davranır.

“Ben zaten evliyim, tatlım,” dedi. “Beni kapmak için birkaç yıl geç kaldın.”

“Yani sadece bil diye söylüyorum, ben seninle evlenirdim. Ve bir oğlumuz olsa ne olurdu biliyor musun?”

“Ne?” dedi June yine gülerek.

“June’un oğlu ve Joe’nun oğlu.* Anladın mı? Johnson ve Johnson, o bebek şampuanı gibi.”

Charlie yüzünü ekşitse de June gülmeye devam etti.

“Anladım, aynı bebek şampuanı gibi. Komikti Joe, gerçekten çok komik,” dedi June.

“Ameliyat edebilirler mi sence?”

“Bilemiyorum Joe, bunu zaman gösterecek demiştik, hatırladın mı?”

“Hatırladım evet,” diye yanıtladı Joe, annesinin hareketsiz elini tutarken. Charlie, Joe’nun yine hastanede kalacaksa, o lekeli beyaz gömleği değiştirmesi gerektiğine karar verdi. Vakit gece yarısını birkaç dakika kadar geçmişti. Monte’yi beraberinde eve götürmesini rica ettiği Brenda, durumu bildiği için bir an bile tereddüt etmeden bunu kabul etmişti. Uzunca bir süre ihtiyaç duyacağını düşündüğü aziz insanlardan biri daha.

Birkaç kıyafet almak için taksi tutarak Waltham’a gitmeye karar verdi çünkü Joe, Charlie’nin kıyafetlerinden birini giymeyi asla kabul etmez, kendi kıyafetlerini giyemeyecekse çıplak kalmayı tercih ederdi. Bu da hastalığının bir parçasıydı. Kıyafetleri aldıktan sonra da, hastaneye yalnızca on dakika uzaklıktaki evine gidip uyuyabilirdi. Yakınlarda olmak istiyordu ve istediği bir şey daha vardı. Hemşirelerin masasında bir belge doldurmakta olan June’un yanına gitti.

“Annemin odasına çiçek koymam mümkün mü acaba?” diye sordu. “Ayçiçeklerini çok sever de.”

“Çiçekçi kapandı,” dedi June. “Ama masamda birkaç çiçek vardı, isterseniz şimdilik odasına onları koyabilirim. Siz de sabah yenilerini alırsınız.”

Charlie minnettarlıkla başını sallayarak teklifi kabul etti. June

* June’un oğlu İngilizce’de June’s son, John’un oğlu ise John’s son olarak söylenir ve okunuşları Johnson and Johnson’ın okunuşuna çok yakındır.

(Çev. N.)

uzanıp da eline dokununca, Charlie'nin boğazına bir şey oturdu. Krizin yarattığı adrenalin çekilmeye başlamış ve yerini korku, pişmanlık ve umut karışımı bir duyguya bırakmıştı.

Sadece “Teşekkür ederim,” diyebilirdi.

Öğleden sonra girdiği hastaneden, kızarmış gözleriyle çıkan Charlie, soğuk gece havasını koklarken heyecanlıydı. Beacon Caddesi'nin karşısına geçip ıssız yolda taksi aramaya başladı ve üçüncü araç onu görünce durdu. Yolda bir iki dakika kadar uyusa da taksi onu sağa sola savurdukça uyandı. Normalde vaktini işle ilgilenerek, BlackBerry'sinden e-posta gönderip durarak geçirirdi ama şimdi tüm bunlar elinden alınmıştı.

İçinden bir ses, bu işi düzelterceğini söylüyordu, içgüdülerine güvenirdi. Bu tahammül yeteneği için annesine, sorunlardan kaçınma huyu içinse babasına teşekkür etmeliydi.

Waltham'daki Cleveland Caddesi'ne gelince Charlie, iki ailenin yaşadığı, çocukluğunun geçtiği evin önünde durdu. Girişteki boyası dökülmüş ahşap merdivenlere gelince durakladı; bu evde unutmayı çok istediği anıları vardı. Annesinin saksı altına bıraktığı anahtarı alarak arka kapıdan mutfığa girdi.

Ev her zaman olduğu gibi, mükemmel bir şekilde temizlenmişti. Charlie için bu, zamanda geri gitmek gibiydi, bu evde yaşadığı zamanlardan beri hiçbir şey değişmemişti. Yerde aynı sarımsı muşamba, aynı kahverengi elektrikli ocak, aynı yuvarlak, çürük mutfak masası. Ama sandalyeler, beklediği gibi masanın altına doğru itilmemişti ve dolap kapaklarından biri açıktı. Lavaboda da hâlâ kirli bulaşıklar vardı. Charlie, geride kalanlara bakarak annesinin düşüş anını gözünde canlandırdı.

Mutfaktan ayrılıp üst kata çıkan dar merdivenlere yöneldi. Merdiven boşluğu hâlâ çocukluğunda olduğu kadar klostrofobik hissettiriyordu. İkinci kattaki asma tavan o kadar alçaktı ki yü-

rürken eğilmek zorunda kalıyordu. Buranın ona yaşattığı his hiç değişmemişti; bir an önce gitmek istiyordu.

Charlie önce misafir odasına gitti. Evden ayrılmadan önce burası onun odasıydı. Annesinin, Joe davul çalmaya başladıktan sonra burayı onun çalışma odası haline getirdiklerine dair bir şeyler söylediğini hatırladı. Charlie Joe'nun müzikten hoşlandığını bilse de, herhangi bir şey çalmaya ilgisi ya yeteneği olduğunu düşünmemişti ama annesi bir enstrüman çalmanın hem odaklanmasına hem de konsantrasyonunu ve iletişim kabiliyetini geliştirmesine yardımcı olduğunu söylemişti. Bu, Joe'nun Walderman Hastanesi'nde gördüğü yeni terapinin bir parçasıydı; Dr. Rachel Evans'ın yürüttüğü programın.

Charlie, Joe'nun davulu seçme sebebinin takıntı derecesinde sevdiği rock grubu Rush ve onun inkar edilemeyecek kadar yetenekli davulcusu Neil Peart olduğunu düşünmüştü. Bateria setinin ucuz bir taklit değil de gerçek olduğunu fark edince şaşırdı. Ellerini inci beyazı, pürüzsüz davulun üzerinde gezdirip parmağıyla Zildjian zile vurdu. Set, Charlie'nin eskiden bodrumda olduğunu sandığı sert bir halının üzerinde duruyordu. Duvardan, muhtemelen sert bir vuruş sonrası dökülen boya parçaları yerlerdeydi.

Joe'nun nasıl bir davulcu olduğunu, sahip olduğu seti hak edecek kadar yetenekli olup olmadığını merak etti. Charlie, yedi yaşındayken annesinin ona Noel'de hediye ettiği gitarla başlamıştı müziğe. O kış, Charlie o zamanlar bunu bilmesede, babası gerçeklikle girdiği savaşı kaybetmeye başlamıştı. Annesi daha sonra, gitarı hediye etme sebebinin, Charlie'nin bir an önce çalmayı öğrenip, hızla elden gitmekte olan babasına, kalan tek tutkusu olan caz sayesinde ulaşabileceğini düşünmesi olduğunu söylemişti. Charlie şimdi, kendisinin gitar çalmaya karşı hızla gelişen ilgisinin de aynı sebepten kaynaklandığını fark ediyordu.

Joe'ya nadir görülen bir sorun olan müzikojenik epilepsi

teşhisinin konması ve babalarının en sevdiği şarkı olan, Miles Davis'e ait "So What" şarkısının Joe'nun nöbetlerini tetiklediğini keşfetmeleri, Charlie'nin gitarını ve pikap platformunu ortadan kaldırmasına sebep olmuştu. Caz müzik, babaları gibi Giles ailesinin bir parçasıydı ve tıpkı babaları gibi, o da ortadan kaybolmuştu.

Joe müzikten tamamen uzaklaşmadı. Doktorların, dinlemesinin tehlikeli olduğuna kanaat getirdiği tek şarkı "So What"tı ama tedbiri elden bırakmayarak evde caz müzik dinlemeyi tamamen kesmişlerdi. Joe da caz yerine rock müzik hayranı oldu ve çoğunlukla klasikleri bir de Rush grubunu dinlemeye başladı. Charlie, bu idareten kurulan stüdyonun duvarlarında çocukluklarından kalan rock posterlerini görünce şaşırmadı. The Bowie, Beatles, Dylan ve Hendrix posterleri daha az solduğu için Charlie yeni olduklarını düşündü. Bateria setinin yanında, üzerinde bir pikap platformu olan beyaz, boyaları dökülmüş bir masa ve yerde de bir düzine kadar klasik rock albümü vardı. Joe müziği hayatından çıkarmadığı sürece, babasını da çıkarmamış gibi hissediyordu anlaşılan.

Charlie stüdyonun kapısını kapatarak Joe'nun çocukken de kaldığı odasına gitti. Duvar kağıdı değişmiş, kovboyar ve atların yerine yetişkinlere uygun kahverengi, beyaz ve sarı çizgili bir desen gelmişti. Merakla çalışma masasını kenara çekti ve çakısıyla tahtanın üzerinde açtığı uzun ve ince oyuya baktı. Neredeyse yirmi beş yıl önce yapmıştı bunu.

Mobilyaların çoğunu çocukluğundan hatırlıyordu. Annesine yeni mobilyalar, hatta yeni bir ev almaya yetecek kadar para vermeyi teklif etmiş olsa da eşyaların aşına olduğu şeyler olması Joe'yu rahatlatıyordu. Anneleri de durumdan şikayetçi olmayınca, Charlie işin peşini bırakmıştı. Ama yine de buraya gelmek, annesinin tüm mobilyalarının ve aksesuarlarının ederinin kendi

oturma odasındaki eşyalardan az olduğunu bilmek, modern dairesi yüzünden suçluluk duymasına neden oluyordu.

Charlie'nin standartlarına göre Joe'nun odası, hırsızlar tarafından telef edilmiş gibi duruyordu. Hangileri temiz, hangileri kirli anlayamadığı için, yerde bulduğu kıyafetlerden rastgele birkaç tanesini aldı. Belki Joe'yu bir iki gün kendisiyle kalmaya ikna edebilirdi ama bunun pek mümkün olmadığını biliyordu. Joe ile araları çok iyi olmasa da, onun her gece hastanede uymasını da istemezdi.

Charlie'nin, yalnızca ağabeyinin odasına girebildiği için bile kendini ayrıcalıklı hissettiği bir zaman vardı. Bir zamanlar ikisi, inkar edilemeyecek kadar yakınlardı. Şimdi bile, Charlie saatin 7:57 olduğunu fark etmişti, tam altmış saniye boyunca parmak uçlarını uçak kanatları gibi duvara sürtüp dar merdivenlerden inip çıkarak uçak taklidi yaptıkları zamanları düşünüyordu. Ama kardeşçe oyun oynadıkları zamanlar artık çok geride kalmıştı.

Filmlerde ya da reklamlarda, birbirlerine yakın olan kardeşler gördükçe Charlie kendini düşüncelere dalmış bir halde buluyordu. Ya ağabeyim beni, aslında sahip bile olmadığı şeyleri çalmakla suçlamasaydı? Ya bir an sakinken bir an beni hayalinde yarattığı dünyaya en saçma, en fantastik şekillerde saldırmış olmakla itham etmeseydi? Ya şizofrenisi beni korkutmuyor olsaydı? Joe ile sıcak bir ilişkiye sahip olmak, Charlie'nin duygusal sınırlarının dışında fedakarlıklar gerektiriyordu.

Şimdi önlerinde, Charlie'nin görebildiği kadarıyla iki yol vardı. Ya Joe, anneleri iyileşene kadar (ve iyileşecek, diye kendine güvence verdi) onun yanına taşınacak ya da ona bakacak birini tutacaklardı. En azından Joe'nun kendine ait bir arabası vardı ve işe gidip gelebiliyordu, tüm olanlar düşünüldüğünde bu iyi bir şeydi. Elini Joe'nun odasındaki pencere pervazında gezdirdi ve o esnada eline bulaşan tozları üfledi. Kesin olan tek bir şey vardı:

Charlie, Joe'yla birlikte yaşayıp ona bakmak için bu eve kesinlikle dönmeyecekti.

Çıkarken, ön kapının yanındaki duvarda, gümüş bir çerçevenin içinde duran ayçiçeği fotoğrafını gördü. Bunu yıllar önce New England'daki bir kasaba olan Hollis, New Hampshire'da elma toplarken Joe çekmişti. Bu Walderman'ın, hastaların ve çalışanların kaynaşması, birlik olması için yapılan ve hastanenin karşıladığı birçok geziden biriydi. Joe, resmin harikulade olduğunu düşünmüş ve bastırıp çerçeveletmek için Charlie'den yardım istemişti. Fotoğraf da o zamandan beri burada duruyordu. Charlie, çerçeveyi duvardan aldı, annesinin bu resmi yanında isteyeceğini düşündü.

Taksi hâlâ, kendisine söylenildiği üzere kapının önünde bekliyordu. Araç hareket ettikten dakikalar sonra Charlie'nin cep telefonu çaldı. Numarayı tanımıyordu. *Hastaneden arıyor olabilirler.*

“Charlie Giles?” dedi bir kadın.

“Evet?”

“Charlie, ben Rebecca Harris. Annenin avukatıyım, bu kadar geç aradığım için üzgünüm.”

“Önemli değil Rebecca, senin için ne yapabilirim?”

“Alison'ın durumunu yeni öğrendim. Bu akşam için randevumuz vardı, gelmeyince evi aradım. Kimse cevaplamayınca da endişelendim. Randevusuna gelmemek hiç âdeti değildir,” dedi.

“Doğru.”

“Normalde o dışarıda olsa bile telefona Joe bakardı. Neyse, endişelenince etraftaki hastaneleri arayıp bir sorun var mı öğrenmek istedim.”

“Ve onu buldun,” dedi Charlie.

“Bu kadar zamandır orada olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu, bu çok korkunç.”

“Seni çok iyi anlıyorum,” dedi Charlie.

“Seni de hastane bana bilgi vermediği için annenin durumunu öğrenebileyim diye aradım. Bir de seninle konuşmam lazım.”

“Benimle mi?”

“Evet, birkaç şey var. Durumu nasıl?”

“Bilemiyorum Rebecca, şu an komada. Doktorlar bu durumun ne kadar süreceğini bilmiyorlar. Tek tesellimiz, hayati tehlikeye yaratan başka bir sorununun olmaması. En azından bildiğimiz kadarıyla.”

Kadın derin bir nefes aldı. “Pekala... Tanrım, bu iyi bir haber. Yarın ziyarete gelebilir miyim?”

“Elbette, iyi olur. Başka bir şey var mıydı? Özellikle benimle konuşmak istediğini söylemiştin.”

Charlie, Rebecca’nın suskunluğundan hoşlanmadı.

“Annen her şeyi tam anlamıyla planlamayı seven biri,” diye başladı.

“Biliyorum, beni o büyüttü.”

“Elbette. Durum şu ki, annen kendisine bir şey olursa Joe ile ilgili...” Yeniden sustu. “Bazı talimatlar bıraktı. Bu onun yan vasiyeti, Charlie.”

Charlie’nin kalbi duracak gibi oldu. *Joe ile ilgili talimatlar?*

“Devam et.”

“Joe’nun şizofrenisi ciddi boyutlarda,” dedi.

“Bana zaten bildiğim şeyleri söylüyorsun.”

“Joe şu anda Walderman Hastanesi’nde özel bir tedavi programında ve mükemmel ilerleme kaydediyor. Annen, çalıştığı nörofizyologdan çok memnun. Aradaki fark olağanüstü.”

“Olabilir,” dedi Charlie, o gün gördüklerinden sonra bu fikir pek katılmasa da. Sesini yumuşattı. “Ben Joe ile, annem kadar fazla vakit geçirmiyorum.”

“Anlıyorum,” dedi Rebecca. “Söyleyeceklerime dönersek...”

“Lütfen.” Charlie sesindeki endişeyi gizleyememişti. Bunun nereye gittiğini kestiremiyordu.

“Annen, Joe’nun Walderman’daki tedavisine devam etmesinin şart olduğunu düşünüyordu. Kendisine bir şey olsa bile, evdeki düzeninin değişmemesi gerektiğini. Joe’nun kimseye birlikte yaşayabilecek kadar güvenmeyeceğini biliyordu, tabii bu kişi yakından tanıdığı biri değilse. İhtiyacı olan desteği alamazsa, bir enstitüye yatırılması gerekeceğinden endişe ediyordu. Bu annen için oldukça yıkıcı olur. Joe normal, sağlıklı bir hayat sürebilir. Her gün buna bir adım daha yaklaşıyor ama bir enstitü... Bu birlikte kaydettikleri tüm ilerlemeyi yok eder.”

“Annem ne istemiş?” diye sordu Charlie.

“Senin Joe’nun yasal koruyucusu olmanı.”

Charlie’nin elleri titredi.

“Ve Waltham’daki eve taşınıp annen iyileşene kadar Joe ile birlikte yaşamayı.”

“Peki ya ölürse? Sonsuza kadar Joe ile birlikte Waltham’da yaşamamı mı istiyor?”

Rebecca profesyonelliğini korudu. “Öyle bir durumda Joe’nun ailesinden kalan tek kişi sen olursun, Charlie. Sanırım annen senin doğru olanı yapacağını düşünmüştür.”

Charlie’nin geride bırakmak için çok uğraştığı anıların ve evlerin yanından hızla geçmişlerdi ve şimdi ondan geri dönmesi bekleniyordu. O eve geri dönmek, hapse atılmaktan farksızdı. Charlie telefonu kulağından ayırmadı ama Rebecca’ya da bir şey söylemedi. İlk olarak, kendini babasının yerine koyabiliyordu.

Bazen kaçmak, yapılacak en mantıklı şeydir.

15

Charlie, çocukken yaşadığı evin yemek odasında oturuyordu. O zamandan hatırladığı mobilyalara, perdelere ve bulaşıklara bakmak, onda içini ısıtan bir nostaljiden çok bir utanç hissi uyandırıyordu. Bunca zamandır yaptığı onca şeyin, sadece başladığı yere, eve dönmek için olduğuna inanamıyordu.

Bir Microsoft Word dokümanı olarak açtığı özgeçmişi, dizüstü bilgisayarının ekranından göz kırpmıyordu. Yemek masasını geçici olarak çalışma masası haline getirmiş, hatta yeni bağladığı kablosuz internetle birlikte odayı tamamen bir çalışma odasına çevirmişti. İşine odaklanamadığından ya da bir işi olmadığından, bir internet tarayıcısı açtı ve hipertansif ensefalopati, beyin şişmesi ve koma hakkındaki araştırmasına kaldığı yerden devam etti. Her zamanki gibi, bulduklarının çoğu moral bozucuydu. Bu tatsız bulguları Joe ile paylaşmaması gerektiğini biliyordu. Kardeşi her gün biraz daha güçleniyor, en ufak bir umut ışığı onu mutlu etmeye yetiyordu.

Birkaç saat önce Charlie, annesinin yatağının yanındaydı. Ayda bir yedikleri yemeği, işlerinin yoğunluğundan ötürü iptal ettiği zamanlar için duyduğu pişmanlık, saklayabileceğinden büyüktü.

“Özür dilerim, anne,” diye fısıldamıştı elini tutarken. “Uyandığın zaman çok daha fazla çaba sarf edeceğim, söz veriyorum, tamam mı?”

Ona cevap veren tek şey, annesinin yalnızca nefesi olmakla kalmayıp sesi haline de gelen solunum cihazının durmaksızın devam eden ritmik vızıltısı oldu.

Charlie annesini her gün ziyaret edip en az bir saat, bazen de daha fazla yanında kalıyor ve odasındaki çiçekleri sürekli tazeliyordu. En çok ayçiçeği getiriyor, bulabildiği zaman da, mevsimi olmadığı için yetişmesi zor olan bir diğer favorisi şakayıklardan alıyordu. Ona bir iPod, bir de Bose marka SoundDock almıştı ve her gidişinde yeni şarkılar ekliyordu. Çünkü hazırlayanların defalarca tekrar ettiği üzere sonuçlar net olmasa da müzik dinlemenin, komadaki hastaların iyileşmesini hızlandırdığını söyleyen bir araştırmaya rastlamıştı.

Değerli ayçiçeği resmine gelince, Charlie onu yatağının hemen karşısındaki duvara asmış, gözlerini açtığında göreceği ilk şeyin bu olmasını umut etmişti. *Açarsa* tabii, diye de ekledi çerçeveyi yerine sabitlerken.

Yatağın yanındaki masaya, üçünün resmini koymuştu; annelerini ortaya almış gülümseyen iki oğul. Bu hep birlikte oldukları ve gülümsedikleri birkaç fotoğraftan biriydi. Joe’nun da bu fotoğrafı isteyeceğini bildiğinden bir kopyasını yaptırıp ananas magnetiyle buzdolabının üzerine asmıştı. Ayrıca annesine, *köpek torunu* Monte’nin Boston Parkı’nın yeşil çimenleri üzerinde yüzü kameraya dönük ve patilerini uzatmış halde yatarken çekilmiş bir fotoğrafını da getirmişti. Alison’ın arkadaşları sık sık ziyarete geliyor, bazen de Charlie oradayken geliyorlardı. Zorlama şakalar yapıp öğrendikleri bilgi kırıntılarını paylaşıyorlardı. Charlie ise yalnız ziyaret etmeyi tercih ediyordu, annesi için mahrem bir şekilde yas tutmayı. Çoğu şeyde olduğu gibi.

Kendi evine adım atmayalı beş gün oluyordu. Kıyafetleri hâlâ büyük bir valizin içinde, artık aynı zamanda yatağı da olan kanepenin üzerinde, oturma odasında duruyordu. Annesinin hiçbir değişiklik göstermeyen derin koması ve tuhaf yaşam koşulları nedeniyle ağrımakta olan kemikleriyle Charlie, bu durumun daha kalıcı bir şeye dönüşme ihtimalini düşünmeye başlamıştı. Düşüncesi bile korkunçtu.

Monte belli ki, Cleveland Caddesi, Waltham'daki yeni hayatlarına, Charlie'den daha çabuk alışıyordu ki bunda en büyük pay, Maxine'indi. Monte'nin Bayan Cummings'in köpeği Maxine'e olan ilgisi, takıntı sayılabilecek kadar büyüktü. Charlie onu almadan önce kısırlaştırılmış olmasına rağmen, köpeklerle özgü o cinsel arzusunun bir kısmının hâlâ etkin durumda olduğu açıkça görülüyordu. Monte patilerini pervaza dayayarak sevgili Maxine'ni gözetlemeye çalışmadığı zamanlarda kapının önünde sızlanır, yasak randevusuna koşmak için yalvarırdı. Charlie, küçük dostunun bu bozulmayan kararlılığından gurur duysa da Bayan Cummings için aynı şeyi söylemek pek de mümkün değildi.

“Onu bir kez daha Maxine’ime sırtışırken yakalarsam,” diye azarlamıştı taşındıkları gün, “sonuçlarına katlanırsınız.”

“Böyle düşündüğünüzü Monte’ye söyleyeceğim,” demişti Charlie de.

Monte pencereden çekilip sürünerek yemek masasının altına girdi ve Charlie'nin ayaklarının dibine uzandı. Sağ ayağındaki ayakkabının ısırıldığını hissetmesine rağmen, Charlie onu durdurmak için hiçbir şey yapmadı. İtibarını fena halde kaybettiği ve akıl sağlığının yerinde olup olmadığının sorgulandığı bir dönemde olduğu göz önünde bulundurulursa, bir süre iyi ayakkabılara ihtiyacı olmayacak gibi görünüyordu. Monte'nin deriyi kemirmesine izin vermek, bir açıdan durumu olduğu gibi kabullenme-

sine yardımcı olmuştu. Yine de tüm bunlar, kabullenmesi hiç de kolay olmayan şeylerdi.

Charlie'nin SoluCent'i arayıp Mac'le görüşmek istemesi, şirketin hukuk departmanından aldığı açık bir yanıtla işleri daha da kötüleştirmişti. Bundan ne kadar nefret ederse etsin, o artık dışlanmış biriydi; hem şirketten hem kendinden. Eğer özgeçmişini üzerinde çalışmak, onu biraz olsun akıl sağlığının yerinde olup olmadığını düşünmekten alıkoyacaksa, bunu tüm gece yapmaya hazırdı.

Tıbbi araştırmaları nedeniyle cesareti kırılmış olan Charlie, en azından kariyer cephesinde ilerleme kaydetmek niyetiyle özgeçmişini tekrar açtı. Ama öfkesi tarafından ele geçirilip de konsantrasyonunu kaybetmeden önce, o kelime yığınının yalnızca bir ya da iki dakika bakabildi. SoluCent günlerinin sona erdiği ve parlak fikrini çok uluslu bir şirkete kaptırdığı düşüncesinin yarattığı öfke ve acı, henüz çok yeniydi. Ne kaderini kabullenebiliyor ne de bir sonraki hamlesini planlayabiliyordu.

Chaps'te Randal'la gerçekleştirdiği sohbeti zihninde on defa tekrarlamış ve bir kısır döngüye girmişti. Bu tuhaf davranışlarının tek açıklaması, birilerinin ona tuzak kuruyor oluşuydu ki bu düşünce tek başına, deli olduğunun düşünülmesi için yeterliydi.

Rachel'ın beyninde oluşan bir lezyonla ilgili teorisinin dikkate almaya değer olup olmadığını merak ederek bir nöroloğu aramış, fakat durumu acil olmadığı ve doktorun da boş vakti bulunmadığı için en az üç hafta beklemesi gerektiğini öğrenmişti. Bu da onu özgeçmişini ve düşünceleriyle başbaşa bırakmış, daha iyi bir hayatın hayalini kurduğu ve ağabeyi Joe ile birlikte yaşadığı on iki yaşındaki haline geri döndürmüştü.

Huzursuzluğunu bir kenara bırakıp özgeçmişiniyle uğraşmaya devam etti. On dakika geçmemişti ki, yukarıdan bir davul sesi geldi. Yazarken her cümlesini tekrar tekrar okuyup düzgün ve

açık olduğundan emin olmaya çalıştı ama ses düzenli bir ritim halini alınca konsantrasyonu yerle bir oldu. Joe'nun davulu ve Monte'nin ısırtıkları arasında iş halletmek, kesinlikle imkansızdı.

Dosyayı kaydedip kapattı, Word'den çıktı ve sandalyesini itip masadan kalkarak üst kata çıktı. Elbette Monte de peşindeydi. Charlie stüdyoya geldiği sırada Joe, heyecanlı bir solonun ortasındaydı. O bu evde caz yapmak için gitarına elini bile süremezken Joe'nun rahatça davul çalması sinirlerini daha da bozmaktan başka bir işe yaramıyordu. Kapalı olan kapıya var gücüyle vurdu.

“Joe! Joe! Burada çalışmaya çalışıyorum. Şunu biraz daha sonra, ne bileyim... benim burada olmadığım bir zaman yapamaz mısın?”

Cevap yoktu. Charlie kapıyı açmayı denedi ama kilitliydi. Avucunun içiyle tekrar vurdu kapıya, Monte de ona destek olucasına havladı.

“Joe! Biraz dur lütfen!” Kapıyı tekmeledi. Lisede bando takımında davul çalmıştı ve şimdi de Joe'nunkine karşılık veren bir ritimle kapıyı tekmeliyordu.

Birkaç saniye böyle geçtikten sonra davul sesi kesildi ve Joe kapıyı açtı.

“Hey!” dedi gülerek. “Saat ona beş mi var yoksa?”

Joe, saat 10'a tam beş dakika kala gelip kendisine haber vermesi için Charlie'ye kesin bir talimat vermişti. Çünkü hiç kaçırmadan izlediği bir televizyon programı vardı ve normalde alarm görevini annesi üstleniyordu. Charlie, Joe bu programı kaçırırsa neler olacağından emin değildi ama pek de iyi bir şey olmayacağını tahmin edebiliyordu.

“Hayır, hâlâ bir saatin var.”

“Peki o zaman,” dedi Joe sırtarak. “Çalmaya devam edebilirim!” Charlie'ye arkasını dönüp davulunun başına geçti.

Kapıyı kapatmayan Charlie, inanamayarak Joe'ya bakıyordu. Ağabeyinin ağırlığı baterinin ufak taburesine fazla gelmiş ve

kenarlarının çökmesine sebep olmuştu. Üzerinde kirli, beyaz bir atlet ve boxer'ı vardı. Charlie birkaç saat önce duşta şarkı söylediğini duymuş olsa da, Joe günlerdir duş almamış gibi görünüyordu.

Derin bir nefes aldı. Ahlaki ve – geçerliliği tartışmaya açık olan – yasal bir sorumluluğu olsa da annesi iyileşene kadar burada kalmaya dayanabileceğinden emin değildi. Bu yüzden de işlerin o noktaya gelmesini beklemeden Randal'a konuyu çıtlatmıştı.

“Joe!” diye bağırdı ritmik tamtamların arasından.

Joe bir an durdu. “Evet?”

“Sence neden buraya geldim?”

Monte bu keşif fırsatından yararlanarak darmadağın haldeki odaya daldı ve baterinin önünde yere saçılmış olan bir yığın kıyafeti koklamaya başladı.

Joe'nun kafası karışmış gibiydi. “Bilmem. Bir şey mi istiyorsun?”

“Evet. Evet, Joe. Bu isabetli bir tahmin. Gerçekten de bir şey istiyorum. Mümkünse biraz sessizlik istiyorum ki çalışabileyim.”

“Aa, sessizlik istiyorsun,” dedi Joe ve arkasında duran küçük bir kutudan bir çift fırça çıkardı. “Bu yeteri kadar sessiz mi?”

Davula her sürtüşünde hafif bir yıkama sesi çıkaran fırçalarla daha yumuşak bir ritim çalmaya başladı.

Charlie bunu beğenmişti. “Evet, bu daha sessiz.”

“Güzel. Çünkü bagetlerle çalıştıktan sonra fırçalara geçeceğim,” dedi Joe ve onları atıp yeniden bagetlerini aldı. Hızlı bir tempoyla küçük davula, sert şekilde zile vurdu ve 4 4'lük bir ritim tutturdu.

“Yani çalmaya devam mı edeceksin?” dedi Charlie sesini duyurmak için bağırarak.

Joe durup ona baktı. “Hayır, Charlie. Sadece çalmaya devam etmekle kalmayacağım,” dedi bir öğretmen edasıyla. “Aklımdaki

şeylerden uzak durmaya ve gerçekliğime tutunmaya da devam edeceğim ve eğer bunu yapmak için davul çalmam gerekiyorsa, evet, sanırım çalmaya da devam edeceğim.” Dediklerini vurgulamak istercesine birkaç kısa vuruş yaptı.

“Çalarken bir yandan da konuşmaya devam ediyordu. “Ses, bulunduğum yeri unutmamama ve odaklanmama yardımcı oluyor,” diye bağırdı. “Dr. Evansher birimizin ses çıkaran bir aktivite yapmasını söyledi; şarkı söylemek, marangozluk, odaklanma gerektiren ve ses çıkaran herhangi bir şey. Bundan hoşlanmıyorsan gidip başka bir yerde çalışabilirsin. Starbucks’ta ya da ne bileyim, herhangi bir kafede. Ama o arada, benim de bunu yapmam lazım, tamam mı? Annemin hastanede olması bende büyük bir stres yaratıyor ve bu konuda anlayışlı olduğun için sana teşekkür ederim.”

Charlie bir an için yeniden küçük kardeş olmuştu. Joe hasta falan değildi ve yeniden lisedeydiler. Charlie Joe’dan bir şey istemişti, o da buna neden sahip olamayacağını açıklıyordu. Bu kadar basit. *Büyük kardeşe bir puan*, diye düşündü Charlie.

“Elbette Joe, anlıyorum. Dinle, ben şimdi biraz hava almak için dışarı çıkıyorum. Gece yarısını çok geçmeden dönerim. Sen bir yetişkinsin, ne istersen onu yap. İstedğin kadar gürültülü çal, istediğin zaman yat. Sabah görüşürüz.”

Joe ona yarım ağızla veda etti ve Charlie çıktı, Monte hâlâ odadaydı.

“Hadi oğlum,” dedi Charlie.

Monte ona koşup başını hafifçe eğdi ve yeniden odayı koklamaya döndü.

“O kalabilir,” dedi Joe.

“Nasıl istersen.” Charlie Joe’dan çok Monte’yi kastederek cevap vermişti. Kapıyı arkasından kapattı ve daha önce kendini hiç bu kadar yalnız hissetmediğini fark etti.

İki kardeş, diye düşündü. *İkisi de stres yüzünden aklından geçenlerden uzak durmaya çalışıyor. İkisi de bunu yapamazsa neler olacağından korkuyor.* O an Charlie ağabeyini hiç olmadığı kadar iyi anladı ve bu onu çok korkuttu.

Oldukça yorucu bir gün geçirmişti, kendisini bitkin ve tüm yaşam enerjisi tükenmiş gibi hissediyordu. Joe'nun davul çalışı ve birazdan oturma odasında başlayacak olan saçma televizyon şovu nedeniyle, ev ona hiçbir şekilde yardımcı olamayacağı için belki Chaps'e gidip bir bira içer, hatta belki de Randal'ı arayıp müsait mi diye sorabilirdi. Annesinin ikinci katta bulunan odasındaki banyoya gidip duşa girerek ılık suyun vücudundan akmasına izin verdi. Birkaç kutsal dakika boyunca huzurluydu, suyun sesi Joe da dahil diğer her sesi bastırmıştı.

Çabucak giyinip ceketini almak için aşağı indi, yeniden davul çalmaya başlayan Joe'ya bir şey söylemeden çıkacaktı. Merdivenlerin bitimindeki dolabın yanından ceketini aldı ve giydi. Ön sağ cebinden gelen tanıdık anahtar sesini duyana kadar ceketini yokladı.

Yemek odasının önünden geçerken sağ tarafa göz atınca donakaldı. Bilgisayarı karanlık odanın ortasında ışıltıyor, beyaz bir Word dosyası deniz feneri gibi parılıyordu.

Yüksek sesle "Özgeçmişimi kapatmadım mı ben?" diyerek odaya girdi ve açık olan belgenin başka bir şey olduğunu görünce kafası karıştı. Ekranda tek bir satır vardı: *Kanepenin altına bakmayı unutma.*

Kalp atışları hızlandı. O yukarıdayken içeri giren davetsiz bir misafir olup olmadığını görmek için odaya bakındı. Joe'nun davulu hariç evde çıt çıkmıyordu. Alt kattaki tüm odaları adrenalininden kocaman olmuş gözlerle kolaçan ederken kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu. Birkaç dakika süren yorucu aramasının sonunda evde kimsenin olmadığını görünce rahatladı. Dolaplara bile bakmıştı. Oturma odasına dönerken solmuş çiçekli desenle-

rine rağmen şimdi korkunç görünen kanepeye baktı. Valizi hâlâ bıraktığı yerdeydi ve hiçbir şey karıştırılmış gibi görünmüyordu. Yavaşça dizlerinin üstüne çöküp yere uzandı ve örtüyü kaldırarak kanepenin altındaki karanlığa baktı. Elini uzatmakta tereddüt etse de gözleri karanlığa alışınca yerde duran dörtgen şeklinde bir şey gözüne takıldı. Bu, düz ve zeminden kolaylıkla ayırt edilebilen bir şeydi. Charlie, parmaklarını karanlığa doğru uzatınca bunun bir çeşit zarf olduğunu anladı.

Zarf, parmak uçlarıyla ahşap zeminden aldığı sırada hışırdadı. Annesi burayı süpürmüş olmalıydı ama yokluğunda yerler biraz tozlanmış ve Charlie zarfı çıkarırken o tozların bir kısmı da beraberinde gelmişti. Ayağa kalktı ve hâlâ kapalı olan zarfa baktı, kanepenin altına yeni yerleştirilmiş gibi tertemizdi.

Charlie metal kancayı çekti ve zarfı açtı. Üzerine doğru yayılan bir toz beklediği için, içinde yalnızca bir kağıt olduğunu görünce bir anlığına da olsa rahatladı. Oturma odasından gelen loş ışıkla kağıda bakınca üzerinde bir şeyler yazılı olduğunu gördü.

Kağıdı çıkarıp ışığa tutunca midesi sıkıştı, neredeyse denge-sini kaybediyordu. Düşmemek için kolunu kanepeye dayayarak yazıyı defalarca okudu ama hâlâ inanamıyordu.

Öldürülecekler Listem

Bu olayın sorumluları onlar ve şimdi hepsi ölecek.

1. Rudy Gomes

2. Simon "Mac" Mackenzie

3. Leon Yardley

4. Sürpriz...

Kağıdı yeniden zarfa koyarken yüksek sesle "Bu imkansız," dedi. "Bunu ben yazmadım, ben yazmış olamam."

Ama günler önce zihnine yerleşen o şüphe tohumu, artık bir ormana dönüşmüştü. Bunlar onu SoluCent'ten atan insanlardı ve adlarını bilen tek kişi de Charlie'ydi. Randal'a bile bundan söz etmemişti. Belki de eski bir iş arkadaşı, kovulmasına Mac ve Yardley'nin sebep olduğunu tahmin ederek böyle bir şaka yapmış olabilirdi. Ön kapıyı da arka kapıyı da kontrol edip kilitli olduklarından emin oldu, içeri zorla girildiğini gösteren hiçbir şey yoktu. Biri bu zarfı kısa bir süre önce kanepenin altına koymuştu ve onu nerede bulacağını söyleyen Word dosyası da, Joe'yu gürültü yüzünden azarlamak için yukarı çıkmadan önce orada değildi.

“Tüm bunlar çok saçma, çok saçma,” dedi. “Ben kimseyi öldürmem. Bana ne yapmış olurlarsa olsunlar, bu insanlar ölmeyi hak etmiyor. Ben böyle bir şey yapmam.” Gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı.

Sonra anladı ve yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu. Bunun tek bir mantıklı açıklaması vardı. Zarfı elinde sıkıp basamakları ikişer ikişer tırmanarak Joe'nun kapısı kapalı olan stüdyosunun önünde durdu.

“Ben duştaydım,” diye mırıldandı, nefes nefeseydi. “Bu zarf da oraya konalı uzun bir zaman olmamış, üzerinde hiç toz yoktu. Bu da tek bir anlama geliyor.”

Charlie, o akşam Mac'e yazdığı e-postayı hatırladı. Orada hem Yardley'den hem de Gomes'den bahsediyordu. Joe Gmail hesabından gönderdiği bu e-postayı kolaylıkla bulabilirdi, Charlie yemek odasına girdiğinde, tarayıcıda hesabı hâlâ açık duruyordu ve internet bağlantısı da kesilmemişti. Joe, işyerinde ters giden bir şeyler olduğunun farkında olsa da Charlie ona sadece bir süre çalışmayacağını söylemişti, o kadar. Joe da e-postalarını karıştırmış olabilirdi. *Mac'e gönderdiğim e-postayı görmüş olmalı,* diye düşündü Charlie. Sonra da bu ölüm listesini yazdı, zarfa koydu ve onu da kanepenin altına attı. Charlie, Joe'nun neden böyle bir şey yaptığını tahmin edemiyordu ama birazdan öğrenecekti.

16

Charlie Joe'nun kapısını, kapı kolunun duvara çarptığı yerde siyah bir iz bırakmasına neden olacak kadar sert bir şekilde açtı. Çıkan ses, taburesine oturmuş bagetlerini yerdeki kutuya koymakta olan Joe'yu korkutmuştu. Monte de yerinden sıçrayıp havladı.

“Saat ona beş mi var?” dedi Joe gülerek.

“Neden Joe? Neden böyle bir şey yaptın?” diye bağırdı Charlie.

Sesinin yüksekliği ve öfkesi, Monte'yi korkutup alt kata, muhtemelen sevgili Maxine'ini düşünmek için camın önüne göndermeye yetmişti. Joe'nu beti benzi attı. Yüzünde ne yaptığını bilmediği halde azar yiyen bir çocuğun ifadesi vardı.

“Anlamıyorum,” dedi. “Kızgın görünüyorsun.”

“Çünkü öyleyim, Joe,” diye cevap verdi Charlie. “Ben duştaiken sen de benimle oyun oynamaya mı karar verdin? Niye? Rachel yüzünden mi? Onu görmeye gittim diye mi?”

“Dr. Evans'ı görmeye gerçekten gittin mi? Neden?”

“Neden olabilir? Babam ya da senin gibi bir kaçık olmak istemiyorum da ondan. Şimdi söyle bana, bunu bu yüzden mi yaptın? Beni de mi delirtmek istiyorsun?”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum!” Joe, şaşırtıcı bir şiddetle söylemişti bunu. Sesi odada yankılanmış ve sanki yaklaşmakta olan bir fırtınanın habercisi gibi havada asılı kalmıştı. Charlie, Joe’nun stresini kontrol edebilme yeteneğinin zorlandığını görebiliyordu.

“Bilgisayarımda bir Word dosyası açmaktan, birkaç isimden oluşan bir liste yapmaktan ve bu zarfı kanepenin altına atmaktan bahsediyorum. Bundan bahsediyorum.”

Joe daha da yüksek bir sesle bağırdı. “Onun ne olduğunu bilmiyorum! Neden söz ettiğini bilmiyorum!”

“Bu bir yalan Joe, sen de biliyorsun. Yaptığın şeyi kabul et ve özür dile.”

“Ben hiçbir şey yapmadım,” dedi Joe, bu kez sesi yumuşaktı.

Charlie’nin zihninde Anne Pedersen ve Jerry Schmidt’in görüntüleri vardı. Mac’in masası etrafında oturmuş kendisini suçlayan Gomes, Yardley ve Mac’in. Harry Wessner’ı ve Macellan Takımı’nın diğer üyelerini düşündü. Her şey birden aklına üşüşüyordu. Ama en kötüsü, gerçek olabileceğine ihtimal bile vermek istemediği düşünce, Joe’nun gerçekten de doğruyu söylüyor olmasıydı. Böyle bir şey olmasına izin veremez, vermezdi.

“Kabul et!”

Joe inkar ederek başını salladı. Charlie, ona bu yaptığını itiraf ettirmenin bir yolunu biliyordu ve bunu kullanacak olmak midelerini bulandırdı.

“Hah, ben anneme bu yaptığını söyleyinceye dek bekle bakalım. Hayal kırıklığına uğrayacak ve sana çok kızacak.”

“Kes şunu!”

“Belki de sen doğruyu söylemezsen uyanmaz bile, Joe. Doğruyu söyle Tanrı aşkına! Bu zarfı kanepenin altına sen koydun.”

Joe’nun yüzü kıpkırmızı oldu. “Bunu sakın bir daha söyleme. Ben yapmadım. Ben hiçbir şey yapmadım. *Hiçbir şey yapmadım!*”

Klik.

Charlie, Joe'nun gözlerinde bir şey gördü. Sanki hayali bir dizi düğme, şimdi açık konuma getirilmişti. Sonucun felaket olma olasılığı da vardı, Charlie bunu biliyordu. Ağabeyinin üstüne gitmeyi bırakması gerektiğini, o düğmeleri güvenli "kapalı" konumunda bırakması gerektiğini biliyordu ama yapamadı.

"Beni boşver ama anneme yalan söyleme, Joe."

Klik. Klik. Klik.

Joe'nun zihnindeki düğmeler uzun zamandır kullanılmamış oldukları için tozlanmış ve örümcek ağı bağlamıştı. Walderman'da gördüğü tedavi, onların üzerine bir çeşit kilit vurmuştu sanki. Duygularını dengede ve öfkesini kontrol altında tutabilmesi için orada kendisine öğretilen onlarca şeyden yalnızca biriydi bu. Ve şimdi Charlie, o kilitle oynuyor ve o kilitli kutunun paslı kapağını aralamaya çalışıyordu. Sonuçlarını umursamadan düğmeleri tek tek açmıştı.

"Annemi karıştırma," diye hırladı Joe.

"O olsaydı yalan söylediğini..."

K-l-i-k.

Joe olduğu yerden bir ok gibi fırlayarak baterinin üzerinden atladı ve öne doğru uzattığı kollarıyla Charlie'nin üzerine zıpladı.

"Ver onu bana! Paramparça edeceğim onu! Yırtacağım! Ver şunu bana!"

Çıldırılmış bir gergedan gibi Charlie'nin üzerine atılan Joe, onu tüm gücüyle geri itti. Çarpmanın etkisiyle sarsılan Charlie acı içinde kapıya yapışırken şaşkınlıktan ve canının yanmasından kaynaklanan bir çığlık attı. Zarf Charlie'nin elinden düşüp sessizce yere indi.

Karşılık vermeye çalışarak Charlie topuklarıyla yerden destek aldı ve Joe'yu püskürtmeyi denedi. Bu hareket dengesini bozmuş

olsa da hâlâ ayaktaydı. Bunu fark eden Joe, bu kez daha da sert bir şekilde yüklenerek Charlie'yi ceketinin yakasından tuttu ve tek harekette, sanki bir yastık fırlatmış gibi onu diğer tarafa attı. Kolları ve bacakları havada sallanırken Charlie, sert bir şekilde bir zilin üzerine düşerek onu da büyük bir gürültüyle devirdi. O düşüşün şiddetiyle, Charlie'nin ciğerlerindeki tüm hava boşalmış, sanki biri tüm oksijenini vakumlamış gibi nefessiz kalmıştı. Sesi duyan Monte, hızla merdivenleri çıkıp kapının önünde durarak havlamaya başlamış ama içeri girmeye cesaret edememişti.

Charlie başarmıştı, artık tüm düğmeler açılmış ve Joe gitmiş, yerine bir başkası gelmişti sanki. Ve kimse, kontrolünü kaybetmişken ona bulaşmak istemezdi. Charlie bunu deneyimlerinden biliyordu. Joe duramaz, durmazdı. Nefessiz kalan Charlie'nin üzerine çıkan Joe, iki dizini de acımasızca kardeşinin göğüs kafesine bastırıyordu. Charlie'nin alabildiği son nefesler de böylece, ağabeyinin ağırlığı altında kaybolmuştu.

“Ben hiçbir şey yapmadım. Annemle ilgili söylediklerini geri al!” diye bağırdı Joe, Charlie'nin yüzünü tükürük içinde bırakarak. Yanaklarına tokat atıp duruyor, her seferinde de sözünü geri almasını istiyordu.

“Joe... Lütfen...” Charlie kelimeleri söylemekte güçlük çekiyordu. Gözleri kararmaya başladı. “Özür dilerim... Sana inanıyorum...”

Charlie ağabeyinin öfkesinden nasibini ilk aldığı anda o sekiz, Joe ise on üç yaşındaydı. O yıl kendisine epilepsi teşhisi konmuş, doktorlar da bu aşırı öfkeli hallerini hastalığa bağlamışlar, nöbetler tedavi edilince, bu tehlikeli ve korkutucu öfkesi de ortadan kaybolmuştu.

Yıllar sonra kader Joe'ya bir kez daha vurup da yirminci yaş gününün hemen ardından bu kez kendisine şizofreni teşhisi konulunca, Charlie bu öfke nöbetlerinin geri döneceğini düşünmüş

ama yanılmıştı. Joe hâlâ, özellikle de paranoyasına bağlı olarak bazı öfke kontrolü sorunları yaşıyordu ama nöbet esnasında gösterdiği o canavarca vahşete kıyasla bu hiçbir şeydi. Joe on yedinci doğum gününden bu yana hiç nöbet geçirmemişti ve Charlie, şu anda da geçirmiyor olması için dua ediyordu. Çünkü eğer öyleyse, hayatının tehlikede olduğuna hiç şüphe yoktu.

“Sana inanıyorum, Joe,” dedi tekrar. “Seni suçladığım için özür dilerim.”

Charlie’nin kollarındaki baskı azaldı. Joe yumruklarını savurmayı bırakıp Charlie’nin çoktan şişmeye başlamış ve kan içinde kalmış olan yüzüne baktı ve gözleri doldu. Kalkıp eğilerek elini kardeşine uzattı.

Klik.

Joe’nun gözlerinde bir şey değişmişti. Farkına varmak mı? Aklındaki düğmeler teker teker kapanıyordu.

“Sana inanıyorum... Lütfen...”

Joe, kardeşinin üzerinden kalktı. “Üzgünüm, Charlie. Çok üzgünüm,” diye ağladı.

Charlie boynunu ovdu ve görüşünü düzeltmek umuduyla başını iki yana salladı. Hırpalanmış ve yaralanmış olsa da hayat-taydı.

“Önemli değil, Joe. Benim hatamdı, bunu ben istedim. Ben üstüne geldim.”

“Neden?” dedi Joe tekrar.

“Çünkü bunu senin yazdığını düşündüm.” Charlie yerde duran zarfı alıp Joe’ya uzattı. “Lütfen senin yaptığını söyle, kızmayacağım. Söz veriyorum.”

Joe zarfı alıp açtı ve listeyi okudu. Sonra Charlie’ye baktı. Yüzünden endişe ve korku akıyordu. “Dr. Evans’ı görmeye gittiğini söylemiştin değil mi?”

“Evet.”

“Neden?”

“Belki bana cevap verebilir diye düşündüm.”

“Korkuyor musun?” dedi Joe.

“Evet.”

“Neden?”

“Senin gibi olmaktan,” dedi Charlie.

“Bunu ben yazmadım, Charlie, bana inanmak zorundasın.”

Charlie gözlerini kapatıp durdu. “Senin yapmadığını biliyorum,” dedi.

Sarıldılar, gözünden akan bir damla yaşın yanağını ıslattığını hissedebiliyordu. En son ne zaman ağladığını hatırlayamadı.

17

Joe Giles'in blogu Bölünmüş Akıl'dan bir yazı:

Geç oldu ama uyuyamıyorum. Oldukça zor bir gece geçirdim ve az önce olanlar beni hâlâ korkutuyor. Kendimi kaybettim ve kardeşim Charlie ile kavga ettim. Yıllardır hiç böyle olmamıştım.

Neden zıvanadan çıktım diye sorarsanız, Charlie beni yapmadığım bir şeyle suçladı, bu yüzden. Bu size söyleyemeyeceğim kadar rahatsız edici bir şey ama şu kadarını söyleyeyim, korkunç bir suçlamaydı. Yine de sanırım, şimdi neden beni suçladığını anlayabiliyorum. Kendisine bir şey oluyor diye korkuyor ama bu onun meselesi, bu yüzden size söyleyemem. Bu geceyle ilgili yazmak istediğim şey, benim nasıl tepki verdiğim. Dediğim gibi. yıllardır kendimi böyle kaybetmemiştim ama bu gece, buna engel olamadım.

Korktuğum şey şu, saçma göründüğünü biliyorum ama belki de annemin bu ani rahatsızlığı (bununla ilgili daha detaylı bilgi için son yazımı okumalısınız) şizofrenimi etkiliyordur. Belki de beynimdeki kimyasal bir değişim, davranışlarımı henüz öngöremediğim şekillerde değiştiriyordur. Hep çocukluğumda var olan epilepsinin, müzikle tetiklenen nöbetlerimin (bununla ilgili olan

eski yazım için buraya tıklayın) gelmekte olan ve birkaç yıldır aktif olmasa da sonsuza dek sürecek olan şizofreninin habercisi ya da uyarısı olup olmadığını düşünürüm. Doktorlar bu varsayımımın ilginç olduğunu düşünüyorlar ama epilepsim oldukça nadir bir türken, şizofrenimin bu kadar yaygın bir formda olması, aralarında bir bağ kurmalarını engelliyor. Sadece bunun, tabiri caizse, bir çeşit çifte şanssızlık olduğunu söylediler. Belki de aralarında gerçekten bir bağlantı vardır ama bunca yıldır uyku dadır. Şimdi beynimin kimyası değiştiği için de aynı öfke – o kontrol edilemez şiddet – bu kez nöbetsiz olarak geri dönmüştür.

Şizofreniyi vahşi davranışlara bağlayan o yaftaları ve yanlışları iyi bilirim. Ayrıca bu hastalığa sahip olan ve agresif davranan, zaman zaman da şiddete başvuranlar olduğunu da biliyorum. Ama bunu yapan “akıllı” insanlar da var.

Benim hastalığımса kendini hiçbir zaman şiddetle göstermemiştir. Daha çok, gerçekliği çarpıtmak şeklinde vuku buluyor. Aslında orada olmayan şeyler görüyor, söylenmeyen şeyler duyuyorum. Hastalığım hayatımın her alanını etkiliyor. Davranışlarım da bu yüzden öngörülemez olabilir ama daha önce hiç böyle tehlikeli bir şekilde şiddete başvurmamıştım. Rahatsızlığım, günümü organize etmemi zorlaştırıyor, düzgün bir iş bulamadığımdan bahsetmiyorum bile ki şimdi bunu yapabiliyorum (Walderman sayesinde). Ama başkalarına zarar vermeme sebep olmuyor. Aksine, zarar vermeyi en çok istediğim kişi yine kendim (ilk ve tek intihar girişimimi okumak için buraya tıklayın).

Cevap bulmama yardım edebileceğiniz şeyse şu: Paranoyaklaşıyor muyum (haha haha)? Bu gece Charlie ile ettiğim kavga, şizofreninin yarattığı kimyasal değişikliklerden kaynaklanıyor olabilir mi? Şizofren olmayan insanlar da sık sık kavga etmez mi?

Kardeşim için benimle yaşamak kolay bir şey değil, biliyo-

rum. Ben birlikte yaşaması kolay bir insan değilim, bunu da biliyorum. Ama annem, hastalanırsa bizim birlikte yaşamamızı istedi. Bana herhangi birinin bakmasını değil, aileden birinin bakmasını istedi. Ve kabul edelim, ben zaman zaman gerçekten bakıma ihtiyaç duyuyorum. Böyle bir şeyi kabul etmek benim için oldukça zor olsa da Walderman sayesinde artık bunu yapabiliyorum. Kardeşimi seviyorum, hep de seveceğim. İkimizin de iyiliği için, umarım bu geceki olaylar bir daha yaşanmaz.

Bunu yazmak içimi dökmemi sağladı. Normalde buradaki yazılarımda “ah şu başıma gelenler” temalı bir duruş sergilemem ama bu gece böyle yapmam gerekiyordu. Yarın her şey daha güzel olacak. Kendime günübirlik yaşamam gerektiğini hatırlatacağım. İlaçlarımı almaya devam edip her zaman yaptığım gibi yan etkilerine de katlanacağım. Gidip Rachel’ı göreceğim ve belki de sabah uyanınca, kardeşim beni affedecek. Daha da önemlisi ben kendimi affedeceğim. Yine de şu anda Charlie’ye oldukça kızgınım, bu yüzden bunlar gerçekleşecek mi bilemiyorum. Düşüncelerinizi ve yorumlarınızı duymak çok hoşuma gider. Sanırım şu anda kendimi biraz yalnız hissediyorum. Her zaman olduğu gibi, okuduğunuz için teşekkürler.

18

Rudy Gomes ölecekti, Charlie bunu hissedebiliyordu. Altüst olmuş hayatında emin olduğu tek şey buydu. Joe ile kavga ettikten sonra uykusuz bir gece geçirmiş ve ertesi günün çoğunu da bundan sonra ne yapacağını düşünerek geçirmişti, hepsi bu kadardı.

Gomes'i ilk hedef ilan eden gizemli ölüm listesi, BMW'sinin yolcu koltuğunda duruyordu. Charlie, üç saat önce Gomes'in evinin önüne park etmişti ve hâlâ oradaydı. Vakit geçirmesine yardımcı olacak tek şey, artık güvenmediği düşünceleri ve o listeydi.

Charlie için bu liste, yürütme kurulu toplantısında Jerry Schmidt ile arasında geçenlerden beri inkar ettiği şeyin aslında doğru olduğunu gösteren kaçınılmaz bir gerçektir. Aklını kaybediyor olabilirdi. Bu listeden ne kadar korksa da, kendini ona bakmaktan alıkoyamıyor ve kağıdı yırtıp atamıyordu. Listeyi en az on defa eline almış ve onu yazdığına dair en ufak bir anısı var mı diye zihninin en karanlık köşelerini yoklayarak tekrar tekrar okumuştur. Hiçbir şey hatırlayamıyordu. Yine de başka bir açıklama bulamadı.

Arabada yalnız başına oturmak, durumunu etraflica düşünmek ve parçaları bir araya getirmek için gereken vakti sağla-

mıştı. Notu yazan Joc değildi, bundan emindi artık. Charlie'nin suçlamasına verdiği tepki, buna inanması için yeterli bir kanıttı. Joe'nun bir hilebaz olmadığını biliyordu üstelik. Evdeki detaylı incelemesinden de, eve başka birinin girmediği anlaşıyordu. Bu işe karışanların isimleri şöyle dursun, Randal dışında hiç kimse SoluCent'ten kovulduğunu dahi bilmiyordu. Bu da geriye listeyi yazabilecek tek bir insan kaldığı anlamına geliyordu ve Charlie için bu, aynaya bakmakla eşdeğerdi.

Direksiyonu sıkıca kavradı. Listeyi kendisinin yazdığını kabul etmek, deli olduğunu kabul etmekten farksızdı. Anne Pedersen diye birini yarattığını, InVision'ın ürün tasarımlarını Sony'ye gönderdiğini, kendisine şifreli notlar yazdığını, işyerindeyken internette gezinip porno aradığını da. Hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Vaat ettiği şeyi gerçekleştirmek bir yana, öyle bir liste yaptığını bile kabul edemiyordu. Bu mümkün değildi. Elde ettiği başarılarla defalarca, kaderin ona babasıyla ağabeyine layık gördüğü yalnızlığı bahşetmediğini kanıtlamıştı.

En çok üzüldüğü şey neydi? Charlie, Gomes'in oralarda olup olmadığına dair karanlık sokakta bir işaret ararken bunu düşündü. Arabasının pencereleri hafifçe aralıktı ve soğuk bir rüzgar içeri doluyordu. Canlanıp kendine gelmesini sağlayan bu esinti, kısacık bir an için Charlie'de cevaba yaklaşmakta olduğu illüzyonunu yarattı.

Ama rüzgarla beraber o his de kayboldu. Onu tanımlayan ve zeki olduğu kadar başarılı da olduğunu herkese kanıtlayan ne varsa, birkaç hafta içerisinde tüm anlamını yitirmişti. Tüm o sıkı çalışmasına ve başarılarına rağmen, nihayetinde o da kardeşinden farksız bir hale gelebilirdi. İki kayıp zihin. İki kayıp ruh.

“Elinde olan tek şey bugünse,” diye mırıldandı Charlie. “geçmişte ne yaptığının bir önemi yoktur.”

Bunların içinde iyi bir şey bulabilmek tek umuduydu. Bu kabustan çalabileceği ufak bir kurtuluş.

Bunu yapabilmek için, Gomes'e göz kulak olması gerekiyordu. Eğer bu, şüphelendiği gibi gerçek bir tehditse, Gomes'in hayatı büyük bir tehlike altındaydı. Tehdit Charlie'ye, en azından Gomes onu rahatlıkla görecekti ve kendini savunma şansına sahip olacaktı.

"Buraya Rudy'yi kendimden ya da bilmediğim başka birinden korumaya geldim," dedi yüksek sesle ve güldü.

Yahoo! People'dan yürüttüğü adresle Gomes'in evine giderken aklından birçok senaryo geçti. En beğendiği, Gomes'i bir şekilde birlikte çalışmaya ikna etmek ve ona zarar vermek isteyen kişi her kimse, ona tuzak kurmaktı. Ama birlikte tuzak kurmak şöyle dursun, Charlie Gomes'in bu tehlikenin gerçek olduğuna inanacağından bile emin değildi. Ona göre, Charlie aklını kaçırmıştı ve eline bir "ölüm listesi" tutuşturmak da bu konudaki fikrini değiştirmesine yardımcı olmazdı.

Saat dokuzda gelirken Charlie toparlanıp gitmeyi ve ertesi gün yeniden gelmeyi düşünüyordu ki sokakta ağır ağır ilerleyen Gomes'i gördü. Sarı bir sokak lambasının altından geçerken, iri cüssesinin yarattığı uzun gölge, çatlamış kaldırıma düştü.

Şimdi Gomes'i görünce Charlie, ne ne söyleyeceğini ne de ne yapacağını bildiğini fark etti.

Gomes telefonla konuşuyordu. Yaşadığı yer olan Arlington'ın merkezine yakın birkaç bar ve restoran vardı, belki de onlardan birinde akşam yemeği yemişti. Charlie, Gomes'in evinin önünde arka arkaya park edilmiş iki arabadan birinin, SoluCent'in otoparkında da gördüğü yüksek performanslı Mustang olduğunu fark edince, Rudy'nin yaya olduğunu tahmin etmişti zaten.

Charlie arabasından çıktığı sırada, Gomes iki dairesel Viktorien evinin basamaklarına yeni ulaşmıştı. Güvenlik çalışanı olarak geçirdiği yıllar, ona daima uyanık olmayı öğretmiş olduğundan hareketliliği sezdiği an Charlie'nin olduğu tarafa döndü ve

olduğu yerde durdu. Yüzünde şaşkınlıkla inanmamak arasında bir ifade vardı.

“Senin burada ne işin var?” diye hırladı.

Üzerinde mavi bir ceketle bej rengi bir pantolon vardı. Eli ceketinin içine uzandı. Silahı mı vardı? Charlie kendi aptallığına inanmadı. Gomes’i, içinde bulunduğu tehlikenin gerçek olduğuna inandırmaya o kadar odaklanmıştı ki, adamın kendisini bir tehlike olarak görüp saldıracağı olasılığını düşünmemişti bile. Belki de SoluCent’ten kovulduğu için intikam almaya geldiğini düşünecekti. Tıpkı ölüm listesinin söylediği gibi, ne ironi ama.

“Rudy, aptalca bir şey yapma,” dedi Charlie, hâlâ ceketin içinde duran ele bakarak. “Buraya bunun için gelmedim.”

Gomes Charlie’ye soğuk ve uzun bir bakış attı. Sokak lambasının hayalet ışığıyla birlikte adam daha da korkunç görünüyordu.

“Burada ne arıyorsun, Charles? Seni mahvederim, ciddiylim.”

“Seninle konuşmam lazım,” dedi Charlie. Dikkat çekmemek için sesini yükseltmemeye çalışıyordu. “Bırak oraya geleyim de biraz konuşalım.”

Charlie vücudundaki tüm kanın beynine sıçradığını ve kalbinin yerinden çıkacakmışçasına attığını fark etti. Korkuyordu. Güvenli arabasının içinde tek başına ona neler söyleyeceğini çalışırken Gomes’in kendisini dinlemesini sağlamak çok basit görünmüştü. Şimdi o izbandutla yüz yüze, Charlie söyleyeceği şeylerin hiç de hoş karşılanmayacağını anlamıştı.

“Bana hayatının tehlikede olduğunu düşündürecek sebeplerim var,” dedi.

Gomes elini ceketinin cebinden çıkardı. Eli boştu: Silah yok. Sonra uzun adımlarla caddenin karşısına doğru ilerlemeye başladı, hızla Charlie’ye koşuyordu.

“Hadi ya? Kim tehdit ediyormuş beni? Sen mi?” diye bağır-

dı Gomes yaklaşırken. Yeteri kadar yakınına gelince de omzunu düşürüp Charlie'nin göğüs kafesine bastırdı.

Darbenin şiddeti Charlie'yi arabasına itmeye yetti. Önceki gece Joe'yla ettiğı kavgadan ötürü canı hâlâ acıyordu. Göğsündeki acı onu sersemletmişti. Nefessiz bir halde yere çöktü. Sonra gömleğinin yakasına yapışarak onu yerden santimetrelerce yukarı kaldıran iki eli hissetti.

Gomes bir elini bırakıp sağ eliyle yumruk atmak için gerildiğı sırada Charlie mükemmel bir zamanlamayla kafasını çabucak yana eğdi. Yumruk kulağına sıyrıp geçti ama yine de bu, kafasını zamanında çekemediğı takdirde olacaklardan çok daha iyiydi. Vücut dengesinin bozulması, Gomes'in Charlie'nin yakasını bırakmasına yetecek kadar etkiliydi.

Charlie, sert bir şekilde elleri ve dizlerinin üzerine düştü. İçgüdülerini ona yere dümdüz uzanıp arabanın altına girmesini söylerken her yanından adrenalin fişkırıyordu. Kollarını iki yanına sıkıca sabitlenmiş, elleri yerde, sanki sınav çekecekmiş gibi duruyordu. Gomes'in koca ayaklarının arabanın etrafında bir ileri bir geri gittiğini görebiliyordu. Sonra sol ayağı dönerken sağ ayağının gözden kaybolduğunu fark etti. Sonra, gürültülü bir çarpışma sesi duyuldu ve cam parçaları yerlere saçıldı.

"Beamer'ının* tüm camlarını indirmemi ister misin, göt herif?"

"Rudy lütfen!" dedi Charlie arabanın altından. "Beni dinlemiyorsun. Buraya seni önemli bir konuda uyarmaya geldim."

"Peki şu önemli mi?" diye bağırdı Rudy. "Kovulmasına yardımcı olduğum bir adam beni takip ederek evime kadar gelip saçmalıyor, tehdit ediyor ve ben de onu hastaneye postalıyorum. Sence herhangi bir yargıç bu konuda beni suçlar mı?"

"Ben buraya sana zarar vermek için gelmedim, Rudy. Ama

* Beamer: BMW'ye halk arasında takılan bir isim. (Çev. N.)

eğer sen bana zarar vermeyi kafana koyduysan, gelip beni buradan çıkarman gerekecek.”

“Biliyor musun, Giles? Bu o kadar da kötü bir fikir değil. Biraz atış talimi yapmak istiyordum, sen bana müthiş bir fırsat veriyorsun ve benim harika bir savunmam var. Benden birkaç kurşun yemeyi, nezarethanede geçireceğin bir geceye tercih edersin herhalde değil mi?”

Gomes’in kum torbası olmak istemiyorsa çabuk hareket etmek zorunda olduğunun farkındaydı. Anahtarın hâlâ arabanın üstünde olduğunu hatırlayınca, biraz daha rahatladı. Bu kadarcık bir şans bile, onu kurtarmak için yeterli olabilirdi.

Gomes, bu meydan okumanın ardından arabanın altına bakmak için çömelince Charlie vücudunu diğer tarafa doğru kaydırıp yolcu tarafının kapısını açtı ve Gomes’in eğildiği anda içeri girdi. O ne olduğunu fark edemedi, Charlie şoför koltuğuna geçmişti bile. Kapısını kapattı ve otomatik kilit düğmesine baktı.

Gomes’in kalın kolları ve güçlü elleri, kırık olan camdan içeri uzanıp Charlie’nin yüzüne yapıştı ve bir yanağında canını yakan kırmızı çizgiler bıraktı. Charlie direksiyonu diğer yöne kırıp arabayı döndürürken yolcu kapısını da kapattı. Araba hızlanıp caddede ilerlemeye başlayınca, Gomes’i de geri fırlattı ve yola koyuldu.

Dikiz aynasından bakan Charlie, Gomes’in ayağa kalktığını görebiliyordu. Baş, kahkaha atıyormuş gibi gerideydi. Umarım son gülüşü olmaz, diye düşündü Charlie gözden kaybolurken. Gomes zamansız bir sona doğru ilerliyor olsa bile, artık o kadar önemseydiğinden emin değildi.

Yola çıktıktan kısa bir süre sonra InVision uyandı ve bilgisayarın yumuşak, rahatlatıcı sesi hoparlörlerden duyuldu. Charlie’nin bozulan sinirleri, bu sesle biraz olsun yatışmıştı.

“Merhaba Charlie,” dedi. “Nereye gitmek istersin?”

“Eve. Sadece eve gitmek istiyorum.”

“Eve,” diye tekrar etti InVision.

“Hayır,” dedi Charlie. “Waltham. Waltham’daki ev.”

“Waltham’daki ev. İyi yolculuklar.”

Az önce yaşadıklarına kıyasla, diye düşündü, her şey iyi gelebilir.

19

Monte, anahtarların sesini duymuş olacak ki Charlie arka kapıdan eve girdiği an neşeyle havladı. Joe, koridordaki aynanın önünde, mavi yakalı güvenlik görevlisi gömleğinin son düğmesini ilikliyordu, Charlie içeri girince aynadaki yansımasına el salladı.

“Ne oldu sana?” dedi. Charlie’nin tüm yanağını kaplayan büyük kırmızı izleri gösteriyordu.

“Kedi tırmaladı,” dedi Monte’yi kucağına alıp oturma odasına geçerken ve kendini kanepeye bırakıp derin bir nefes aldı. Sırt üstü yatıp patilerini havada savurup duran Monte, Charlie’yle biraz dalaşmaya ya da en azından karnını okşatmaya yer arıyordu.

Joe, Hanover Güvenlik rozetini yakasına taktı ve Charlie’yle konuşmak için başka bir teşebbüste bulunmadı. Charlie ağabeyini tanıyordu. Sessizliği, hâlâ akşamki kavgadan ötürü kırılgan olduğunun göstergesiydi. Aksi halde, hiç susmamacasına konuşuyor olurdu. Ama Charlie o kadar yorgundu ki, o anın sessizliğine şükretti.

“Saat dokuzdan sonra gelirim,” dedi Joe. “Vardiyam saat yedide bitiyor, ondan sonra da hastaneye gidip biraz annemle kalmak istiyorum. Sessiz olmaya çalışacağım,” diye de ekledi.

“Tamam. Ne istersen onu yap, beni düşünme.”

“Merak etme, düşünmem,” dedi Joe fısıldayarak.

İki kardeş, kendilerine bir program yapmışlardı, böylece anneleri neredeyse hiç yalnız kalmıyordu. Joe, o sabah annesinin yanında birkaç saat kalmış olmasına rağmen iş çıkışı yeniden oraya gitmek istemesi Charlie’yi şaşırtmadı. Hastane odasına kablosuz bir ağ bile kurmuştu ama yine de hevesle iş aramak için gerekli olan dikkati ve enerjiyi bir türlü toplayamıyordu. Hastanelerden nefret etse de, annesinin yanına oturup ona kitap okumayı seviyordu. Bir keresinde annesi, gençken sevdiği klasikleri tekrar okumaya vaktinin olmadığından yakınmıştı; özellikle de Jane Austen ve Dickens’ı. Charlie de şimdi, *A Christmas Carol*’ı neredeyse yarılamıştı ve bundan çok hoşlanıyordu. Annesi de bu durumdan memnundu belki ama Charlie bunu bilemezdi. Yüzü hareketsiz ve ifadesiz, vücuduysa bir heykel gibi sabitti. Charlie kitap okumasının ona yardımcı olduğuna inanmak istiyordu ama öyle olmasa bile, böyle yaparak kendini işe yarar hissettiği için mutluydu. Ve bu, son zamanlarda pek de fazla hissedemediği bir şeydi.

“Cumartesi geliyorsun değil mi?”

“Efendim?” dedi Charlie.

“Walderman’a. Geliyorsun değil mi? Annem hep gelirdi. Bu benim için oldukça önemli bir an biliyorsun. Üç yıllık gelişme raporumu ve işyerimde nasıl olduğuma dair yorumları alacağım.”

Charlie, Walderman’ı ya da Joe’nun kontrol noktasını düşünmüyordu. Aklı hâlâ Rudy Gomes’de ve ölüm listesindeydi.

“Bilmiyorum. Bana neden ihtiyacın var ki?”

“Tanrım, bilmem. Bir düşüneyim...” Joe sustu. Önemli bir şey düşünüyormuş gibi çenesini ovuşturmaya başladı. Bu, Charlie’nin kendisi de kullandığı için oldukça iyi bildiği bir alaycılık göstergesiydi.

Kardeş kardeşe benzer.

Joe konuşurken hâlâ çenesini tutuyordu. “Bir bakalım... Yani sen ailedensin, hatta şu anda sahip olduğum tek aile üyesisin. Ve bence, destek olmak güzel bir şey. Evet öyle. Biliyorsun sen de... Ne bileyim... Bana destek olabilir ve annem orada değilken benim yanımda olmayı deneyebilirsin. Vaktini değerlendirmek için iyi bir yol değil mi bu sence?”

Charlie sakallarını okşadı, vücudundaki her bir eklem ağrıyor, kendini nasıl koyverdiğine hâlâ inanamıyordu. Artık haftalar önceki o zayıf, formda şirket yöneticisi gitmiş; yerine tıraş bile olmayan, formunu kaybetmiş, kendinden bile iğrenen işsiz bir serseri gelmişti.

Tek söyleyebildiği “Bilmiyorum Joe,” oldu.

“Teşekkürler Charlie, bu gerçekten benim için çok anlamlı. Eve geldiğim zaman kapıyı çarpacağımdan emin olabilirsiniz.”

Charlie kanepeye uzandı ama uyuyamıyordu. Monte de onun yanında bir top gibi kıvrıldı ve dakikalar sonra, yerini bulup da kıpırdanmayı bırakınca horlamaya başladı.

Ya gerçekten ben yapıyorsam? diye düşündü Charlie. *Bir uyurgezer, geceleri harekete geçen bir sapık gibi.* Charlie MIT’deki zamanlarında izlediği bir filmi hatırladı. *Doktor Caligari’nin Muayenehanesi* adında, ekspresyonist bir Alman filmiydi bu. Uyurgezer karakter Cesare, şeytani Dr. Caligari tarafından cinayet işlemeye itiliyor ve bundan hiç haberi olmuyordu. Charlie’nin zihni bu dolambaçlı yolda dolanıp tüm olasılıkları, açıklamaları, bulabildiği her şeyi kurcalıyordu. Boşlukta giderek daha da derine indi ve sonunda, karanlığın içinde kaybolmuş bir halde uykuya daldı.

Charlie ertesi sabah saat 10’a kadar uyanmadı. Odayı dolduran ışık, korkunç rüyalarla dolu bir geceden uyanmasını sağlamış ve onlardan geriye kalan tek şey, birkaç kopuk görüntü olmuştu.

Şakaklarını ovarak kendini uyandırmaya çalıştı ve yavaşça, yamru yumru olmuş kanepeden kalktı. Yanağı, önceki gece tırmalandığı yerden zonkluyor ve acıyordu. Esnedi.

“Nihayet kalkabildin.”

Charlie, ancak Joe’nun mutfaktan gelen sesini duyunca pastırmanın insanın içini ısıtan aromasını ve taze çekilmiş kahvenin topraksı, aromatik kokusunu fark edebildi. Mutfığa girince, tavada çırpılmış yumurtaları gördü.

“Kahvaltı mı hazırlıyorsun?” dedi Charlie.

Joe, uykulu gözlerle kendisine bakan kardeşine aynı derecede sorgulayan bakışlarla karşılık verdi.

“Elbette,” dedi Joe. “Sen istedin ya.”

“Öyle mi yaptım?”

“Tabii. Bana bir not bırakmışsın,” dedi Joe yüzüne doğru bir kağıt sallayarak.

Charlie’nin gözleri kocaman açıldı ve kağıdı Joe’nun elinden öyle bir hızla aldı ki köşelerini yırttı.

“Hey! Yavaş ol,” dedi Joe. “Kahvaltı birazdan hazır olur.”

Charlie notu okudu. Yazı kesinlikle kendisine aitti. Çizgili kağıda pilot kalem.

Joe,

Kavga ettiğimiz için çok üzgünüm. Gel yeniden başlayalım. Sen bana kahvaltı hazırla; yumurta, pastırma ve kahve yap ben de öğle yemeği ısmarlayayım? Olur mu? Ayrıca Cumartesi Walderman’a da geleceğim. Seninle gerçekten gurur duyuyorum, Joe.

Charlie.

Charlie nefes almaya çalıştı ve sonra elini ağzına götürdü. “Bunu nerede buldun?”

“Mutfak masasındaydı,” dedi Joc.

Charlie’nin kalbi hızla atıyordu. Tıpkı ölüm listesini ve yazdığını hatırlayamadığı diğer notları bulduğunda olduğu gibi. Aklına korkunç bir düşünce geldi.

“Joe, başka bir not var mıydı?” dedi. Sesi, sanki bir sırdan bahsediyormuşçasına alçaktı.

“Evet, bir tane daha. Ama onunla ne yapacağımı bilemedim.”

“Ver bana,” dedi Charlie.

Joe, mutfak tezgahının üzerinden ona doğru bir kağıt daha uzattı. Charlie’nin bu nottaki yazının da kendisine ait olduğunu söylemek için, yazılanı okumasına gerek yoktu. Kağıtta tek bir satır yazılıydı, okuyunca kanı dondu.

Biri gitti, kaldı üç.

“Tanrım, bana yardım et.”

20

Charlie, Massachusetts Yolu'nda ilerlerken BMW'siyle trafiğe bir girip bir çıktı. Rüzgar ve soğuk hava kırık camdan içeri girip yüzünü yalıyor, bu da hayatının nasıl darmadağın olduğunu canını acıtarak hatırlamasını sağlıyordu. 16. Yol ile Massachusetts'in kesişimindeki bir kırmızı ışığı, dikkati yoldan çok Rudy Gomes'in başına gelenlerde olduğundan neredeyse kaçırıyordu.

Joe, Charlie'nin gidişine üzölmüş; Charlie de onu böyle alelacele bırakıp gittiği için bir suçluluk duygusuna kapılmıştı. Ama Joe'ya, kendisine kahvaltı hazırlamasını söylediği halde şimdi onu yemeden çıkıp gitmesi gerektiğini nasıl açıklayabilirdi ki? Bu durumdan kârlı çıkmanın yolu yoktu. Charlie'nin ne vakti ne de bu sorulara verilecek cevabı vardı.

“Altmış metre sonra sağa dönün,” dedi InVision.

Charlie, yolu yardım almadan gidebilecek olsa da InVision'ın yönlendirmelerini dinlemeye alışmıştı. Arabasını Gomes'in evinin önünde, tam da önceki gece park ettiği yere çekti. Arabadan inerken bastığı yerde cam parçalarının çitirtisi duyulunca, Charlie bunların kırılan camının kalıntıları olduğunu düşündü. Ev sakin, sokak sessizdi. Park yerinde yalnızca bir araba olduğunu görünce endişelendi, araç Gomes'indi.

Ön kapıya giden ahşap merdivenlerden çıktı ve perdeyle örtülmemiş olan tek camdan içeriye baktı ama hiçbir şey görünmüyordu. Rudy'nin ilk katta kaldığını bildiğinden, en soldaki kapıya doğru gitti ve kapı koluna uzandı.

Sonra birden durdu. Ceketinin kolunu uzatıp idareten bir eldiven yaptı ve buna kendisi bile şaşırdı. Gerçekleştiğinden bile emin olmadığı bir şeyi doğruca suç kabul etmişti. *Bu sadece bir önlem.*

Kapı kolu kolayca döndü ve dil geri çekildi. *Kilitlenmemiş,* diye düşündü Charlie. Ayakkabılarını çıkardı.

“Rudy?” diye seslendi. “Evde misin?”

Cevap yoktu.

İçerisi karanlık ve kasvetliydi. Annesi ve babasıyla birlikte yaşadıkları Belmont'taki eve çok benziyordu. Sağ tarafında, oturma odasına açılan bir geçit vardı ama Charlie, içeride Gomes'in varlığına dair bir iz göremedi. Yalnızca kahverengi, deri bir koltuk, harap halde sarı bir kanepe ve yüz on beş ekran bir plazma televizyon vardı. Önünde, yatak odasına uzanan kısa koridor, koridorun ortasında da Charlie'nin banyoya açıldığını tahmin ettiği bir kapı vardı. Kapının önünde durunca, içeriden sanki biri düş alıyormuş gibi gelen su sesini duydu.

Parmak izlerinin bulunmasını engellemek için yeniden ceketinin kolunu kullanarak yavaşça kapıyı açtığı an, koridora buhar yayıldı. Charlie, içeri girmeden önce buharın dağılmasını bekledi ve görüşü düzelince, küvetin etrafına çekilen leopar desenli duş perdesinin üzerinde, gümüş duş başlığından akan sıcak suyu gördü. Yerdeki fayansların üzerinde yeniden sıvı hale geçen buhar, Charlie'nin ayaklarını ıslattı. Ayakkabılarını dışarıda bıraktığı için, ayağını koruyacak tek şey çoraplarıydı.

“Rudy?” diye seslendi. “Orada mısın?”

İçgüdüleri, onu esas şaşırtacak şeyin bir cevap almak olacağı-

nı söylüyordu. Charlie yavaş yavaş ilerledi ve daha önceki parmak izi tedbirlerini bu kez unutarak duş perdesini tutup duvara doğru çekti. Ve sendeleyerek, nefes nefese küvetten uzaklaştı.

Rudy Gomes, küçük bir havuzun içinde yatıyordu, ölmüştü. Duş başlığından akıp Gomes'i sıırıslıklam eden su, adamın kahverengimsi kanıyla karışınca kızıla dönüyordu. Gomes'in boğazı kesilmiş; yağlı doku ve parçalanmış bağlar, yarım ay şeklindeki koyu renk kesikten dışarı fırlamıştı. Yara biraz daha derin olsa, başı bedeninden ayrılmış olurdu. Charlie duş perdesini çabucak kapadı.

Kan beyninden çekilirken midesi de hareketlendi. Islak zeminin üzerinde dizlerinin üstüne çökerek ilerledi ve tuvalete kustu, her bir öğürmede tüm vücudu ürperiyor ve kasılıyordu. Perde Gomes'in cesedinin çoğunu örtmüş olsa da, Charlie'nin pozisyonundan hâlâ bacaklarını ve küvetten sarkan kobalt mavisi ayaklarını görmek mümkündü. Bir dakika kadar dizlerinin üstünde durup ölü adamın üzerine dökülen suyun korkutucu sesini dinledi.

Yeteri kadar güç toplayınca, kalkıp Gomes'in cansız bedenine baktı. Açık yara, hâlâ ilk gördüğü anki kadar iğrençti.

Banyodan çıkarken Charlie, duvarlar da dahil hiçbir şeye dokunmamak konusunda yeniden dikkatli davrandı. Çıplak elle duş perdesine dokunmuş olması yeteri kadar kötüydü zaten. Buharın bir şekilde o izleri sileceğini umuyordu. Sonra aklına insanı hasta eden bir düşünce geldi. *Ya onu ben öldürdüysem? Kim bilir geride başka ne izler bırakmışımdır?* Evin herhangi bir odasında kendisini işaret eden bir delil bulunabileceği fikri de en az küvetteki ceset kadar korkutucuydu.

Bu düşünceyi bir kenara bırakıp evden çıktı ve arabasına doğru ilerledi. Anahtarı yerleştirirken elleri titriyor, midesi hâlâ bulanıyordu.

Acele etmeden ilerledi, hâlâ böyle anlarda hep yapıldığı gibi

dikkat çekmemeye çalışıyordu. Onu Gomes'in evine girerken gören kimsenin olmadığına emin olmak için etrafına bakındı. Aralık bir kapı ya da açık bir lamba, bir televizyon. Neyse ki sokakta in cin top oynuyordu. Gördüğü her pencerede ya perde vardı ya da içerisi karanlıktı. Dar sokakta da ne bir yaya ne de araç görünüyordu.

Arabasına yerleştiği an, aklına üşüşen korkunç düşünceler, gitmek bilmiyorlardı.

"Onu öldürdüm. Ben öldürmüş olmalıyım ama hiçbir şey hatırlamıyorum. Tanrım, lütfen bana yardım et. Lütfen..." Charlie, transa girmiş gibi mırıldanıyordu. Oradan bir an önce uzaklaşması gerektiğini fark edişi, ancak bu mırıldanmanın üzerinden birkaç dakika geçtikten sonra gerçekleşebildi. Kimse onu Gomes'in evinden çıkarken görmemiş olsa da içinde cinayet işlenmiş bir evin önünde, arabasının içinde otururken görülmesi de pek hoş olmazdı. Nereye gideceğini bilemiyor olsa da, olay mahallinden uzaklaşması gerektiğinin farkındaydı.

"Kendine gel, Giles," diye mırıldandı. "Aklında ne kadar çılgınca fikir varsa hepsini bir kenara bırak ve hemen kendine gel."

2. Yol'da yedi sekiz kilometre ilerledikten sonra Burlington'a giden 95 Kuzey çıkışından saptı. Burlington Alışveriş Merkezi'nde bir Barnes&Noble vardı. Penceresinde herhangi bir koruyucu olmadığından sabah güneşinde ilerleyen arabanın içi buz gibiydi. Ellerini ısıtabilmek için kaloriferi açtı ve Barnes&Noble'in otoparkına çekip motoru kapattı.

Kaldırımda kırılan camları bulacaklar, diye düşündü. Camı tamir ettirmem gerek. Ve nakit ödemeliyim, herhangi bir tamirat yaptırdığıma dair kanıt bırakamam.

İşlediğine dair herhangi bir hatırasının olmadığı bir cinayetin izlerini kapatmakla bunu yapmış olabileceğini reddetmek arasında gezinip durdu.

Eğer onu öldüren bensem, neden kıyafetlerime hiç kan bulamadı? Uyandığım zaman, üzerimde hâlâ yatarken giydiğim kıyafetler vardı. Gecenin bir yarısı uyanıp üstümü değiştirdim ve Gomes'in evine gidip onu öldürdükten sonra geri mi döndüm? Öyle olsa bile, cinayet silahını ne yaptım?

Bunlardan hiçbiri olası görünmüyordu ama bulabildiği başka bir açıklama da yoktu. Joe'ya ve kendine notlar bırakmıştı. *Biri gitti, kaldı üç.*

Korku ve endişeyle donakalmıştı. Kendini kaybolmuş, yerinden edilmiş hissediyor ve ne yapacağını bilmiyordu. Bu akıl almaz bir şeydi. Mükemmel, organize, titiz planlar yapan Charlie Giles; hayal edebileceğiniz en kontrol edilemez canavar olabilir miydi?

Gerçeği öğrenme isteği, içini kemiriyordu. Cevap en korktuğu şey bile olsa, bunun bilimsel olasılıklar dahilinde olup olmadığını öğrenmek zorundaydı.

Charlie cep telefonunu çıkartıp rehberine girdi ve Rachel Evans'ı aradı. Beşinci çalıştan sonra, telefon açıldı.

21

“Buyrun ben Rachel.”

Rachel’in meleksi, cennetten gelmiş bir hediyeye benzeyen sesini duyunca Charlie’nin midesinde kelebekler uçuştı. Konuşamıyordu bile. Telefonu kulağına yapıştırıp öylece bekledi.

“Alo? Orada mısınız?” dedi Rachel.

“Rachel,” diyebildi Charlie. “Ben... Ben Charlie Giles. Joe’nun kardeşi.”

Rachel güldü. “Artık seni tanıyorum Charlie. Kendini Joe’nun kardeşi olarak tanıtmak zorunda değilsin.”

“Evet. Evet, tamam.” Charlie aceleye getirildiğini hissetti. Aklına kopuk kopuk düşünceler geliyordu. Hâlâ Gomes’in küvetteki cesedi ve yarasının tuhaflığı gözünün önünden gitmiyordu. Sesindeki gerginliği Rachel da hissetmiş gibiydi.

“Charlie, gergin gibisin, her şey yolunda mı?”

Charlie derin bir nefes alıp kendini toplamaya çalıştı. “Sana bir şey sormam lazım, Rachel.”

“İşle mi ilgili kişisel mi?”

Keşke kişisel *olsaydı*, diye düşündü Charlie. Keşke bu sadece arkadaşça ya da flört etmek için yaptığı bir arama olsaydı. Rachel gözlerinin önüne geldi; oval yeşil gözleri, ince vücut yapısı.

narin ve kadınsı cazibesi; içindeki güçle ve yaydığı sağlamlık izlenimiyle birleşiyordu. Charlie, hayatının çoğunu hırslarına göre yaşamış ve bu ona Gwen'e mal olmuştu. Pekala delirmesine de sebep olmuş olabilirdi.

“İşle ilgili,” dedi Charlie. Bir hayal kırıklığı göstergesi olarak Rachel’in iç çektiğini duyar gibi olsa da emin olamadı.

“Bunun iyi bir fikir olduğunu pek sanmıyorum.”

“Lütfen, çok önemli. Bir şey öğrenmem lazım, çok önemli bir şey.”

Bir iç çekiş daha. “Nedir o?”

Rachel’in sesindeki soğukluk, Charlie’yi caydırmaya yetmedi.

“Bir insan...” Charlie sustu. “Bir insan bir şey, korkunç bir şey yapıp da bunu hiç hatırlamayabilir mi?”

“Neden soruyorsun?”

“Sadece bilmek istiyorum,” dedi Charlie.

Rachel duraksadı. “Bu mümkün,” dedi. “Yaygın görülmediğini kesin olarak söyleyebilirim. Amnezi vakalarında hastalar geçici küresel amnezi yaşayabilirler ki bu da tüm hafızanın geçici bir süreyle kaybolması demektir. Ama bu nadiren ve genel olarak da ileri yaştaki hastalarda görülür. Çoğunlukla da kırk sekiz saat içerisinde geçer.”

“Peki ya sadece belirli olaylar kayboluyorsa? Tüm hafıza değil.”

Charlie, Rachel’in derin bir nefes aldığını duydu.

“O zaman çoklu kişilik bozukluğundan bahsediyoruz demektir.”

“O nedir?” diye sordu Charlie.

“En az iki farklı kişilik vardır ve hasta, normal unutkanlığın çok ötesinde kayıplar yaşar. Ama kayıp zaman, ÇKB vakalarında hâlâ tartışılan bir teori. Genellikle, pek de bilim sayılamayacak

olan UFO'larla ve kaçırma fenomenleriyle ilişkilendirilir. Yine de, ÇKB hastalarında da kayıp zamanın gözlendiği klinik vakalar var elbet."

Charlie bir şey söylemedi. Tek duyması gereken, bunun mümkün olduğuydu. Gözü, dikiz aynasındaki görüntüsüne takıldı ve gördüğü şeyden korktu: Kötücül görünen koyu renk gözleri, derin ve gri halkalarla çevrelenmişti. *Böyle bir şey nasıl bu kadar uzun süre gizli kalabilir? Neden tüm bunlar şimdi başıma geliyor?*

"Joe'nun durumu, babamın... bu... onlar... Onlarda çoklu kişilik bozukluğu olabilir mi?"

"Charlie, biliyorsun ki seninle, ağabeyinin durumu hakkında konuşamam, babanla da hiç çalışmadım. Sadece dosyasını gördüm ki o da gizli bilgi sınıfına giriyor. Neden bana bunun neyle ilgili olduğunu söylemiyorsun?"

Charlie, ne kadarını anlatacağını bilmiyordu. Ona Gomes'den bahsederse, hemen peşine düşülmesi çok muhtemeldi ama aynı zamanda, bu cinayeti işlemiş olabileceğinin doğrulanmasını da istiyordu. Durumu çoklu kişilik bozukluğundan, şizofreniden ya da her ikisinden birden kaynaklanıyor olabilirdi ama ne olursa olsun, gerçeği öğrenmek zorundaydı. Hafıza kaybıyla çoklu kişilik bozukluğunun ilintili olması, onun için yeterli değildi.

Charlie, şansını denemeye karar verdi. "Ya sana, ölmesi gerektiğini düşündüğüm insanların listesini yaptığımı söylesem? Ve o kağıdı bir zarfa koyup kanepenin altına attığımı, sonra kendime listeyi yaptığımı hatırlamayacağım için--"

"Bunu yaptın mı?" dedi Rachel.

"--zarfı nerede bulacağımı söyleyen bir not bıraktığımı."

"Belirli bir isim yazmış mıydın? Gerçekten zarar vermek istediğin gerçek kişilerin isimlerini mi yazmışsın, Charlie?"

Charlie, Rachel'in ses tonundan hoşlanmamıştı. Arkadaştan

doktora bu kadar hızlı dönebilmesi rahatsız ediciydi; Rachel şu an çalışıyor, en iyi yaptığı şeyi yapıyordu.

“Evet,” dedi Charlie. “Belirli isimler vardı.”

“Kim Charlie? Adlarını öğrenmem gerek.”

“Sadece bir isim vardı,” dedi Charlie yalan söylerken kendine güvenir gibi yaparak.

“Bana bu kişinin adını söyleyebilir misin?”

Charlie tereddüt etti. “Simon MacKenzie. SoluCent’teki patronum.”

Rachel’in bir kağıda bir şeyler karaladığını duyabiliyordu.

“Neredesin, Charlie?” dedi Rachel.

Charlie duraksadı. “Söylememeyi tercih ederim. Rachel, bana neler oluyor bilmiyorum.”

Bir sessizlik oldu. Charlie, telefonda bile Rachel’in sesindeki yumuşaklığı duyabiliyordu. Hâlâ hatta olup telefonu kapatmadığını bilmek rahatlatıcıydı. Şu an onun yanında olmasına ihtiyacı vardı, kadının sessizliği rahatsız ediciydi. Charlie, Rachel’in ne yapması gerektiğine karar vermeye çalıştığını tahmin etti. Bunun, işinin bir parçası olduğunu ve deneyimlerinden kaynaklandığını biliyordu ama Rachel’in yalnızca sesi bile, kalbinin hızını düşürmeye yetmişti. O ne derse dinlemeye ve ona uygun davranmaya hazırды.

“Charlie, sorularını cevaplamamın ve bu konuşmayı sürdürmenin hem tıbben hem de etik olarak sorumsuzca olacağını düşünüyorum.”

Hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı ve “Anlıyorum,” dedi Charlie. “Seni bu olaya dahil etmeyi istemezdim, Rachel, ama başka kimc gidebileceğimi bilmiyorum.”

“Beni dinle Charlie, senin bir hastaneye gitmen lazım. Profesyonel görüşüm, acilen bir tıbbi destek alman gerektiği yönünde. Sana olan şeyleri telefonda teşhis edemem. Ama bir acile gidip

oradan bana çağrı bırakabilirsin. Kartımda telefonum vardı, hâlâ elinde mi?”

Charlie cüzdanına baktı.

“Evet,” dedi.

“Güzel. Gelip seni görmesi herhangi bir çıkar çatışması doğurmayacak olan bir meslektaşına haber vereceğim. Neredesin sen şu an? Hangi hastaneye gidebilirsin?”

Charlie bir süre düşündü. “Bunu yapabileceğimi sanmıyorum, Rachel.”

Rachel onun bu savunma halinde oluşundan hoşlanmadıysa bile bunu belli etmemişti.

“Charlie, yazdığını söylediğin şu ölüm listesi... Şu anda birine zarar vermek istiyor musun, söyler misin?”

Charlie bu soruyu hiç tereddüt etmeden cevapladı, “Hayır.” Bu cevabı verirken kendinden emin olması ve duygularını kontrol edebilmesi rahatlatıcıydı. Kimseye zarar vermek gibi bir niyeti yoktu, olduğu bir anı da hatırlamıyordu. İçinde pusuya yatmış bir canavar varsa eğer, oldukça iyi gizleniyor olmalıydı.

“Silahın var mı, Charlie?” diye sordu Rachel.

Onda yoktu ama babasında vardı. Charlie annesini tanıyorsa, o 38’lik Smith & Wesson, hâlâ bir ayakkabı kutusunun içine konmuş halde, tavan arasındaki döşemelerin altında duruyor olmalıydı. Elbette toz içinde ama hâlâ orada.

“Kendime ait bir silahım yok,” dedi.

“Kendine zarar vermek istiyor musun, Charlie? Hiç böyle bir şey düşündün mü? Bana doğruyu söyleyebilirsin, şu an için bunu yapman oldukça önemli.”

Kendine zarar vermek istiyor muydu?

O korkunç cinayeti işleyebilecek bir canavarsa eğer, kendine nasıl katlanabilirdi ki? Ama kendi canına kıymak da, işlediğine dair en ufak bir şey hatırlamadığı şeylerin sorumluluğunu üstlen-

mek anlamına gelirdi. Bir katil olduğuna kesinlikle inanmıyor, kalbinin derinliklerinde bunun olamayacağını biliyordu. Aksi kanıtlanmadığı sürece de kendine zarar vermeyi asla düşünmezdi.

“Hayır,” dedi. “Böyle bir şey yapmayacağım. Ama kaybolmuş gibiyim, Rachel. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.” Bir haftada ikinci kez, gözlerinden yaşlar süzüldü. Bir hıçkırık onu, sanki başkasından geliyormuş gibi şaşırttı.

“Fikrimi söyledim, Charlie.”

“Anlıyorum.” Tek söyleyebildiği bu oldu.

“Sana bir şey daha söylemeliyim, Charlie.”

“Evet?”

“Yasalara göre Simon Mackenzie ile görüşmem gerekiyor. Ona karşı yarattığın tehditten onu haberdar etmeliyim.”

Charlie’nin kanı dondu. “Ne yapmalısın?”

“Simon Mackenzie ile konuşup yazıya döktüğün isteğin hakkında onu bilgilendirmek zorundayım. Hayatını tehdit ettiğini ona söylemem gerek.”

“Ama Mac’i doğrudan doğruya tehdit etmiyorum ki.”

“Adamın adını, öldürmen gerektiğini düşündüğün insanların listesine eklemiştin. Massachusetts Genel Kanunları, 123. bölüm 36B’ye göre, sorumlu davranıp önlem almam gerekiyor.”

“Ne önlemi?”

“Yasalara göre, zarar verebileceğin her insanı, onlara karşı oluşturduğun tehlikeye dair uyarmam gerekiyor.”

“Ama Mac’e zarar vermeyeceğim, bunu sana zaten söyledim.”

“Bir hasta, belirli bir kişiye fiziksel zarar verme olasılığı taşıyorsa, o kişiyi uyarmak her sağlık personelinin görevidir.”

“Ama senin hastan olmadığını kendin söyledin. Sen benim doktorum olamazsın, çünkü Joe’nun doktorusun.”

“Bu, risk almaya değil değmeyeceğinden emin olmadığım ve yasal incelemelerde de sorun çıkarabilecek bir mantık.”

Charlie'nin kalp atışları hızlandı, başı döndü. Neler olacağını gayet iyi biliyordu. Önce Mac, Charlie'nin ona karşı yarattığı sözde tehdit nedeniyle alarma geçecek sonra polis Gomes'in de iyi olup olmadığını öğrenmek isteyecekti. Liste, Charlie'yi Gomes'in cinayetiyle ilişkilendirmeleri için yeterli olurdu. Charlie'nin hem bu işi yapmak için sebebi vardı, hem de onu temize çıkaracak bir tanığı yoktu. Daha da kötüsü, olay yerinde DNA bırakmadığından emin olamıyordu. Bugünkü teknolojiyle, yeteri kadar dikkatli olmak imkansızdı. Jürinin onun aleyhinde karar vereceğini söylemek için kahin olmaya gerek yoktu ve bu yalnızca başlangıç olacaktı.

Ne olursa olsun, böyle bir şeyin gerçekleşmesine izin veremezdi.

“Hastaneye giderim ama bir şartla,” dedi. Zihni hızla çalışıyor, Rachel’la pazarlık etmesine olanak taşıyacak bir şeyler bulmaya uğraşıyordu. Mesleki geçmişi ona böyle düşünmeyi öğretmişti: Durumu bir bilgisayar hızıyla analiz et, tüm olası sonuçları çıkar ve hamleni yap.

“Şartın nedir?” dedi Rachel.

Charlie, onun bugüne kadar tüm oyalama taktiklerine karşı bir savunma geliştirdiğini tahmin edebiliyordu. Bir sonraki hamlesi son derece kritikti. Eğer Rachel’ı samimiyetine inandıramazsa, hapı yutacaktı.

“Mac’i aramaman şartıyla, hemen şimdi hastaneye giderim.”

“Böyle bir anlaşma yapamam, Charlie. Yapabilsem bile yapmazdım.”

“Rachel, bak, bana neler oluyor gerçekten bilmiyorum. Sıradışı bazı davranışlarım olduğunun farkındayım, ama ne Mac’e ne de başka birine karşı öfkem ya da düşmanca hislerim yok. Sana yemin ederim ki doğru söylüyorum. Şimdi Mac’le konuşursan tüm itibarım yerle bir olacak. Bu deli saçması şey başladığından beri

hayatımı yeniden yoluna sokma konusunda ne kadar şansım varsa hepsi bitecek. Bana bunun arkasında kimin ya da neyin olduğunu bir şekilde kanıtlama fırsatı vermelisin, cevap ben olsam bile. Lütfen Rachel. Bana bu şansı ver. Hastaneye gitmeme ve sen ortalığı ayağa kaldırmadan önce kontrolden geçmeme izin ver.”

“Yasa Charlie... Ben nasıl...”

“Rachel dinle beni, lütfen,” dedi Charlie. Beyni hızla çalışmaya devam ediyordu.

“Bunu nasıl...”

“Şu yasa!” diye bağırdı Charlie. Sesi o kadar yüksekti ki, Barnes&Noble’a giren müşteriler dönüp ona baktılar. Rachel’ı da şaşırttığını tahmin edebiliyordu. “Yasayı bana okuyabilir misin?”

Rachel boğazını temizledi, bu Charlie’nin anlaşılmaya yanaştığına dair bir sinyal olarak algıladığı istemsiz bir hareketti. İyi bir işaret. Rachel’ın klavye tuşlarına basışını dinledi – yasanın tam metnine ulaşmak için yapılan bir Google taraması, diye umdu Charlie.

Rachel 36B’yi okudu. A alt bendine geldiğinde Charlie gülmüsedti. Rachel onun isteği üzerine paragrafı tekrar okurken, Charlie dikkatle dinliyordu.

“Hasta, diplomalı bir akıl sağlığı uzmanına, makul şekilde belirlenmiş kurban ya da kurbanlara karşı açıkça ciddi bir fiziki hasar ya da öldürme tehdidi taşıdığını gösterdiyse ve bu tehdidini gerçekleştirebilme *kapasitesi* ya da bu konuda aşık bir *niyeti* varsa ve diplomalı akıl sağlığı uzmanı, birinci kısımda tanımlandığı şekilde sorumlu davranarak önlem almıyorsa kendisine ceza verilir.”

“Ve bu tehdidini gerçekleştirebilme kapasitesi ya da bu konuda aşık bir niyeti varsa,” diye tekrarladı Charlie, tehditle birlikte bunu gerçekleştirme kapasitesinin de gerektiğini vurgulayarak.

“Evet, böyle söylüyor.”

“Ama benim böyle bir kapasitem yok, Rachel.”

“Bunu bana nasıl kanıtlayabilirsin, Charlie?”

“Bana önerdiğin üzere hastaneye giderek kanıtlayabilirim. Bir kontrolden geçerim ve onlar da hastalığımı teşhis ederler. Belki de bana tavsiyelerde bulunur veya bir tedavi programı çizerler. Acil servisten seni arayarak bunu kanıtlayabilirim.”

Bu kez Rachel’ın uzun süren sessizliği, nefes alışıyla noktalandı. Derinlemesine düşünüyor, belki de nefes bile almıyordu. Charlie de aynı şeyi yaptı. Onun cevabının her şeyi değiştireceğini biliyordu.

“Hangi hastane?”

En yakın acil servisin yerini söylemesi için InVision’ı kullanabilirdi ama buna gerek yoktu. En yakın hastanenin nerede olduğunu çok iyi biliyordu. Annesi orada yatarken bunu nasıl bilmezdi ki?

“Mount Auburn Hastanesi. On beş dakika uzakta.”

“Yirmi dakika sonra acil servisi arayacağım. Kim olduğunu bilmiyor olurlarsa sonraki görüşeceğim kişi Simon Mackenzie olur.”

Charlie ona teşekkür etmeyi denedi ama telefon çoktan kapanmıştı.

22

Rachel Evans, masasının üzerinde duran telefona bakıyor fakat eli bir türlü ahizeye gitmiyordu. Nihayet bunu yaptığındaysa, sürpriz bir hamleyle elini tekrar geri çekti. Mackenzie'nin ofisini araması gerektiğini biliyordu, niyeti baştan beri bunu yapmaktı. En azından Charlie'ye bir anlaşma yaptıkları izlenimini vererek onun en yakındaki hastaneye gitmesini sağlamıştı. Bu çalıştığı kitapların hiçbirinde olmayan bir taktikti ama Rachel da Walderman'ın yıldızı olmasını doğrusal düşünmesine borçlu değildi zaten.

Charlie'nin iyi bir konuşmacı olduğunu kabul etmesi gerekiyordu. Adam hiç düşünmeden, yasanın karar verme mekanizmasında kullanabileceği bir açık bulmuştu. Rachel mantıklı düşününce, Charlie'nin neden Mackenzie'yi aramasını istemediğini anlayabiliyor olsa da içgüdüleri, onun güçlü mesleki itibarından daha fazla şeyin tehlikede olduğunu söylüyordu. Öyle bile olsa, Charlie'yi kandırdığı için kendisini suçlu hissediyor ve onun eski patronunu arayarak kaş yaparken göz çıkarma ihtimalinin olup olmadığını merak ediyordu ama yasalar, harekete geçmesini söylüyordu ki bunun da işini kolaylaştırdığı söylenemezdi.

Gereken aramayı yapmamak için Joe'nun kalın dosyasını

incelemeye başladı. Belki de onun içinde, Charlie'nin dengesiz davranışlarını açıklamasına yardımcı olacak bir şey bulabilirdi. Elinde saçma sapan da olsa bir varsayım olursa, telefon ederken kendini daha iyi hissedecekti. Yine de Charlie'nin durumuyla ilgili her şey, tamamen eşsiz bir muammayı işaret ediyordu. Joe'nun dosyasından çıkarabildiği tek şey, Charlie doğarken DNA zarlarının düşüş geldiği idi.

Joe'nun terapilerde Charlie ile ilgili olarak söylediği tek şey, kardeşinin ilgisizliğine karşı duyduğu anlaşılabilir öfkeydi. Belki de Alison Giles'in ani hastalığı da bir etkendi veya Joe'yla birlikte yaşamamanın stresi, Charlie'ye kaldırabileceğinden fazla gelmiş olabilirdi. *Ama zamanlaması pek de uyuşmuyor*, diye düşündü. Charlie, annelerinin hastaneye kaldırıldığını öğrenmeden önce gelmişti Rachel'a. Joe'nun kaçırdığı seansın telafisi için geldiği gün aldığı notlarda Charlie'nin bu şaşırtıcı çöküşüyle ilgili hiçbir şey yoktu. Hatta Joe'nun, kardeşinin yanında olmasından ötürü mutlu olduğunu yazmıştı.

Aslında bu konuda herhangi bir uyarının olmaması, Rachel'ı oldukça zorluyordu. Charlie bir an iyiyken bir an dağılmış halde olabiliyordu. Bu duyulmamış bir şey değil, diye hatırlattı kendine ama yaygın görülen bir şey olmadığı da kesindi. Ya Charlie'nin nadir görülen bir hastalığı vardı ya da Rachel, ki bu ihtimal onu heyecanlandırıyordu, sinirbiliminde bir keşif yapmak üzereydi. Sonuç ne olursa olsun, Charlie'nin bir an önce yardım alması gerekiyordu ve Rachel'ın kötücül ama etik olan şüphesi, bunu garanti altına almıştı.

Joe'nun dosyasını kapatır kapatmaz ahizeyi eline aldı. SoluCent'in santralinden ofise bağlanması biraz sürse de nihayet istediği yere ulaşmıştı. Telefon ilk çalışta neşeli ve olgun sesli bir kadın tarafından açıldı.

“Simon Mackenzie'nin ofisi, size nasıl yardımcı olabilirim?”

Rachel boğazının düğümlendiğini hissetti. Bu aramayı yapana kadar, Charlie'nin bu fikre ne kadar karşı olduğunu tam olarak anlayamamıştı. Eğer bu sektör onun iddia ettiği kadar dedikoducu ve birbirine yakın insanlardan oluşuyorsa, bu görüşme bir linç girişimini başlatmaktan farksız olacaktı.

“Bay Mackenzie’yle görüşmem mümkün mü acaba?” dedi Rachel.

“Korkarım ki kendisi bir iş için şehir dışında ve önümüzdeki haftaya kadar da dönmeyecek. İletmemi istediğiniz bir not var mıydı?”

Rachel bir an düşündü ve dudaklarına hafif bir tebessüm yerleşti. Teknik olarak yapması gereken tek şey, adı geçen kişileri olası bir tehlikeye karşı uyarmaktı ama Mackenzie iş seyahatinde olduğuna göre, bir süreliğine tehdit altında olduğu söylenemezdi. Charlie'nin düzgün bir tıbbi taramadan geçmesine izin vermesinde ne gibi bir şakınca olabilirdi ki? Belki de onun korktuğu gibi saygınlığını kaybetmesine engel olurdu. Rachel, on dakika sonra Mount Auburn Hastanesi’ni arayıp Charlie’nin orada olup olmadığını öğrenmeye ve ona göre hareket etmeye karar verdi.

“Hayır,” dedi. “Gerekirse daha sonra tekrar ararım.”

“Aradığınız için teşekkürler, iyi günler.”

Rachel, yaptığı şeyden mutluluk duyarak telefonu kapattı. Evet, kendisini oldukça iyi hissediyordu.

23

Charlie yaklaşınca, Mount Auburn Hastanesi'nin otomatik kapıları açıldı. Perşembe gününün öğleden sonrasıydı, başka bir gün olsa sağa döner ve o tanıdık, floresan aydınlatmalı muşamba koridordan Ellison 5'e doğru yürür ve annesinin yoğun bakımdaki yatağının başına giderdi. Ama bu kez, önündeki duvarda asılı duran tabelaya bakmak için durması gerekti, acil servisi gösteren oka bakıyordu. Ellison 5'in tam aksi yönündeki koridorda acil servise doğru yürürken, yoğun bakımın başhemşiresi ve Joe'nun en sevdiklerinden biri olan June Hollie'ye rastladı.

“Yolunu mu kaybettin, Charlie?” diye sordu June sıcak bir tebessümle.

Charlie dondu ve bakakaldı. “Evet... Sanırım koridorlarda öylesine dolanıp düşünüyorum,” diyebildi sonra.

June, kolunu nazıkçe sıktı; gözlerindeki bakış son derece kibar ve çalışılmış gibiydi.

“Tabii,” dedi. “Ben de biraz dolaşmaya çıkmıştım aslında.”

“Aslında sana rastladığıma sevindim,” dedi Charlie. “Mesajımı alıp almadığını merak ediyordum.”

“Annenin tepki vermesiyle ilgili mi?”

“Evet, yani son gelişimde kolunu oynattığını gördüm sanki.

Ve bu hareket bana bilinçli geldi, en azından ona her dokunduğunda bunu yaptığını gördüm. Çimdikledim bile ve ondan sonra da bir hareketlenme olduğuna eminim. Sen de fark ettin mi?”

June gözlerini onunkilerden ayırmadı. Sanki paralı bir çalışan değil de bir aile ferdiymiş gibi sevecen ve şefkatliydi.

“Onu yakından izledik ve senin rapor ettiğin şeyleri biz de denedik,” dedi. “Ama üzgünüm Charlie, biz hiçbir hareket gözlemlemedik.”

Charlie başını salladı. “Belki de ben öyle görmek istemişimdir.”

“Bu çok muhtemel. Çabuk döner misin? Judy ve Samantha’ya seni beklemelerini söylerim.”

Charlie yeniden, istediğinden de fazla hevesli bir şekilde başını salladı. Yoğun bakım ünitesine yapacağı uzun süreli bir ziyaret, yapmak üzere olduğu şeye kıyasla bir nimet sayılırdı.

“Birazdan gelirim,” dedi.

June yeniden kolunu sıkıp kibarca gülümsedi ve Charlie’nin yanından geçip Ellison 5’e, yoğun bakım ünitesine, annesinin yanına doğru yola koyuldu. Derin ve endişeli bir iç çekişten sonra Charlie de dönüp acil servise gitti.

Mount Auburn’ün acil servisindeki bekleme odası boş sayılırdı. Kolu buza sarılmış, gözleri yaşlı küçük bir çocuk, yanında kımıldamadan duran endişeli annesiyle birlikte oturuyordu. Başka bir sandalyede, ellili yaşlarının sonlarında bir adam, duvardaki televizyonda bir pembe dizi izliyordu. Üzerinde lekeli, zeytin yeşili, askeri bir mağazanın “atılacaklar” kutusundan alınmış gibi duran bir ordu ceketi vardı. Şikayeti her neyse, Charlie’nin görebileceği bir şey değildi ve hastane yetkililerinin kendisiyle ilgilenmesi için de bir çaba göstermiyordu.

Charlie, kayıt yapan hemşireye kendisini takdim etti. Rachel’ın arama tehdidini gerçekleştirebileceğini bildiğinden,

formları alıp kendisine söylendiği gibi bekleme odasına geçmeden önce, hemşirenin adını yazdığından emin oldu. Yoğun bir hasta trafiği olmamasına rağmen dizinin bitişini ve hatta aradan on beş dakika geçtikten sonra bir başkasının başlamasını beklemek zorunda kalmıştı. Zeytin yeşili ordu ceketini giyen adam, bu bekleyişten hiç de rahatsız olmuşa benzemiyordu. O sırada bir hemşire küçük çocuğu çağırarak, annesiyle bekleme odasında kalmıştı. Çok ciddi yaralanmaları olmayan birkaç hasta daha gelip ellerinde doldurulması zorunlu formlarla bekleme odasındaki yerlerini aldı. Kimse zeytin yeşili ordu ceketini giyen adamın yanına oturmuyordu. *Buradaki tehlikeli varlıklar biziz*, diye düşündü Charlie. Herhangi bir yarası ya da görünebilir bir travması olmadan acil serviste yalnız başına oturan adamlar, insanların ancak vahşi bir hayvana yaklaşırken göstereceği büyüklükte bir dikkatle izleniyordu belli ki.

Bekleme odasına giren bir hemşirenin onun adını söylemesi için otuz dakika beklemesi gerekmişti.

“Charlie Giles?”

Kendi adının söylendiğini anlaması biraz uzun sürdü. Hastaneye gelmiş bir hasta olduğu fikrini hâlâ kabullenememişti.

“Benim,” dedi ayağa kalkarak.

“Beni izleyin.”

Charlie birkaç adım gerisinde kalarak yürümeye başladı. Kadın, otel odalarındakilere benzeyen yarım daire şeklindeki bir halkaya takılı olan beyaz perdeyi çekti ve Charlie’ye yatağı işaret etti.

“Bugün nasılsınız?” diye sordu. “Çizelgenize göre sizi buraya psikiyatriniz göndermiş ama onun adını yazmamışsınız. Bana doktorunuzun adını söyleyebilir misiniz?”

“Kendisi benim psikiyatrim sayılmaz aslında. Daha çok, aslında akıl sağlığı uzmanı olan bir arkadaş diyebiliriz sanırım.”

“Pekala,” dedi hemşire, ses tonu başka bir kaçış taktiği kullanmaması konusunda Charlie’yi uyarıyor gibiydi. “O halde bana *arkadaşınızın* neden bugün gelmenizi önerdiğini söyleyebilir misiniz?”

Charlie, kadının *arkadaş* kelimesine yaptığı vurgudan hiç hoşlanmamıştı. Derin bir nefes alıp kafasını topladıktan sonra, hemşirenin sanki bu sıradan bir şeymiş gibi başını sallayarak onu dinleyeceğini umut etti.

“Ben kayıp zamanlar yaşıyorum.”

Hemşire ona baktı. “Kayıp zaman mı?”

“Yaptığımı hatırlayamadığım bazı şeyler yapmış olabilirim,” diye açıkladı Charlie.

“Anlıyorum, bu oldukça korkutucu olabilir.”

Kadının vücut dili, hemen bir teşhis yapabileceği müjdesini vermiyordu ama Charlie en azından kendisini yargılamadığı ya da ondan korkmuş gibi davranmadığı için mutluydu. Tuhaf, belki de hastaneye yatırılmasına yetecek şeyler söyleyen tamamen yabancı birini böylesi istekle dinlemek, onun anlayamayacağı bir şeydi. Tam tersi bir durumda olsalar, Charlie karşısındakini çoktan deli diye etiketlemiş olurdu. Ama hemşirenin şefkatli tavrı, dinlemek ve her şeyden öte ona inanmak istediğini gösteriyordu.

Kadın birkaç soru daha sordu ve elindeki tablet bilgisayara yeni veriler ekledi. Charlie, kişisel bilgilerinin artık resmi olarak Mount Auburn’ün hasta veri tabanına eklenmiş olmasından rahatsız oldu. Rachel onu Mackenzie’yi aramakla tehdit etmiş olmasa, buraya asla gelmezdi.

Genel kontrol kısa sürdü. Hemşire tansiyonunu ve nabzını ölçmüş, muhtemelen uyuşturucu kullanıp kullanmadığını anlamak için gözlerini kontrol etmişti. Sadece birkaç dakika içinde tüm işlemler sona erdi.

“Doktora acele etmesini söyleyeceğim, bunu bir an önce bitirmek istiyor gibi duruyorsunuz.”

Göz göze geldiler. Kadın sanki Charlie'nin zırhını delip içeri bakabiliyor ve gerçekten korkmakta olduğunu görebiliyordu.

"Çok memnun olurum," dedi.

"Uzun sürmeyecek, söz."

Hemşire çabucak veda edip perdeyi araladı ve onun yanından ayrıldı.

Charlie saatine baktı. Rachel'in sözünü tutup tutmadığını merak ediyordu. Belki de, diye düşündü, tüm bunlar ihtiyacı olduğunu düşündüğü tıbbi desteği almasını sağlamak için yaptığı bir blöftü. Bu kabus başladığından beri ilk defa, Charlie onun haklı olabileceğini düşünüyordu.

Perde açıldı ve içeri Hintli bir kadın girdi.

Elini uzattı. "Ben Dr. Asha John." Dr. John'un el sıkışı kuvvetli, tırnakları kısaydı. Beyaz tenis ayakkabıları, yeşil hastane üniformasının üzerine giydiği beyaz bir önlüğü ve omuz hizasında koyu renk, dalgalı saçları vardı. Boynunda, altın bir zinciri olan bağadan yapılma gözlükler asılıydı. Charlie istemeden de olsa kadının yaka kartına uzun uzun baktı.

Kadın ona fırsat vermeden açıkladı. "Kocam Amerikalı, ben de onun soyadını aldım."

Charlie önce kızardı, sonra başını salladı.

"Söyleyin bakalım, Bay Giles. Sorunuz nedir?"

Charlie hemşireye söylediklerini tekrarladı.

"Peki bu nöbetler... Şimdiye kadar kaç tane olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Buna cevap verebiliyor olsam, kayıp zaman yaşıyor olmazdım değil mi?"

Kadının yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. "Bu durum başladığından beri şiddetli baş ağrılarınız oluyor mu?"

"Hayır."

"Ateş? Kusma? Baş dönmesi?"

“Hiçbiri.”

Uzun ve ince parmaklarını Charlie’nin boynunun iki yanına yerleştirip piyano çalıyormuşçasına derisine bastırmaya başladı.

“Boğazımda bir sorun yok,” dedi Charlie.

“Evet, öyledir eminim.” Ellerini yukarı doğru kaydırıp kulaklarının yanına, sonra da yanaklarına aynı hareketi uyguladı.

“Ne aradığınızı sorabilir miyim?”

“Şöyle ki Bay Giles, normal şartlarda ben bu alanda uzmanlaşmadığım için bir psikiyatri aramam gerekirdi ama bugün pek fazla hasta yok. Bu yüzden ben de onu aramadan önce olabildiğince fazla ihtimali elemeye çalışıyorum.”

“Mesela?”

“Ensefalit bunlardan biri.”

“Ensefalit mi?” Charlie bu kelimeyi daha önce duymuş olsa da belirtilerinin ne olduğunu bilecek kadar fikir sahibi değildi.

“Bu bir çeşit beyin iltihabıdır,” dedi doktor. “Viral bir enfeksiyon sonrasında meydana gelir. Bazı hastalarda davranış değişikliklerine ve kişilik bölünmelerine yol açtığı kaydedilmiştir. Kayıp zamanlarınızı açıklayabilecek bir şey bu. Taşıdığınızı bildiğiniz herhangi bir virüs var mı? Herpes mesela?”

“Hayır.”

Yanaklarının etrafını muayene etmeye devam etti. “Kabakulak olup olmadığınızı anlamak için kulak altı bezlerinizi kontrol ediyorum. Bu hastalığın ensefalite yol açma olasılığı düşük olsa da sivrisineklerden daha fazla risk taşır. En azından bu bölgelerde.”

“Neden ensefalit olduğunu düşündünüz?”

Bu soru muayeneyi durdurmuştu. “Şu anda Bay Giles, yapmam gereken şey buna neyin sebep olduğunu bulmak değil,” dedi. “Neyin olmadığını bulmak. Mümkün olduğunca fazla şeyi elemek istiyorum. Bu da kan tahlili gerektirecek, sizden ricam

burada beklemeniz. En azından kan tahlilleri bitene ve ben psikiyatrimızla görüşene kadar.”

“Ne kadar sürer?” diye sordu Charlie.

“Birkaç saat, en fazla üç.”

Charlie düşünmeye başladı. Ensefalit kadar korkunç görünen bir şey bile, ona müjde gibi geliyordu. Bu en azından tedavi edilebilir bir şeydi. Yaşadığı tüm belirtileri aktarmak konusunda dü-rüst davranmamış olsa da kayıp zaman kısmı doğruydı. Belki de Rachel ilk tahmininde haklıydı: Beyninde fiziksel bir sorun olabilirdi. Son birkaç haftadır yaşadığı deliliğin açıklığa kavuşması için beklenecek birkaç saat hiçbir şey değildi. Gomes için artık yapabileceği bir şey yoktu, polis onu kısa süre sonra bulacaktı ama belki de, hâlâ kendisi için yapabileceği bir şeyler olabilirdi.

“Burada beklememi mi istiyorsunuz?”

“Evet. Hemşirelerden birine sizden kan almasını söyleyeceğim.”

“Peki,” dedi Charlie. Günlerdir ilk kez, bir umut ışığı görüyordu. Şişmekte olan bir beyin, kontrol edemediği bir akıldan çok daha az korkutucuydu.

24

Parmaklarını ısırıldığını fark etmesi birkaç dakikasını aldı. Bu çocukken, babasının psikoz ilaçlarını almamaya ve dengesiz davranmaya başladığı zamanlarda edindiği bir alışkanlıktı. Sınıfındaki birkaç çocuk onunla dalga geçmiş, o da bunu durdurmaya çalışmayınca, hareket Charlie'nin maskelerinden biri haline gelmişti. Sınıf arkadaşları, bunu onun hırslı yapısının bir göstergesi kabul ediyor; okul hayatının her köşesinde – akademik, atletik ve popülerlik – onu başarıya iten şeyin barometresi sayıyorlardı.

Üniversitede girdiği oldukça stresli bir sınava kadar, Charlie bu hareketi bırakmadı. Bir çalışma grubundayken derisini yırtmış ve kendi kanını emmeye başlamıştı, çenesinden süzülen kanı gören bir kadın çığlık atınca yaşadığı utanç, bu alışkanlığı hızla ve kesin olarak sonlandırmıştı. Şu ana dek.

Charlie ayağa kalktı ve küçük muayene odasında gezinmeye başladı. Aletlerin çoğu tanıdıktı: tansiyon-ölçer, steril malzemelerin tutulduğu kutular, bandajlar, küçük bir oksijen maskesi ve acil durumlarda personeli çağırabilmek için çok sayıda düğme. Duvara sabitlenmiş bir masanın altından çıkardığı döner tabureye oturdu, yatakta kendisini rahatsız hissetmişti. Öyle bir şey, tamamen hasta kimseler için daha uygundu. Perdeyi açmadan

oturup dışarıda acı içinde inleyen hastaları ve onları teselli etmeye, iyileştirmeye çalışan hemşire ve doktorların koşuşturmasını dinledi. Charlie, öğrendiği ilk Charlie Christian parçasının ölçülerini zihninde canlandırmaya başladı. Bu egzersiz, en azından rahatlamasını sağlıyordu. Belki de, diye düşündü, laboratuvar testlerinin sonucuna göre bilgisayarda hazırlanmış ve teknolojiyle doğrulanmış kağıtları eline alınca, gerçekten hasta olduğunu kabul edebilirdi. Ama o ana kadar tüm bu yaptıkları önemli bir amaca, Mackenzie'nin ölüm listesini öğrenmemesine yönelikti.

Charlie, gerçekten hastaysa neler olabileceğini düşündü. Ağabeyi yardım edebilecek durumda olmadığına ve annesi de komada olduğuna göre, ne yapardı? Monte'ye kim bakardı? *Randal*, diye düşündü. İhtiyacı olursa, onu arayacaktı.

Aklına yeniden Gomes'in cesedi geldi. *Randal'ın hayatını da tehlikeye atmış olur muyum? Ona da zarar verebilir miyim?* Charlie bunu düşünmeye bile tahammül edemedi. Midesi çalkalanıyordu. Eğer içinde yaşayan bir Dr. Jekyll varsa, gizlenmeyi iyi beceriyordu ki bu da onu en çok kızdıran şeydi. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Gomes'in öldürüldüğü geceye dair hiçbir şey hatırlayamamıştı. Tek bir şey bile.

Biraz daha zaman geçti, Dr. John hâlâ dönmemişti. İnce beyaz perdenin ardındaki seslere ve kargaşaya rağmen, Charlie doktorun gecikmesine sebep olan şeyin ağır travma vakaları olduğunu düşünmüyordu. Onu neyin oyaladığını merak etmeye ve işin kendisine söylenenden daha uzun süreceğini düşünüp endişelenmeye başlamıştı. Saatine baktı, hastaneye geleli iki saat oluyordu.

Rachel'in arayıp aramadığını öğrenmek için resepsiyonla konuşmayı düşündü. Aradıysa, çekip gitmeyi düşünebilirdi. Sonuçta laboratuvardan gelen bilgilere göre, gerekirse onu arayabilirlerdi. Ne bir baş ağrısı, ne mide bulantısı ne de herhangi başka bir

şeyi olmadığına göre, hastaneden ayrılınca öleceğini düşündürecek hiçbir sebep yoktu.

Perdenin aralığından ona doğru gelen bir çift kadın bacağı gördüğünde yerinden kalkmak üzereydi. Gelenin Dr. John olmadığı, bacaklarının Hintli bir kadında olması gerektiği gibi kah-verengi değil de beyaz oluşundan belliydi. Charlie yerine oturup kadının perdeyi açmasını bekledi ama kadın hareket etmiyordu. Muayene odasının dışında öylece, ayakları içeri dönük şekilde duruyor, her an içeri girecekmiş gibi bir izlenim yaratıyordu. *Belki de sonuçları gözden geçiriyordur*, diye düşündü Charlie.

Ona sonsuz gibi gelen bir süre geçtikten sonra, kadın arkasını döndü ve gözden kayboldu. Charlie, kalkıp perdeyi açtı ve kalabalık salona göz gezdirdi. Hoparlörden, birinin Dr. Asha John'u aradığı duyuluyordu.

Charlie, hasta kalabalığı ve etrafta koşturan personel yüzünden, perdenin arkasında duran kişinin kim olduğunu anlayamadı ama başını çevirdiği an, acil servisin çıkışına doğru ilerleyen birini gördü. Kadın, sanki bu koreografisinin bir parçasıymış gibi durdu ve arkasını dönüp ona baktı.

Charlie onu tanıdı. Karşısındaki kadın, kalbinin deli gibi atmasına sebep olacak kadar gerçektir.

Anne Pedersen alay edercesine elini salladı ve tüm dişlerini göstererek sırıttı. Charlie'nin de onu takip etmesi için sessiz bir çağrıda bulunur gibi başını eğdikten sonra köşeyi döndü ve gözden kayboldu. Charlie arkasından bağırıp koşmaya başladı.

25

Rachel Evans, zaman kavramını yitirmişti. Charlie'yle yaptığı telefon konuşmasının ardından, yirmi dakika sonra hastaneyi aramaya karar vermiş, o arada üç tane acil vakanın gelmesiyle nihayet telefonu eline alabildiğinde, aradan üç saat geçtiğini fark etmişti. Ama Mackenzie'nin zarar göremeyecek kadar uzakta olduğu da hesaba katılınca bu makul bir süreydi.

Resepsiyon Rachel'ı acil servise bağladı ve Jessica adında bir hemşire, telefona cevap verdi. Cızırtılı hoparlörden Dr. Asha John'un çağırıldığını duyabiliyordu.

“Buyrun, ben Dr. Asha John. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Dr. John, adım Rachel Evans, bu öğleden sonra hastanenize yönlendirdiğim bir hastanın takibi için aramıştım, Charlie Giles.”

“Ah, siz şu akıl sağlığı uzmanı olan arkadaş olmalısınız.”

Bu gayriresmi ilişki, hastanın durumunu konuşurken durumu biraz daha şüpheli kılacaktı. Kendisine eksik bilgi veren ve onu yanlış yönlendirmeye çalışan hastalarla bu kadar fazla deneyimi olmasa, Rachel Charlie'yi yanlış değerlendirmiş olabilirdi. Ama Dr. John'un vereceği en ufak bilgi kırıntısı, onun çok işine yarayacaktı.

“Hastayla profesyonel bir ilişkim olmadığının farkındayım.

Aslında ağabeyi benim hastam, Charlie'ye de bizim ofisten bir psikiyatrla görüşmesini önermiştim ama önce akli durumunu ve mümkünse sizin ilk izlenimlerinizi öğrenmek istedim.”

“Öğrenmek istediğiniz buysa, herhangi bir enfeksiyonu ya da psikiyatri tedavisi haricinde bir şey gerektirecek bir sorunu yok gibi görünüyor.”

“Evet, bu da bilmek istediğim şeylerden biriydi. Size tedirgin gibi geldi mi?”

“Gergin diyelim. Şu anda enfeksiyon olmadığından emin olmak için kan tahlili yapıyoruz.”

“Elbette, mantıklı.”

“Sonuçları alınca sizi arayabilirim isterseniz.”

“Çok iyi olur. Bu arada ben de Charlie'nin görüşmek isteyebileceği doktorların listesini çıkarırım. Ama tekrar soracağım, fazlasıyla tedirgin ya da potansiyel bir tehlike taşıyor gibi gelmedi mi size?”

“Kesinlikle hayır,” dedi Dr. John.

Rachel, telefondan gelen bir çığlık ve yere düşen şeylerin çıkardığı gürültülü bir ses duydu.

“Anne Pedersen! Anne Pedersen!”

Ses, onun da telefondan rahatça duyabileceği kadar yüksekti ve Rachel, bu sesi tanıyordu. Arka plandaki kargaşa artıyor olsa da, elinden geldiğince dikkatle dinledi. Biri “Üçüncü katta Charlie Giles,” diyordu. “Birine seslenerek koridorda koşuyor. Jessica'yı yere düşürdü! Buraya hemen güvenliği göndermeniz lazım.”

Rachel tam bir şey söyleyecek olmuştu ki, saatler önce onun Charlie'ye yaptığı gibi, Dr. Asha John da ona veda etmeden telefonu kapattı.

26

Charlie Giles, Anne Pedersen'in ardından ok gibi fırlamıştı. Aralarında yalnızca beş ya da altı metre vardı.

Köşeyi döndü fakat Anne'i yakalamak yerine, elinde bir tepsi taşıyan hemşireye çarptı ve onu yere düşürdü. Alçak tavanlı koridorda, metal tepsi ve içindekilerin yere düşünce çıkardığı ses, bir trafik kazası kadar yüksek sesle yankılanmıştı.

Charlie ayağa kalkıp acil servisi hastanenin diğer kısımlarına bağlayan uzun koridora baktı. Düşürdüğü hemşire hâlâ yerde yatıyor, kalkmak için hiçbir girişimde bulunmuyordu. Bir özür ve yardım eli bekler gibi Charlie'ye baktı.

"Anne Pedersen! Anne!" diye bağırdı ve koridordaki yangın çıkışını görünce, hızla oraya doğru koştu. Kapının üzerinde, açılırsa alarmların çalacağını söyleyen yazıyı görünce, kapıyı açmadı. Pencereden dışarı, başını eğerek iki yana doğru baktı, hiçbir şey görünmüyordu.

"Beni yere düşürdü," dedi hemşire kalkmasına yardım eden hademeye.

"Sen! Sen! Olduğun yerde kal!" diye bağırdı hademe.

Hademe en az 1.95 boyunda ve 100 kilo ağırlığındaydı. Üzerinde yeşil hastane üniforması ve elinde de bir telsiz vardı.

“Şu kadını gördün mü?” diye bağırdı yerden kalkmaya çalışan hemşireye. “Onu gördün mü?”

Kadın hiçbir şey söylemedi, hâlâ dizleri titriyordu.

“Olduğun yerde kal,” dedi hademe ve telsizi ağzına götürdü. “Güvenlik! Güvenlik! Acil servise derhal bir ekip gönderin.”

“Anlamıyorsunuz,” diye başladı Charlie. “Biraz önce burada olan kadın, her şeyin anahtarı o.”

“Neden söz ettiğinizi bilmiyorum, bayım, ama saçma bir şey yapmasanız iyi ederseniz,” diye uyardı hademe. “Güvenlik gele- ne kadar kımıldamayın.”

Charlie, köşeyi dönen Dr. Asha John’u gördü. Kadın, gözleri faltaşı gibi açılmış halde koridorda yürüyordu. Hademeyle aralarında on metre kadar olduğunu fark eden Charlie, bunun iyi bir avans olduğunu düşündü.

“Bir kadın vardı. Lütfen onu gördüğünüzü söyleyin!” Charlie, düşürdüğü hemşireyi işaret ediyordu fakat kadın gitmişti. Dr. John sahneye girdiği an o da kaçıp gitmiş olmalıydı.

“Olduğun yerde kal,” dedi hademe. “Güvenlik yolda.”

Elindeki telsizi sanki bir çeşit silahmış gibi ona doğrultmuş- tu. Onun arkasında, koridorun hastane girişine yakın tarafında, ona doğru gelmekte olan iki tane güvenlik görevlisi vardı. Silahlı adamların elleri, muhtemelen silahlarını çekmeye hazır hal- de bellerindeydi. Charlie bu kez tereddüt bile etmeden koşmaya başladı.

“Olduğun yerde kal!” diye bağırdı güvenlik. “Yere yat ve el- lerini başının üzerine koy!”

Charlie döndü ama durmadı. Aralarındaki mesafenin kapanış hızına şaşırmıştı.

Panikledi. Hızla geçtiği çift kanatlı kapıdan sonra, kendini bir tür çamaşırhanede buldu. Her yerde, içinde havlu ve çarşafların olduğu büyük tenekeler, tavana monte edilmiş halkalara zincirle

asılmış çamaşır sepetleri vardı. Çamaşır makineleri ve kurutucuların çıkardığı gürültü, duvarlardan ve yerden yankılanıyordu.

Tenekelerden birini kenara itip bir diğerinin üzerinden de engelli koşu yapar gibi atladı. Odanın arka tarafına ulaşınca bu kez tenekeyle beraber yuvarlanarak üzerine dökülen lekeli, kirli çarşaf ve havluların altında kaldı. Kusmamak için eliyle ağzını kapatıp dilini ısırmaya başlamıştı.

Artık girişten en az on beş metre uzaktaydı ve üzerinde çamaşırlar, önünde teneke, yere uzanmış halde güvenlik görevlilerinin göremeyeceği bir yerdeydi. Ama maalesef bu, Charlie'nin de onları göremeyeceği anlamına geliyordu. Odaya girdiklerini yalnızca açılıp kapanan kapının tavanda yarattığı gölgeden anlayabildi.

Bir dakika kadar sonra, seslerini de duydu.

“Kımıldama!” dedi görevlilerden biri. “Anladın mı? Burada olduğunu biliyoruz, bu odanın başka çıkışı yok. Olduğun yerde kal!”

Sustular. Charlie'nin kalbi, kurutucuların sesiyle senkronize şekilde atıyordu. Çamaşırların altından kalkmadan yerde kaldı. Artık aralarında fazla bir mesafe kalmadığını tahmin edebiliyordu. Adamlar önündeyken kalkıp kaçmaya çalışsa, oldukça kolay bir hedef olurdu. Tek umudu, onların gitmesini bekleyip geldiği kapıdan sıvışmaktı.

“Sana zarar vermeyeceğiz, kalk ve kendini göster,” dedi görevlilerden biri.

Ayak seslerinden, adamların yan taraftan geldiğini ve ona yaklaşmakta olduklarını anladı. Görevliler ortaya çıkması için bağırıp duruyorlardı. Sesleri duvarlardan yankılandığı için, ne kadar yakında olduklarını anlamakta zorlanıyordu Charlie. O anda makinelerden birinin camında, adamların yansımasının olduğunu fark etti. En azından bir tanesini görebiliyordu! O nok-

tada durduğu sürece, adamın ne kadar yaklaştığını makinenin camından izleyebilirdi. Yansımanın makineler arasında dolaşıp durmasını izledi, adını söyleyip duruyorlardı.

“Bay Giles. Size zarar vermeyeceğiz. Yardım etmek için buradayız,” dedi biri.

Gelmeye devam edin, diye düşündü Charlie. Yansımasını gördüğü adam hızla yaklaşıyordu, aralarında yalnızca üç metre kalmıştı. Adamın köpüklü camdaki yamuk yumuk görüntüsü kayboldu. Bir sonraki görüşünde, burnunun dibine kadar gelmiş olacaktı. Charlie derin bir nefes aldı ve olduğu yerden fırladı.

Çamaşır tenekesinin alt tarafını tutarak fırladı ve momentumu kullanarak boş tenekeyi şaşkın görevlinin önüne düşürdü. Güvenlik görevlisi yere düşerken bağırdı ve Charlie, bir şok tabancasının cızırtısını duyduğunu sandı.

“Onu gördüm! Gördüm!” diye bağırdı diğer adam. Charlie, odadan kaçması için gereken hıza ulaşmıştı. Yangın çıkışından çıkacaktı ama sonrası için bir planı yoktu. Göz ucuyla, yere düşürdüğü görevlinin tenekeyi iterek ayağa kalkmakta olduğunu gördü. Diğer hâlâ durması için bağıırıyordu.

“Onu görebiliyorum, Dave!” dedi partneri. “Nişan alıyorum.”

Charlie, koridorda koşuyordu. Şok tabancalarının menzilleri hakkında bir fikri yoktu ama adamlar araları on metre kadar olduğu için, bundan daha az olduğunu ümit etti. Deli gibi koşarken, acil servisten çıkıp koridorda, tam da kaçıışı olan yangın çıkışıyla kendisi arasında duran Dr. Asha John’u gördü. Ona doğru baktı. Anne Pedersen kadının arkasında durmuş ona el sallıyordu.

“Arkana dön! Arkana dön!” diye bağırdı Charlie. “Tam arkanda! Hemen geri dön!”

Anne Pedersen, koridorun öbür ucundan el sallamaya devam ediyordu ama Dr. John, gözlerini Charlie’den ayırmadı. Charlie bir an arkasına dönünce, görevlilerin yaklaşmakta olduğunu gör-

dü. Aralarında en fazla altı yedi metre vardı. Yeniden Dr. John'a döndüğünde, Anne Pedersen gitmişti.

Charlie ellerini kaldırıncı, Dr. John da aynısını yaptı. Ama onun amacı, görevlilerin Charlie'ye elektrik şoku vermelerini engellemekti.

“O burada! Burada!” dedi Charlie nefes nefese.

“Evet, eminim öyledir.” Dr. John, ona doğru bir adım attı.

“Her şeyi açıklayabilirim, her şeyi,” dedi Charlie. Nefesini düzenlemenin bu kadar zor olmasına şaşırmıştı. Kovalamacanın ve Anne Pedersen'i görmüş olmanın yarattığı adrenalin, nabzını yavaşlatmayı imkansız kılıyordu.

Dr. John ona yaklaştı. Elleri hâlâ, silahsız olduğunu göstermek için havadaydı. “Sakinleşmen gerekiyor, Charlie. Bu senin için önemli.”

“Sakinim, sakinim. O kadını bulmam lazım. Anne'i bulmam lazım.”

“Evet,” dedi Dr. John. “Onu birlikte bulacağız ama senin iyi olduğundan emin olmam lazım. Bunu yapabilir miyim?”

Charlie, kalbinin deli gibi atmaya devam ettiğini hissedebiliyordu. Anne Pedersen hâlâ hastanedeydi, bu yüzden bir dakika beklemesi sorun olmazdı. Önce sakinleş, sonra da doktorun yardımıyla onu bul.

“Evet,” dedi Charlie. “Nefesimi düzenleyeceğim ve onu bulacağız.”

“Evet, nefesini düzenle, Charlie. Sonra da birlikte onu bulalım.”

Güvenlik görevlileri, kendilerine söylendiği gibi geride durmaya devam ediyorlardı. Koridor kalabalıklaştı, herkes olayın sonuçlanışını görmek istiyordu. Dr. Asha John, gözlerini Charlie'ninkilerden ayırmadan onun yanına gitti.

“Onu bulmak zorundayız, her şeyi çözecek olan o,” dedi Charlie.

“Elbette öyle.”

Dr. Asha John, avını öldürmek üzere harekete geçen bir kuyruksüren hızında hareket ediyordu. Charlie, sol bacağına acı verici bir dürtme hissetti.

“Bana ne yaptınız?” diye bağırdı.

“Sana sakinleştirici verdim. Kaçmaya çalışırsan, seni vuracaklar.”

“Beni dinlemeniz gerekiyor. Bir kadın var, burada, hastanede. Onu bulmam lazım.”

Güvenlik görevlileri daha da yaklaştı, silahları Charlie’nin sırtına doğrultulmuştu. Koridorun sonunda, yeniden bir kadın figürü gördü. Acil çıkışın yanındaki iki büyük pencereden gelen ışık, kadının silüetini ortaya çıkarıyordu.

İlaç etki etmemişti, Charlie hâlâ tüm vücudunu kontrol edebiliyordu. Kadın yaklaşırken, Charlie onun görüntüsünü Anne Pedersen’le kıyasladı; aynı uzun saçlar, aynı zarif vücut ve o aşina yürüyüş.

“Arkanda,” diye fısıldadı Dr. John’a. “Doktor, lütfen dönüp arkanıza bakın. Beni tuzağa düşürdüler, gidecek hiçbir yerim yok. Bakın. Tek istediğim bu.”

Dr. Asha John arkasına dönmek için başını çevirdi. “Bunun kim olduğunu biliyor musun?”

“Anne Pedersen,” dedi Charlie kısık bir sesle, nefesi hâlâ düzensizdi. “Size söylemeye çalıştığım şey buydu.”

Koridorun sonundaki kadın yaklaşmaya devam etti. Yüzü artık görebileceği kadar yakınındaydı.

“O...o...” Charlie’nin gözleri, kadının kim olduğunu fark edince faltaşı gibi açıldı.

“Her şey yoluna girecek, Charlie,” dedi Rachel Evans.

Her şey kararmadan önce, Charlie’nin duyduğu son sözler bunlar oldu.

27

“Nerede olduğunu biliyor musun?”

Charlie gözlerini kırparak karşısında oturan insana odaklanmaya çalıştı ama hâlâ bulanık görüyordu. Konuştuğu kişinin bir kadın olduğunu ancak sesinden anlayabildi.

“Nerede olduğunu biliyor musun?” dedi kadın yeniden.

Ona günler gibi gelen fakat muhtemelen, gerçekte yalnızca birkaç saat süren bir aradan sonra Charlie ilk kez konuşmaya çalışıyordu. Ağzı da boğazı da kupkuruydu. Çenesi, bir şeyle bağlanmış gibi zor hareket ediyordu. Charlie bağırmak, su vermeleri için yalvarmak istedi ama düşünceleri son derece bulanıktı. Tek yapabildiği, konuşan kadına bakmak oldu. Bunun dışında beyninin vücuduna gönderdiği tüm sinyaller; konuşma ve hareket etme için mesela, ya kesilmiş ya da gecikmeli geliyor gibiydi. Paniklemeye başladı. Bu kalıcı bir durum olabilir mi? Başını iki yana sallasa da gözlerinin önündeki sis perdesi kaybolmadı.

“İyi misin?” dedi kadın. “Sana verdiğimiz ilaçlar nedeniyle kendini sersemlemiş hissediyor olabilirsin. Bu normal bir durum, endişelenecek bir şey yok.”

Görüşü düzelmeye başladı. Giderek dağılan sis perdesi, odadaki tanıdık nesneleri görünür kılmaya başlamıştı: Sandalye,

masa ve bir lamba. Sol tarafında, üstten açılan üç küçük pencere vardı ve camdan bakınca yanlarındaki bir binanın çatısını gördü. Her neredeyse, zemin katta olmadığı kesindi. Batmakta olan güneşin sıcak renkleri, odadaki floresan lambanın keskin ışığı ve onun zemindeki beyaz karolardan gelen yansımasının keskinliğiyle tezat oluşturunuyordu.

Charlie, tekrar konuşmayı denedi. Bu kez çenesini hareket ettirebiliyor olsa da konuşmakta yine zorlanıyordu. En azından ağzını oynatabildi. Bu küçük zafer, rahatça derin bir nefes alması için yeterliydi. Uyuşukluk yavaş yavaş kaybolmaya başlıyordu. Görüşünün de kısa bir süre sonra düzelmesini umuyordu.

“Su. Su istiyorum,” dedi boğuk bir sesle.

“Tabii ki, al bakalım. Yavaş iç.”

Kadın karton bir bardak uzattı. Charlie, bardağı dudaklarına dayadı ve hepsini tek bir dikişte içti. Çatlak ve kuru dudakları için su, bir nimet gibiydi. Yeniden gözlerini kapatıp elleriyle ovuşturdu ve sonra gözlerini kısarak kadına odaklanmaya çalıştı. Bu kez, yüzünü daha net görebiliyordu. Kahverengi saçlı, gözlüklü ve doktor gibi görünen beyaz önlüklü bir kadındı. Elindeki kağıtlara bir şeyler yazıyordu. Charlie, odada kadınınkinden başka seslerin de olduğunu fark etti ve dikkatli bakınca, arkasında durmakta olan bir adam gördü. Hayır, iki adam.

Charlie bardağı elinde buruşturdu, gerginliğinden kaynaklanan enerjisinin bir çeşit dışavurumuydu bu.

“Bardağı alabilirim istersen,” diyerek eline uzandı kadın.

“Teşekkür ederim,” Charlie’nin sesi boğuk ve çatallıydı.

“Nerede olduğunu biliyor musun?” diye sorusunu tekrarladı kadın.

“Hayır.”

“Bugün günlerden ne?”

Charlie bir an düşündü. *Bugün günlerden ne?* Beyni yavaş

yavaş kendisine geliyordu. Her hafta, bazısı sadece on beş dakika süren bir toplantının ardından ortaya çıkan milyon dolarlık kararlara imza atan biri için, haftanın hangi gününde olduğunun sorulması, en iyi tabirle küçük düşürücüydü. Cevap vermedi.

Kadın yeniden sordu. “Hangi günde olduğumuzu biliyor musun?”

Cevap vermediği için kendisine bir tür ceza verilebileceğini düşünen Charlie, soruyu yanıtlamanın kendisi için daha iyi olacağına karar verdi.

“Perşembe.”

“Hangi aydayız?”

“Bin dokuz yüz on üç,” dedi ifadesizce.

“Bu bir şaka mıydı?”

“Sizce komik mi?”

“Amacın bu muydu?”

Charlie derin bir nefes aldı. “Eylül. Eylül ayındayız.”

Doktorun tavırlarından, bu espri girişiminden hoşlanıp hoşlanmadığını anlamak zordu. “Bir hastanedesin, Charlie. Walderman Hastanesi’nde. Neden burada olduğunu biliyor musun?”

Anne Pedersen’in yüzü gözünün önüne geldi, sonra da Rachel Evans. Mount Auburn’ün uzun koridorundan kendisine doğru gelişini hatırlayabiliyordu. Hatırladığı başka bir şeyin olup olmadığını bulmaya çalıştı, yoktu.

“Mount Auburn’ün acil servisinde bir kadın gördüm,” dedi Charlie. “Onunla konuşmam gerekiyordu ama o benden kaçtı, ben de peşine düştüm. Sonra da burada uyandım.”

“Burası neresi? Şu anda nerede olduğunu biliyor musun?”

“Hastanede olduğumu söylediniz, Walderman Hastanesi’nde.”

“Evet, bu doğru. Öyle söyledim. Sana üç kelime söyleyeceğim, Charlie, bunları unutmamamı istiyorum tamam mı?”

“Tamam.”

“Kelimeler *piyano, dergi ve tekerlek*. Bunları aklında tutabilir misin?”

“Sanırım.”

“Şimdi gözlerini kapat. Az önce söylediğim kelimeleri tekrar edebilir misin?”

“Piyano, dergi ve tekerlek.”

“Çok güzel. Hangi katta olduğumuzu söyleyebilir misin?”

“Bana bunu söylemediniz,” diye kızdı Charlie.

“Lütfen yalnızca soruya cevap ver. Hangi katta olduğumuzu söyleyebilir misin?”

“Bilmiyorum. Bana bunu söylemezseniz nereden bilebilirim?”

Charlie, kadının kağıda bir şeyler yazdığını gördü.

“Ne? Bu kötü bir şey mi? Öyle mi?” Sesinin giderek arttığını fark etti ve bu kadar güçsüz oluşuna üzüldü.

“Kötü değil, Charlie. Sadece not alıyorum, hepsi bu. Durumunu değerlendirmeye çalışıyorum ki seni daha iyi tedavi edebilelim. Bu soruların seni kızdırdığının farkındayım ama lütfen, şu anki durumunu değerlendirmemiz için bunların son derece faydalı olduğu konusunda bana güven. Devam edebilir miyiz?”

“Başka bir şansım var mı?”

Doktor önce sustu. “Pek yok.”

“Öyleyse hayhay, buyrun.” Charlie ellerini açarak el salladı ve niyetinin şaka yapmak olduğunu anladığını umdu.

“Hangi ülkede yaşadığını biliyor musun?”

“Amerika.” Charlie, yeniden öfkelendiğini hissetti ama kendini durdurmaya çalıştı. Asabiyet şu anda hiç işine yaramazdı.

“Nerede peki? Nerede olduğunu biliyor musun?”

“Kafa karışıklığı aşamasında.” Charlie bunu gülerek söylemişti.

Bir kez daha, kadın Charlie’nin verdiği cevapların doğru ol-

duğuna ya da beklentilerine uygunluğuna dair herhangi bir tepki vermedi. Bu soruların amacının ne olduğunu, doktorun ne aradığını bilmiyor olmak canını sıkıyordu. Ne vücut dili ne de başka bir şey, Charlie'ye yardımcı olacak bir ipucu vermiyordu.

“Nerede olduğunu biliyor musun?” dedi yeniden.

Charlie, kadının arkasında duran iki adama baktı, ikisi de gençti. Biri koyu, diğeri açık tenli. İkisi de kollarını göğsünde kavuşturmuş ona bakıyorlardı. Hayvanat bahçesindeki bir hayvanı izler gibi.

“Massachusetts'teyim. Walderman Hastanesi'nde olduğuma göre de Belmont kasabasında.”

“Teşekkür ederim.”

“Belmont'un nüfusu yaklaşık olarak yirmi beş bin kişidir,” diye ekledi Charlie.

“Öyle mi?”

“Ve yüz ölçümü de hemen hemen on iki kilometre karedir.”

“Pekala.”

Charlie konuşurken o da yazmaya devam ediyordu. Doğu bölgesine geri döndüğünde nerede yaşayacağına karar vermek için araştırma yaparken elde ettiği verilerdi bunlar. Okuduğu şeyleri unuttuğu pek görülmüş şey değildi, özellikle de bunlar anlamsız verilerse. Belki de bilinçaltında, pek fazla kimsenin bilmediği verileri tekrarlayanın akli dengesinin yerinde olduğu anlamına geleceğini ve böylece de serbest kalacağını düşünüyordu. Ama doktor, yerinden kımıldamadan elindeki kağıdı kaldırıp arkasındaki adamlara gösterdi.

Açık tenli olan sordu. “Şu yirmi yedi mi yirmi sekiz mi?”

“Yirmi yedi,” dedi doktor ve başını Charlie'ye doğru belli belirsiz salladı.

Açık tenli adamın yüzü kızarmıştı, başını yere eğip not defterine bir şeyler karaladı.

Kadın yeniden Charlie'ye dönüp sordu. "Neden burada olduğunu biliyor musun?"

Charlie sorudan bıkkınlığını gösterircesine derin bir nefes aldı. "Bütün bunların ne halta yarayacağını bana söyleyecek misiniz acaba?" Kabalaşmak istememiş olsa da öfkesi galip gelmişti.

Arkada duran adamlar, bu tepkinin üzerine hareketlenip Charlie'nin yanına geldiler ve biri sağında diğeri solunda durmaya başladı. Açık tenli olan, onu sandalyesinden kaldırmak için elini koltukaltına bile götürmüştü ama kadın, elini kaldırarak onu durdurdu.

"Sorun değil, bırak." Sesi oldukça sakindi.

Adam Charlie'yi nazikçe metal sandalyesinin üstüne bırakınca Charlie kıyafetlerini düzelterip koltukaltını, canının yandığı yeri ovuşturmaya başladı.

"Teşekkür ederim," dedi Charlie. "Affedersiniz ama neler olduğunu anlayamıyorum."

"Bu sık sık karşılaştığımız bir şey. Yine de soruma cevap verebilir misin? Neden burada olduğunu biliyor musun?"

"Çünkü birileri deli olduğumu düşünüyor."

"Sence herhangi bir sorunun var mı?"

Charlie cevap vermeden önce tereddüt etti. "Hayır... Evet... Ben... Artık bilmiyorum."

"Şu anda burada olman gerektiğini düşünüyor musun?"

Charlie, kadının soğuk gözlerine uzun uzun baktı. En fazla otuz yaşında gibi görünen doktor, Rachel'ın aksine bu işte doğal yeteneğini değil tecrübesini kullanıyordu. İpleri elinde tutmaya alışmış biri olarak Charlie, kadının onun üzerindeki hakimiyetini sinir bozucu buluyordu. Sorularıyla bilerek kendisine yön verdiğini ve bunlardan hemen bir sonuç çıkardığını fark etse de elinden gelen bir şey yoktu.

“Sormaya çalıştığınız buysa, kimseye zarar vermeyeceğim.”

“Burada kalman iyi bir fikir mi sence?”

“Belli ki, siz bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsunuz,” dedi Charlie. “Bu durumda benim hayır demem neyi gösterir?”

“Sence ne gösterir?”

“Muhakeme yeteneğimin zayıf olduğunu.”

“Öyle mi peki?”

“Buna evet demek de... Yani böyle yaparsam burada yerimi hazır etmiş olmaz mıyım? Siz söyleyin. Ne seçeneğim var ki şu an?”

O konuşurken kadın not almaya devam ediyordu. Charlie’nin tek istediği, kağıdı onun elinden alıp yırtmak ve camdan atmaktı.

“Şimdi bazı kişisel sorular sormam gerekecek.”

“Aa? Bunlar neydi peki? Bir tür ısınma mı?”

“Evli misin?”

“Henüz değil,” dedi Charlie sırtarak. “Ama boştayım.”

Doktor gülümsemedi. Bu soru cevap işlemi otuz dakika daha sürdü. Charlie her seferinde, gerçekleri onun duymayı hak ettiğini düşündüğü şekilde söyledi; süslemeden ve fazla açık etmeden. *Evet, ailemde akıl hastası insanlar var. Evet, ağabeyim de burada tedavi gören bir hasta. Hayır, hiç depresyona girmedim. Hayır, hiç anksiyete atağı geçirmedi. Hayır, var olmayan şeyler görmüyor ya da duymuyorum.*

“Bana Anne’den bahset, adı buydu değil mi? Anne?”

“Evet.”

“Sence seni mahvetmeye mi çalışıyor?”

“Evet.”

“Onun gerçek olduğuna inanıyor musun?”

“Evet.” Charlie, tek kelimelik cevaplar vermekten hoşlanmıştı. Bu çocukça bir davranış olsa da, olanlara karşı tavrını belli etmek için yapabileceği başka bir şey yoktu. Ona ne kadar az şey

verirse, kendisi de bir o kadar fazla alıyormuş gibi hissediyordu.

“Şu anda Walderman’da olduğuna inanıyor musun?”

Kadın sandalyesinde kıpırdanırken Charlie de ona baktı.

“Biliyor musun,” dedi. “Bir süredir beynimi kurcalıyorsun ama bir şeyi daha yeni fark ettim.”

“Öyle mi? Neymiş o?”

“Adını bilmiyorum.”

“Pekala, sana bunu söyleyebilirim. Adım Susan. Susan Bishop.”

“Doktor musun peki Susan Bishop?”

“Doktora yaptım, yani psikoloji doktoruyum.”

“Peki öyleyse, psikoloji doktoru. Bundan sıkılmaya başladım, o yüzden sakıncası yoksa kalan kısımları biraz hızlı geçelim. İzin ver başlayayım. İntihara meyilli değilim, bir silahım yok, herhangi birine zarar vermek gibi bir niyetim de yok ve artık buradan gitmek istiyorum. Hemen şimdi!”

Charlie ayağa kalkıp sandalyesini yere düşürdü ve odadaki tek çıkışa, birkaç metre arkasında kalan kapıya doğru yürüdü. Kimse peşinden gelmeye çalışmıyordu. *Kötü bir işaret*, diye düşündü. Kapının koluna uzandı ve kendine doğru çekti. *Kilitli*. Nafile bir çaba olduğunu fark etse de kendine engel olamıyordu, bir kez daha denedi. Başka bir çıkış olup olmadığını kontrol etmek için etrafına bakındı. Pencereleler, sığamayacağı kadar küçüktü ve muhtemelen onlar da kilitli olacaktı. Değilse bile, sağ salım kaçamayacağı kadar yüksekte olma ihtimalleri çok yüksekti.

Charlie, metal sandalyesine bakıp onu silah olarak kullanıp kullanamayacağını düşündü. Koyu tenli adam başını iki yana salladı. Charlie başka yöne baktı, bu güçsüz haliyle o iki kuvvetli adamı altetmesi imkansız gibi görünüyordu.

“Tamam tamam, siz kazandınız,” dedi teslim olmuş gibi ellerini havaya kaldırarak Dr. Bishop’a doğru ilerlerken. Sandalyesi-

ni düzelitti ve yerine oturdu. “Bakın, lütfen, beni dinleyin. İyiyim ben, gerçekten, tamamıyla iyi durumdayım. Beni deli eden sizsiniz ve artık gitmek istiyorum.”

“Evet, seni anlıyorum, Charlie,” dedi Dr. Bishop. “Ama şu anda bunun senin için pek de iyi olmayacağını düşünüyoruz. Birazdan bir tıp doktoru gelip seninle konuşacak.”

“Tıp doktoru mu?”

“Bir psikiyatr.”

“Anladım.”

“Seninle ilaçlar hakkında konuşacak. Herhangi bir ilaca alerjin var mı?”

“Ne kadar?” Charlie’nin gözleri parıldıyordu.

“Efendim?”

“Beni istemediğim halde daha ne kadar burada tutmayı planlıyorsunuz?”

“Ah, anladım.” Gözlerini kaçırıldı.

“Ne kadar?”

“Bu değişebilir, Charlie.”

“Değişebilir? Neye göre değişebilir?”

“Yani, elbette sana göre. Her şey sana bağlı.”

28

Bir hemşire, Charlie'ye arkadan yaklaşp omzuna dokununca Charlie, onu kendi şaşırdığından daha çok şaşırtarak arkasına döndü.

Hemşire korkudan elini göğsüne götürdü. Yirmili yaşlarının sonunda, uzun boylu, atletik yapılı, kısacık kesilmiş kahverengi saçları olan siyahi bir kadındı. Charlie, onu Halle Berry'ye ben-zetti. Oldukça çekici bir kadınla karşı karşıyaydı ama kendini karşı cinsin yanında hiç bu kadar çirkin hissetmemişti. Kadın onu şu anda yalnızca bir hasta olarak görüyordu ki bu hiç insanca değildi. Joe'nun hastalığı teşhis edildikten sonra keşiş hayatı sür-dürmeye başlamasına şaşmamak gerekiyordu.

Şizofreni teşhisini takip eden birkaç yıl boyunca Joe, vakti-nin çoğunu hastanede geçirmişti. Anneleri haklı olarak yalnızca onun değil Charlie'nin de güvenliğinden endişe ediyordu. Para-noya, halüsinasyonlar ve o an kendince kimi layık gördüyse ona sıraladığı acımasız sözler şeklinde kendini gösteren tepkilerini kontrol etmekteki acizliği, annelerine başka çare bırakmamıştı. Evdeyken Joe, bu davranışlarının sorumlusu hastalığı değil de kendisiymiş gibi, durumundan utanıyormuş gibi davranıyordu. Kendini onlardan soyutlamaya çalışsa da bu, halüsinasyonlarını

kötüleştirmekten başka bir işe yaramadı. Annesine göre, bu halüsinasyonları uzak tutmanın en iyi yolu daima meşgul olmasıydı. Bu yüzden de küçük kardeşini onu oyalaması için teşvik etmeye çalışıyordu. Charlie, Joe'nun davranışlarından korkmuyor gibi yapmaya çalışsa da, bu oynaması zor bir roldü. Bu sebeple Alison Giles, oğlunun kurtarıcısı oldu ve onunla yedi gün yirmi dört saat ilgilenmeye başladı. Bu can sıkıcı duruma rağmen Charlie, annesinin kendisini boşladığını hissediyor ve Joe'yu kıskanıyordu. Mantıklı düşündüğünde bunun sebeplerini anlayabiliyor olsa da duygusal olarak o hâlâ babası olmayan ve şimdi annesini de kaybeden on beş yaşında bir çocuktü.

O zamanlar gülmek, onlar için oldukça değerli ve nadir bir şeydi. Charlie bir keresinde Joe'nun, ölüm ve komedi üzerine olan sözünü* kendince değiştirerek "Epilepsi kolay, zor olan şizofreni," dediğini hatırlıyordu. Charlie'nin şu anda hissettikleri Joe'nun yirmi yıldır şizofreniden çektiklerine azıcık bile benziyorsa ağabeyi şu ana kadar ona gösterdiği saygıdan çok daha fazlasını hak ediyor demektü. O an en çok istediğı şey, ortadan kaybolmaktı. Başkalarının onu güçsüz görmesi, bir hastane odasına kapatılmış olmasından bile kötüydü.

Hemşirenin elinde, içinde iki adet yeşil hap olan plastik bir kap ve bir bardak su vardı, Charlie onu korkutunca suyun bir kısmı yere dökülmüştü.

"Dr. Raymond bunları almanızı söyledi," dedi.

"Doktor kim?"

"Dr. Raymond."

"Ben Doktor Raymond diye birini tanımiyorum," dedi Charlie. "Aslına bakarsan, Dr. Bishop hariç burada hiç kimsenin adını bilmiyorum."

* Peter O'Toole'un "Ölmek kolay, zor olan komedi yapmak" sözüne atıfta bulunuluyor. (Çev. N.)

“Pekala,” dedi genç kadın hafifçe gülümseyerek, “o sizi tanıyor ve bunları içmeniz gerektiğini söyledi.”

Hemşire elindekileri ona uzatırken, Charlie homurdandı. “Siz klinik çalışanları döner kapılar gibisiniz,” dedi. “Biri gelip beni kontrol ediyor, sonra başka biri gelip bana aynı aptal soruları soruyor. Şimdi de siz gelmiş, hiç tanımadığım birinin bu ilaçları içmem gerektiğini söylediğinden bahsediyorsunuz. Hepinize düzenli iş yapma ve randıman alma hakkında ders vermek gerekiyor.”

“Nasıl hissettiğinizi çok iyi anlıyorum,” dedi. “Yani tüm bu rotasyonlar nedeniyle biz bile artık kim personel—sustu—kim değil anlayamıyoruz.”

“Hiç şaşımam.”

“Belki de sizinle stajyerlerden biri konuşmuştur, onlar da yeşil üniforma giyiyor ve kabul etmekten hoşlanmasam da bazen işleyişten bihaber olabiliyorlar.”

Kadın gülümseyince Charlie de ona karşılık verdi fakat o anda, kendine hakim olması gerektiğini fark etti. Kendisinin de sık sık kullandığı bu manipülasyon taktiğinin bir flört olduğunu düşünmeyecek kadar akli başındaydı. Karşındakine, bilmediği fakat bir önemi de olmayan bir şey söyle ve güvenini kazan. Kadının ne yapmaya çalıştığını gayet iyi biliyordu. İş arkadaşları hakkında Charlie’ye bir şeyler anlatmak, onun gardını indirmesini ve kendisini bir müttefik olarak görmesini sağlayacaktı. Elinde gezdirdiği ilaçlar her neyse, bu onları zorla yutturmaya çalışmasından çok daha kolaydı. Ama Charlie, buna bu kadar kolay kanmayacak kadar çok iş anlaşması yapmıştı.

“Herhangi bir ilaç içmeyeceğim,” dedi. “Benim bir şeye ihtiyacım yok, hiçbir şey istemiyorum, bu yüzden ısrar etmeyin.”

“Pekala, sizi zorlayamam.”

“Evet. Yanınızda bir Rogers vasisi* olmadan bunu yapamazsınız.”

“Doğru,” dedi hemşire dudaklarını kapatıp “onun yanında olduğunu” gösterircesine başını sallayarak.

Charlie, kadının şimdi aralarında herhangi bir çatışma olmadığını göstermek için daha da fazla uğraştığını görebiliyordu. Bu tip karşı gelmelere alışkın olduğunu tahmin etti. Sonuçta kendisi, patlamaya hazır bir bomba olabilirdi.

“Birini aramak ister misiniz?” diye sordu kadın. “Doktor geldiğinizden beri kimseye burada olduğunuzu haber vermediğinizi söyledi.”

“Aramak istediğim kimse yok ama teşekkür ederim.”

Elbette bu bir yalandı. Joe büyük olasılıkla çılgına dönmüştü ama olup biteni iyice anlamadan, şizofren ağabeyini arayıp kendisinin de Walderman’a yatırıldığını söylemek pek de akıllıca olmazdı.

Charlie, psikiyatri koğuşunun ortak alanında bir köşeye çekilmiş duruyordu. Üzerinde hâlâ kendi kıyafetleri vardı: Levi kot pantolon, siyah hakim yaka bir kazak ve içinde de gri bir tişört. Cüzdan, saat ve anahtar gibi diğer eşyalarına, muhtemelen baygın olduğu sırada el konulmuştu. Daha önce anahtardan silah yapılabileceğini hiç düşünmemişti ama insan psikiyatri koğuşunda üç saat geçirince, her şey için akla hayale gelmeyecek kullanım alanları üretebiliyordu. Bulunduğu yerin zemini muşambaydı ve insanı hissizleştiren gri taşlara biraz canlılık katsın diye ara ara renkler serpilmişti. Az sayıdaki mobilyalar, bir takas dükkanından ya da şehrin çöplüğünden alınmış gibi duran uyumsuz ve eski püskü kumaşlarla kaplanmış sandalyelerden, lekeli kanepe-

* Rogers vasisi Massachusetts'te bir insana olağanüstü tedaviler uygulayabilmesi için mahkemece özel izin verilen kişilerdir. (Çev. N.)

lerden ibaretti. Etrafta çam ağacından yapılma, üzerinde tavla, satranç ve dama oynanan eski masalar vardı. O katta hiç kadın yoktu ama Charlie'nin kendi aralarında konuşan hemşirelerden duyduğu üzere, hastanenin başka bir yerinde kadın hastalar da vardı.

Duvarın dibinde boş boş bakınarak geçirdiği bir saat içerisinde Charlie, ilaçların dağıtıldığı hemşire masasının, kattaki hareketliliğin merkezi olduğunu fark etmişti. Çoğu, ellerinde ilaç kaplarıyla ayrılan hastalar ve hemşireler, sık sık o masaya uğruyorlardı. Ortak alanda saat ya da takvim yoktu, bu rastlantı Charlie'nin gözünden kaçmadı. Belli ki Walderman'da hem o hem de zaman algısı kaybolmuş durumdaydı.

Bir hademe, akşam yemeğinin kısa bir süre sonra sona ereceğini haber vermek için yaklaşıncı, Charlie iştahının kaçtığını ve yeniden sağlıklı insanların arasına dönene kadar da geri gelmeyeceğini söyledi ama hademe gülmedi. O sırada arkasından yaklaşan bir adam konuşunca, Charlie şaşkınlıkla sıçradı.

“Kraliçenin fırını yok,” dedi adam.

Buraya geldiğinden beri, Charlie yalnızca çalışanlarla konuşmaya dikkat ediyordu. Henüz onun gibi hasta olan kimseyle ya da kendisine uygun gördüğü bir yakıştırma olan *mahkum*larla hiç konuşmamıştı. Onlarla ne kadar az temasta bulunursa, buradaki deneyimi de o kadar gerçek dışı oluyordu sanki. Üstüne başına son derece önem veren ve her zaman şık gezen biri olarak Charlie, adamın dış görünüşünün korkunç olduğunu düşündü.

“Efendim?”

“Danimarka'da krep yapılmıyor artık. Kraliçenin fırını yok.”

Adamın 1.90'lık boyu ve Charlie'den en az elli kilo fazlalığıyla heybetli bir görüntüsü vardı. Yüz hatları kaba, kaşları güçlü ve sert, kaybolmuş bir otostopçunun vahşi bakışlarına sahip gözleri kahverengiydi. Kırışmış kahverengi saçları gür, pis ve

kıvırcıktı ve omuzlarına kadar uzanıyordu. Bakımsız ve elleriyle düğüm düğüm yaptığı bir sakal yüzünü maskeliyor, aynı eller şimdi de gergin bir halde saçlarında geziniyordu. Charlie, çiçek bozuğu cildindeki örümcek benzeri kırmızı lekelerden adamın alkolik olduğunu anladı. Ama en kötüsü, altında topak topak olmuş bir yığın koyu renk pislik bulunan uzun tırnaklarıydı. Pis çoraplarının ve terli kıyafetlerinin kokusu üzerine sinmişti.

“Neden bahsediyorsun sen?” Charlie soruyu sorduğu an pişman oldu. Adama hiç fırsat vermemiş olmayı dilerdi. En son isteyeceği şey, bu rastlantının diğer hastaların da gelip kendisiyle konuşmalarına davetiye çıkarmasıydı. Kurtulmasının tek yolu, fazla dikkat çekmemekti.

“Kraliçeden bahsediyorum,” dedi adam, daha da tedirgin görünüyordu. “Ve nasıl diğer şeyleri yemeye alışmak zorunda kalacağımızdan.”

“Harika. Gerçekten, harika.”

Charlie’nin ne söylemesi ya da ne yapması gerektiğine dair bir fikri yoktu, arkasını dönüp odasına doğru yürüdü. Eğer jet motoru kadar yüksek bir sesle horlayan, yüz seksen kiloluk bir narkolepsi hastasının yanında kalıyor olmasa, Walderman’daki tüm vaktini odasında geçirmeyi düşünebilirdi. Hatta gitarı da yanında olsa, o odadan hiç çıkmazdı, yemek yemek için bile. Ama görünüşe göre, Ayı Adams’ın kardeşinden kurtulmak istiyorsa, oda arkadaşının yarattığı rahatsızlıklara katlanmak zorundaydı.

Charlie koridorda, birinin onu takip edip etmediğini anlamak için omzunun üzerinden arkasına bakarak ilerliyordu. Odasının kapısına uzanırken, bir hücrenin nasıl bir sağlık merkezi haline gelebildiğini düşünüp şaşırdı. Kapı kolunu tutup kendine çekerek açmayı denedi ama kilitli olduğunu görünce sinirlendi. Bir kez daha denedikten sonra, kapıyı yumruklamaya başladı.

“İçeride misin? Ordaysan kapıyı aç!”

Charlie, kim olduğunu söylemedi. Bildiği kadarıyla o katta, hastane personeli dışında onun adını bilen kimse yoktu ve o da bu durumu korumak istiyordu. Kendince, adını söylemenin orada kalışını daha da gerçek kılacağını düşünüyor, orada yatan bir hasta olmadığını düşünerek kandırdığı tek insan kendisi olsa da, bundan fazla bir rahatsızlık duymuyordu.

Charlie, koridorun diğer ucundan kendisine doğru gelen birini gördü.

“O kapı kilitli,” dedi adam.

Charlie, sıktığı dişlerinin arasından cevap verdi. “Ben de bu yüzden içerideki insanın açmasını istiyorum ya.”

“Eh ama bu biraz zor, çünkü içeride kimse yok. Kapı da dışarıdan kilitlendi, özellikle.”

“Odamın kapısını mı kilitlediniz?” diye sordu Charlie. “Ne bu şimdi? On iki yaşında mıyım ben?”

Adam güldü. “Bunu hastaların kaynaşması için yapıyoruz. Alt katta yemek servisi yapılırken kapıların hepsi kilitlenir, yoksa hastaların çoğu zamanlarını odalarına kapanarak geçirmeye devam eder. Buradaki diğer hastalarla tanışmanız önemli, bunun iyileşmenizde oldukça güçlü ve genellikle hafife alınan bir etkisi var. Adın Charlie’ydi değil mi?” Adam elini uzattı. “Ben Dr. Alan Shapiro.”

Dr. Shapiro, Charlie’den yaşça epey küçüktü. Üzerinde mavi bir oxford gömlek, kırmızı bir kravat ve tüvit, spor bir ceket vardı. Charlie onu daha önce hiç görmemişti ama yine de bu doktor da, personelin çoğu gibi, onun adını biliyordu.

“Bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca şey olabilir,” diye mırıldandı Charlie.

“Kendi kendinize çok fazla vakit geçirmeniz sağlıklı bir şey değil.”

Charlie bir kahkaha patlattı. “Sizce bu psikopatın üzerime atlaması sağlıklı mı peki?”

Charlie dönüp koridorun öbür tarafını işaret etti ama dakikalar önce onu korkutan yaşlı, kır saçlı adam ortadan kaybolmuştu.

“Evet, anlıyorum,” dedi Dr. Shapiro.

“Süper,” Charlie derin bir nefes aldı. “Şimdi de bir şeyler gördüğümü düşünüyorsunuz.”

“Aslında, ister inan ister inanma ama ben de seni görmeye geliyordum. Bunun için değil tabii. Seni sabahki gruba yazdık. Bu hastanedeki ilk gecen, değil mi?”

“Evet.”

“Peki şu ana kadar nasıl geçti?”

“Ah, mükemmel, vaktin nasıl geçtiğini anlamadım bile.”

“Harika,” dedi Shapiro, Charlie’nin dalga geçtiğini ya fark etmemiş ya da görmezden gelmişti. “Pekala, ben de sana biraz konuşmak için ofisime –”

“Peki siz kimsiniz?” diye sordu Charlie.

“Tabii, ben Dr. Alan Shapiro.”

“Hayır, bunu biliyorum.” Charlie, husumetini gizlemeye çalışmadı. “Demek istediğim *kimsiniz* ve benimle *neden* konuşmak istiyorsunuz?”

“Ben senin psikiyatrınım.” Shapiro başparmağıyla işaret parmağını birbirine sürtüp duruyordu.

Gerginliğini belli eden tikler, diye düşündü Charlie. *Bir psikiyatr için kötü bir özellik.*

“Yani psikiyatr du jour,* değil mi?”

“Üzgünüm... Ben anlamadım...”

“Önemli değil. Kapı ne zaman açılıyor?” Charlie odasını gösterdi.

Shapiro saatine baktı. “On dakika daha var. Kendini nasıl hissettiğine bakmak ve durumunu kontrol etmek için görüşmemizin iyi olacağını düşünüyorum. Neden biraz ofisime gelmiyorsun?”

* Günün psikiyatrı anlamında. (Çev. N.)

“Gerek yok, iyiyim ben,” dedi Charlie.

“Bu süreç zor olabilir, anlıyorum.” Shapiro Charlie’nin çekinmesini tamamen yanlış anlamış gibi görünüyordu, notlarına baktı. “Buradaki kayıtlara göre, personele pek de açık sözlü ya da cana yakın davranmamışsın. Bizimle konuşman önemli Charlie, biliyorsun. Sana yardım edebiliriz, bunun için buradayız.”

“Size söyleyecek hiçbir şeyim yok, ben hasta değilim, buraya ait değilim. Esas burada kalırsam delireceğim.” Charlie, derdini daha iyi anlatabilmek için kollarını sallıyordu.

“Anlıyorum. Kendine zarar vermeyi düşündün mü hiç?”

“Buraya gelmeden önce mi geldikten sonra mı?”

“Sadece sana yardım etmeye çalışıyorum, Charlie.”

“Yardım etmek mi istiyorsun?”

“Evet,” dedi Shapiro.

“O zaman şu lanet kapıyı aç.”

Shapiro bir adım geri çekildi. “Böyle konuşmana hiç gerek yok, Charlie.”

“Sadece derdimi anlatmaya çalışıyorum.”

Onlarca anahtarın durduğu kocaman bir oval anahtarlıktan aradığını bulan doktor, Charlie’nin odasının kapısını açtı.

“Sadece kendine zarar veriyorsun, Charlie. Bize açılman, daha hızlı iyileşmeni sağlayabilmemiz açısından çok önemli.”

“Komik olan şu ki doktor, buraya gelmeden önce hasta bile değildim. Hadi size iyi geceler.”

Charlie odasına girdi ve kapıyı kapattı. İşin tek iyi yanı, oda arkadaşının da dışarıda kalmış olmasıydı. Bu, en az on beş dakika boyunca yalnız kalabileceğini gösteriyordu. Charlie’nin ikiz yatağı, adi yapısını gizlemek için iki ucuna eklenen ahşap paneller sayesinde bir bebek karyolasına benziyordu. Köşede, çam ağacından yapılmış bir gardırop, yanında küçük bir şifonyer ve siyah, vinil bir sandalyesi olan ufak bir masa vardı. Onu

ve bitişik duvarda asılı olan aynayı görünce Charlie, *Aynadaki deliye bakarak çılgın düşüncelerini günlüğüne yazabilirsin*, diye düşünmüştü. Banyo, beyaz karolardan oluşan bir sanat eseriymiş adeta. Klozet, lavabo, perdesi sararmış bir duşakabin. Neredeyse tüm *mahkumlar* sakallıydı ya da en azından yüzlerinde hatırı sayılır miktarda kıl vardı. Tıraş bıçaklarının burada nadir bulunan bir şey olduğuna kanaat getirdi Charlie.

Kendini, küçük karyolasının ince yatağına bıraktı. Sert çarşaf-lardan güçlü bir deterjan kokusu yükseliyor, tüylü mavi battaniye cildini kaşındırıyordu. Ellerini başının altında birleştirip gözleri-ni tavana dikti. Göz kapakları ağırlaşıyordu. Saatin ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu, akşam 8 de olabilirdi, gece yarısı da.

Walderman'daki ilk gününün yarattığı baskı ve stres, onu yor-muştu. Charlie karşı koymayı bırakınca gözleri kapandı. Odanın kapısı yalnızca dışarıdan kilitlenmişti, bu yüzden pek de rahat uyuyamayacaktı ama daha fazla direnemedi. Gözleri sanki bir güç onları zorluyormuşçasına kapandı ve uykuya daldı.

29

Charlie, SoluCent'teki masasında çalışırken gizlice arkasından gelen karanlık bir figürün, başına plastik bir torba geçirdiği bir rüya gördü. Boğulmamak için çırpınıp durdu ama hastane yatağında uyanıp da nefes alamadığını fark edince, kabusu gerçek oldu. Nasırlı ve sert bir şey ağzını kapatıyordu. Bilincini kazanıp da birinin eliyle ağzını ve burnunu kapattığını anlaması için biraz zaman geçmesi gerekti.

Bir süre nefes almak için çabalarken elleri ve ayakları havada çırpındıktan sonra, saldırganın parmakları, nefes almasına izin verecek kadar aralandı, ama yalnızca burnundan. Charlie bağır-maya çalıştı ama bunun ağzına yastık dayanmışken yüksek sesle bağırmaktan hiçbir farkı yoktu. Gözlerini açması hiç işe yara-madı. Işıklar sönük ve kapı kapalı olduğundan, oda tamamıyla karanlığa gömülmüştü. *Ne oluyor bana? Kim?*

Charlie'nin düşünceleri karmakarışık ve kopuktu. Tüm vücudunun salgıladığı adrenalin ve onun yarattığı güce rağmen, adamı üstünden atmayı başaramamıştı. Karşısındaki her kimse, son derece güçlü biriydi. Burnundan nefes almaya devam ederken Charlie, kendisine tuhaf bir şekilde tanıdık gelen bir koku fark etti; pis çorap ve terli kıyafet kokusu. Adamın yüzünün sadece

silüetini görebiliyor olsa da, şimdi kiminle karşı karşıya olduğunu biliyordu. Ellerine bakınca, adamın uzun ve kir içindeki tırnaklarını gördü.

“Kraliçe sana bir mesaj iletmemi istedi,” dedi adam.

Charlie, adamın elini yüzünden çekmeye çalışınca hissettiği baskı daha da arttı. Adam tüm ağırlığıyla Charlie’nin göğsüne bastırarak onu yatağa çiviledi.

“Sana bir şey söylemek istiyorum,” diye fısıldadı kulağına. “Bağırmayacağına söz verir misin?”

Charlie’nin tek yapabildiği sessiz ve anlaşılmaz bir cevap vermek oldu. Adamın sirke ve yumurta karışımı gibi ekşi kokan sıcak nefesini yüzünde hissedince, Charlie öksürdü.

“Elimi çekersem bağırmayacağına söz veriyor musun?” diye sordu tekrar. Elini biraz kaldırarak Charlie’ye cevap verme şansı tanıdı.

“Ne oluyor!” diye bağırdı Charlie.

Adam elini yeniden Charlie’nin ağzına kapattı ve bu kez daha da sıkı bastırdı. Hâlâ onu tam olarak göremiyor olsa da, Charlie aralarında yalnızca birkaç santimetre olduğunu biliyor, adamın sakallarını yüzünde hissedebiliyordu.

“Dinle beni,” dedi adam boğuk bir sesle. “Kraliçe, benim en sevdiğim şarkının senin de en sevdiğin şarkı olması gerektiğini söyledi. Hangisi olduğunu tahmin etmek ister misin?” Elini yeniden, muhtemelen cevap vermesine olanak sağlamak için Charlie’nin ağzından çekti.

“Hayır! Uzaklaş benden! Defol!” Charlie bağıırıyordu.

“Pekala, gidiyorum.”

Göğsündeki baskının azaldığını fark eden Charlie, yatağından bir kedi gibi kalktı. Saldırgan, bunu bilirmiş gibi kapıya doğru yürüdü ve tam da o ayağa kalktığı anda ışığı açtı. Charlie gözlerini kapamaya fırsat bulamadan ışığa maruz kaldı. Görüşü düze-

lince odaya göz gezdirdi ama saldırgandan hiçbir iz yoktu. Oda arkadaşı yatağındaydı. Olanlardan hiç rahatsız olmamış gibi uymaya devam ediyor, ışıklar açıkken normalde olduğundan daha da gürültülü şekilde horluyordu. Güçsüz bacaklarıyla banyoya giden Charlie'nin gözüne bir şey takıldı. Masanın üzerindeki aynada, boya kalemiyle ve büyük harflerle yazılmış bir mesaj vardı:

**BİR ARKADAŞIN VAR. JAMES TAYLOR
– GEORGE**

James Taylor'ın o tanıdık cümleyi içeren güzel şarkısı, zihninde çalmaya başladı ve Charlie tepeden tırnağa ürperdi.

30

Charlie en son, annesinin buyruğuyla, Joe'ya destek olmak için bir grup terapisine katılmıştı ve bu deneyimden öğrendiği tek şey; delilikten nefret etmesini sağlamak olmuştu. Şimdiyse kendi grup terapisinde, halka oluşturacak şekilde dizilmiş kırmızı lacivert taburelerden birinde oturuyor, karton bir bardaktan kahve yudumluyordu. Tıpkı ağabeyi Joe gibi, o da bir düzine hastayla beraber terapideydi ama en azından, önceki gece ona saldıran George, bu grupta yer almıyordu.

Charlie, gece yaşanan olayı yetkililere söylememiş, en iyisinin bu konuyu kendine saklamak olduğuna karar vermişti. Buraya yatırıldığı andan beri planı, vaktini bir an önce doldurup buradan gitmekti. Yasalara göre onu burada en fazla yetmiş iki saat, yani iki gün daha tutabilirler; fazlası için mahkeme emri çıkartmak zorunda kalırlardı. Charlie'nin en son isteyeceği şey, hastalığının bir parçası olduğunu düşündükleri paranoyak halüsinasyonlarının hâlâ sürdüğünü düşünmeleri idi. George böyle bir şeyin hiç yaşanmadığını söyleyebilir, o durumda da yetkililer, ne kanıtı ne de güvenilirliği olan iki farklı insanın sözleri arasında seçim yapmak zorunda kalırlardı. Charlie'nin eskiden Macellan Takımı'ndaki arkadaşlarına da söylediği gibi, bazen en iyi hücum güzel bir sa-

vunma sayesinde yapılabilirdi. Takip eden kırk sekiz saat boyunca, hayatı teyakkuzda olmasına bağlıydı ki bu da, hiçbir şekilde olay yaratmamasını gerektiriyordu. Özgürlüğüne kavuşmasına sadece iki gün kalmıştı. Hayatta kalması için gereken açıkgözlülük ve uyum sağlama yeteneği, onda fazlasıyla vardı.

Gruptaki hastaların toplanmasını beklemek, en az kendisinin de bir hasta olarak o grupta bulunduğu fikri kadar dayanılmazdı. Walderman'da daima yaptığı gibi, Charlie olabildiğince az dikkat çekmeye çalışıyordu. Ellerini kucağında birleştirdi, gözlerini karşıdan ayırmadan sandalyesinde oturmaya başladı. Göz ucuyla sol tarafında ileri geri sallanan adamı izliyordu. Sağında başka biri, parmak uçlarını dişlemeye başladı. Adam ellerini ağzından çekince, Charlie parmaklarındaki yaralara bakıp kusmamak için zor durdu.

Terapi başlayana kadar olan bu boşlukta tekrar Joe'yu aramayı düşündü. Ertesi gün olan hastane randevusunda ona eşlik etmeyi reddederek ağabeyini hayal kırıklığına uğratmış olması zaten yeteri kadar kötüyken şimdi bir de tek kelime etmeden ortadan kaybolması affedilemezdi ve her geçen saniye, daha da fazla suçluluk duyuyordu. Annelerinin komada oluşuna Charlie'nin yokluğunun da eklendiği düşünülürse, Joe cinnet geçiriyor olabilirdi. Buraya kapatıldığından beri, onu aramayı yalnızca bir kez, o da saldırıdan hemen sonra denemiş ama karşısına telesekreter çıkmıştı. Bıraktığı mesajda, üzerinde doğru düzgün düşünmediği bir yalan söyledi. Kayıp olduğu saatlerde nerede olduğunu Joe'ya söylemesi düşünülemezdi bile, bu yüzden de son dakikada California'dan gelen bir iş teklifinden söz etmiş, telefonu elinden alınmış olsa da, annelerinin durumu hakkında bilgi vermek için kendisini aramasını da söylemişti. Birkaç gün içinde dönmeyi planladığını, bir şeye ihtiyacı olursa arayabileceğini de ekledi. Monte'nin bakımıyla ilgili oldukça açık talimatlar bırakmıştı ama bunu dert etmiyordu. Joe

ve Monte, birlikte yaşamaya başladıklarından beri ıyı anlaşıyorlardı. Endişelenecek bir şeyi olan varsa, o da Bayan Cummings'ti. Joe'nun, onu kıymetli Maxine'inden uzak tutmak konusunda Charlie'den çok daha dikkatsiz davranacağı kesindi.

Charlie ağabeyinin telefonu açmamış olmasına şaşırsa da, daha sonra gece vardiyasında olabileceğini hatırladı. Ama sebep ne olursa olsun, en azından artık kendisini suçlu hissetmesine gerek yoktu. Charlie'nin tıbbi sırları güvendediydi. Joe ile geçirdiği birkaç hafta, onun kendine bakabilmek konusunda düşündüğünden daha iyi durumda olduğunu anlaması için yeterliydi. Hatta muhtemelen, Joe Charlie'nin eve gelmediğini görünce; Charlie'nin onun için endişelendiğinden daha fazla endişelenmişti. Terapiden sonra onu tekrar aramaya karar verdi. Ve elbette, Los Angeles yakınlarında bir yerden aradığını söyleyecekti. Annesinden de Monte'den de haber almak istiyordu.

Bunun Walderman'da kaldığı sürece yapacağı son arama olacağı konusunda kendine söz verdi. Grup terapisinde olmaktan nefret etse de, ortak alandaki telefonu kullanmak bir şekilde bundan daha küçük düşürücüydü. Kullanmalarına izin verilen yalnızca bir telefon vardı. Bu da sırada olan, daha uzun konuşabilmek için yarışan ve birbirinin konuşmalarını dinleyen bir sürü insan anlamına geliyordu. Herhangi bir mahremiyetlerinin olmaması hem utanç verici hem de moral bozucuydu.

Parmaklarını ısıran adam, Charlie'yi yerinden sıçratacak kadar yüksek bir sesle haykırdı. *Bu bok çukurunda mahremiyetin falan olamaz.* Burada insanların en karanlık anları, herkesin gözleri önüne seriliyordu. *Kaçabileceğin hiçbir yer yok,* diye düşündü. Ne on beş dakikada bir kontrole geldikleri odalarında ne de diğer hastaların volta attığı, sandalyelerinde ileri geri sallandığı ya da bacak bacak üstüne atıp ifadesiz yüzlerle oturduğu ortak alanda. Bu Charlie'nin yalnızca ağabeyinin gözlerinden gördüğü ama asla

tam olarak anlayamadığı bir kabustu. Burası, diye düşündü Charlie, deli bir adamı iyileştiremiyorsa bile, aksini kesinlikle yapabilir.

Zamanın bir önemi yoktu ama yaklaşık on dakikadır, grup liderinin gelmesini bekliyorlardı. Tam Charlie kalkıp gidecekken, içeri bir kadın girdi.

Kalbi sıkıştı, gelen Rachel'dı. Neşeyle herkese selam verdi. Charlie Rachel'ın, kendisine de diğerleri gibi davranmak için ekstra özen gösterdiğini düşündü ama sonra, kısa bir süre göz göze geldiler. Bu, onun istisnai koşulları anladığını ve hoş gördüğünü fark etmesine yetti. Bu Charlie'nin işini kolaylaştırdığı kadar canını da yakmıştı.

“Herkes nasıl bakalım?” diye sordu Rachel.

Hastaların çoğu aynı anda konuşmaya, bazıları da kendilerini duyurabilmek için seslerini yükseltmeye başladı.

Rachel güldü. “Geç kaldığım için özür dilerim ama gördüğüm kadarıyla hepiniz heyecanlısınız, bu güzel bir başlangıç. Her zamanki gibi sırayla konuşacağız ve hepiniz, arkadaşlarınıza tedavinizin nasıl gittiğini anlatma şansı bulacaksınız. Çoğunuz beni zaten tanıyorsunuz ama diğerleri için söyleyeyim, adım Rachel. Walderman Hastanesi'nde çalışan bir psikologum ve Nöropsikoloji bölüm başkanıyım. Aramızda bazı yeni yüzler olduğunu görüyorum, o yüzden onlara da yeniden hoş geldiniz demek isterim.”

Bu kez uzun bir süre Charlie'ye baktı, belki de ona hoş bir karşılama sunmaya çalışıyordu ama Charlie'nin tek hissettiği korkunç bir acı oldu. Bu duygunun canını bu kadar yakması şaşırtıcı olsa da, Charlie ne hissettiğini biliyordu: utanç. Tek yaptığı gözlerini yere indirip Rachel'ın bakışlarından ve bu yargılanma hissinden kaçmaya çalışmak oldu. Yüzü kızarmıştı.

“Charlie,” dedi Rachel. “Genelde grup terapilerine, yeni gelenleri diğerlerine tanıtarak başları. Sen de kendini tanıtmak ister misin?”

Charlie, Rachel'ın bu kadar kalabalık bir yerde adını kullan-

mış olmasına sinir olmuştu. Varlığının yarattığı moral bozukluğu ve küçük düşürölme hissindense nefret etti. Başını kaldırıp ona bakınca, tanıştıkları gün olduğu gibi, güzelliğinin büyüüne kapıldı. Tüm bu olanlardan önce, onunla birlikte olma fikri pek gerçekçi olmasa da en azından bir şansı vardı ama şimdi, o bir akıl hastanesine kapatılmışken imkansızdı.

Yirmi çift gözün kendisine odaklandığını fark edince tüyle-ri diken diken oldu. Boynundan süzülen ter, tişörtünün altında köprücük kemiklerinin arasından ince bir şerit halinde akıyordu. Azimle, dikkatini kaybetmemeye çalışarak Charlie gözlerini yerden ayırmadı ve hiçbir şey söylemedi.

“Charlie, bugünün açılışını yapmak ister misin?” diye sordu Rachel tekrar. “Bize kendini nasıl hissettiğini anlatabilir misin ya da kendinden bahseder misin? Eminim herkes merak ediyordur. Burada anlatacağın şeyler bizimle güvende, merak etme.”

Charlie konuşamadı. Vücudundaki kimyasal reaksiyonlar nedeniyle yerinden kıpırdayamaması, kendisini ele geçiren tedirginliğin yarattığı boğulma hissine kıyasla hiçbir şeydi.

Sol tarafında oturan bir adam anlaşılmaz bir homurtu, ardından da oldukça net bir küfür patlattı. Konuşmaya çalışıyor ama kekeleyordu. “Hoş geldin Charlie!” diyebilirdi sonunda.

Tourette sendromu, diye düşündü Charlie. SoluCent’te çalışan bir mühendiste de bu hastalık vardı. Adamın istemsiz hareketleri ve dile getirdiği tepki, onun davranışlarıyla son derece örtüşüyordu ama Charlie hâlâ hareket edemiyor ve adamın selamına karşılık veremiyordu.

“Hoş geldin Charlie,” dedi diğerleri de bir ağızdan.

“Ben başlarım. O konuşmazsa ben başlarım. O konuşabiliyor mu ki?” Elini kaldıran adam, dakikalar önce parmaklarını ısırarak adamdan başkası değildi.

“Evet, Dennis, başlayabilirsin,” dedi Rachel. “Ama ben Charlie’nin konuşabildiğinden son derece eminim. Grupla ko-

nuşmak ister misin, Charlie? Yoksa bugün sadece dinlemeyi mi tercih edeceksin?”

Ben altı yaşında bir çocuk değilim, diye bağırarak istese de derin bir nefes almakla yetindi. Bunu kabullen ve atlat gitsin.

Birkaç kilometre ötede Arlington’da, bir adam küvette ölü olarak yatıyordu. Rudy Gomes’in ortadan kaybolduğunun fark edilmesi an meselesiydi ve Charlie, ceset bulunduktan sonra kendisini bir cinayet soruşturmasının ortasında bulacağını biliyordu. En azından SoluCent’ten kovulduğu için ondan şüphelenip görüşmek isteyecekleri ve ona karşı bulabildikleri tüm kozları kullanacakları kesindi.

Açık verme ama zor adamı da oynama, diye düşündü. Olabil-diğince normal cevaplar ver.

Derin bir nefes daha alarak Charlie Rachel’a baktı ve gözlerini ondan ayırmadan konuşmaya başladı.

“Teşekkür ederim Rachel, ama sizin için sorun olmayacaksa bugün dinlemeyi tercih edeceğim. Sadece dinleyerek de çok şey öğrenebileceğime eminim.”

Charlie, odadaki herkesle göz teması kurmaya devam etti. Çoğu, ona onay verircesine başlarını sallarken birkaçı hiç tepki vermedi. Rachel, ona şüpheyile bakıyordu ama üstüne gitmedi.

“Teşekkürler Charlie,” dedi. “Aramıza katılma isteğini takdir ettim. Ya siz?” Herkesin aynı fikirde olup olmadığını görmek için etrafına bakındı.

“Teşekkürler Charlie,” dedi biri. Diğerleri hâlâ sessizdi.

Charlie içten içe gülümsedi. Burada hayatta kalmak için, oyunu onların kurallarıyla oynamak gerekiyordu. Ne kadar mantıklı ve işbirlikçi davranırsa, onu burada tutmak için var olan sebepleri o kadar azaltmış olurdu. Hakkındaki şüpheleri en aza indirmek kazanmasını sağlayacaktı. Derin bir nefes alıp durdu.

“Tekrar düşündüm de,” dedi. “Size neden buraya geldiğimi anlatacağım galiba.”

31

Rachel, başladıkları andan tam olarak bir saat sonra terapiyi sonlandırdı ve herkes odadan çıkınca Charlie'nin yanına gidip nazikçe koluna dokundu.

“Merhaba,” dedi.

Charlie, kadının zümrüt yeşili gözlerinde kayboldu. Rachel'in sesinden, yeniden bir araya gelmelerini sağlayan tuhaf olayları nasıl karşıladığı hiç anlaşılmıyordu. Charlie daha net bir tepki vermesini istiyor olsa da Rachel tam da beklediği gibi davranıyordu ona: Bir hasta gibi.

“Ne istiyorsun?” Charlie, bir an için onu incittiğini düşündü ama bunu yapmak istememişti. Onu suçlamıyor ya da düşmanca davranmak istemiyordu.

Rachel uzanıp omzuna dokundu. “Bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum, Charlie. Bugün gelip nasıl olduğuna bakmayı planlıyordum ben de. Hep aklımdaydın. Doktorlardan biriyle konuşma fırsatın oldu mu? Diğerlerinden daha çok sevdiğin biri var mı?”

Ne zaman Rachel'in gözlerine bakmaya çalışsa, midesinde derin bir acı hissediyordu. Bu yüzden sadece başka bir yöne bakmakla yetindi. Ona içinde bulunduğu koşulları hatırlatmaktan

başka bir işe yaramayan dokunuşu da aynı derecede acı vericiydi. Charlie'nin o anda istediği şey imkansızdı: Rachel'in kollarını kocaman açıp ona sarılması. Aralarında birkaç metre olsa da, Charlie onun parfümünden yayılan tatlı badem yağı kokusunu duyabiliyordu. Farkında olmadan öne doğru bir adım atınca, o da belki farkında olmadan geri gitti. Aralarındaki bir metrelik mesafe, neredeyse bir okyanus kadar büyüktü.

“Hiç kimseyle konuşmadım,” dedi Charlie.

“Onlara açılmayı denemelisin Charlie, sana yardım edebilirler.”

“Ne için? Gördüğümde emin olduğum bir şeyin gerçek olmadığına inanmama mı yardım edecekler?”

“Belki,” dedi Rachel. “Hatta belki daha da fazlası. Tüm bunlara neyin sebep olduğunu anlamana yardımcı olabilirler.”

“Neye neyin sebep olduğu, Rachel? Bu olan şey ne ki? Şu anda inandığım tek bir şey var ve tüm gücümle, tüm inancımla ona tutunmaya devam etmek zorundayım yoksa burası beni *gerçekten* deli edecek.”

“Peki o inandığın şey nedir, Charlie? Bana söyleyebilir misin?”

Charlie bu kez göz temasından kaçınmadı. Tutkusu ve inancı, sonsuza kadar kaybettiğini sandığı özgüvenini geri getirmişti.

“Anne Pedersen'in gerçek olduğuna inanıyorum,” diye başladı. “Onu Mount Auburn Hastanesi'nde gördüğüme ve peşine düştüğüm zaman da benden kaçtığına inanıyorum. Şimdi söyle bana, buna inanmak neden benim buraya kapatılmama sebep oluyor?” Charlie, artık boş olan odayı işaret etti. “Rachel, birkaç hafta önce büyük bir şirketin yöneticisiydim ben. Güven bana, burada olmam gerektiğini düşünseydim, bunu kabullenmem bu kadar zor olmazdı.”

Rachel tam cevap verecekti ki, aklına bir şey gelmiş gibi sus-

tu. Bir an kendisine başka bir gözle baktığını düşündü Charlie. O kadar büyük ve içten bir şefkat vardı ki gözlerinde, o an dünyada onun için önemi olan tek insan Charlie'ydi sanki. Bu psikolog olmanın getirdiği bir şey olsa da, daha fazlasının olabileceğini düşünmek Charlie'nin hoşuna gidiyordu.

“Sana bir şey sorabilir miyim, Charlie?”

“Evet, elbette.”

“Normalde bu soruları sana sormayı aklımdan bile geçirmezdim, bunların terapinin bir parçası olması gerekir ama mademki kimseyle konuşmaya yanaşmıyorsun, bunu yapmaya mecbur gibiyim.”

“Neymiş o soru?”

“Diğer hastalar hakkında ne düşünüyorsun?”

“Ne mi düşünüyorum? Bunun ne önemi var ki?”

“Merak ediyorum diyelim.”

“Bir fikrim yok,” diye geçiştirdi Charlie ama Rachel inanmadı.

“Bunun doğru olduğunu pek sanmıyorum. Diğer hastaların senden farklı olduklarını mı düşünüyorsun?”

“Hayır.” Bir kez daha yalan söylemeyi becerememişti ve Rachel'in da bunu fark ettiğini görebiliyordu.

“Onlardan daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Daha iyi derken?”

“Hasta olmanın mümkün olmadığını mı düşünüyorsun? Onlar gibi hasta olamayacağını?”

“Sanırım bunu bilmiyorum.”

Charlie arkasını döndü. Rachel hâlâ konuşuyordu ama artık sırtıyla muhataptı.

“Anne Pedersen Mount Auburn Hastanesi'ndeydi. Peki onun orada ne aradığını hiç düşündün mü?”

“Hayır.”

“Onun da hastanede olması sana hiç mantıklı geliyor mu, Charlie? Neden birdenbire, onca başka yer varken hastanede ortaya çıksın? Oradaysa, bu bir tesadüf olmamalı. Seni haklı çıkarabilecek kanıtlar aradık ama hastanede herhangi bir tedavi için kaydı yok. O gün gelen ziyaretçiler arasında da o isimde biri yok. Seni görmeye gelmiş olmalı. Benden başka kimseye nereye gideceğini söylemiş miydin?”

Charlie, bacaklarının güçsüzleştiğini hissetti. “Hayır.”

“Öyleyse Anne orada olduğunu nereden bildi, Charlie?”

“Bilmiyorum.”

“Charlie, dinle beni. Şu anda bunu yapman çok önemli.”

Charlie arkasına döndü. Rengi atmış, dişlerini sıkmaktan çenesindeki kaslar gerilmişti.

“Buradaki adamlar ipsiz sapsız tipler değiller, Charlie. Çoğunun bir kariyeri var. Ailesi ve işi, arkadaşları ve çocukları olan insanlar onlar. Hastalıkları da kanserden, diyabetten ya da yaşam kalitesini düşüren diğer herhangi bir rahatsızlıktan farklı değil. Ama bu daha korkutucu, çünkü zihinlerinde. İyileşmeye başlamadan önce her ihtimale açık olman gerekiyor, Charlie. Diğer insanlar gibi olmayı istemen gerekiyor.”

“Peki o nasıl olacak?”

“Kafanda yarattığın akıl hastalığı imajını silmeli ve buradaki diğer hastalar gibi olmak için kendine izin vermelisin.”

“Buradaki diğer hastalar ne?” diye sordu Charlie küçülen gözleriyle.

“İnsan, Charlie. Hepsi sadece insan.”

“Elbette insanlar.”

“Bunu söylüyorsun ama görebiliyor musun? Hissedebiliyor musun? Kendini bir an için onların yerine koyup onların da senin, yerinde olabileceğini düşünebiliyor musun?”

Charlie George’u, parmaklarını ısırarak ve sandalyesinde sallanan adamı, koğuşun dama şampiyonunu düşündü.

“Ben onlardan farklıyım,” dedi.

“Hepimiz birer insanız, Charlie. Ve senden tek istediğim, onları biraz olsun böyle görmeye çalışman.” Çantasından bir kart çıkarıp Charlie’ye uzattı.

“Bu ne?” diye sordu Charlie.

“Biriyle konuşmanı istiyorum. Buradaki doktorlarla konuşmayacaksan, başka bir tesiste sana yardım edebilecek bir arkadaşım var.”

“Beni dinlemiyorsun, Rachel. Benim yardıma değil, sadece buradan çıkmaya ihtiyacım var.”

“Hepimizin yardıma ihtiyacı vardır, Charlie. Ve çoğu zaman da buna en çok ihtiyacı olanlar, aslında böyle olduğunu göremeyenlerdir.”

Charlie, Rachel’in gidişini izledi ve gözden kaybolduğu anda, kartı buruşturup en yakındaki çöp kutusuna attı. Üzerinde yazan isme bakma zahmetine bile girmeden.

32

Önceki gece gördüğü rüyaya, onu bloguna yazamayacak kadar üzülen Joe Giles, o gün için yeni bir konu bulmaya çalışıyordu. Son iki gecedir gördüğü rüya, Charlie'nin üzerine oturmuş onun kızaran yüzünü yumruklarken başlıyor, vuruşlarının gide-rek artan şiddeti, Charlie'yi ölüm listesini onun yaptığına dair suçlamalarda bulunmaktan alıkoyamıyordu. Sonra korkunç bir darbeye Joe'nun hantal elleri, yırtılan kas ve kırılan kemikten çıkan iğrenç bir sesle Charlie'nin başını bedeninden ayırdı.

Birkaç metre yuvarlanan kafa, kanlı boynunun üzerinde durdu, delirmiş gibi görünen gözleri Joe'ya bakıyordu. Birden gülmeye ve konuşmaya başladı; ısrarla Joe'nun bir yalancı olduğunu söylüyor, sözlerine yalnızca aklını yitirmiş gibi gülerken ara veriyordu. Kanlı ağzından ucu çatallaşmış bir dil çıkıp da ileri atılınca Joe çığlık attı. Yılansı kas yığını, açık ağzından içeri girerek kolayca boğazından aşağı indi ve kalbini sıkıştıran yoğun bir baskının ardından durdu. Joe, hayatında ilk kez böyle bir çekilme hissi yaşıyordu, birden içinde bir şeyin koptuğunu hissetti ve Charlie'nin dili geri çekilirken Joe'nun ağzından akıl almaz bir karaltı çıktı. Hareketi takip ederek başını kaldıran Joe, hâlâ atmakta olan kanlı kalbinin, Charlie'nin yerinden sökülmiş organa

sarılı olan şeytani dilinin ucunda asılı olarak havada süzöldüğünü görünce korktu ve çığlık atarak uyandı.

Belki de Charlie'den hâlâ haber alamadığı ve onun nasıl olduğunu merak ettiği için bu rüyayı ikinci kez görmüştü. Ne yazacağına karar veren Joe, kabusundan aklında kalan dehşet verici görüntüleri bir kenara iterek blogunu yazmaya odaklandı. Telefon çaldığı sırada saatlerdir yazıyordu. Joe ile yaptıkları iki saatlik yürüyüşün ardından günlük egzersizini tamamlamış olan Monte, masanın altında Joe'nun ayaklarının dibine kıvrılmış ve uyuyakalmıştı. Telefon sesiyle uyanınca refleks olarak yüksek sesle havladı ve Joe'yu korkuttu. Çevirmeli telefonun antika sesi, çıt çıkmayan evde bir kötü haberlerin geleceğini işaret eden bir alarm gibi çınliyordu.

Joe'nun aklına gelen ilk şey annesi oldu. Yatak odasındaki ahşap masadan kalkıp telefonu üçüncü çalıştan önce açabilmek için koştu, Monte de peşinden gitti. Telefonu üçüncü çalışı sona ermeden açmak, gelen haberin annesiyle ilgili olmasından daha önemliydi onun için. Çoğu genelgeçer şeyler olan batıl inançları vardı Joe'nun; kara kedilerden kaçmak, merdiven altından geçmemek, sokaktaki çizgilere basmamak gibi ama telefonla ilgili olan takıntısı, tamamen kişiseldi.

Telefonu dördüncü seferde açmanın kötü şans getireceğini, böyle yaparsa hattın öbür ucundan gelen haberlerin kesinlikle kötü olacağını düşünüyordu. Aynı şekilde telesekretere bırakılan mesajları da, duymadığı sürece kötü bir şey intiva etmeyeceklerini düşünerek dinlemezdi. Telefonu dördüncü seferde açtığı tek bir gün bile hatırlamıyordu; üçüncüye yetişemezse, hiç cevap vermezdi. Kardeşi bu takıntıları aptalca bulduğunu söylese de, Joe onun da dördüncü seferde açtığı bir telefon olduğunu hatırlamıyordu. Bir kere bile.

“Efendim?” dedi nefes nefese.

“Joe, benim Charlie.”

“Charlie!” diye bağırdı Joe şaşkınlık ve sevinçle. “Nereledeydin?”

Charlie’nin adını duyunca Monte heyecanla havlamaya, sanki o da konuşmak istiyormuşçasına arka ayaklarının üzerinde durarak Joe’nun bacaklarına vurmaya başladı. Ama Joe onu susturdu ve ayağıyla uzaklaştırdı.

“Bir iş için şehir dışındayım, mesajımı aldın mı?”

“Dinlemedim,” dedi Joe.

Charlie güldü. “Benim hatam. Mesajları kontrol etmediğini unutmuşum.”

“Senin için endişelendim, iyi misin?”

“İyiyim,” dedi Charlie. “Sen nasılsın?”

Joe bir an düşündü ve son birkaç gün neler olduğunu hatırlamaya çalıştı. İki sabah da uyanınca davul çalmış, Monte’yi beslemiş ve yürüyüşe çıkarmış, Mount Auburn’e gidip annesini de ziyaret etmişti. Elbette bir önceki gün perşembe yani çikolata günüydü. Joe her perşembe hemşirelere çikolata götürür, en sevdiği hemşire olan June’a ise trüf alırdı.

“Ben iyiyim Charlie, Monte de öyle. Ama senden haber alamayınca endişelendim. Ne kadar gelişme kaydettiğimi görmek için yapacağımız toplantıya yetişmen mümkün mü acaba?”

“Üzgünüm Joe ama sanırım bu pek mümkün değil,” dedi Charlie. “Hiç beklemediğim bir iş teklifi aldım ve ilk uçakla California’ya geldim. Dün gece seni aradım ama telefonu açmadın, çalışıyor muydun?”

Joe düşündü. Annesini ziyaret ettikten sonra ilaçlarını almak ve görüşmesine gidebilmek için Walderman’a uğramış, sonra da eve gidip televizyon izleyerek saat on bir haberlerinin hemen ardından uyuyakalmıştı. Komik olan, Walderman’dan çıkıp da eve gelene kadar neler yaptığını hatırlayamıyor oluşuydu. Çok

önemli bir şey olmasa da son zamanlarda Risperdal'in dozunu değiştirmişti ve bu, ona annesini ne kadar özlediğini, kadıncağının Joe'nun ilaçlarının yan etkilerini ne kadar dikkatle gözlemlediğini hatırlattı. Geceleri peşini bırakmayan korkunç kabuslardan Rachel'a bahsetmeyi düşünmüş ama unutmuştu. Her şeyin sorumlusunun uykusuzluk olabileceğini düşündü, belki de son zamanlarda zihnindeki bulanıklığın sebebi buydu.

“Çalışmıyordum, perşembe geceleri hiç vardiyam olmaz benim, geçen perşembe pizza yemiştik hatırladın mı? Saat kaçta aradın ki?”

Bir sessizlik oldu.

“Hatırlayamıyorum,” dedi Charlie.

“Peki şimdi neredesin?”

“Ben... Ben hâlâ Los Angeles'tayım. Pazar akşamı döneceğim sanırım, o zamana kadar kendi başına idare edebilir misin? Monte'ye göz kulak olmaya devam edebilir misin?”

“Charlie, ben senin ağabeyimin farkında mısın? California'ya taşınırsan da benim için sorun olmaz, hâlâ elim ayağım tutuyor. Köpeğini de seve seve sahiplenebilirim, harika vakit geçiriyor. Cummings'lere gitmeye biraz fazla meraklı ama, sanırım Maxine'e göz koymuş.”

Charlie güldü. “Göz de diyebilirsin tabii. Her neyse, birden ortaya çıkan bu seyahat için üzgünüm.”

“Sorun değil, bana da biraz güneş gönder.”

Charlie bir kez daha gülünce Joe sevindi, kardeşinin güldüğü pek sık görülmezdi.

“Söyler misin Joe, madem kendi kendine gayet iyisin, ben neden seninle kalıyorum?”

“Çünkü,” dedi Joe, “annem öyle istedi.”

“E belki de senin ne kadar iyi olduğunu bilmiyordur.”

“Ah, biliyor ama vasiyetini sen de gördün, Charlie. Ona başı-

mın çaresine bakabileceğimi söyledim ama ısrar etti. Bunu çok istiyordu Charlie, ben kimim ki ona bu huzuru çok göreyim? Ayrıca senden pek hoşlanmasam da etrafımda olmana alıştım.”

Yeniden uzun bir sessizlik oldu ve Joe bunu fark etmesine rağmen ne yapacağını bilemedi.

“Benim için de düşündüğümden iyi geçiyor, Joe.”

“O halde pazar görüşüyoruz?”

Joe, arka taraftan gelen cızırtılı bir hoparlör sesi duydu. Aradan yalnızca birkaç kelimeyi duyabilmişti ama bu kadarı bile onu son derece şaşırtmaya yetti.

“Dr. Alan Shapiro? Yedi numaralı bölge?” Joe duyduğunu sandığı kelimeleri tekrarladi. “Charlie, bu çok garip. Sen Los Angeles’ta mısın?”

“Joe, kapatmam lazım...” Charlie acele eder gibiydi ve sesindeki bu değişim, Joe’nun dikkatinden kaçmamıştı.

“İster inan ister inanma ama Walderman’da da bir Dr. Shapiro var ve Mercer binasında bulunan bir yedi numaralı bölge. Bunu biliyorum, çünkü her ay orada basit bilgisayar işlemlerinin nasıl yapılacağına dair kurslar veriyorum. Bu sence de tuhaf bir tesadüf değil mi?”

Charlie cevap veremeden bir ses daha duyuldu. Bu seferki bir hoparlörden değil de Charlie’nin yanibaşından geliyor gibiydi.

“Kraliçenin fırını yok!” diye bağırdı biri telefona doğru. “Hemen telefonu kapatıp kraliçeyi görmen lazım.”

“Charlie? Charlie orada mısın?”

Telefon kapanmıştı. Monte, Charlie’yle konuşamadığından şikayet eder gibi havlayarak odaya girdi ve Joe’nun sağ ayağını ısırmaya başladı. Diğer adamın sesinde Joe’yu rahatsız eden bir şey vardı ve tıpkı Shapiro ile yedi numaralı bölge gibi, o da bir yerden tanıdıktı ama Joe nereden olduğunu hatırlayamadı.

Yeniden üst kata çıkıp masasının başına oturan Joe, bilgisä-

yarının ekranına bakmaya başladı. Blog yazmak, sık sık yeni şeylerden bahsetmeyi gerektiriyordu ama Joe'nun son yazısı yarım kalmıştı. Bu işe başlarken, kimsenin yazdıklarını okuyacağını düşünmediği için, hızla artan okuyucu sayısı onu son derece şaşırtmıştı. Başlangıçta herkes, müzikojenik epilepsisi hakkında yazdığı yazılarla ilgileniyordu, bir şarkının insanı transa sokabileceği düşüncesi herkesi büyülemişti. Önceleri bu konuyu yazmaktan biraz çekiniyordu Joe, çünkü bu hastalık yüzünden, bir komşularını az kalsın öldürüyordu.

O zamanlar on beş yaşında olan Joe, kendisinden iki yaş büyük olan o belalı çocukla hiç kavga etmemişti ki Joe'nun sık sık ve birdenbire ortaya çıkan şiddetli patlamalarıyla onun düşük çenesi göz önünde bulundurulursa bu şaşırtıcı bir şeydi. Doktorlar iki yıl önden gitmiş ve nöbetlerinin müzikle tetiklendiğini o yıllarda bulmuş olsalardı, bu olay hiç yaşanmazdı.

Belalı çocuk ona bulaşmak gibi talihsiz bir karar aldığında Joe yine öyle bir trans anındaydı. Charlie'nin de aralarında bulunduğu birkaç kişi, diğer çocuğun Joe'ya babalarının evden onun yüzünden gittiğini söyleyerek sataştığını ve arka cebinden çıkardığı çakıyla annelerine zarar vereceğini söylediğini duymuşlardı. Kavga sadece üç yumruktan ibaret olsa da bu, çocuğu bir hafta boyunca hastanede yatırmalarına yetmişti. Şişen beyni yüzünden neredeyse ölüyordu. Joe olayın ardından birkaç gün süreyle ortadan kaybolmuş fakat en nihayetinde polis onu bulmuştu.

Okuyucular, nöbetlerin herhangi bir şarkıyla mı ortaya çıktığını yoksa yalnızca o Miles Davis şarkısına mı özgü olduğunu sık sık soruyorlar, bu nöbetlerden nasıl kurtulduğunu bilmek istiyorlardı. Joe gelen her soruyu cevaplıyordu. Epilepsi, diye yazmıştı, altta yatan neden. Ama nöbetler herhangi bir şey tarafından tetiklenebiliyor ve bunlardan biri de duygusal stres. Nöbetlerin babasını hatırlatan caz müzik ve yine onun en sevdiği şarkı olan

Miles Davis'in "So What?" parçasının birleşmesiyle ortaya çıktığını açıklamıştı. Bu ikili, Joe'nun nadir görülen hastalığı için ölümcül bir karışımı anlaşılan. Ama iyi yanından bakılırsa, teşhisin konulması ve yorucu tedavi sürecinin ardından, nihayet hiçbir epilepsi ilacına ihtiyaç duymamaya başlamıştı. Bloguna gelen en popüler soru, açık ara farkla, tedavisinin bitiminden bu yana o Miles Davis şarkısını hiç duyup duymadığıydı. Joe, şarkıyı bir daha hiç duymadığını ama artık duysa da, nöbet geçirmeden dinleyebileceğinden emin olduğunu söylemekten gurur duyuyordu.

Birçok insan, araba kullanıp kullanamadığını da merak etmiş ve Joe yine gururla, ehliyet alabilecek kadar uzun bir süreyi hiç nöbet geçirmeden tamamladığını söylemişti. Birkaç yıl normal bir hayat sürdükten sonra yeniden hastalanan Joe'ya bu kez şizofreni teşhisi konulmuştu. Okuyucularının çoğu, epilepsinin şizofreninin habercisi olup olmadığını soruyordu. Joe da doktorlarına bunu sormuş olsa da bu hem konuyla alakası olmayan hem de cevaplandırılmayacak bir soruydu. İkinci hastalık davetsiz bir şekilde gelmişti ve geri gitmeye de hiç niyeti yoktu.

Takipçilerinin çoğu, onun gibi şizofrendi ve sanal bir dünyada birbirleriyle bağ kurmuşlardı. Burası onların iletişim kurmaları ve eşsiz mücadelelerini paylaşarak kendilerini diğer insanlardan farksız hissetmeleri için bir fırsattı.

Okuyucularını kendine bağlı tutmak için harfi harfince uyduğu bir program yapmıştı Joe. Bir blog yazarının, özellikle de okuyucu kapma mücadelesi her gün daha da zorlaşırken, tembellik yapma lüksü yoktu. Çoğunlukla akıl sağlığıyla ilgili sorunlarından ve bunlardan kurtulma yollarından bahseder ve her yazısından önce kapsamlı bir araştırma yapardı. Ama bu akşam bir kelime bile yazamıyordu. Telefonun çalması ve arayanın yine kardeşi olması için dua etti.

Duyduğu sözcükleri tekrar tekrar aklından geçiriyordu. *Shapiro. Yedi numaralı bölge.*

Ağız açık kaldı. Masasından kalkıp o büyük, hantal cüssesinin izin verdiği ölçüde hızla arabasının anahtarlarını aldı ve soğuk sonbahar akşamına adım atarak arabasını çalıştırıp InVision'ı açtı. Saat geç olsa da kaybedecek vakti yoktu. InVision sayesinde nerelerde trafik olduğunu görebilir ve kendisini oraya en kısa sürede ulaştıracak olan rotayı seçebilirdi.

“Lütfen varış noktanızı seçin,” dedi InVision.

Joe, daha önceden ayarlanmış bir düğmeye bastı.

“Rota seçildi. Trafik yoğunluğunun az olduğu bölgeler aranıyor. Rota hesaplanıyor. Lütfen bir dakika bekleyin.”

Joe çoktan yola koyulmuştu bile. On üç yaşındaki Camry'sinin tekerlekleri, asfaltta tiz bir ses çıkararak kaydı.

“Doksan metre sonra sağa dönün.”

Trafik az olmalı, beni en kısa yoldan götürüyor, diye düşündü Joe. Cihazın söylediği gibi sağa dönerek ikinci evine giden o tanıdık yola girdi; Walderman Akıl Hastalıkları Hastanesi'ne.

33

Joe gözlerine inanamıyordu ama gördüğü şeyi inkar etmenin de bir yolu yoktu. Güvenli katın ortak alanında tek başına oturan o adam kardeşiydi, Charlie'ydi. Hasta kabul hemşiresi ona kardeşinin nerede olduğunu söylemişti. Charlie'nin yanında başka bir hasta daha vardı ama konuşmuyorlardı. Diğer adamın uzun ve kaba bir sakalı, tel tel ayrılan uzun saçları vardı. Kavruk yüzündeki derin çizgiler zor geçen bir yaşamın, bilgeliğin ve nezaketin göstergesiydi. Siması tanıdık geliyordu, belki de bu kattaki gönüllü çalışmalarımından hatırlıyordumdur diye düşündü ama o anki kafa karışıklığı ve yaşadığı şokun üzerine, kontrol altına almaya çalıştığı endişesi de eklenmişken bunu hatırlayacak kadar odaklanması imkansızdı. Charlie ve Joe, göz göze geldiler. İkisi de olup biteni anlamaya çalışıyor ve bunun gerçek olduğunu sindirmek için kendilerine vakit tanıyor gibiydi. Sonra Charlie başını çevirdi.

Joe yanına geldi.

“Charlie neler oluyor?”

Charlie cevap vermedi.

“Los Angeles'ta olduğunu sanıyordum.”

“Yalan söyledim,” dedi Charlie. Sesinden üzgün olduğu anlaşılıyordu.

“Neler oluyor hiç anlamıyorum.”

Kabarık saçlı yaşlı adam ayağa kalkıp Joe’ya yaklaştı ve elini uzattı. Joe, hiç tereddüt etmeden karşılık verdi.

“Ben George,” dedi. “George Ferris. Bu senin kardeşin mi?”

Joe’nun yüzü coşkuyla ve çok sevdiği bir ünlüyü görmenin sevinciyle aydınlandı. “Şu Dr. Ferris mi?”

“Sanırım. Bir tane daha yoksa yani,” dedi George. Sesi çatlak denecek kadar pürüzlü, kelimeleriye acele ediyor gibiydi. “Ben de kardeşinden yaptıklarım için özür dilemeye çalışıyordum. Telefonu kapatmasına ben sebep oldum sayılır. O özürlerimi kabul etmeyecek ama ben de edene kadar durmayacağım.”

“Burada olduğunuzu duymuştum. Gelip sizi bulacak ve sizinle tanışacaktım, büyük bir hayranınızım,” dedi Joe.

George hafifçe başını salladı, Charlie’nin ağzı açık kalmıştı.

“On gündür buradayım,” dedi George. “Ve bir süre daha burada olacağım. Henüz ayrılmaya hazır değilim.”

“Doktor mu?” dedi Charlie. Şaşkın gözlerle George’a bakıyordu.

“Aslında bilgisayar bilimleri doktoru,” diye yanıtladı George.

“Aynı zamanda bir yazar ve parlak bir filozof,” diye ekledi Joe.

“Anlamıyorum, buraya geldiğimden beri benimle saçma sapan konuşuyorsun. Bir kraliçeden ve fırından bahsedip duruyorsun. Hatta bana saldırdın!”

“Evet, haklısın, bunun için de özür dilerim,” dedi George. “Düşüncelerimi ve davranışlarımı kontrol edemediğim anlar oluyor Charlie, bu yüzden buradayım değil mi? İlaçlarım ve tedavi programım, birkaç haftadır işe yaramamaya başladı. Ben de bir ayar çeksinler diye buraya gelmeye karar verdim. Seni korkut-

tuysam ve üzdüysem gerçekten çok özür dilerim ve seni temin ederim ki niyetim bu değildi.”

“Neydi peki?” diye sordu Charlie.

“Sanırım bir arkadaşına ihtiyacın varmış gibi durduğun için dikkatimi çektin, niyetim iyiydi gerçekten. Ama maalesef, sana hep yanına gelmemem gereken anlarda geldim.”

“Ve bana saldırdın,” diye ekledi Charlie.

“Evet, çok da pişmanım. Ama odandaki o geceden ve son karşılaşmamızdan sonra, ilaçlarımın dozunu arttırmalarını istedim. İşe de yaramış gibi görünüyor, şimdi düşüncelerimi daha rahat toparlayabiliyorum. En azından bazı anlarda.” George dişlerini göstererek sırttı, Charlie de başını sallayarak karşılık verdi.

“Pekala Charlie,” dedi Joe. “George’un hikayesi böyle. Peki ya seninki?”

34

Ortak alandan ayrılıp grup terapisi gibi şeyler için kullanılan bir odaya geçtiler ve herkesin birbirini görebilmesi için daire şeklinde dizilen katlanır sandalyelere oturdular. Charlie, George'un gözlerine baktı. Bir önceki gece insanı delip geçen kötücül bakışlar, şimdi çok çok daha yumuşaktı.

“Beni buraya getirdiler,” dedi Charlie.

“Peki seni neden buraya getirdiler, Charlie?” diye sordu Joe.

“Birileri benim tehlikeli olduğumu düşündü çünkü.”

“Öyle misin?”

“Hayır.”

“Ama seni buraya kapatmalarının bir sebebi var değil mi? Buradan çıkamazsın. Belli ki birileri senin için en iyi şeyin bu olduğuna karar vermiş,” dedi George.

“Kim? Kim senin tehlikeli olduğunu düşündü, Charlie?” dedi Joe. “Neler olduğunu bilmek istiyorum.”

Joe yerinden kalkıp bir ileri bir geri yürümeye başlarken Charlie derin bir nefes aldı.

“Joe, Rachel’la konuşmak için senden numarasını istemiştım hatırlıyor musun? Ve senin stüdyonda nasıl kavga ettiğimizi? İşin aslı şu ki, bilmediğin bazı şeyler var.”

“Bilmediğim şeyler mi? Ne gibi?”

“İşten kovulduğum gibi mesela. Sana söylediğim gibi istifa falan etmedim.”

“Kovuldun mu?” Joe durup Charlie’ye doğru bir adım atınca George da kalkıp elini onun omzuna koydu.

“Ve bu sadece başlangıçtı,” dedi Charlie. “Onlar... Yani şu doktorlar, benim hayal gördüğümü düşünüyorlar.”

“Neden böyle bir şey düşünsünler ki?” dedi Joe.

“Çünkü gerçek olduğuna inandığım fakat benden başka kimsenin görmediği bir kadının peşinden gittim ve bir de şu liste var. Kavga etmemize sebep olan.”

“Şu...” dedi ve daha fazlasını söylememek için kendini durdurdu Joe.

“İşte Rachel’a ondan bahsettim, o da benim yalnızca parano-yak olmakla kalmayıp insanlar için bir tehdit olabileceğimden de şüphelendi. Ve sonra, Mount Auburn’ün acil servisinde o kadını kovaladığım zaman da, aklımı yitirdiğimi düşünmeye başladılar. Bana Haldol enjekte ettiler ve beni buraya kapattılar.”

“Mount Auburn’ün acil servisi mi?” Charlie’nin kimyasal bir ilaç almış olmasından çok buna şaşırmişti. Charlie, ağabeyinin kontrolü kaybetmeye başladığını görebiliyordu. Joe’nun nefeslerinin ağırlaştığını ve kaşlarının ortasının terlemeye başladığını fark etti.

“Razı olmasaydım, Rachel Simon Mackenzie’ye listemden söz edecekti ki bu da, itibarımı ve kariyerimi kurtarma umutları-mın tamamen bitmesi demek olurdu.”

“Hasta mısın, Charlie? Sende de benim hastalığımдан mı var?” Joe, George’un yanından uzaklaşıp kardeşine doğru ilerledi. “Annem de olmayınca benim sahip olduğum tek şey sensin. Sana ihtiyacım olmadığını söyledim, Charlie, biliyorum ama yalandı. Benim hâlâ kardeşime ihtiyacım var. İhtiyacım var!”

Joe'nun yanaklarından yaşlar süzölmeye başladı. Charlie, ağabeyinin kızgın değil korkmuş olduğunu biliyordu, tıpkı kendisi gibi. Joe, başını önüne eğse de yaşlar gözünden akmaya devam etti. İri gövdesi, cesurca kontrol altına almaya çalıştığı hıçkırıklarla kasılıyordu.

“Ben her zaman senin kardeşin olacağım, Joe,” dedi Charlie.

Charlie, bir sonraki adımını atmadan önce düşünmemiş, ne olup bittiğini fark edememişti bile. Kollarını iki yana açıp ağabeyini çağırırdı ve Joe ona doğru uzanınca geniş omuzlarına sarılıp onu kendine doğru çekti. Joe da kollarını kaldırıp ona sarıldı ve Charlie ona katılana dek ağlamaya devam etti.

“Korkuyorum Joe,” dedi Charlie. “Hayatımın böyle olmasını istemiyorum, bunların hiçbirini istemiyorum.”

George iki kardeşin sarılmasını uzaktan izliyordu.

Bir süre sonra, “Hiçbirimiz bunu istemeyiz, Charlie,” dedi. “Ama bizi en doğru tanımlayan şey, elimizde olanlarla neler yapabildiğimizdir.”

Charlie, Joe'dan uzaklaşırken George'a baktı.

“Söyle bana, ne yapmam gerekiyor?”

“Bununla yüzleşecek cesaretin varsa, sorunun ne olduğunu bulabilir ve tedavi olabilirsin. Ama ne olduğunu bulmak için de her olasılığa hazır olman gerekiyor,” dedi George. “Neler olabileceğine dair taşıdığın suçluluk duygusundan kurtulmalısın. Bu senin hatan değil.”

“Charlie, onu dinlemen gerek,” dedi Joe. “Ona güvenmelisin.”

Charlie gözündeki yaşları silip biraz düşündü.

“Bana nereden başlamak istediğini söyle, Charlie,” dedi George. “Bu tamamen sana bağlı. Ağabeyin ve ben sana yardım edebiliriz, biz seni anlarız.”

“Yani devam edebilmek için suçluluk duygumdan kurtulmam gerektiğini mi söylüyorsun?”

“Aynen öyle söylüyorum,” dedi George.

“O halde başlayabileceğim tek bir yer var.”

“Neresiymiş o?”

“Arlington’da bir yer. Ve bir ceset.”

35

Gün batımından hemen sonraydı. Polis arabasının kırmızı mavi ışıkları, düzensiz yansımalarıyla Charlie'nin yüzüne vuruyordu. Daha önce bu tarz polisiye olaylar ve kargaşalar, yalnızca filmlerde ve televizyonda gördüğü şeylerdi. Bunların hem korkunç hem de muhteşem olduğunu düşünüyordu Charlie. Plastik kelepçeyle bağlı olan bilekleri, ellerinin işe yaramaz bir halde önünde sallanmasına sebep oluyordu.

Charlie'nin geçici olarak serbest bırakılabilmesi için bir düzine telefon görüşmesi ve dağ gibi bir evrak yığını gerekmişti. Walderman personelinden birinin onu yakından izlemesi ve hareketlerinin kısıtlı olması gibi koşulları kabul eden Charlie, böyle yaparsa kendisine daha kolay izin vereceklerini düşünmüştü. FBI'da çalışan bir ajan olan Randal Egan aramış olmasa, dışarı çıkmak bir yana, anlattıklarına inanacaklarını bile düşünmezdi. Charlie'nin, FBI'ın da kabul ettiği tek isteği, polis cesedi bulmaya gittiğinde yanlarında olmaktı. Aksi halde ne bir isim ne de adres verecekti.

Charlie, polise bir cesedi nerede bulacağını söylemenin, fail olarak da kendisini işaret edeceğini gayet iyi biliyordu. Durumu Joe ve George'la konuştuktan sonra, Gomes'le ilgili gerçeğin

eninde sonunda ortaya çıkacağına karar vermiş olsa da cesedi tekrar görmek istemesinin, kendisine sakladığı bir sebebi daha vardı. Çok yakında, istediği cevabı almış olacaktı.

Gürültü patırtı, endişesini arttırıyor olsa da, sızlayan bileklerinin acısını hissetmesini de engelliyordu. Polisler gelmeye devam eder ve nihayetinde bir ambulans da sokaktaki yerini alırken tek yapabildiği şey onları izlemektir. Ambulansın ışıkları yanıyor olsa da, sirenler rahatsız edici bir şekilde kapalıydı. Ama polislerle söylediği şeyin onları içeride beklediği göz önünde bulundurulursa, bu çok da şaşırtıcı değildi.

Randal, Arlington polisiyle Charlie arasında arabuluculuk yapıyordu.

“Cesedi neden görmek istiyorsun?” diye sormuştu Randal.

İkili, telefonda bir saati aşkın bir süreyle konuşup bazı ayarlamalar yapmıştı.

“Bazı meseleleri kapatmak için onu görmeye ihtiyacım var,” demişti Charlie de.

Şimdi nihayet buraya gelince, Charlie kararından daha da emin olmuştu. Ne de olsa Gomes’in öldürülmesi, gönülsüzce Walderman’a kapatılmasıyla sonuçlanan bir dizi olayın kilit noktasıydı. Cesedin evden alındığını görmeden, hiç hatırlamadığı halde bu suçu kendisinin işlemiş olabileceğine inanması imkansızdı. Charlie’nin bunu kendi gözleriyle görmesi gerekiyordu ve Randal’a da bu kadarını söylemişti.

Neyse ki Randal’ın sağlam bağlantıları ve yerel emniyet görevlileriyle uzun zamandır süregelen dostlukları vardı. Bu bağlantılar olmadan, hastanede yatan bir adamın çıkıp da bir olay mahallini görmesi mümkün olmazdı. Charlie’nin şansına, Arlington polis şefi ve Randal, birlikte birçok davada çalışmış ve geçen yıllar içerisinde güzel bir dostluk kurmuşlardı.

Vakit geçtikçe Charlie daha da geriliyordu. Tedavisinin bir

sonraki aşamasına bir an önce başlamaya kendini hazırlaması için, bu kısmın çabucak bitmesini istiyordu. İki Arlington polisi onun hareketlerini yakından takip ediyor, Arlington karakoluna kadar onu getiren Walderman doktoru da arabada bekliyordu. Karakoldan sonra da polis aracı içerisinde olay mahalline getirilmişti.

Polis refakatçileri, ancak Buckingham Sarayı'nın gardiyanları kadar konuşkandı ve dikkatle onu izliyorlardı. Randal Charlie'yi neler olabileceği konusunda uyarmış olsa da, gerçekler hayal ettiğinden çok daha dramatikti. Ceset bulmak gibi bir işlem için gereken polis sayısı hayli şaşırtıcıydı. Bu, kriminal bir araştırma değil bir kurtarma operasyonuydu ve Randal, bu yüzden bir arama iznine ihtiyaçları olmadığını söylemişti. Ama Charlie, daha az polis bekliyordu.

Charlie, gölgelerin arasından gelen, elleri ceplerine gömülmüş ve yüzü polis aracının ışıklarıyla aydınlanmış olan Randal Egan'ı izledi. Charlie'nin gardiyanlarına rozetini gösterince adamlar geri çekildi ama belli belirsiz bir sesle, saygısızca bir şeyler mırıldandılar.

"Bu iş oldukça berbat bir hal aldı," dedi Randal bir elini Charlie'nin omzuna koyarak.

"Bardayken sana, başıma tuhaf şeyler geldiğini söylemiştim."

"Evet ama bu tuhaftan biraz fazla. Şimdi, bana gerçekten neler olup bittiğini anlatacak mısın?"

"Tutuklu muyum?"

"Hayır."

"Sana şu ana kadar söylediklerimden fazlasını söylemek zorunda mıyım?"

"Arkadaşın olarak, evet. Ama bir emniyet görevlisi olarak, bu benim yetki alanıma girmez, Charlie, tabii federal bir dava değilse. Bunun federal olması için herhangi bir sebep var mı?"

“Ben sebecileri çoktan geçtim,” dedi Charlie.

İki adam tuhaf bir şekilde bakışırken Charlie aralarındaki gerilimi bir gülümsemeyle bozdu. Yıllardır gülümsemiyordu sanki. Randal da bu gülüşe bir tebessümle karşılık verdi ve kolunu Charlie’nin omzuna doladı.

“Her şey yoluna girecek dostum,” dedi. “Bunu birlikte çözeceğiz.”

Charlie, arkadaşının da endişelendiğini görebiliyordu, ona daha önce hiç bu kadar müteşekkir olmamıştı. Ama o anın etkisiyle yaşadığı rahatlama, üzerinde tek bir kırmızı lamba olan lacivert bir Crown Victoria’nın köşeyi dönerek onlara doğru gelişiyiyle sona erdi.

“Bu kim?” diye sordu Charlie fısıltıyla.

“O, benim sevgili dostum, Arlington polis şefidir.”

Polis aracından inen adam, dikkat çekecek kadar uzun boyuydu. Yanakları, yıllardır yemek yerine işle besleniyormuşçasına çökük ve zayıftı. Vücudundaki tüm hatlar küçük ve keskindi. Uzun, ince burnundan, durmadan bacaklarına vuran parmaklarına; ademelmelerini bir pinpon topu gibi gösterecek kadar ince boynuna kadar. Adamla ilgili hiçbir şey, rahat bir hayatı olduğunu göstermiyordu. Sakin ve özgüvenli bir şekilde yürüyor, etrafına tüm kontrolün onda olduğuna dair bir hava yayıyordu. Ortamın karmaşasına alışmakta güçlük çekmedi, bir avcı gibi keskin gözleri kısılmış, etrafta bir şeyler arıyordu. Önce Randal’ı gördü, sonra da bakışlarını Charlie’ye çevirdi. O kadar uzun bir süre onu süzmeye devam etti ki, Charlie’nin kalp atışları hızlandı. Adam, birilerinin yalan söylediğini yalnızca onlara bakarak anlayabilirmiş gibi görünüyordu. Şef, üç günlük sakallarını okşayarak Charlie’yi izlemeye devam etti. Charlie, çoktan bir şeyler için suçlu bulunduğunu düşünüyordu, geriye bir tek ne olduğunu görmek kalmıştı.

“Charlie, bu Polis Şefi Sandy Goodkin. Sandy, seni yeniden görmek güzel,” dedi Randal, clini uzatarak.

“Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim. Sanırım siz de Bay Giles olmalısınız.”

“Evet,” dedi Charlie kelepçeli ellerini kaldırıp tuhaf tuhaf gülümseyerek. Goodkin ona, sanki onunla tokalaşmak dünyada isteyeceği en son şeymiş gibi baktı.

“Amma olay yarattınız,” dedi ve Charlie’nin Camel olduğunu tahmin ettiği bir sigara paketi çıkardı. Goodkin sigaralardan birini tamamen ağzına sokup çiğnemeye başlarken Charlie onu izliyordu. “Bırakmaya çalışıyorum,” dedi Goodkin. “Vera artık bunu yapma vaktimin geldiğini söyledi. Bu sigara sakızları da Nicorette’ten çok daha ucuz ve bana sorarsan en az onlar kadar etkili. Sigara içer misiniz, Bay Giles?”

“Hayır,” dedi Charlie. “İçmem.”

“Eh, en azından hayatınızda yolunda giden bir şey var. Ee, nedir bu kaosun sebebi? Neden bana bir defa da kendiniz anlatmıyorsunuz?”

“Ben buraya size bir şey söylemeye değil göstermeye geldim,” dedi Charlie.

“Peki bu ‘göster ama söyleme’ oyunu için neden burada olmak istediniz?”

“Bu kişisel bir şey. O günü yeniden yaşamam gerekiyor. Karşılığında da size cesedi veriyorum.”

“O günü neden yeniden yaşamak istiyorsunuz?”

“Hiçbir şey hatırlamıyorum çünkü, yalnızca bir ceset gördüm. Bu yüzden de buraya dönüp bununla yüzleşmek istedim. Cesedi görürsem, belki de bastırdığım bazı anılar ortaya çıkar diye düşündüm,” dedi Charlie.

Goodkin’in şüpheyle baktığını görünce, Randal kendini araya girmek zorunda hissetti. “Son zamanlarda Charlie’nin başında

birçok dert var. Bu, son birkaç haftadır olan ve ne açıklayabildiği ne de hatırlayabildiği çok sayıda şeyden yalnızca biri.”

Goodkin, umursamasa da anlayabildiğini gösteren bir ifadeyle başını salladı. “Peki bu...” Arkasına uzanıp ön koltukta duran metal dosyayı aldı ve bir isim arayarak sayfaları karıştırdı. “Bay Rudy Gomes’i siz mi öldürdünüz?”

Charlie Goodkin’in yüzüne baktı ama hiçbir şey söylemedi.

“Öyleyse,” dedi Goodkin Randal’a, “bu gerçekten tuhaf bir durum. Kayıp olduğu belirtilen kimse de yok. Ha bu arada, yıllardır sana borçlandığım tüm iyilikleri ödedim say.”

“Anlaşıldı,” dedi Randal.

“Gevezemiz pek de sohbet etme havasında olmadığına göre,” dedi Goodkin, “neden içeri girip bakmıyoruz? Gidelim mi?” Goodkin Gomes’in evine doğru hareketlenince, üçü yan yana yürümeye başladılar. Rüzgar Goodkin ve Egan’ın paltolarını birer pelerin gibi açıyor, sarı sokak lambalarının ışıkları, gölgelerini yürümekte olan üç süper kahraman gibi gösteriyordu. Onlar yaklaşıncı, etrafta dolanmakta olan polis memurları kenara çekildi. Charlie’yi gözetmesi gereken iki Arlington polisiyse birkaç adım arkalarından geliyordu.

Charlie, daha önce bu sokağa yalnızca bir kez gece vakti gelmişti ve bu, bir an önce unutmak istediği bir deneyimdi. Gomes’in tekmelediği BMW camının çıkardığı ses, kulaklarından hâlâ gitmiyordu.

Eve yaklaşıncı Goodkin Charlie’ye döndü. “Pekala Gizemli Bey,” dedi dalga geçerek. “Sen konuşsan ben de kaydetsem ya?” Elinde küçük, Panasonic marka bir ses kayıt cihazı vardı, Charlie’nin de iş toplantılarında sıkça kullandığı türden.

Charlie, kayıt altına alınacağı fikrine hazırlıksızdı. İçten içe, ücretini hak eden hiçbir avukatın buna izin vermeyeceğini biliyordu ama şimdi, sağduyulu olmanın sırası değildi. Charlie, başını sallayarak endişelerini def etti.

Bana her ne yapacak olurlarsa olsunlar, buna bir ses kaydını dinleyerek karar vermeyeceklerdir, diye düşündü.

Yapması gereken tek şey, o günkü adımlarını tekrarlamaktı. Belki suçu işlediğine dair bir şeyler hatırlar, en azından bu, hissettiği suçluluk duygusunun haklı olduğunu gösterir ve kabusunun sebebini ortaya çıkarırdı. Artık bu şüpheyle yaşamamanın gerçeğe yüzleşmekten çok daha kötü olduğunu düşünüyordu.

“Ağabeyim Joe bana bir not gösterdikten sonra bu eve tekrar geldim,” diye başladı Charlie.

“Ne notu?” diye sordu Goodkin.

“Bana bir nottan bahsetmemiştin, Charlie,” dedi Randal da.

“Boşver şimdi,” dedi Charlie. “Notta, ‘Biri gitti, kaldı üç’ yazıyordu. Benim el yazımla.”

“Bu ne anlama geliyor?”

“O anda, Rudy Gomes’in öldüğü ve daha önce ağabeyimin evinde bulduğum ölüm listesinde bulunan diğer kişilerin de yakında öleceği anlamına geldiğini düşündüm,” diye açıkladı.

“Ölüm listesi mi?” diye sordu Randal.

Charlie başıyla onayladı. “Belli ki ben bir liste yazmış ve adını da ‘Öldürülecekler Listem’ koymuşum. Üzerinde de beni SoluCent’ten kovan kişilerin isimleri var. Rudy, onlardan biri. Patronum Simon Mackenzie ve CEO Leon Yardley de diğerleri.”

“Belli ki ne demek?” dedi Randal. “Böyle bir şey yazdığını hatırlamıyor musun?”

“Bu sıralar hatırlayamadığım çok şey var Randal.”

“Ama dört isim olduğunu söylemiştin,” dedi Goodkin. “Dördüncü kim?”

Charlie omuz silkti. “Bilmiyorum. Notta onun bir sürpriz olacağı yazıyordu.”

Evin girişinde durdular, Goodkin yalan söyleyip söylemediğini anlamak için Charlie’ye bakıyordu.

“Ama listeyi yazan sensin,” dedi Goodkin. “O yüzden sen söyle, kim bu sürpriz kurban?”

“Bilmiyorum,” diye yanıtladı Charlie. “Dediğim gibi, listeyi yazdığımı bile hatırlamıyorum.”

“Liste nerede?” diye sordu Goodkin.

Charlie durdu ve evin giriş kapısına baktı. Tek istediği içeri girmek ve bu maskaralığı bir an önce sonlandırmaktı. Eğer tüm verilerin işaret ettiği üzere bir canavarsa, listenin nerede olduğu şöyle dursun, yazarı bile son derece önemsiz bir faktör olurdu.

“Listenin artık nerede olduğunu bilmiyorum,” dedi. Sesinin kayda alınmasından çekinmiyordu. “Ama bu da önemli değil zaten, değil mi? Onu ben yazdım. Benim kalemimden çıktı ve şimdi Rudy bir ölü. Geriye ne kaldı ki?”

“Delil,” dedi Randal kendi kendine konuşur gibi.

“Peki o halde,” dedi Goodkin. “Gidip şu cesede bir bakalım.”

Arkasında duran bir memura başını salladı ve adam kapıya doğru ilerledi. Charlie’nin daha önce hiç görmediği aletler kullanan giriş uzmanı, kapıyı saniyeler içinde açtı. Olay yerini korumak için bir çift eldiven giyen Goodkin kapıyı açtı.

“Hiçbir şeye dokunma tamam mı? Şimdi anlat bakalım.”

“Buraya sabah geldim.”

“Saat?”

“On birde. Yani o civarlar. Kapı açıktı.”

“Şimdi nasıl kilitli peki?”

Bu soru karşısında Charlie duraksadı. “Ben... Ben bilmiyorum.”

Koridora girdiler. Goodkin bir ışığı açana kadar içerisi zifiri karanlıktı.

“Sonra?”

“Önce oturma odasına baktım,” dedi Charlie. O gün yaptığı şeyler hızla zihninden geçiyordu.

“Herhangi bir boğuşma izi var mıydı? Tuhaf bir şey gördün mü?”

“Hayır. Hiçbir şey.”

“Peki ya sonra?”

“Sonra koridordan yatak odasına doğru ilerledim. Evin düzeni benim için son derece tanıdıktı, çünkü Waltham’daki birçok ev böyledir. Eski, iki katlı evler. Benim büyüdüğüm ev gibi.”

“Ve?”

“Ve banyonun kapısında durdum. İçeriden su sesi geliyordu, ben de kapıyı açıp baktım.”

Charlie dar koridorun sonundaki yatak odasına gelmeden, yolun yarısındaki banyo kapısının önünde dururken Randal ve Goodkin de birkaç adım arkasında yürüyordu.

“Ondan sonra?” diye sordu Goodkin, kayıt cihazını Charlie’ye yakın tutarken.

“Banyonun kapısını açtım ve koridora buhar yayıldı,” dedi Charlie. Her detayı daha iyi düşünebilmek için gözlerini elleriyle kapatmıştı. “İçeri girdim, buharın dağılması biraz uzun sürdü. Musluk hâlâ açıktı. Duş perdesini açtım ve cesedi gördüm.”

Goodkin banyonun kapısını açıp içeri girdi. İçerisi karanlık olduğu için bir süre ışığın düşmesini aradı.

Banyoya adım attığı an Charlie’nin ilk fark ettiği şey, içeride neyin olmadığıydı. İçeride ne nem ne de çürüme kokusu vardı. Buradan ayrılırken musluğu kapatmamıştı, bu yüzden de suyun hâlâ akıyor olması gerekiyordu, tıpkı bıraktığı gibi.

Duş perdesi küvetin etrafını çevreliyor ama Charlie, perdeyi tekrar kapattığını hatırlamıyordu. Belki de yapmıştı. Yaptığı şeylerden emin olamamak, biraz fazla sorun yaratmaya başlıyordu.

“Ben ölü birinin kokusunu almıyorum,” dedi Goodkin alaycı alaycı. Ellerini fayanslarda gezdirdikten sonra yakından bakabilmek için yüzüne doğru getirdi. “Siz çıkarken suyun hâlâ açık olduğunu söylemişsiniz?”

“Öyleydi.”

“Bu duvarlar cpey kuru, Bay Giles. Bunu açıklayabilir misiniz?”

“Hayır, açıklayamam.” Charlie duş perdesine baktı. İçindeki korku giderek büyüyordu.

Goodkin’in küvete doğru gidişini ve perdeyi açışını izledi. Gördükleri şey, herkesin ağzını açık bırakmıştı. Goodkin uzunca bir süre küvete baktı ve Charlie’ye dönmeden önce kirli sakalını ovuşturmaya başladı.

“Bunu açıklayabilir misiniz?”

Charlie küvete baktı. Ağzı kupkuru, alnı terli, kalbi ise aceleliydi.

“Charlie, neler oluyor?” diye sordu Randal dişlerinin arasından.

“Ben... Ben bilmiyorum.”

Goodkin dizlerinin üzerine çöküp başını küvete soktu. Charlie, derin bir nefes aldığını duyabiliyordu.

“Yani adam temiz çalışmış, hakkını verelim.”

“Bu çok saçma,” dedi Charlie. “Rudy buradaydı.”

“Benim gördüğüm kadarıyla bu bir küvet. Ceset nerede?”

“Bilmiyorum,” dedi Charlie. Sesi o kadar kısıktı ki, kendi kendine konuştuğunu zannedebilirdiniz. “Buradaydı, boğazı kesilmişti. Kendi gözlerimle gördüm.”

Üçü de, sonsuz kadar uzun bir süre küvete baktılar.

“Ceset falan yok Charlie, işlenen bir suç da yok. Sanırım bir deliden de ancak böylesi beklenebilirdi, Marshall!” diye kükredi.

Genç bir memur, koridordan koşarak geldi ve emir almaya hazır bir şekilde hazır olda durdu.

“Ev sahibine ulaşmaya çalış ve elimizde arama izni olmadan evine neler yaptığımızı anlat.”

“Ne diyeyim peki?” diye sordu Marshall Winters.

“Bilmiyorum. Bir akıl hastasının kiracısıyla ilgili hayaller gördüğünü söyle. Ne bileyim işte, bul bir şeyler.” Randal’a döndü. “Randal, bu olayı unutabilmek için elimden geleni yapacağım ama kolay olmayacak.”

Charlie, boş küvetten gözlerini alamıyordu. Bir kan lekesi bile yoktu. Goodkin siyah ışık bile istemişti ama Charlie, bunun gereksiz olduğunu biliyordu. Dünyadaki en hassas ışık bile, Rudy Gomes’in öldüğüne dair bir kanıt sunamayacaktı. Küvet boştu ve ne burada ne de evin başka bir yerinde ceset falan yoktu.

Dedektifler banyodaki aramalarını bitirirken Charlie’nin dizleri, olayların ağırlığı altında ezildi, başı döndü ve gözleri karardı. Banyo zeminindeki soğuk karoların üzerine düşerken, bayılmadan önceki son anında, ancak delilik olarak adlandırabileceği yabancı ve gizemli bir gücün, kendisini kontrol altına aldığını hissetti.

36

Charlie, ortak alanın hemen dışındaki eski püskü, üzeri kahve lekesi olmuş ahşap sandalyede oturup bekledi. Artık pazar sabahıydı ve kısa bir süre sonra Walderman'dan çıkması yasal olarak serbest olacak, o da hayatına devam edebilecekti. Çok değil, sadece otuz altı saat önce Gomes'in evinden, adamın cesedini göremeden çıkmıştı ve artık aklında, oradan ayrılmaya gerçekten hazır olup olmadığı sorusu vardı.

Girişin hemen karşısında bulunan sandalyesi, ona ön kapıyı net olarak görme imkanı tanıyordu. Hiçbir yerde saat bulunmasına küfür etti ve hemşireye son defa saatin kaç olduğunu soralı en fazla on dakika olduğuna kanaat getirdi.

Charlie, Randal'ın nerede kaldığını merak etmeye başlamıştı.

Geçen her saniye, endişesini daha da arttırıyordu. Oturduğu yerde, aklını arkadaşının gecikmesinden uzaklaştıracak tek şey, dama ve tavlada üst üste galibiyetler yaşayan, Walderman'ın oyun şampiyonu Maliek'i izlemektir. Maliek genç ve atletik yapılı bir adamdı ve sürekli sırtıyordu. Keşke gitarım yanımda olsaydı, diye düşündü Charlie. Böylece o da vakit öldürebilirdi.

Birkaç hasta onunla konuşmaya çalışmış, Charlie ise bu dostane yaklaşımlara sessizlikle karşılık vermişti. Rudy Gomes'in

nerede olduğuna dair bilgi getirecek olan Randal hariç, hiçbir şeyle ilgilenmiyordu. Randal, onun hatırına, FBI sayesinde sahip olduğu ne kadar kaynak varsa kullanarak Gomes olayını biraz daha kurcalayacağına söz vermişti. Şimdi Charlie'nin tek umudu, Randal'ın onun hikayesinin doğruluğunu kanıtlayabilecek bir şeylerle gelmesiydi. Diğer ihtimal, ki bu son derece korkutucuydu, Şef Sandy Goodkin'in haklı olduğu ve yazılım girişimcisi, multimilyoner iş adamı Charlie Giles'in gerçek anlamda delirdiğiydi.

Giriş kapısının zili çalınca Charlie yerinden sıçradı. Zil sesinin şiddeti düşünülürse, aslında bu kapı açma sesine alışmış olması gerekirdi ama her seferinde irkiliyor, bu ses sayesinde içinde bulunduğu durumu bir kez daha hatırlıyordu.

Charlie'nin umutları, Randal'ın kapıdan girmesiyle birlikte söndü. Adamın yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu. Göstermelik bir sarılma ya da tokalaşmaya bile gerek duymayan Randal'ın başını belli belirsiz sallaması, Charlie'nin yüzüne bir yumruk gibi inmişti.

“Nerede konuşabiliriz?” diye sordu.

Bu iş daha da kötüleşebilir mi? diye düşündü Charlie.

“Beni izle,” dedi.

Randal'ı hemşirelere ait olan masanın yanından geçirerek birkaç gün önce ilk grup terapisini gerçekleştirdiği büyük toplantı odasına götürdü. Sandalyeler bir sonraki seans için yarım daire şeklinde dizilmişti ama bu çok da uzun sürmez, öğle yemeğinden sonra en fazla bir ya da iki saatlik bir şey olurdu. Randal sandalyelerden birine oturup ellerini de kucağına koydu. Charlie ise oturamayacak kadar gergin olduğundan odada dolanmaya başladı.

“Rudy Gomes, üç gün önce SoluCent'ten istifa etmiş,” diye başladı Randal.

“İstifa mı etmiş? Nasıl yani?”

“Bırakmış işte. İstifa mektubunu da e-posta ile göndermiş, sözde senin onu ölü olarak gördüğün gün.”

“Bana patronluk taslama Randal, şimdi hiç sırası değil. Orada ne gördüğümü biliyorum ben, söylediğin şey çok saçma.”

“Bence de. Özellikle de attığı e-posta, senin onu küvette buluşundan saatler sonra gönderilmişken.”

“Ama Rudy’yi tanırım. İş ahlakını ve sahip olduğu mesleğin ona ne ifade ettiğini bilirim. Böyle bir şey yapmaz. Hele de e-postayla. Bu hiç onun tarzı değil.”

“Ama bilgisayar uzmanlarımız seninle aynı fikirde değil. E-postayı takip ettik, Rudy’nin evdeki bilgisayarından gönderilmiş senin bilişimdeki adamın da bize yardım etti.”

“Lawrence mı?”

“Evet,” dedi Randal. “Lawrence sanırım.”

Charlie, Lawrence’tan Red Sox biletleri karşılığında şirkette kayıp bir yaka kartı olup olmadığını araştırmasını istediği günü hatırladı. Bir an buldukları bu şeyin ne işe yarayacağını düşündü. Belki onu serbest bırakmalarına yeter, belki de Randal’ın yüz ifadesinin de söylediği gibi, hiçbir işe yaramazdı.

“O olduğundan nasıl emin olabiliyorsunuz?”

“IP adresini takip ettik ve Verizon’la doğruladık. E-posta, Rudy’nin dairesinden gelmiş, statik bir internet adresi var bu yüzden de bundan eminiz.”

“İyi de bu hiçbir şey kanıtlamaz ki,” dedi Charlie. “Bunu herhangi biri yapmış olabilir.”

“Doğru ama herhangi biri Bahamalar’a bilet alamaz ya da Club Med’de kalıp *mojito* ve iç çamaşırı almak için kredi kartını kullanamaz.”

“Ne diyorsun sen?”

“Diyorum ki Rudy Gomes hayatta, iyi ve Club Med’de tatil yapıyor.”

“Peki bunları yapan kişinin o olduğu ne malum?”

“Elimizde biletleri onun aldığını ve uçuş görevlilerinin de kimlik kontrolü yaptığını gösteren havaalanı kayıtları var. Kredi kartını su, gazete, havaalanındaki Thank God It’s Friday’den alınan bir çizburger gibi sıradan şeyler için kullandığını gösteren belgeler var ve hepsi, Logan Havaalanı’ndan Bimini’ye gittiğini gösteriyor.” Randal, yenilgiye uğramış gibi gözlerini yere indirdi ve yumuşak bir ses tonuyla ekledi. “Artık bunu kabul etmen gerekiyor, Charlie.”

“Neyi? Ben ne gördüğümü biliyorum, Randal,” dedi Charlie. “Yani biri onun evine girip cüzdanını çalmış ve onu öldürmüş olabilir!”

“Beni buna mecbur etme, Charlie.”

“Neye?”

Randal, ceketinin cebine uzandı ve ufak bir kayıt cihazı çıkardı, bir gece önce Goodkin’in kullandığına benzer bir şey.

“O ne için?”

“Gomes’in kalmaya başladığı Club Med Resort’u aradım. Bunu yaptım, çünkü sana bunca kanıt sunmuş olmama rağmen bana inanmayacağını biliyordum. Rudy Gomes’i ne kadar iyi tanıyorsun?”

“Oldukça. Neden?”

“Sesini duysan tanır mısın?”

“Sanırım,” dedi Charlie.

Randal, cihazın üzerindeki OYNAT tuşuna bastı ve kayıt cihazından, hafif bir tıslamayla gelen sesi duyulmaya başladı.

“Ben FBI Boston saha ofisinden özel ajan Randal Egan. Kiminle görüşüyorum?”

“Neyle ilgili?”

Charlie tepeden tırnağa ürperdi. Ses, oldukça açıktı.

“Arlington Massachusetts’te bir kayıp olayını araştırıyorum. Bay Rudy Gomes’i tanıyor musunuz?”

Kayıttaki ses, bir kahahayla bozuldu.

“Tanıyor muyum? Evet, tanıyorum,” dedi ses.

Charlie artık oturmuş, ellerini yüzüne kapatmış ve titreyen vücuduyla hıçkırıklara boğulmamak için nefeslerini düzenlemeye çalışırken keyifsiz bir şekilde kasedi dinlemeye devam ediyordu.

“Beyefendi, Bay Gomes’i nereden tanıdığınızı ve son zamanlarda onu görüp görmediğinizi sorabilir miyim?”

“Sorun değil, Ajan Egan,” dedi ses. “Bir aynaya bakıp onu görebilirim. Hatta şu anda bir aynaya bakıyorum ve görüyorum.”

“Nasıl oluyor o?” dedi Randal’ın kayıttaki sesi.

“Oldukça basit. Rudy Gomes benim ve emin olun, yanılmıyorum. Buralardaki ateşli, yarı çıplak piliçlere bakılırsa, gerçekten de yanılmıyorum.”

37

Charlie ile Rachel, o kattaki üç özel terapi odasının birine geçip oturmuş, perdeleri de kapatmışlardı. Akşam olmak üzereydi ve odanın dar köşelerini aydınlatan tek şey, aradan sızan ince ışık huzmeleri idi. Charlie, kendisine söylendiği üzere gözlerini kapatmıştı. Rachel, kısık ve sakin bir ses tonuyla konuşuyor, rahatlama egzersizleri yaptırıyordu.

“Ellerini hissetmeni istiyorum, Charlie. İkisini sıkıca birleştir ve kaslarını sık, bırakma, öyle dur... Dur... Şimdi bırakabilirsin.” Aynı şeyi ayak parmakları, bilekleri, baldırları, uylukları, kalçaları ve gövdesi için de yaptırmıştı ve şimdi kollarıyla ellerini çalıştırıyordu. “Ellerini rahatlatabiliyor musun?” diye sordu Rachel. Belli belirsiz bir fısıltı halinde çıkan sesi, son derece rahatlatıcıydı. Tam da Rachel’in vaat ettiği gibi, Charlie tüm gerginliğini üzerinden atıyordu.

“Evet.” İşlem devam ederken bu kadarcık bir cevap verebilmesi bile mucizeydi.

“Güzel. Şimdi de boynuna ve omuzlarına geçelim.”

Rachel Charlie’ye, tümü onu rahatlatmaya ve zihnini önerilere açık hale getirmeye yönelik bir ön hipnoz rutininin parçası olan sözlü komutlar vermeye devam etti. Rahatlama seansının on

beş dakikasını geride bıraktıktan sonra Charlie, zihninin özgürce dolaşmaya, düşüncelerinin yavaş yavaş huzurlu yerlere doğru kaymaya başladığını hissetti. Bu, son zamanlarda oldukça zor bulunur bir nimetti.

“Bir kapının önünde durduğunu hayal etmeni istiyorum,” dedi Rachel. “Kapı oldukça büyük ve kırmızı, Charlie. Görebiliyor musun?”

“Evet.”

“Güzel. Şimdi gidip o kapıyı açmaya çalışmanı istiyorum, kolayca açılması gerekiyor. Kapıyı açabilir misin, Charlie?”

Charlie söylenen şeyi zihninde gerçekleştirdi. Büyük, kırmızı bir kapı hayal edip çelik bir kol ekleyen Charlie, kolu tutup çekti ve kapı, Rachel’in söylediği gibi kolayca açıldı.

“Tam önünde bir merdiven var. İçerisi karanlık ama etrafta, basamakları görmene yetecek kadar ışık veren mumlar var. Merdivenleri çıkmaya başlamanı istiyorum. Her adımda biraz daha rahatlayacaksın, sen yukarı çıktıkça tüm endişelerin ve çekincelerin kaybolmaya başlayacak.”

Attığı her adımda rahatladığını hissediyordu Charlie. Bu hipnoz fikri onun değil Joe’nundu, Harvard’daki yenilikçi nöropsikoloji programında bu tekniği öğrenmiş olan Rachel da bu iş için gönüllü olmuştu. Joe bunu defalarca kez denemiş ve etkilerini oldukça beğenmişti. Randal’ın Gomes’in iyi olduğuna dair edindiği bulgulardan sonra, Charlie daha önce ilgilenmediği tüm önerilere açık olmaya başlamıştı.

Rachel bunun, hayal görmesine sebep olan tehlikeli düşünceleri varsa, onları ortaya çıkaracağını söylemiş, bunu bir şişe şarabın mantarını çıkarmaya benzetmişti. Özfarkındalığın tadına varabilmek için, önce önünüzdeki tüm engelleri kaldırmalıydınız. Gomes’in cesedini görmek ve Randal’ın kaydettiği sesini dinlemek arasındaki çelişki Charlie’yi öyle zor bir duru-

ma sokmuştu ki, biri iyi geleceğini söylese yosun banyosu bile yapabiliirdi.

Rachel, onu sonsuz bir merdivene tırmandırıyor gibiydi. Ta ki Rachel'ın sesi, rahatlamış bilincine derinlerden gelmeye başlayana dek yukarı çıktı. Merdivenlerin karanlığından kurtulmuş, son derece uzun bir kulenin tepesindeki bir platformun üzerine çıkmıştı. Rachel, iki eline de kapıyla aynı kırmızı renkte balonlar bağlandığını söyledi. Onlar yükseldikçe Charlie'nin elleri de havaya kalkıyordu. Charlie, gözleri kapalı halde, balonların yavaşça ellerini yukarı çektiğini hayal etti. Derin hipnozun erken evrelerinden birinde olan Charlie, ellerinin zihnindeki sahneyi gerçekten canlandırıldığının ve yavaş yavaş yükselerek başının hizasına geldiğinin farkında değildi.

Balonlar Charlie'yi Boston gökyüzüne doğru çekmeye devam etti. Beacon Tepesi'ndeki evinin üzerinden geçip Charles Nehri'ne kadar eşlik etti ve banliyölerin üzerinde gezindi.

“Şimdi neredesin, Charlie?”

“Ben... Boston'ın dışında bir yerlerdeyim. Annemin evini görebiliyorum.”

“Güzel. Şimdi beni pür dikkat dinlemeni istiyorum, Charlie. Balonların seni başka yere götürmesini istiyorum, bunu yapabilir misin?”

“Evet, sanırım,” dedi Charlie, sesi oldukça tekdüze ve trans halinde gibiydi. “Nereye?”

“Gitmek istemediğin bir yere gitmeni istiyorum. Balonlar seni istediğin her yere götürebilirler ama bunun, gitmek istemediğin bir yer olması gerekiyor.”

“Peki ama orası neresi?” Sesi giderek güçsüzleşiyor, uykuya dalmak üzere olan bir insanın miskinliğini çağırıştırıyordu.

“Artık zihnin açık Charlie, bırak böyle kalsın. Özgür olmanın, düşüncelerinin korkuyla tutsak edilmemesinin tadını çıkar.”

“Evet ama nereye gideceğim?”

“Balonlara, seni kendini pek iyi hissetmediğin bir yere götürmelerini söyle. Başka bir yere. Bunu yapabilir misin?”

O anda bir rüzgar balonları hakimiyeti altına aldı ve Charlie, öne doğru çekildiğini hissetti. Rachel, gerçekten de uzanıp düşmesin diye onu tutmak zorunda kalmıştı. Charlie ışınlanmış gibi, kendini bir anda Rudy Gomes’in evinin üzerinde süzülürken buldu.

“Neredesin Charlie?”

“Rudy’nin evindeyim.”

“Güzel. Kendini nasıl hissediyorsun?”

Charlie, hızla zemine yaklaştığını hissedebiliyordu. “Düşüyorum,” dedi yine fısıltıyla.

“Önemli değil, Charlie. Güven bana, iyi olacaksın. Korkma. Şimdi oradan ayrılmanı istiyorum, kapıyı ve merdivenleri hatırla, seni yukarı çıkarmışlardı. Şimdi Rudy Gomes’i ve evini unutmanı istiyorum, onlar artık yoklar.”

“Evet, ev yok oldu. Şimdi orada sadece bir delik var.”

“Çok iyi. Tekrar yükselmeye başladın mı?”

“Evet. Evet yükseliyorum.”

“Harika. Bu çok iyi, Charlie. Mükemmel gidiyorsun. Şimdi aynı şeyi bir kez daha yapmanı istiyorum. Başka bir yere gitmeni. Hâlâ aynı kurallar geçerli. Gideceğin yerin hoşlanmadığın bir yer olması lazım, herhangi bir yer olabilir.”

Yaşayan bir hayalle gerçeklik arasındaki çizgi, nerede olduğu görülemeyecek kadar bulanıklaşmıştı. Fonda Rachel’in rehberlik eden sesiyle doğudan gelen bir rüzgar dalgası Charlie’yi ılık hızıyla Pasifik Okyanusu’nun kıyısına doğru sürükledi.

“Nerede olduğunu biliyor musun, Charlie?” diye sordu Rachel.

Charlie’nin sesi güçlkle duyuluyordu. “Evet.”

“Burada kendini nasıl hissediyorsun?”

“Artık burayı sevmiyorum.”

“Ama bir zamanlar seviyordun?”

“Evet.”

“SoluCent’e mi bakıyorsun, Charlie? Daha önce çalıştığın yere.”

“Hayır.”

Charlie, derin bir hipnozda olduğu için Rachel’in yüz ifadesinin değiştiğini ve hem endişelendiğini hem de meraklandığını göremedi.

“Ama burayı tanıdığını söylemiştin. Bana biraz tarif edebilir misin?”

“Gerek yok,” dedi Charlie.

“Neden, Charlie? Tarif edemediğin için mi?”

“Hayır. Zaten ne olduğunu bildiğin için.”

“Neymiş?”

“Yeniden San Francisco’dayım ve Golden Gate’in üzerinde uçuyorum. Burayı artık sevmiyorum.”

38

Joe Giles, seans hakkında konuşan Rachel ve Charlie'yi izlerken odada dönüp duruyordu. "Bu duyduğum en tuhaf şey. İnanamıyorum, uçuyor muydun?"

"Evet Joe," dedi Charlie. "Uçuyordum ama gerçekten değil elbette. Bu sadece farklı bir bilinç durumuydu."

"Hipnozun ne olduğunu biliyorum, geri zekalı. Aptal değilim herhalde. Tuhaf olan senin gerçekten hipnotize olmuş olman!"

"Nasıl yani? Bana bunu öneren sendin zaten."

"Evet ama bırak bir deneyim yaşamayı, buraya geleceğini bile düşünmemiştim."

"Deneyim falan değildi ahmak herif, bu sadece—"

"Farklı bir bilinç durumuydu biliyorum, biliyorum. Ama yine de, kardeşim hipnotize olmuş." Joe, görüntüyü zihninde canlandırıyormuş gibi şakaklarını ovuşturdu.

"Bitti mi çocuklar?" dedi Rachel.

"Ne?" dedi Joe savunmaya geçerek. "Senin de erkek kardeşlerin yok muydu?"

"Aslına bakarsan hayır ama bana zamanın harcanamayacak kadar kıymetli olduğunu öğreten çalışmaktan yorulan ebeveyn-

lerim vardı. Ve şu anda da bu temel kuralı yıkmaya çok yakın olduğumuzu düşünüyorum.”

Charlie ve Joe yerlerine oturup Rachel’a baktılar, o da karşılığında hafifçe gülümsemekle yetindi.

“Güzel,” dedi. “Şimdi bu durumu hallettiğimize göre esas konumuza dönebiliriz. Seanstan önce, durum değerlendirmesi yaparken Joe’nun da burada olması konusunda anlaşmıştık. Seni en iyi tanıyan kişi olduğu için hipnoz altındayken yaşadığın bazı deneyimlere açıklık getirebileceğini düşündük.”

Rachel, sözlerini onaylayan Joe’ya baktı. “Yardım edebilirsem ne mutlu.”

“Ama bu gerekli değil,” dedi Charlie. “Joe’nun burada kalması benim için hiç problem değil ama neden Golden Gate Köprüsü’nün üzerinde olduğumu söyleyebilirim.”

Rachel öne doğru uzandı. “Neden?”

“Onun yerine ben cevap verebilirim,” dedi Joe. “Charlie’nin bu kadar duygusal bir insan olduğunu hiç düşünmemiştim, yani bunu bunca yıldır unutamayacağını.”

“Neyi?”

“Yani yaşanan kötü bir şeyin, olayın üzerinden yıllar geçtikten sonra bir psikoz şeklinde ortaya çıkması mümkün mü?”

“Zihnimizde sorun yaratan bir şey varsa her şey mümkündür,” dedi Rachel. “Ama San Francisco’da ne oldu?”

Charlie ağzını bile açmadan Joe soruyu cevapladı. “Eddie Prescott intihar etti.”

“Peki Eddie Prescott kim?”

“Eddie benim... benim iş ortağımdı,” diye başladı Charlie. “MIT’de tanıştık. Aynı ekonomi dersini alıyor ve ekonomiden de aynı derecede nefret ediyorduk. Bu yüzden dersi ekip sohbet etmeye başladık. Sanırım onunla olan bu sohbetlerde, tüm yıl boyunca öğrendiklerimden fazlasını öğrenmişimdir. Çok akıllıydı,

üstün bir zekası vardı. Tam bir fikir adamı ve makine sihirbazıydı. Hepsinden öte, kendisi kadar dahi olan hiçbir insanın yapmadığı şeyi yapıp başladığı işi mutlaka bitirirdi. Tanıdığım hiç kimse onun kadar çalışkan değildi. Buna ben de dahil.”

“Sonra ne oldu?”

“Batı’da bir teknoloji yarışı vardı, biz de MIT’den mezun olduktan sonra, oraya taşındık ve bir şirket kurduk. Eddie’nin prototipleri sayesinde ilk çıkışımızı yaptık ve patentimizi aldık. Kendimizi tüketici elektronikleri piyasasında bulmayı beklemiyorduk ama yaptığımız işin ses getireceğinin farkındaydık.”

“İş, kimsenin tahmin edemediği kadar büyüdü,” dedi Joe araya girerek. “*Forbes* dergisine yaptığın röportajı hâlâ odamda saklıyorum, biliyor musun?”

Charlie, ağabeyinin ona olan hayranlığını böyle açıkça dile getirdiğini duyunca kızardı. O kadar mesafeli ve ulaşılmaz olmasına rağmen, ağabeyinin hiç kin tutmaması onu şaşırtıyordu.

“Eddie’nin intihar ettiğini söyledin, neden böyle bir şey yaptı?”

“Çünkü şirketten para çalıp kumar oynadığını fark ettim. Bu kadar basit,” dedi Charlie. “Sonra para için rakip bir firmaya şirket sırlarını sattı, ben de onu kovdum ve vadideki tüm büyük şirketlerin kara listesine alındı. Eddie’nin otuz beş kilometrelik bir çapta bulabileceği tek iş, alışveriş merkezinde çalışmaktı. Anlaşmasındaki maddeleri ihlal ettiği için kaybettiği hisselerden bahsetmiyorum bile.”

“Ama bu onun şirketi idi, nasıl oldu da onu kovabildin?”

“Eddie, yaptığımız şeylerin arkasındaki beyindi ama ben de akıllıydım. Avukatım onunkinden daha iyiydi ve anlaşmamız sayesinde, Eddie’nin yasal bir dayanağı yoktu.”

“Peki kovulduktan sonra ne oldu?” dedi Rachel.

Joe daha fazla sessiz kalamadı. “En iyi kısmı da bu. Ya da en kötü. Hangi tarafta olduğuna göre değişir.”

“Öyle mi? Neden?”

“Eddie’nin kovulmasından birkaç ay sonra SoluCent inanılmaz bir çıkış gerçekleştirdi.”

“Hissedarlar için bu, büyük bir kâr anlamına geliyordu ama artık hiçbir hissesi olmayan Eddie için, bu durum son derece anlamsızdı,” diye ekledi Charlie.

“Peki Eddie ne yaptı?”

“Beni tehdit etti. Defalarca. Silahla evime bile daldı.”

“Seni öldürmek için mi?” diye sordu Rachel.

Charlie başını salladı. “Muhtemelen. Ama sadece oturma odamın ortasında durup silahı bana doğrultmak ve titremekle yetindi. Sonra tam da ben kaçıp saklanacakken arkasını dönüp gitti. Cesedinin bulunmasından önce bu onu son görüşüm oldu.”

“Sanıyorum köprüden atladı,” dedi Rachel.

“Evet.”

“Cesedin ona ait olduğu doğrulandı mı?”

“Dış kayıtlarından, evet. Adli tıp doğruladı. Eddie’nin hiç akrabası yoktu, sanırım bu yüzden şirketi ailesi, beni de kardeşi olarak gördü.” Charlie, göz ucuyla Joe’ya bakıp da ağabeyinin üzüldüğünü görünce başını çevirdi. “Cesedi teşhis etmek için Adli Tabip’in ofisine gittim. Çürümüş ve tuz nedeniyle şişmiş olduğu için gerçekten de tanınmaz haldeydi.”

“Peki Eddie’nin ölümü için kendini suçladın mı?”

“Başlarda hayır,” dedi Charlie. “Ama giderek daha başarılı bir iş adamı haline gelip şirketin de büyüdüğünü görünce, o olmasaydı bu başarıların hiçbirini elde edemezdim diye düşünmeye başladım.”

“Peki tüm bunlardan sonra kendini nasıl hissettin?” diye sordu Rachel, ve Joe’ya baktı. Eğer Joe odadan ayrılacaksa, bunu şimdi yapması gerektiğini düşünüyor gibiydi.

“Önemli değil,” dedi Charlie. “Bunu duyabilir. Duymalı.”

Rachel başını sallayarak ona izin verdi. “Pekala, Charlie. Ama paylaşabileceğini düşündüğün ne varsa hepsini anlatmanı istiyorum.”

Charlie derin bir nefes aldı ve anlatmaya başladı. “Sanırım kendimi bir sahtekar gibi hissettim,” dedi. “Yani Eddie tam bir dahiydi. Teknoloji konusunda, tanıma şerefine eriştiğim en zeki insandı. Eddie’nin fikirlerini alıp hayata geçiriyordum ben. O olmasaydı, böyle bir işimiz de olmaz, InVision’ın baz aldığı teknoloji asla piyasaya çıkmazdı. Kim bilir ben de nerede olurdum.”

Joe onunla aynı fikirde değildi. “Ama şirketi ayakta tutan sendin Charlie. Eddie değil,” deyince Rachel ona, bu yaptığını onaylamıyormuş gibi bir bakış attı.

Joe ellerini havaya kaldırdı. “Ne? Ne? Doğru değil mi?”

“Teşekkür ederim Joe, beni çok mutlu ettin.”

“Joe, şu anda bir dinleyici rolüne bürünemeyeceksen dışarı çıkman gerekiyor. Charlie’nin hislerini rahatça paylaşabilmesi çok önemli.”

“Tamam tamam, patron sensin. Ben sadece Charlie’nin kendi değerini hafife aldığını düşünüyorum,” dedi.

“Charlie, böyle mi hissediyorsun?”

“Yani yeteneklerimin farkındayım ama sınırlarımı da biliyorum. Eddie olmasaydı bir yazılım şirketinde başkan yardımcılığı yapıyor olabilirdim ama milyon dolarlık birleşmeler yapabilirdim bilemiyorum. Sonuçta kendisi pek bir şey yapmamış olsa da, tüm bunlar Eddie sayesinde gerçekleşti.”

“Peki o zamandan beri, başarılı olduğun için kendini hiç suçlu hissettin mi?”

“Bu olayı düşünmemeye çalıştım, satışın yapılmasını istiyordum. Hem de her şeyden çok. Bu... Bu...” Charlie sustu.

“Bu ne, Charlie?” dedi Rachel.

Charlie dişlerini sıktı. Bunları dile getirmek, düşünmekten daha zordu. “Ben mükemmellikle uzaktan yakından alakası ol-

mayan bir ailede büyüdüm,” dedi. “Babam bizi daha küçücükken ve ona en çok ihtiyaç duyduğumuz zamanlarda terk etti. Birtakım sorunları vardı ve bunu kabul etmekten nefret ediyorum ama o zamanlar Joe’yu suçlamıştım. Hastalığı ve bunun annemle bana yaptıkları yüzünden.” Charlie, ağlayacağını düşündüğü ağabeyine baktı.

“Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun, Charlie?” dedi Joe. “Hastalığıma teşhis konulduğu günden beri bana kırgınsın. O zamandan beri senin bizimle arana mesafe koymaya çalışmanı, bizden... kendinden kaçmanı izliyorum ben. Ama sonunda eve döndün ve şimdi yine, def ettiğini sandığın kabuslarla yüzleşiyorsun. Zengin olmak geçmişi alt ettiğin anlamına gelmez, sadece paran olduğu anlamına gelir. Ama geldiğin yer hâlâ aynı Charlie, hep de öyle olacak.”

Charlie, ifadesiz kalmaya çalışsa da bu sözler canını acıtmıştı. “Başarının ve paranın kazandığım anlamına geleceğini sandım,” dedi. “Belki de Joe haklıdır, hiçbir şey geçmişi değiştiremez.”

“Bu doğru. Ama insanlar değişir, sen de değişebilirsin Charlie. Bana öyle geliyor ki, Eddie’nin ölümü seni, başlangıçta düşündüğünden daha çok etkilemiş.”

“Belki de,” dedi Charlie.

“İyi haber, artık kontrolü eline aldın. Hayatını değiştirmenin ve dümene geçmenin ilk adımı, zayıflıkların olduğunu kabul edip yardım istemektir.”

“Peki bunu nasıl yapacağım?”

“Yetmiş iki saattir buradasın. Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, artık seni burada tutamayız. Şu anda bu kapıdan çıkıp gidebilirsin Charlie ama gerisi tamamen sana bağlı.”

“Ne yapmam gerekiyor?”

“Tekrar söylüyorum, ben sana ne yapacağını söyleyemem ya da profesyonel tavsiyelerde bulunamam ama arkadaşın olarak,

terapiye devam etmen gerektiğini düşünüyorum. Bir uzmanla görüşmen gerektiğini. Bu suçluluk duygusunun üstüne gitmeli ve gördüğün bu hayallerin neden kaynaklandığına dair bir teşhis koyması ve sana doğru ilaçları verebilmesi için bir psikiyatrla görüşmelisin.”

“Ne yapacağını bilemez haldesin, Charlie, anlıyorum,” dedi Joe. “Ama bazen yardım istemek, bir insanın yapabileceği en cecurca, en güçlü şey olabilir. Bu senin hakkında bankadaki hesabından daha fazla fikir verir.”

“Peki hepsi bu mu? Şu kapıdan çıkıp hayatımı yeniden yoluna koymaya mı çalışacağım?” diye sordu Charlie.

Rachel başını salladı. “Evet. Yasalar, senin başkalarına karşı bir tehdit oluşturduğun kanaatine varmadığımız sürece, seni burada tutmak için bir sebebimizin olmadığını söylüyor ki doktorlarının da bu kanaatte olmadığını biliyorum. Ama seni seven insanlara güvenmen gerek, Charlie. Sana yardım edebilirler. Sadece bunu istemen ve olasılıklara karşı kendini hazırlaman gerekiyor.” Rachel saatine baktı. “Bir randevum var, Charlie, gitmem gerek. Lütfen beni arayıp ne karar verdiğini söyler misin? Seni gerçekten önemsiyorum ve tedaviye devam edeceğini umuyorum.”

Charlie ayağa kalkıp Rachel’ın elini sıktı. Cildi kendininkine kıyasla kadife kadar yumuşaktı. Bir kadına karşı böyle bir çekim hissetmeyeli ne kadar olmuştu? Aralarındaki engel, en az onu bekleyen uzun yol kadar moral bozucuydu. Yine de kadının nazik ve davetkar gözlerinde bir umut ışığı gördü. Bu iş bitince, Rachel gibi birini bulacaktı. Kolay olmayacağını biliyordu ama istediği buydu.

“Teşekkürler Rachel, her şey için teşekkür ederim.”

“Joe eşyalarını nereden alabileceğini biliyor. Resmi olarak taburcu edilebilmek için başhemşireyi ve görevli doktoru görmek

gerek. Lütfen kendine dikkat et Charlie, artık önemli olan tek şey bu.”

“Edeceğim,” dedi ve kolunu ağabeyinin omzuna attı.

“Gitmeye hazır mısın, kardeşim?” dedi Joe.

“Hiç bu kadar hazır olmamıştım.”

İki kardeş oradan ayrılamadan, günler önce Charlie’yi odasına sokmamaya çalışan Dr. Alan Shapiro terapi odasına daldı. Nefes nefeseydi ve endişeli görünüyordu.

“Rachel, biraz konuşabilir miyiz?”

“Bir hastamı görmeye gidiyordum, Alan, sonra konuşsak olmaz mı?”

“Hayır, onunla ilgili.” Charlie’yi gösteriyordu.

“Charlie’nin burada işi bitti, Alan, artık ayrılıyor.”

“Benim bir itirazım yoksa tabii.”

Rachel’in kaçıları çatıldı. “Alan, neden bahsediyorsun?”

“Temizlik görevlileri bunu Charlie’nin odasında bulmuş, el yazısı buraya kayıt olurken doldurduğu formdakiyle aynı. Kesinlikle ona ait.”

Shapiro Rachel’a katlanmış, sarı, çizgili bir kağıt uzattı ve Rachel dikkatlice açtığı kağıdı okudu. Charlie, gözleri kocaman açılan ve beti benzi atan kadına bakıyordu.

“Charlie, çok üzgünüm,” dedi Rachel. “Keşke bunu, sana buradan ayrılabilceğini söylemeden önce görseydim.”

“O not nedir?” diye bağırdı Charlie.

“Charlie, şu anda gitmene izin veremeyiz,” dedi Shapiro. “Bu not, açık bir tehdit içeriyor.”

“Ver onu bana!” diye haykırdı Charlie.

Rachel kağıdı cebine koydu. “Bunu yapamam, bu bir delil ve kaybolması riskini göze alamam. Alan, güvenliği çağırır mısın?”

“Zaten buradalar.”

Bir tanesi buraya yatırıldığı ilk günkü görüşmede de yanında olan iki adam içeri girdi.

“Charlie, bu not birlikte çalıştığın insanlara zarar vereceğini söylüyor,” diye açıkladı Rachel.

“Kime?” dedi Charlie. “Neden bahsediyorsunuz siz?”

Rachel kağıdı çıkartıp okudu. “Buradan çıkınca, yarım kalan işimi bitireceğim. Biri gitti, kaldı üç. Sırada Mac ve Yardley var. Sonuncusuysa hâlâ bir sürpriz. Cinayetlerin yeniden başlaması için sabırsızlanıyorum.”

Charlie Rachel’a baktı. “Bunu ben yazmadım... Ben yazmadım...”

“Üzgünüm, Charlie, ama gitmene izin veremeyiz. Bu kararı bozdurmak için bir duruşma talep edebilirsin, böyle bir hakkın var,” dedi Rachel. “Ama şu anda bu not, belirli kişilere karşı açık bir tehdit olduğunu gösteriyor, senin buradan gitmene izin vermek hem yasal olarak hem de etik olarak sorumsuzca davrandığımızı gösterir.”

“Onu ben yazmadım!” Joe’ya dönen Charlie’nin yüzü kıpkırmızıydı. “Söyle onlara! Söyle Joe.”

Joe bir adım geri çekildi. “Üzgünüm Charlie, ne diyeceğimi bilemiyorum. Ama doktor olan onlar, onlar her şeyin doğrusunu bilir.”

39

Charlie yatağında uzanmış tavana bakıyordu. İstemediği halde burada kalmasına sebep olan kararı bozdurmak için duruşma istediği kayda alınmış ve en son duyduğu kadarıyla da bu istek başka bir güne ertelenmişti. Işıklar kapanmadan önce Rachel onu kontrol etmek ve üzücü haberi paylaşmak için uğradı. Charlie, Walderman'ın yerleşkesinde bir yargıç odası olduğunu öğrenince şaşırmıştı, Rachel zaten oldukça yoğun olan hukuk sistemini rahatlatmak için büyük akıl hastalıkları hastanelerinde böyle kurumların bulunduğunu açıkladı.

Ne yazık ki Walderman'daki davalarla ilgilenen yargıç Phoenix'te bir konferanstaydı ve vekili de başka davalara bakmakla meşguldü. Charlie'nin duruşması da listeye konulmuştu fakat tahminen kırk sekiz saat kadar daha beklemesi gerekecekti. Bazı özel durumlarda başka bir yargıç bulunabiliyor fakat böyle çabalar daha zararsız hastalar için gösteriliyordu. Charlie ise doktorları tarafından yüksek riskli, şiddet potansiyeli olan bir hasta olarak etiketlenmişti ve bu değerlendirme kaderini belirliyor, yakın zamanda oradan ayrılmasını imkansız kılıyordu. Dış dünyayla tek bağı Joe'ydu. Monte'ye iyi bakacağına, onu Maxine'i "ziyaret etmekten" alıkoymak için elinden geleni ya-

pacağına, annesinin durumuyla ilgili sık sık bilgi vereceğine söz vermişti. Joc'nun desteğı, öfkesini ve stresini azaltmasına yardımcı oluyordu ama sadece bir nebze.

Charlie'nin narkoleptik oda arkadaşı önceki gün taburcu edilmiş ve Charlie, kısa bir süre için yalnızlığın tadını çıkarmıştı. Tam uykuya dalıyordu ki, Dr. Alan Shapiro, kapıyı bile çalmadan içeri dalıverdi. Belli ki bu genelgeçer nezaket kuralı, söz konusu hastalar olunca işlerliğini kaybediyordu.

Shapiro'nun yanında bir adam, daha doğrusu genç bir çocuk vardı. Uzun boylu, aşırı derecede zayıf, simsiyah boyalı saçları jöleyle havaya dikilip diken diken yapılmış bir çocuktan bu. Üzerinde kafatası resmi olan siyah, kolsuz bir tişörtü; parlak sarı bağcıkları olan eski püskü, siyah, deri botların içine sokulmuş soluk renkli ve yırtık bir kot pantolonu vardı. Ağaç dalları gibi vücudunun iki yanından sarkan kolları, yalnızca kaslar sayesinde bileklerine bağlanıyordu. Charlie'ye göre en fazla yirmi yaşında olmalıydı. Gözleri korkudan kocaman açılmış olan çocuğun yüz ifadesinin, bu odaya ilk geldiğı zaman kendi takındığı ifadeyle aynı olduğunu düşündü Charlie. Ne üzücü ki şimdi bu steril oda ona, Beacon Tepesi'ndeki evi kadar hatta belki daha bile tanıdık geliyordu.

Shapiro, o kadar yapmacık bir şekilde gülümsedi ki Charlie'nin içinden adamın o kendini beğenmiş suratını yumruklamak geldi. Hastaneden çıkmasına engel olan kişi de o olduğu için, doktora karşı pek bir sempati duyduğu söylenemezdi zaten. Charlie Shapiro'nun, kendisini alt edebildiğı ve kontrolü elinde tuttuğı için sapkınca bir mutluluk duyduğunu söyleyebilirdi.

“Maxim, bu Charlie. Charlie, yeni oda arkadaşınla tanışmanı istiyorum, bu Maxim.”

Charlie yataktan kalkıp Maxim'e doğru yürüdü. “Max adını mı kullanıyorsun?”

Maxim hiçbir şey söylemeden duvara bakmaya devam etti.

“Şu sıra pek fazla konuşmuyor. Belki de ikiniz biraz konuşup birbirinizi tanıyabilirsiniz, Charlie.”

“Belki de,” dedi Charlie. “Ve belki siz de artık çıkabilirsiniz.”

Shapiro, bu düşmanca tepkiye hazır gibiydi. Kapıya doğru geri geri yürüdü. “Charlie sana odayı gösterebilir. Yatarken giyebileceğin temiz kıyafetler var, çamaşırlar her gün yıkanır.”

Maxim gözlerini duvardan ayırıp Shapiro’ya baktı. Omuzları, Charlie’nin gözleri önünde havası alınan bir balonmuş gibi öne doğru kamburlaşmıştı.

“Peki öyleyse. Birbirinizle tanışın bakalım, iyi geceler. Herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa, bizler buralardayız.”

“Yeteri kadar yardımcı oldunuz zaten,” dedi Charlie.

Shapiro cevap vermeye tenezzül etmedi.

“Pekala,” dedi Charlie. “Sen neden buradasın?”

Maxim boş olan yatağa geçip oturdu ve kocaman, üzgün gözleriyle Charlie’ye bakıp hiçbir şey söylemedi. Bu çocuğa yardım etmek imkansız görünüyordu. Charlie onun, bir şekilde üzerindeki tişörtte bulunan kafatasına benzediğini düşündü, aralarında yalnızca ince bir deri farkı vardı. *Ben de Rachel’a bu kadar üzgün ve kaybolmuş gibi mi görünüyorum?* diye merak etti, düşüncesi bile korkunçtu.

“Pek konuşkan bir yapın olmadığını düşünüyorum,” dedi. “Neyse, benim için sorun yok. Ben de fazla konuşkan bir tip değilimdir. Sana gösterebileceğim pek fazla bir şey yok. Yatak, masa, banyo. Pijama istersen şuradaki çekmecedeyim var,” diyerek alttan üçüncü çekmeceyi gösterdi.

Maxim başını bile sallamadı. Ayaklarını da kaldırıp yatağa sırt üstü uzandı ve önüne bakmaya devam etti. O anda bu çocuk Charlie’ye, daha da kendine benzer göründü. Maxim’e, ışıkların söndürülmesiyle bir sorunu olup olmadığını sormanın gereği

yoktu. Çocuğun kafasının ne kadar karışık olduğu göz önünde bulundurulursa, bu değişikliği fark etmemiş olması bile mümkündü.

Oda zifiri karanlık olduğu halde uyuyamıyor olması şaşırtıcı değildi. Maxim'in de uyanık olduğundan hiç şüphesi yoktu. Kendi zihinlerinde kaybolmuş olan iki yabancının boş boş tavana bakıyor olması, Charlie'yi gülümsetti. Gözleri karanlığa alışmaya çalışırken Charlie de gözünün önünde uçuşan noktaları izliyordu. Can sıkıntısı ve uykusuzlukla baş edebilmek için bir oyun uydurmuştu. Tavandaki karoların köşelerini görebilmesi için ne kadar zaman geçtiğine ve kaç karo sayabildiğine bakıyordu. Hastaneye yatırıldığı ilk günden beri oynadığı bu oyun ilk gün, tahminen on dakika kadar sürmüş ve sekiz karo sayabilmişti. Pratik yapa yapa süreyi üç dakikaya indiren Charlie, odaklanarak sayıyı da yirmiye çıkarmıştı. Artık kaybeden tarafta olduğunu hissettiği bir savaşta bu, zihnine karşı kazandığı küçük bir zaferdi.

Tam on sekizinci karoyu saymıştı ki bir ses duydu.

"Charlie, beni dinle."

Hemen yatağında doğruldu. "Ne dedin?" dedi Maxim'e. Oda'nın karanlığı yüzünden çocuğun kımıldayıp kımıldamadığını bile göremiyordu. Belki de uykusunda konuşmuştu. Charlie yataktan kalkıp ışığı açtı, duyduğu seste onu rahatsız eden bir aşinalık vardı.

Maxim, ışığa alışmaya çalışırken gözlerini kırptı.

"Ne dedin?" diye sordu Charlie tekrar.

Maxim cevap vermeden başını iki yana salladı.

"Sanırım uykunda konuşuyordun," dedi Charlie.

Yatağına geri döndü ve bu kez tavanı izlerken ışıkları da açık bıraktı.

Neredeyse yatağa yattığı an, ses yeniden duyuldu. *"Charlie, beni sen öldürdün."*

Ses, bir kayıttan farksızdı. Maxim'e döndü ve "Benimle uğraşmayı kes," diye bağıırıp yatağından fırladı.

Maxim bu kez tepki verdi ve dizlerini göğsüne doğru çekip küçük bir top haline geldi.

Charlie, yeniden yatağına dönüp odanın diğer tarafına, Maxim'e bakmaya başladı. "Gözüm üzerinde. Gerekirse tüm gece seni izlerim."

"Beni sen öldürdün, Charlie," dedi ses yeniden.

Charlie dikkatle Maxim'i izliyordu, çocuğun çenesi kımıldamamıştı bile. Ağzı da tüm bu süre boyunca kapalıydı ama Charlie'nin duyduğu ses, konuşan kişi yanibaşında oturuyormuş kadar net ve yüksekti.

"Vantrilok falan mısın sen?"

Maxim Charlie'ye döndü. Zayıf ve çelimsiz vücudu, çökük gözleri, hem masum olduğunun hem de kafasının karıştığının göstergesiydi. "Ben sana bir şey söylemedim," dedi.

Bunlar, Charlie'nin onun ağzından duyduğu ilk sözcüklerdi. Çocuğun tiz ve güçsüz sesi, az önce duyduğu sese hiç benzermiyordu. *Hem vantrilok hem de taklit ustası olabilir mi?* diye düşündü. Bu pek muhtemel değildi.

"Zihninin sana oynadığı oyunların sırrını bilmek istiyor musun?"

Charlie'nin kalp atışları hızlandı. Bu ses. Artık onu tanıyordu, nasıl unutulabilirdi ki?

"Her şeyi açıklamak mümkün ama buradan çıkman gerek. Charlie. Hemen çık buradan ve her şey açıklığa kavuşsun."

"Kes şunu! Kes şunu! Sen ölüsün!" diye bağırdı tavana doğru.

"Evet," dedi ses. "Ben ölüyüm."

"Bana cevap verdi," dedi Charlie kendi kendine. "Bu gaipten duyduğum bir şey değil."

"Ben ölüyüm, Charlie. Beni sen öldürdün ve hayatını geri almak için tek umudun bana güvenmek. Buradan çıkmalısın."

Charlie sesi susturmak için nafîle bir çabayla başını iki yana salladı. “Sen gerçek değilsin,” diye mırıldandı. “Neyin gerçek olduğunu biliyorum, sen gerçek olamazsın.”

“Her şey açıklanabilir. Bana inanman gerek,” diye tısladı Eddie Prescott’ın sesi. *“Buradan hemen çık, ben de sana yardım edeyim.”*

“Çıkamam!” diye bağırdı Charlie. “Beni buraya kapattılar.”

“Her şeyi açıklamana yardım edebilirim; Rudy Gomes’i, ölüm listesini, Anne Pedersen’i. Her şeyin bir cevabı var ve hiçbir şey görüldüğü gibi değil. Yarın buradan çık ve güven bana, ben sana yol göstereceğim.”

“Kiminle konuşuyorsun sen, dostum?” dedi Maxim. “Beni korkutmaya başladın.”

“Bunu duymuyor musun? O sesi duymadığını söyle bana,” dedi Charlie.

Maxim yatağından kalkıp odanın kapısını açtı ve loş bir ışıkla aydınlatılmış olan koridora doğru ilerledi. “Hey,” diye bağırdı. “Çıkarın beni buradan! Bu adam manyak!”

“Ama sen ölüsün,” diye hıçkırdı Charlie ellerinin arasından. “Sen ölüsün Eddie, konuşamazsın.”

“Evet,” diye cınladı Eddie’nin sesi zihninde. *“Ben ölüyüm ve kurtulmak için tek umudun da benim.”*

Dr. Shapiro, iki heybetli hademeye beraber odaya daldı. Shapiro ve yaverlerinin arkasına saklanarak kendini korumaya alan Maxim, onların ardından odaya girmedi. Charlie, cenin pozisyonuna kıvrılmış yatağında yatıyordu.

“Charlie. Charlie!” dedi Dr. Shapiro. “Ben Dr. Alan Shapiro. Beni duyabiliyor musun?”

Charlie Shapiro’nun sesini duyunca ayağa kalktı ve aklını kaçırmış gibi dolanmaya başladı. Shapiro onu tutup sakinleştirmeye çalışıyordu. Hademeler Charlie’yi omuzlarından yakaladı ve tüm güçlerini kullanarak ancak oturtabildi.

O yerine oturduğu anda Shapiro, pijamasının ince kumaşı üzerinden uyluğuna bir iğne sapladı. Charlie, belli belirsiz bir kaçma çabasında bulundu.

“Sakin olman gerekiyor, Charlie,” dedi Shapiro. “Kendini kontrol edebilmen çok önemli. Benim için bunu yapabilir misin, Charlie?”

Gözleri korku ve endişeyle kocaman açılan Charlie, Shapiro’ya baktı.

“*Kurtulmak istiyorsan buradan çıkmak zorundasın, Charlie,*” dedi Eddie. “*Seni öldürmeye çalışıyorlar.*”

“Bunu duydunuz mu? Duydunuz mu?” diye sordu Charlie yalvarır gibi.

“Hayır Charlie,” dedi doktor. “Seninle konuşan hiç kimse yok, şu anda duyuyor olman gereken tek ses benim sesim.”

“*Ah, yanılıyor, Charlie. Seninle konuşan biri var,*” diye tısladı Eddie. “*Ve şu an sahip olduğun tek dost benim.*”

İlaç vücuduna yayılırken Charlie’nin yüzünde bir tebessüm oluştu. Eddie Prescott bir şekilde onunla konuşmanın bir yolunu bulmuştu. Bu delilik çukuruna düşmeden önce ne hayallerle ne de hayaletlerle işi olurdu ama şu anda Charlie, Eddie Prescott’ın hayalet sesinin, birlikte geçirdikleri günler kadar gerçek olduğundan emindi. Eddie, sanki yanındaki yatakta oturuyormuşçasına net bir şekilde konuşuyordu. Tek fark, kimsenin onu duyamamasıydı; bu sadece Charlie’ye özgü bir sohbetti. Eddie Prescott’ın nasıl olup da öbür tarafla burası arasında bir bağlantı kurabildiğinin bir önemi yoktu o an, Charlie soru sormak değil cevap duy-mak istiyordu. Eddie’nin sözleri, harekete geçmesi için yapılan bir çağrıydı ve o da daha fazla oyalanmayı düşünmüyordu.

40

İlacın etkisi geçmiş, Charlie korkunç bir baş ağrısıyla uyanmıştı. Ağzı uyumaktan ve mide bulantısından kupkuru ve yapış yapış olmuştu. Önceki gece yaşadıklarından aklında kalanlar, kafasını karıştırıyordu. Charlie ruhlara ya da ölümden sonraki yaşama inanan biri değildi, eğer herhangi bir şeyin mantıklı bir açıklaması yoksa, onun bir çeşit şaka ya da yanlış anlaşılma olduğunu varsayardı.

Ama şimdi tüm bu inandıkları kökünden sarsılmış, ölü biri onunla iletişime geçmişti.

Yatakta uzanırken, aklı da bu olanlara mantıklı bir açıklama bulmaya çalışıyordu. Belki de sebebi hipnozdu, Rachel'ın yaptığı bir şey zihninde bir şeyleri harekete geçirmiş olabilirdi. Hipnoz, bulabildiği tek mantıklı açıklamaydı ama Eddie'nin sesinin hayalgücünün bir parçası olduğunu kabul etmekte zorlanıyordu. Eddie Prescott'ın konuştuğunu duymuş ve her kelimesi, mantığa ve rasyonel düşünceye olan inancını biraz daha yok etmişti.

“Uyan Charlie. Bugün büyük gün, çıkış günün,” diye fısıldadı Eddie kulağına.

“Kapa çeneni!” diye bağırdı Charlie boşluğa. “Beni rahat bırak.”

“Eşyalarımı toparla...” diye fısıldadı Eddie yeniden. “Hayatın buna bağlı...”

Charlie'nin oda arkadaşının yeri, önceki gece değiştirilmiş. Charlie odada yalnız kalmıştı ama bunun bir önemi yoktu. Maxim odada olsa bile, Eddie Prescott'ın sesini duyamayacaktı. Bu ayrıcalık, yalnızca Charlie'ye aitti. Eddie'nin neden kendisine yardım etmeye çalıştığını bilmiyordu ama Eddie, onun uyanmasını sağlamıştı. Charlie çok uzun bir süredir kurban rolünü oynuyordu ve oyunu başka insanların kurallarıyla oynamak hiç de ona göre değildi, normalde kuralları koyan hep o olurdu. Şimdi bu durum değişmek üzereydi ve bunda en büyük pay, ölü ortağındı.

Çabucak giyinerek odasından çıktı. Uyuşturucu ilaç yüzünden bacakları ağrıyor ve deniz tutmuş biri gibi yürümesine sebep oluyordu. Kahvaltı servisi halen devam ettiğinden ortak alanda kimse yok sayılırdı.

Güzel, diye düşündü. Böylece onu daha kolay bulabilirim.

Charlie, bir hemşirenin kendisini karşılayıp bodrum kattaki yemekhaneye indireceği merdivenlere doğru yürüdü. George Ferris'in de kahvaltıda yumurta yemekle meşgul olacağını biliyordu ve onun yardımıyla, yalnızca birkaç saat içinde özgürlüğüne kavuşacaktı.

Yemekhaneye girince, bir köşede tek başına yemek yiyen George'u görmesi yalnızca birkaç saniyesini aldı. Önceki gece yaşanan olayla ilgili sorulara maruz kalmak istemediğinden, görev başında olan psikiyatlara görünmemeye çalışıyordu. Çok yakında gelip onu bulacaklardı zaten.

George ne traş olmuş ne de saçlarını taramıştı. Aslında ilaçlarındaki değişimin onu daha mantıklı biri haline getirdiği yönündeki yorumları yalanlarcasına, görünüşünü medenileştirmek için hiçbir çabada bulunmamıştı. Charlie George'un tüm bunları, deli

bir profesör gibi görünmek için yapıyor olabileceğinden şüphelendi.

George'un masasında bir sandalye bulup oturan Charlie, plastik çatalıyla ağzına gelişigüzel yumurta tıkan adamı izlemeye koyuldu. Walderman'daki tüm aletler küt ve kördü. Hastaların erişim olanağı bulduğu her şey plastikten yapılma oluyor ve personele ya da kendilerine zarar vermelerine engel olacak şekilde üretiliyordu.

“Yenilenmiş ve dinçleşmiş görünüyorsun,” dedi George, ağzındakileri yuttuktan sonra.

“Sanırım dalga geçiyorsun.”

“Biraz.”

“Yani senin de genel göz zevkine hitap ettiğin söylenemez, George.”

George güldü. “Vahşi görünüyor olabilirim ama en azından mutluyum. Öte yandan sen, bu sabah pek de iyi değil gibisin, gözlerinden anlayabiliyorum.”

Charlie derin bir nefes aldı. Başlangıçta George hakkında düşündükleri yüzünden şimdi büyük bir utanç duyuyordu. Bir zamanlar beğenmediği adam, kendisinden daha akıllı çıkmıştı ve oradan kurtulmasına yardım edebilirdi. Eddie Prescott'ın söyledikleri doğruysa ve Charlie'nin hayatı tehlikedeyse, onu kurtarmak George'a yakışırdı.

Lafı hiç uzatmadı. “Yardıma ihtiyacım var, George,” dedi ona doğru uzanıp fısıldayarak.

“Yardıma mı? Ne için?”

“Buradan çıkmam lazım.”

George güldü. Yakınlarında yemek yiyen hastalardan bazıları bunu duyup onlara dönünce, Charlie başını sallayıp parmağını dudaklarına götürdü ve sessiz olmasını söyledi.

“Saklamaya gerek yok, dostum. Niye çıkıp gitmiyorsun ki?” diye sordu George. “Buradaki vaktin doldu.”

“O iş artık o kadar basit değil,” dedi Charlie. “Görünüşe bakılırsa, eski patronlarımı öldüreceğimi söyleyen, benim el yazımla yazılmış bir not bulmuşlar. Beni burada daha fazla tutmalarını engellemek için dava açmak istedim ama yargıç müsait değilmiş. O duruşma gerçekleşene kadar, istemesem de burada kalmak zorundayım.”

“Bu sorun değil ki,” dedi George bir yandan çiğnemeye devam edip Charlie’nin de hiç hoş olmayan bir şekilde ağzındaki-leri görmesine sebep olurken. “Bir iki gün içerisinde duruşma yapılır. Suç işlemeyen birini burada tutmaları pek de görülmüş bir şey değil.”

“Bir iki günüm yok benim.”

“Neden?”

“Bilmiyorum,” dedi Charlie. “Sadece birinin benimle iletişime geçip buradan çıkmam gerektiğini söylediğini biliyorum. Bugün. Ben çıktıktan sonra her şeyin açıklığa kavuşacağını söyledi ve de kalırsam hayatımın tehlikede olacağını.”

George sakalıyla oynuyordu. “Peki sana bunu söyleyen kim?”

“Söylersem deli olduğumu düşünürsün.”

George, içindekileri düşürmemek için eliyle ağzını kapatarak gülmeye başladı. “Bak bu yeni bir şey işte.”

“Benimle dalga mı geçiyorsun sen?” diye sordu Charlie.

“Hayır, sadece içinde bulunduğun durumun ironisini gözler önüne seriyorum. Akıl hastanesinde yatan bir deli tarafından deli olarak etiketlenmekten korkmak. Biraz dikkatli düşünürsen bunun aslında onur verici olduğunu fark edebilirsin. Neyse söyle bakalım, seni kim uyardı böyle?”

Charlie’nin aklından seçenekler geçiyordu. Eğer onu anlayacak ve ona inanacak biri varsa, bu George’dü.

“Ölü iş ortağım, tamam mı?” Charlie durumun saçmalığını örtbas etmekte pek de başarılı değildi. “Dün gece benimle konuş-

maya başladı, hipnoterapinin hemen ardından. Yaptığımız seans da Eddie'yle alakalıydı, belki de hipnoz sırasında olan bir şey onun benimle bağlantı kurabilmesini sağlamıştır.”

“Mezardan mı?”

Charlie, George'un kendisinden şüphelenip şüphelenmediğini ya da onu yargılayıp yargılamadığını anlayabilmek için gözlerine bakıyordu. “Sanırım. Bilmiyorum. Beni bu konuda uyaran oydu ve evet, kendisi yıllar önce öldü.”

George, hikayenin saçmalıklarından hiç de ürkmüş gibi görünmüyordu. “Dur tahmin edeyim,” dedi. “Onu duyan tek kişi sensin.”

“Doğru,” dedi Charlie.

“Peki bundan ne sonuç çıkarıyorsun, Charlie?”

“Kulağa delice geliyor, biliyorum. Ama inan bana George, bu farklı.”

“Neden?” diye sordu George. Cevabı zaten bilirmiş gibi bakıyordu. “Senin başına geldiği için mi?”

“Hayır, gerçekten olduğu için. Onu duydum. Eddie bana deli olmadığımı söyledi, tüm bu olanların bir açıklaması var ve o da bunu bulmam için bana yardım etmek istiyor.”

“Peki ya sesler duyan diğer insanlar? Onlar da senin kadar akıllı mı?”

“Bu başka. Açıklayabilirim. Yani şu an seninle olan sohbetim nasıl gerçekse, onunla olan da öyleydi. Eddie bana yardım etmeye çalışıyor.”

“Sence hipnoz yıllardır bastırдың duyguları ortaya çıkar-mış olamaz mı? Bunun sonucunda da suçluluk duygunla ya da utancınla ya da hissetmemeye çalıştığın şey her neyse onunla baş etmek için, Eddie'nin seninle konuştuğunu hayal etmiş olamaz mısın?”

“Bu kafamda var olan bir ses gibi değildi, George,” dedi

Charlie. “Şu an seninle yaptığım konuşmadan hiçbir farkı yoktu, bunu ben uydurmadım.”

George kollarını masaya koyup ellerini birleştirdi ve çenesini başparmaklarına dayadı.

“Hiç Joseph Heller okudun mu?” dedi George.

Charlie, içinde bulunduğu durumu birçok kez bu kitapla özdeşleştirmiş olduğundan güldü. “Elbette. Lisedeyken. *Catch-22*.”

“Düşün. Akıl hastanesine kapatılmış olan bir deli, bazı sesler duyuyor. Sesler gerçekse adam deli değildir, hatta buna mucize bile diyebiliriz. Başka kimsenin duymadığı şeyler duyduğunu söylerse, akıl hastanesinde kalması doğrudur. Şimdi sen söyle Charlie, böyle bir durumda bir insanın ne yapması gerekir?” George ellerini masadan çekip yemeğe geri döndü.

“Başka şansım kalmadı, George. Bu, son zamanlarda başıma gelen olaylar başladığından beri bir şeyler yapabilmem için karşıma çıkan tek fırsat. Duyduğum şeyi dinlemez ve ona göre hareket etmezsem, kendimi kurtarmak için karşıma çıkan tek şansı kaybetmiş olabilirim. Savaşmadan ölmeye hazır değilim. Şimdi söyle, benimle misin değil misin?”

George doğruldu. Çatalını yarısı yenmiş tabağına bırakıp Charlie’ye baktı.

“Evet?” dedi Charlie yine.

“Elbette yardım edeceğim,” dedi George. “Sonuçta arkadaşlar bunun içindir.”

41

Ortak alan her zamanki gibi hareketliydi. Hastalar oyun oynuyor, bazıları koridorda volta atarken bazıları da duvara asılı olan televizyonları izliyordu. Bir kısmı kendi kendine konuşuyor, çoğu da sandalyelere oturmuş ziyaretçilerini bekliyordu. Charlie, o günün sıradanlıkla hiç ilgisi olmasa da sıradan tavırlarına devam edip dikkat çekmemeye çalışıyordu. Odasından çıktığından beri Eddie'yle konuşmamıştı ama bunun bir önemi yoktu. Ne yapması gerektiğini biliyordu ve George'un yardımıyla bunu gerçekleştirecekti.

Charlie'nin o sabah görmek istediği ya da görmeyi beklediği son insan Rachel'dı. Omzuna dokunulunca geri dönen Charlie, genç kadını da korkuttu.

“Hey!” dedi Rachel. “Biraz ürkek gibisin?”

Charlie kalp atışlarını duyabiliyordu. Yalnız kalmak zorundaydı, Rachel her şeyi mahvedebilirdi.

“Affedersin,” dedi Charlie. “Belki biraz öyleyimdir, yani geçen gecedен sonra.”

Rachel'ın gözleri endişeyle parladı. “Evet, biliyorum. Dr. Shapiro sabahki personel toplantısında anlattı. Çok üzıldüm, Charlie.”

Charlie bir an, Rachel'in ilgisi karşısında kaybolduğunu hissetti. Sonra tıpkı çözüldüğü gibi, hızla soğuk bir tavır takındı. Rachel'dan kurtulması gerekiyordu.

"Ne istiyorsun, Rachel?" Gözlerini kıstı ve daha agresif, hatta belki düşmanca görünmeye çalıştı.

Rachel bir adım geri çekildi. "Sadece yargıcın durumunu haber vermek istemiştım," dedi. "Sanırım yarından sonraki gün duruşmanı yapabileceğiz. Ama şunu söylemem gerekiyor ki, dün gece yaşanan olay pek de senin lehine değil."

Charlie başını salladı. "Personel artık bana karşı daha da dikkatli olacaktır, eminim," dedi. "Rüya görmüş olmalıyım, belki de hipnozun tetiklediği bir şeydi." Mantıklı bir açıklama getirmeye çalışıyor ve olaydaki suçunu kabul ederse, Rachel'in yolundan çekilip onu rahat bırakabileceğini düşünüyordu.

"Bugün terapin var mı?"

"Evet. Öğleden sonra sanırım ama artık grup terapilerine katılmayacağım."

"Umarım bu konudaki kararın değişir."

Charlie, Rachel'in sınırsız bir şefkate sahip gibi görünse de nasıl bir tarzı olduğunu biliyordu. Durumu ne kadar kötüleşirse, o da yardım etmeye o kadar istekli oluyordu. Belki de, diye düşündü, Charlie'nin ona karşı hissettiği çekim için de aynı şey söylenebilirdi. Hayatının dengesi ne kadar kaybolursa, Rachel da o kadar çekici gelmeye başlıyordu. Kafasındaki düşünceleri bir kenara bıraktı.

"Bak Charlie," dedi Rachel. "Bu pek sık yaptığımız bir şey değil ama eğer istersen, seninle bir arkadaş gibi konuşmaktan memnuniyet duyarım. Bazen en iyi terapi bu olabiliyor."

"Teşekkürler Rachel. Bunu düşüneceğim, şimdi izin verirken..."

Charlie göz ucuyla George'a bakıyordu. Planlarını uygulamaya geçirmek için saatlerden yardım almaları mümkün olmadı-

ğından el işaretleriyle haberleşmeye karar vermişlerdi. Planın bir parçası olarak George, Malick'le dama oynuyordu. Oyun bitip de George Charlie'ye işaret verince her şey başlayacaktı. Hızla.

“Charlie, seninle konuşmak istediğim bir şey daha var,” dedi Rachel. “Joe ile ilgili.”

“Şu anda Joe'yu düşünemeyeceğim Rachel, seni de öyle. Gidip beni rahat bırakmanı istiyorum.”

“Ama Charlie...”

“Gitmenin' nesini anlamıyorsun?” diye sordu Charlie. “Beni rahat bırak.” Sesini yükseltmemeye dikkat ediyordu.

Bu tavır Rachel'ı şaşırtmıştı. Geri çekildi. “Lütfen Charlie,” dedi. “Böyle davranma.”

Charlie artık duramazdı. “Anlamıyor musun, Rachel? Benimle konuşmanı istemiyorum. Etrafımda olmanı istemiyorum, arkadaş istemiyorum. Gitmeni istiyorum.”

Rachel'ın gözlerindeki üzüntü, Charlie'nin canını beklediğinden daha çok yaktı. Rachel geri çekilse de hâlâ Charlie'ye bakıyordu.

“Yardıma ihtiyacın var Charlie, bize güvenmek zorundasın.”

“İhtiyacım olan şey senin gözümün önünden kaybolman, Rachel.” Charlie dişlerinin arasından konuşuyordu. “Bana bunu sen yaptın. Burada olmamın sebebi sensin, seni bir daha görmek istemiyorum. Bu yeteri kadar açık mı? Defol git başımdan!”

Charlie kendi söylediği sözlere inanamıyor olsa da her kelimesi doğruduydu. Rachel'la hiç konuşmamış olsa, bu cehenneme de asla tıklılmamış olabilirdi.

Rachel, eliyle ağzını kapadı. Charlie, bir an için ağladığını gördüğünü sandı. Genç kadın tek bir kelime etmeden arkasını döndü ve gitti. Rachel kattaki güvenli kapılardan çıkıp merdivenlerde gözden kaybolurken Charlie de arkasından bakıyordu.

Söylediği şeyler yüzünden kendini berbat hissetse de zamanlaması daha iyi olamazdı. Tam Rachel oradan ayrıldığı sırada,

George'un da oyunu sona ermişti. Ellerini birleştirep havaya doğru uzatarak gerindi.

Bu, Charlie'nin beklediği işaretti. Hemen hareketlenip bulundukları katta var olan tek giriş çıkışı da kontrol altında tutan güvenli kapılara doğru yürüdü.

Elleri hâlâ başının üzerinde olan George bağırmaya başladı. "Sen bir sahtekarsın! Hile yaptın!"

Cümlesini bitirirken ellerini indirip sertçe masaya vurunca, dama pulları çarpışmanın etkisiyle etrafa saçıldı. Malik ayağa kalkıp geri çekildi.

Charlie, özellikle seçtiği avantajlı konumundan hem onları izleyebiliyor hem de planının istediği gibi gittiğini görebilecek kadar kapıya yakın duruyordu. George'un bu kadar iyi rol yapabileceğini düşünmemişti. Bu güzelliği kayda alacak bir film ekibi olmasa da, sergilediği performans Oscar'lıktı.

"Hile falan yapmadım!" dedi Malik. "Oyunu bileğimin hakkıyla kazandım!"

"Sen bir hilekarsın!" diye bağırdı George tekrar. Tasarladıkları plana harfi harfine uyarak oyun masasını devirdi ve kulakları sağır eden bir gürültüye sebep oldu.

Hemşireler alelacele yanlarına geldiler ama yaklaşmadılar. George eline bir sandalye almış ve bir aslan terbiyecisinin hayvanı kendinden uzakta tutmak için yaptığı gibi tehditkar bir edayla onlara doğru sallamıştı. Bu hareketi yapacağını konuşmamışlardı ama George'un doğaçlaması, olayın gerçekliğini daha da arttırdı.

Görevli hemşire protokolü uygulayarak, hemşirelere ait olan masadaki telefonu muhtemelen güvenliği aramak için eline aldığı sırada, Charlie de onu izliyordu. Çıkışın sağ tarafındaki duvarın dibinden ayrılmadı. Kapılar açıldıktan sonra harekete geçmek için yalnızca birkaç saniyesi olacaktı.

"George, sandalyeyi bırak," dedi hemşirelerden biri. "Beni dinle, George. Sandalyeyi yere koyman gerekiyor."

“Uzak dur benden! Uzak dur!” diye bağırdı George.

Hademeler ve hemşirelerden oluşan bir grup George’un etrafını çevirmişti ve giderek yaklaşıyorlardı. Charlie’nin kalp atışları hızlandı. Gözleri George’un üzerinde olsa da kulağı kapıdaydı. Güvenliğin içeri girmesine, onun da dışarı çıkmasına izin verecek olan alarmı bekliyordu.

Elinde anahtar kartı olan bir hemşire, kapıya yanaştı. Kapılardan birinin camından güvenliğin gelip gelmediğini kontrol ediyor, geldikleri an alarmı çalmaya hazır halde bekliyordu. Güvenlik görevlileri zile bastığı anda düğmeye dokundu ve kapılar, büyük bir gürültüyle açıldı. İri yarı ve silahlı iki adam, içeri dalıp George’un olduğu tarafa doğru koşturdu.

Katta bulunan tüm personel gibi George’a odaklanan hemşire, Charlie’yi fark etmemişti. Menteşeli kapılar, Charlie’nin ayağıyla engelleyebileceği kadar yavaş kapanıyordu.

Kanatlardan birini tutmayı başaran Charlie, hiç vakit kaybetmedi. Kapılar belirli bir süre sonra hâlâ kapanmamış olursa, alarm çalmaya başlıyordu. Ayağını kapıdan çekti ve giderek küçülen aralıktan vücudunu geçirmeyi başardı. Nihayet, yanında bir refakatçi olmadan katın dışına çıkabilmişti. Basamakları ikişer ikişer inerken ayak sesleri koridorlarda yankılanıyordu.

Alt kata inince, açık olan yangın çıkışından çıktı ve günlerdir ilk kez, kendisini güneş ışığının altında ve temiz hava solurken buldu. Hâlâ vücudunda dolaşan adrenaline rağmen bir şekilde adımlarını hızlandırmadan yürümeyi başardı. Etrafa bakınıp kimseyi şüphelendirmemek için, gözlerini yoldan ayırmıyordu. Serin sonbahar havasını içine çekti. Heyecandan tüyleri diken diken olmuştu.

Ardına hiç bakmadan çimenli tepeden inip doğuya, işlek Belmont Caddesi’ne doğru yürüdü. Sakin olmaya ve acele etmemeye çalışıyordu, tıpkı özgür bir adamın yapacağı gibi.

42

Charlie'nin aklındaki tek düşünce, gittiğini fark etmelerinin ne kadar süreceğiydi. Kaçışının ortalığı ayağa kaldıracağını tahmin etmek için psikiyatr ya da emniyet görevlisi olmasına gerek yoktu. Walderman'a göre o, şiddet potansiyeli olan tehlikeli bir kaçak olduğundan, polisin peşine düşmesi uzun sürmezdi.

Daha da kötüsü, şimdi ne yapması gerektiğine dair hiçbir fikri yoktu. Eddie Prescott mezarından onunla konuşmuş ve bu işin gerçekleşmesine sebep olmuştu, Charlie bundan emindi ama Eddie'nin tek yaptığı, onu uyarmaktı. Buradan sonrası kendisine aitti. Walderman'dan ve muhtemelen, Eddie'nin kendisini uarmaya çalıştığı tehlikeden uzakta, Charlie kendini boşlukta hissediyordu. Hastane hayatına o kadar çabuk alışmıştı ki, özgürlüğüne dönmek daha büyük bir çaba gerektirecekti.

Neyse ki dış görünüşüyle ilgili hiçbir şey, dikkat çekici değildi. Kıyafetleri ve ayakkabıları kendisininindi. En azından Walderman, hastaları belirli bir kıyafet giymeye mecbur edip daha da fazla damgalamıyordu. Ama polisin de kendisini arayacağı düşünülürse, biraz kılık değiştirmeye; en azından bir şapka ve güneş gözlüğüne ihtiyacı olacaktı ve bunları alabilmek için para gerekiyordu. Ne yazık ki para; tıpkı bir kol saati, cep telefonu

ya da herhangi bir kimlik gibi, Charlie'nin sahip olmadığı bir şeydi. Bunlar için eve dönmesi, orayı izlemeye başlayacaklarından sakıncalıydı. Joe ile iletişime geçmesi de öyle. Özgür kalmak istiyorsa, eski hayatından uzak durması şarttı.

Charlie, Belmont Caddesi'ne çıktı ve takip eden birkaç saat içerisinde gittiğini fark edemeyeceklerini bildiğinden hiç acele etmedi. Öğleden sonra katılması gereken terapiye gitmediği zaman yokluğunu fark edecek ve alarma geçeceklerdi.

Aklına yine Eddie Prescott'ın sesi geldi. Sözcükler aklına öyle kazınmıştı ki, bir kağıttan okurcasına tekrar edebiliyordu.

“Ben sana yol göstereceğim,” demişti. “Her şeyin bir cevabı var. Hiçbir şey görüldüğü gibi değil.”

Charlie birden kahkaha atmaya başladı. İçinde bulunduğu durum o kadar gerçeküstüydü ki, gülmek de ağlamak kadar normal sayılırdı.

Etrafına bakıp da kimsenin kendisiyle ilgilenmediğini görünce sevindi. Yirmi dakikalık yürüyüşünün sonunda Cambridge'deki Fresh Pond Parkı'na gelmişti. Burası Cambridge sakinleri için bulunmaz bir vahaydı. Şehrin temel su kaynağının etrafındaki altı yüz bin metrekarelik alanda bisiklet yolları, yürüyüş ve koşu parkurları bulunuyordu. Charlie metronun kırmızı hattında bulunan Alewife İstasyonu'nun yakınlarındaydı. Metro sayesinde Boston'ın iç bölgelerine kadar gidebilir ya da şehirden uzaklaşıp kendini otobüsle ulaşılan banliyölere atabilirdi.

Fresh Pond daima kalabalık olurdu ve o gün de bu durum değişmemişti. Charlie, giderek artan yaya trafiğine şükreliyordu, böylece o da kalabalığın içinde kaybolacaktı.

Alışveriş merkezindeki mağazalara girip çıkan insanların arasına karıştığı sırada, sinema salonunun yanındaki Staples'in önünde takılan, bazıları onlu yaşlarda bazıları daha büyük olan gençler takıldı gözüne. Çoğunun üzerinde eski püskü, siyah kı-

yafetler vardı ve vücutları piercingler ve dövmelele doluydu. Kaldırımında boş boş oturan bir çocuk dikkatini çekti, önce bunun mümkün olabileceğine inanamadı ama merakına yenik düşünce, küçük çocuklarıyla birlikte alışveriş yapan kadınların arasına karışarak kendini göstermeden gençlere yaklaşımaya çalıştı.

Kaldırımdaki çocuk, önceki gece oda arkadaşı olan Maxim'di. Omuzlarını düşürmüş, başını öne eğmiş, yere bakıyordu. Üzerinde yine o kafatası baskılı tişört vardı ve mücevherlerini geri aldığı için güneş ışığının altında zincire vurulmuş gotik bir savaşçı gibi parıldıyordu.

Maxim'in arkadaşları da çoğunlukla onun gibi zayıftı. Kaykayları ve BMX bisikletleriyle boş otoparka akın etmişlerdi. Kaykaycılar kaldırıma çarpıp kaykaylarını döndürüyorlar ve istisnasız her seferinde, yere inmeye çalışırken düşüyorlardı. Maxim başını kaldırıncı Charlie korkuyla sıçradı ve kendisini fark etmemiş olmasını umarak Whole Foods Market'a yöneldi. Kalabalığa karışabilmek için eline bir sepet alıp içini doldurmaya başladı. Mağazanın güvenliğine göre Charlie sadece, kalabalık bir öğleden sonra markete gelmiş herhangi bir müşteriydi.

Markette dolaşarak geçirdiği birkaç dakika, yoluna devam etmesi gerektiğine karar vermesine yetti. Oradan Boston'a kadar yürüyecekti. Özgür olmak istiyorsa saklanmalıydı ve bunu yapabileceği en iyi yer de şehir merkezindeydi. Arama çalışmalarında başı Belmont polisi çekecekti muhtemelen ama Boston polisiyle işbirliği yapmak işleri karıştırır ve sürecin uzamasına sebep olurdu. Charlie, kendisi için en güvenli yerin Boston olduğunu biliyordu, en azından böylece bir sonraki hamlesini planlayacak vakti olurdu. Ya da Eddie Prescott geri döner ve nereye gitmesi gerektiğini söylerdi.

Charlie ekmek reyonunda sepete attığı ürünlerden birini geri koyarken Eddie'nin sesini duydu.

“Seacost Moteli’ne gitmen gerekiyor, cevaplar orada.”

Charlie kendi etrafında döndü. Bulunduğu koridorda altı kişi vardı. Hamur malzemelerine göz atan iki yaşlı kadın; arkalarında, market arabasını on iki kişilik bir aileyi beslemeye yetecek kadar doldurmuş olan iri yarı, siyahi bir kadın ve Charlie’nin altı yedi metre ötesinde bastonla yürüyen yaşlı bir adam. Adamın kafasına taktığı lacivert beyzbol şapkasının altından bir tutam beyaz saç sarkıyordu. Karşısında da, iki yaşlarındaki çocuğunu market arabasına güvenle yerleştirmiş bir anne, alışverişine devam ediyordu.

Eddie tekrar konuştuğunda, Charlie dosdoğru yaşlı adama bakıyordu.

“Revere’deki Seacost Moteli. Aradığın tüm cevaplar orada. İki yüz yirmi dört numaralı oda. Oraya git, her şeyi anlayacaksın.”

Ne yaşlı adam ne de kadın, Eddie’nin konuştuğunu duymuş gibi görünmüyordu.

Onu duyamazlar, diye düşündü. Eddie’yi yalnızca ben duyabiliyorum.

Charlie, hâlâ önündeki arabayı doldurmaya devam eden siyahi kadına baktı.

“Zamanın azalıyor,” diye uyardı Eddie.

Siyahi kadın çekinmemiş, farklı malzemelere bakmaya devam eden yaşlı kadınlar oralı bile olmamıştı. Eddie yalnızca onunla konuşuyor, ona yol gösteriyordu.

Charlie, gülmesine engel olamadı. Ama Eddie’nin sesinin aksine hem siyahi kadın hem de yaşlı müşteriler onu duymuştu. Dönüp Charlie’ye baktılar. Elinde bir kutu kraker vardı.

“Şu fiyatlara inanabiliyor musunuz?” dedi.

“Birinci kalite, ama bedelini de ödetiyorlar,” diye ona katıldı siyahi kadın.

“Kesinlikle.”

“*Revere’deki Seacost Moteli. İki yüz yirmi dört numaralı oda. Hemen git...*” diye fısıldadı Eddie.

Charlie’nin gidecek başka bir yeri yoktu. Kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. Evi, işi, ailesi. Polis onu arıyor, hayaletler onunla iletişime geçiyor olacaktı. Krakerleri yerine koyup sepetiyle beraber çıkışa doğru ilerledi.

Eddie konuşmuştu, Charlie de onu dinlemeye hazırды. Artık ihtiyacı olan tek şey paraydı ve Charlie Giles’in iyi olduğu bir şey varsa, o da para kazanmaktı.

43

Whole Foods Market'tan çıkan Charlie, otoparka bakınıp Maxim'i aradı ve aynı gotik çetesinin otoparkın en uzak köşesinde kümelenmiş olduğunu gördü. Onlara doğru ilerleyince, BMX bisikletiyle yerçekimine karşı koyan hareketler sergileyen kendileri gibi zayıf ve gotik bir arkadaşlarının etrafında toplandıklarını fark etti. Maxim ise elinde sigarası, sergilenen gösteriyle hiç ilgilenmeden kaldırımında oturuyordu. Sıska vücudu, kapkara saçları, yırtık pantolonu ve sivri uçlu bileklikleri, onun bu kitleye ne kadar uyduğunun göstergeleriydi.

Charlie biraz daha yaklaşıncaya Maxim onu gördü ve ayağa kalktı. Yüzündeki ifade korku ve şaşkınlığın bileşimiydi.

“Dostum... Sen nereden... Dostum,” dedi Charlie'yi göstererek. Onunla karşılaşmayı beklemiyor olması ve çölün ortasında bir serap görmüş gibi söyleyecek söz bulamaması normaldi. Şimdi arkadaşları da onları fark etmiş, Maxim'in sesindeki tedirginlik bakışlarını dublör adayından Charlie'ye çevirmelerine yetmişti.

“Kim bu?” diye sordu bir kadın. Kısa ve pembe saçları, burnuyla kulaklarını kaplayan bir düzine piercingi ve boynundan yukarı uzanan dikenli tel şeklinde bir dövmesi vardı.

Maxim'in Charlie'yi polise şikayet edebilecek olması önemli

değildi, böyle bir grubun polisle haşır neşir olmayı pek isteyeceğini sanmıyordu.

“Bilmiyorum,” dedi Maxim. “Daha önce onu hiç görmedim.”

Saldırabileceği bir açık bulunca Charlie’nin gözleri parladı.

Geceyi nerede geçirdiğini onlara söylememiş, diye düşündü. *Güzel.*

“Ama seninle konuşmaya geliyor,” dedi kadın.

Maxim bir adım ileri gitti. “Önemli değil, şimdi hallederim.” Ayağa kalktı ve yapabildiği en sert bakışı attı. “Geri çekil ucube, yoksa seni pişman ederim.”

Charlie iki metre kadar uzakta durdu. “Sakin ol dostum,” dedi. “Sanırım anahtarlarımı arabada unuttum. Polise ya da çekiciye haber vermeden halledebilirim ama birinin bana yardım etmesi lazım.”

“O ben değilim ama. O yüzden defol git burdan, pislik herif.”

“Benim hatam,” dedi Charlie. “Yanlış düşünmüşüm. Senin dürüst, yardımsever biri olduğunu sandım. Söylesene, herhangi biri biliyor mu?” Gülümsemeye devam ediyordu.

Pembe saçlı kadının yanına, muhtemelen Maxim’in yaşlarında ama ondan da zayıf bir çocuk geldi ve birkaç gotik daha, neler olacağını görebilmek için onlara yaklaştı. Walderman’dan önce olsa Charlie onların hiçbir işe yaramayan, uyuşturucuyla kafayı bulmuş ipsiz sapsız insanlar olduğunu düşünürdü ama orada geçirdiği zaman, bu fikirlerini değiştirmişti. George, bunu tamamen değiştirmişti. *Derinlerde neler yattığını kim bilebilir?* diye düşündü. Güzel bir arabası olan bakımlı, takım elbiseli iş adamı, ailesini öldüren bir katil olabileceği gibi; simsiyah giyinmiş, dövmele yaptırılmış, sivri uçlu şeyler takmış bir gotik de dahi bir matematikçi olabilirdi.

Maxim gözlerini kıstı. “İlla yolu mu göstereyim?” Ayağa kalkıp birkaç adım daha attı. Sözleri, öfkeli bir genç adam rolü oynamaya çalışıyormuş gibi zorlama geliyordu kulağa.

Ama Charlie, bunları yemeyecek kadar akıllıydı. Maxim'in gözlerinde gördüğü şeyin öfke değil korku olduğunu biliyordu. Charlie'nin, sırrını arkadaşlarıyla paylaşma olasılığını düşündükçe duyduğu korku.

“Bak, sadece biraz yardıma ihtiyacım var, hepsi bu. Yardım etmek istemiyorsan sorun değil.”

“Niye sana yardım edecekmiş?” dedi pembe saçlı kadın. “Onun ne çıkarı var?”

Charlie gülümsedi. “Bilmem.” Omuz silkti. “Sanırım sadece bir el atabileceğini düşündüm ama belki de yanılmışımdır.”

“Güven bana, o öyle bir tip değil.”

“Öyle mi?” dedi Charlie. “Neden kendisi cevap vermiyor?” Daha da sırttı.

“Çünkü ben onu tanıyorum, bu yüzden. Seninle konuşmak zorunda falan değil, aptal herif.”

Maxim oltaya gelmişti, artık avı bitirme zamanıydı. “Öyle mi? Belki de onun hakkındaki her şeyi bilmiyorsundur? Olabilir mi?” Charlie Maxim'in gözlerinin kocaman açıldığını görünce, mesajının alındığını fark etti.

Bir adım öne çıkan Maxim, pembe saçlı kadınla Charlie'nin arasında durdu.

“Önemli değil, Louisa. Bu adama yardım edeceğim. Son zamanlarda karmayla ilgileniyordum da, bunu deneyebilecek bir insan varsa o da benim.”

Louisa inanamayarak başını salladı. “Haklısın,” dedi Charlie'ye. “Sanırım onu o kadar da iyi tanımıyorum.”

İkisi yeteri kadar uzak bir köşeye çekilince Maxim kendini daha fazla tutamadı. “Sen ne halt ediyorsun burada? Aklını mı kaçırdın?” dedi ve güldü. “Demedim farz et, sen zaten aklını kaçırmışsın.”

“Peki ya sen? Sen dün gece neredeydin? Holiday Inn'de mi?”

“Artık çıktım çünkü orada kalmam gerekmiyordu,” dedi Ma-

xim. “Evde kötü bir çekişme yaşadık, annem de dokuz yüz on biri aradı. Onlar da biraz kontrolden çıktığım için bana sakinleştirici verdiler ve beni hastaneye yatırdılar. Şansıma manyağın tekiyle aynı odaya düşünce bunu babama söyledim, o da beni bir saat içinde çıkardı. Ama senin gerçekten de sokaklarda dolaşmanın gerekiyor değil mi?”

“Olabilir.”

“Ve dur tahmin edeyim, yardımına ihtiyacın var.”

“Giderek yaklaşıyorsun.”

“Benim hiç param yok dostum, yanlış kapı çalıyorsun.”

“Aslında ben para kazanmak isteyip istemediğini merak ediyordum,” dedi Charlie.

Arabaların arasında yürürken Charlie kilitli olmayan bir araç bulmak için etrafına bakınıyordu. 96 model mavi bir Buick Century’nin yanında durdu. Ya aracın sürücüsü unutkan biriydi ya da kilit sistemi bozuktu ama hangisi olursa olsun, aracın kapıları kilitli değildi.

Charlie, pencereyle oynar gibi yaparak sürücü kapısının yanında durdu. Maxim’in arkadaşlarına, hâlâ şüphelerini çekebilecek kadar yakınlardı.

Kızılmaktan çok heyecanlanmış gibi görünen Maxim, yola gelmişti. “Para işime yarar, ne yapmam lazım?”

“Kaç yaşındasın?”

Maxim geri çekildi. “Dostum! Senin gibi adamları televizyonda gördüm ben, öyle işlere girişmem.”

Charlie başını salladı. “Hayır, yani içki içebilecek kadar büyük müsün?”

“Yasal olarak hayır,” dedi Maxim, yüzünde şeytani bir gülümsemeyle.

Charlie, böyle olabileceğini düşünmüş, Maxim’in on dokuz yirmi yaşlarında olduğunu tahmin etmişti. Suçuna ortak edecek,

sahte kimliği olan birini bulana kadar Harvard Meydanı'nda gezebilir fakat o zaman da kendini daha fazla insana göstermek gibi bir risk almış olurdu. Maxim'in işini göreceğine karar verdi.

“Ama içiyorsun?”

“Evet.”

“Sahte kimliğin var mı?”

“Kimin yok ki?”

“O halde ihtiyacın olan tek şey bu. Beş yüz dolar kulağa nasıl geliyor?”

Maxim gözlerini kıstı. “Dostum, şu seks manyağı ucubelerden olmadığına yemin edebilir misin? Çünkü öyle şeylerle hiç işim olmaz.”

Charlie yüksek sesle güldü. “Üzgünüm Maxim,” dedi. “Hiç tipim değilsin. Ve hayır, bu tamamen parayla ilgili. Ama çok da dürüst bir iş olduğunu söyleyemem. Yine de para istiyorsan, adamın benim. Var mısın?”

“Evet, varım.”

Charlie bunu duyunca Buick'in kapısını açtı ve gotiklere baktı. Diğerleri değilse bile Louisa onları izliyordu. Maxim'in elini sıktı.

“Prospect Caddesi'nde bir internet kafe var, biliyor musun?”

Maxim başını evet anlamında salladı.

“Bir saat içinde orada buluşalım.”

Maxim yeniden başını salladı. “Dostum, bir şey sorabilir miyim?”

“Tabii,” dedi Charlie. “Nedir?”

“Sen hâlâ... Hâlâ... Ses falan duyuyor musun?”

Eddie Prescott'ın sözleri Charlie'nin zihnine doluşunca, tüm vücudu korkuyla ürperdi.

“Hayır adamım, o sadece bana verdikleri ilaçlar yüzündendi. Oranın nasıl bir yer olduğunu gördün, iyiyim ben. Ve senin de para kazanmana yardım edeceğim, anlaştık mı?”

Yeniden el sıkıştılar ve Charlie kapıyı kapattı.

“Neden arabaya binip gitmediğini merak edeceklerdir.”

“Yapılacak başka işlerimin olduğunu söyle, uydur bir şeyler.”

“Sanırım bunu yapabilirim,” dedi Maxim.

Charlie gitmek üzere arkasını döndü. Birkaç adım atmıştı ki geri dönüp Maxim’e baktı.

“Ah, Maxim? Ukalalık etmeye kalkma, bu ikimizin arasında. Walderman’daki gizlilik kuralları bende geçmez, anladın mı?”

“Endişelenme, anladım.”

Prospect’teki internet kafeye gitmek için on beş dakika yürüyen Charlie, içeri girdi. Kasada muhtemelen liseye gitmekte olan bir kız vardı, Charlie’ye gülümsedi. İçeridekilerin bir kısmı bilgisayarların başında oturuyor, bir kısmıysa kahve içiyordu.

“Cyber Café’ye hoş geldiniz,” dedi kız. “Bir şey alır mıydınız?”

“Şu an hayır, teşekkür ederim. Sadece bilgisayarda biraz işim var.”

“Pekala!” dedi. “Bir şeye ihtiyacınız olursa söylemeniz yeterli.”

“Tamam,” dedi Charlie ve gülümsedi.

Yalan söylemek keşfetmenin anası değilse bile, en azından kuzeni falan olmalıydı. Charlie hiçbir zaman en iyi bilgisayar korsanlarının peşine düştüğü ve yalnızca birkaçının elde etmeyi başardığı prestije özenmemiş olsa da bunun cazibesini anlayabiliyordu ve yeteneğini geliştirmeye çalışan “uzmanlardan” da payını fazlasıyla almıştı. Ama artık motivasyonu zafer değil çaresizlikti. Hayatında ilk kez bir şey çalmak üzereydi ve bir kafeyi bankaya dönüştürecek olmaktan da hiç mi hiç korkmuyordu. Charlie’yi rahatsız eden tek şey, bu yaptıklarından gerçekten de haz alıyor olmasıydı.

44

Eddie Prescott, marketten çıktığından beri Charlie'yle konuşmamıştı. Charlie'nin bir bakıma eski dostunun sesini duymayı özlediği söylenebilirdi, Eddie mezarından onunla konuşurken kendisini görev başında hissediyordu. Hem yaptığı şeyleri hem de sebeplerini mantıklı olarak açıklaması imkansız olsa da, şüphecilikten çok daha güçlü bir şey uğruna, bu tavrını yok saymaya çalışıyordu. Umut. Charlie, ölü ortağının sözlerini takıntılı bir şekilde düşünerek Eddie'nin sesini canlı tutuyordu.

Revere'deki Seacost Moteli. Aradığın tüm cevaplar orada.

Motelde kendisini neyin beklediği konusunda sadece tahmin yürütebiliyordu. Belki de Rudy Gomes'in evinde banyoda gördüğü şeyi açıklayabilecek bir şeydi ya da Anne Pedersen'in kim olduğunu ve onu neden hastaneye kadar izlediğini. Belki ölüm listesinin kaynağını öğrenirdi ve ölü ortağının sesini neden duyduğunu. Tek bildiği peşindeki polislerden kaçan bir adam haline geldiği ve kaçmak zorunda kalmamak için her şeyi yapmaya hazır olduğuydu. Bu bir şeyler çalmak anlamına gelse bile.

İnternet kafe sektörü artık can çekişmekteydi ama dizüstü bilgisayar olmayan ve kullandığı süre başına ücret ödemekte sorun görmeyen az sayıda insan, işlerin dönmesi için yeterli olu-

yordu. Kafede toplamda dört bilgisayar vardı ve bu Charlie için çok idealdi. Daha fazlası, ihtiyacı olan şeyi almasının daha uzun sürmesine sebep olurdu. Bilgisayarlardan ikisi dolu olduğu için Charlie kalan ikiliden birini seçip oturdu. Sandalye Charlie'ye, Walderman'da mobilya rolü yapan demirbaşları hatırlattı. Hastaneyi düşünmek bile tüylerini ürpertiyordu.

Charlie, Internet Explorer simgesine tıklayınca Kafenin ana sayfası açıldı. Sayfa tam da beklediği gibiydi: Müşterilerin doldurması gereken birçok alanla dolu bir web formu: İsim, adres, kredi kartının numarası ve son kullanma tarihi, her kartın arkasında bulunan üç ya da dört haneli güvenlik kodu.

Charlie kredi kartının numarasını da CVV'si gibi ezbere biliyordu ama burada onları kullanacak değildi. Polisler biraz uyanıksa, hesaplarını izliyor olacaktı.

Charlie, giriş ekranındaki bilgileri girer gibi yapıyordu. Seçtiği bilgisayar, kafenin servis masasının tam karşısında olduğundan yalnızca tuvaleti kullanan insanlar ne yaptığını tam anlamıyla görebilirdi. Gelip gideni kontrol edebilir ve gerekirse ne yaptığını gizleyebilirdi.

Planının ilk parçası, kafenin internete erişebilmek için doldurulmasını istediği formun bir kopyasını hazırlamaktı. Kafenin ücretsiz kablosuz internet bağlantısına geçmemiş olmasına şükretti. Charlie, grafikleri bilgisayarın C sürücüsündeki bir klasöre kaydetti ve NotDefterinde bir belge açıp kodlamaya başladı.

Otuz dakika kadar sonra Charlie formu yeniden yaratmıştı ama bir servis sağlayıcıya bağlanıp bunu yayınlamak gibi bir niyeti yoktu. Aslında sayfa, bilgisayarın yerel klasöründeydi ve oluşturduğu form, müşterilerin girdiği tüm bilgileri alıp aynı bilgisayarda başka bir klasöre kaydedecekti. Kullanıcılar, bu kafeye aşına olsun ya da olmasın, son derece kişisel bilgilerini yazdıkları formun sahte olduğunu anlamakta güçlük çekeceklerdi.

Kredi kartı bilgilerinin sorulduğu alanı, daha gerçekçi durması için şifreli yapmıştı. Böylece kullanıcılar, o kutuya yazdıkları her şeyi yıldız olarak görecektlerdi. Bu tarz güvenlik önlemleri, artık sektör için standart hale gelmişti. İnsanlar bunları gördüklerinde, bilgilerinin korunmakta olduğunu anlıyorlardı. Elbette bunun gerçekle uzaktan yakından alakası yoktu.

Sonra Charlie, sahte formu yarattığından daha kısa sürede, basit bir program yazdı. Yazdığı program yalnızca on beş satırdan oluşuyordu, daha tecrübeli bir yazılımcı olsa bunu beş dakikada da yazabilirdi ama artık paslanmıştı. Zihninin derinliklerine inip işin temel basamaklarını hatırlamak bile onu fazlasıyla yoruyordu.

Program görece basit bir şeydi: Kullanıcının sahte giriş ekranındaki kutucuklara yazdığı değerleri alıp, kafenin bilgisayarında Charlie'nin seçtiği bir klasöre metin dosyası olarak kaydediyordu.

Charlie'nin sahte ana sayfası internete bağlı olmadığından kredi kartıyla ilgili girilen herhangi bir bilgiyi işleyemezdi. Eserindeki şüpheleri en aza indirmek için yazdığı programa basit bir tarayıcı yönlendirmesi ekledi. Bir kullanıcı onun sayfasında Gönder butonuna tıkladığında Charlie'nin programı verileri kopyalamakla kalmayacak, karşısındaki kişiyi gerçek ana sayfaya da yönlendirecekti. Böylece kullanıcılar girdikleri bilgilerin işlenemediğini düşünüp hepsini tekrar yazacaklar fakat bu kez form onların internete erişebilmelerini de sağlayacak ve saat başı üç dolarlık ücret kesecekti.

Tarayıcının Cyber Café'nin giriş sayfası yerine Charlie'nin formunu yüklemesi için birkaç değişiklik yapmak yeterli olmuştu. Teknoloji hakkında bilgisi olan bir yönetici, müşterilerin yapılandırma ayarlarını değiştirmesini engellemek için önlem alırdı ama bu ailece işletilen kafelerin sahipleri, çoğunlukla bilgisayar

korsanlarına karşı ne kadar savunmasız olduklarının farkında bile olmazdı.

İşi bitip de programını test ettikten sonra Charlie kalktı ve kafeden çıktı. Bu istakoz avlamaktan farksızdı. Tuzağı kurmuştu ve kafe, yemin ta kendisiydi. Hiçbir şeyden şüphelenmeyen bir müşteri kafeye gelecek, e-postalarına ya da her neyse ona bakmak için tarayıcıyı açacak ve Charlie'nin, son derece gerçekçi görünen sahte sayfasıyla karşılaşacaktı. Sonra cüzdanını çıkarıp kredi kartındaki bilgileri girdikten sonra da GÖNDER butonuna basacak ve sayfa yeniden yüklenecek, tekrar giriş sayfasını görecekti. Belki hatalı internet bağlantısını suçlayarak derin bir nefes alacak ve hiçbir şeyden şüphelenmeden yeniden kredi kartı bilgilerini girecekti. Ve işte, saat başı ücret karşılığında istediği gibi gezinebileceği internete bağlanmış olacaktı. Bu sırada da değerli kredi kartı bilgileri, o bilgisayarın sabit diskinde bulunan, Charlie'nin istediği an ulaşabileceği bir metin dosyasına kopyalanmış olacaktı.

Maxim anlaştıkları saatte kafenin önüne geldi.

"Hazır mısın?" diye sordu Charlie.

"O paraya ihtiyacım var. En azından böylece, beni o bok çukuruna kapattıran kadından uzaklaşabilirim."

Charlie bir an tereddüt etti, her şey buna bağlıydı. Başarısız olurlarsa kendisini yeniden Walderman'da bulabilir ve gerçeği bulmayı unutabilirdi. Hayatını geri almayı da.

"Dikkatle dinle o zaman," dedi Charlie. "Kafeye girip kasadaki kıza gülümsedikten sonra tuvalete en yakın olan bilgisayara otur. Yazı yazabileceğin bir şey var mı?"

Maxim başını salladı. "Bir defterim var, bazen şiir yazarım."

"Şiir mi?"

"Evet. Dinlemek ister misin?"

Charlie gülümsedi. "Pek şiir havasında olduğumu sanmıyorum."

Charlie talimatlarını sayarken Maxim her birini anladığını gösterircesine başını sallıyordu. On dakika sonra dışarıda, Charlie'nin onu beklediği Prospect Caddesi'ndeydi.

“Bilgisayarı kimse kullanmış mı?” diye sordu Charlie.

Maxim'in yanıtı olumluydu.

“Tüm dosyaları sildin mi?”

“Evet.”

“Peki ana sayfa?”

“Eski giriş sayfasına geri döndürdüm, tıpkı söylediğin gibi.”

“Daha da önemlisi, kart?”

Maxim, programdan aldığı bilgilerle dolu bir kağıdı Charlie'ye uzattı. Charlie cebinde bozuk para ararken kızardı. Bir an için beş parasız olduğunu ve herhangi bir yeri arayacak bir bozukluğunun bile olmadığını unutmuştu.

Maxim elini cebine attı ve para çıkardı. “Bunun işe yarayacağından emin misin, adamım?”

“Evet.”

“Ya yakalanırsam?”

“Kimliğin sahte.” Charlie, Maxim'in parayı alırken görüntüsünü kaydedecek olan kameralardan bahsetmedi. “Olur da bir şekilde yakalanırsan yapman gereken tek şey kandırıldığını söylemek. Sen sadece paraya ihtiyacı olan bir adama yardım etmeye çalışıyordun. Parayı onun için aldın ve kendine sakladığın teşekkür hediyesi bir yüzlük dışında tümünü de ona verdin.”

“Ama bana beş yüz vereceğini söylemiştin?”

Charlie başını iki yana salladı. “Yakalanırsak, iki yüzün altındaki her şey yalnızca kabahat sayılır. Beş yüz alacak ama yüzden fazlasını söylemeyeceksin. Tamam mı?”

Charlie, tehlikede olanın Maxim olduğunu gayet iyi bildiği halde yakalanırsak demişti. Ona ulaşmaları kolaydı ama Charlie'yi bulmaları neredeyse imkansızdı. Hali hazırda onlar-

dan kaçınmakta olduğu için bir adresi yoktu ama Maxim bu kadarını düşünememişti. Muhtemelen bunun sebebi, kolayca para kazanacak ve evdeki hayatından bir süreliğine de olsa uzaklaşacak olmasıydı. Charlie, onu böyle kullandığı için kendisini korkunç hissetti ama başka çaresi yoktu. Seacost Moteli ve Boston'dan Revere'e gitmek için para gerekiyordu, Maxim bir şekilde paçasını kurtarırdı.

Ankesörlü telefonlardan birine gidip Fresh Pond alışveriş merkezinden aldığı bir işletme kartıyla Western Union'ı aradı ve çaldığı kredi kartındaki ismi ve kart numarasını verdi.

“Para Jeffrey Carmichael'a yatırılacak,” dedi Maxim'in sahte kimliğine bakarak ve sustu. “Evet kimliği var. Otuz dakika. Teşekkür ederim.”

Telefonu kapattı. İkisi birlikte sessizce Western Union'a gittiler ve otuz dakika sonra Maxim içeriden elinde iki bin dolar nakit parayla çıktı. Charlie'yi dinleyerek oraya gitmeden önce aldığı beyzbol şapkasıyla güneş gözlüğünü dışarı çıktığı an çıkarttı. Bin beş yüzünü Charlie'ye verip kalanı da cebine attı. Charlie ona kıyafetler için harcadığı paranın telafisi olarak yirmi dolar daha verdi.

“Yakalanır mıyım?” diye sordu Maxim tekrar.

Charlie başını salladı. “Sanmam, kameralardan çok fazla şey anlayamazlar. Dolandırıcılıktan haberlere çıkarsan, arkadaşların seni satar mı?”

“Benim arkadaşlarım sadıktır dostum, ne olursa olsun.”

Charlie, Eddie'yi düşündü. Eddie'nin çevirdiği işlere nasıl kızdığını ve bunun kendisini, onun kariyerini bitirmek konusunda nasıl takıntılı biri haline getirdiğini düşündü. Ona hiç müsamaha göstermemiştir, sadakat de. Ve yine de bir şekilde, Eddie ona ulaşmaya çalışıyor; Eddie Prescott mezarından bile ona arkadaşlık etmeye devam ediyordu.

Maxim'in elini sıkan Charlie, "Kendine dikkat et," dedi.

"Teşekkürler, edeceğim." Maxim arkasını döndü ve hâlâ o küçük otoparkta takılan arkadaşlarının yanına doğru yürümeye başladı.

Charlie, kırmızı hattın üzerindeki Alewife İstasyonu'na doğru ilerliyordu. Kısa bir süre sonra her şeyin cevabının onu beklediği Revere'de, Seacost Moteli'nde olacaktı.

45

Charlie Maxim'in çalıntı kredi kartını bir daha kullanmayacağına dair verdiği söze inanmak zorundaydı. Ona böyle bir şeyin kesinlikle otoritelerin dikkatini çekeceğini söylemiş, öyle bir durumda da Maxim'in bu hırsızlıktaki rolünün açığa çıkacağını anlatmıştı.

Charlie kredi kartı bilgilerinin yazılı olduğu kağıdı un ufak edip ağzına kadar dolu olan bir çöp kutusuna attı. Kart sahibinin bu olaydan dolayı bir kayıp yaşamayacağını, doğacak zararın bankanın hırsızlığa karşı koruma planından karşılanacağını bilmek içini biraz rahatlatıyordu.

Yine de, ne kadar akıl almaz görünse de, bunun Charlie'nin işlediği ilk suç olmadığını gösteren yığınla kanıt vardı ve diğer günahlarına dair hiçbir şey hatırlamıyor olması, işkence gibiydi. Eğer bu kabahatinin anıları da bilinçaltının derinliklerinde kaybolmazsa, çaldığı parayı geri vereceğine söz vermişti.

Maxim gitmeden önce Charlie'nin payına düşen parayla ona büyük bir Red Sox tişörtü, gri mavi renkte bir yağmurluk, üzerinde tanınmasını kolaylaştıracak herhangi bir logo olmayan düz mavi bir beyzbol şapkası ve güneş gözlüğü almıştı. Yeni kıyafetlerine bürünmüş olan Charlie, şehrin ana arterlerini ve mağaza-

larını gözetleyen çok sayıda kameraya kendini göstermek konusunda biraz daha rahatlamıştı.

Maxim'le el sıkışıp ayrıldılar, bu vedalaşmada birbirlerini tekrar göreceklerine dair hiçbir işaret yoktu. İşlem tamamlandı, görev sona erdi, hayatınızda başarılar.

Bir Olympia Sports poşetine tıkılmış eski kıyafetleriyle Alewife Brook İstasyonu'na doğru yürüdü ve bir bilet aldıktan sonra kırmızı hat trenine binip Revere Plajı'na doğru yola çıktı. Park Caddesi'ne gelince hat değiştirmesi gerekecek, oradan yeşil hatla Hükümet Meydanı'na; meydandan mavi hattı kullanarak Revere'deki Wonderland Tazı Parkuru'nun karşısındaki Wonderland İstasyonu'na gidecekti. Oraya ulaştıktan sonra bir benzin istasyonuna girip Seacost Moteli'ne nasıl gidebileceğini sormayı planlıyordu. Motelin adına bakarak deniz kenarında ya da kıyıya yakın bir yerlerde olması gerektiğini tahmin etse de elinde ne bir adres ne de harita vardı.

Charlie bu düşünceyle başını salladı. *Bir hayalet beni akıl hastanesinden çıkardı ve ben ona bana açık adres vermediği için kızıyorum*, diye düşündü. *Gerçekten delirmiş olmalıyım.*

Kırk beş dakika süren yolculuk boyunca Eddie'nin sesini duymamak, çelişkili şeyler düşünmesine sebep olmuştu. Bu konuşmalar ona bir amaç veriyor ve yaptıklarını anlamlı kılıyor olsa da bir yandan da aklını karıştırıyordu. Eddie'nin sözlerine tepki vermek, uzak hatıraların bulanık bir tasavvuru gibiydi ve Charlie'nin kabullenmeye pek de hazır olmadığı olasılıkları ortaya koyuyordu.

Ya sadece hayal görüyorsam?

Yoluna devam eden trendeki yolcular her durakta değişirken Charlie bu düşünceleri bastırmayı başardı. Eddie'nin sesi, daha önce duyduğu tüm sesler kadar netti, bu kadar gerçek görünen bir şeyin hayal olması imkansızdı. Sesler duyduğunu iddia eden

diğer insanların da duyduklarının bu kadar gerçek olduğunu düşünüp düşünmediklerini bilmiyor, yalnızca kendi deneyimiyle ilgileniyordu.

Charlie Wonderland'e gelince, gözlüklerini ve şapkasını daima takması gerektiğini aklından çıkarmayarak trenden indi. İnterneti olmadığından hastaneden kaçışının medyaya duyurulup duyurulmadığına dair bir fikri yoktu. Kimin kendisini aradığını öğrenene kadar herkesten gizlenecekti.

Charlie yıllardır Revere'e gelmemişti ama deniz kıyısındaki bölgenin normalde böyle alanlarda bulunan hiçbir atraksiyona sahip olmadığını biliyordu. Bölgenin büyük bir kısmı, yerleşim alanı olarak düzenlenmişti ve bazıları zenginlere, bazıları fakirlere, bazıları da emeklilere hitap eden kalburüstü binalardan oluşuyordu.

Tazı parkuru dışında Revere'in en dikkat çekici yeri, okyanusun tam karşısında bulunan kulübeden bozma bir restoran olan Kelly'nin Rozbifleri'ydi. Revere Plajı'nın en gözde mekanlarından olan bu restoran, rahatlatıcı bir deniz manzarasına karşı servis ettiği birinci kalite rozbifler ve patates kızartmalarıyla meşhurdy.

İstasyondaki direklerden birine yapıştırılmış sarı bir afiş, Seacost Moteli'nde bir haftasonu kampanyasından söz ediyordu. Kelly'nin restoranıyla aynı bölgede bulunan Okyanus Caddesi'ndeki motel, Revere Plajı Bulvarı'nın tam karşısında, Butler Meydanı ve trenden indiği Wonderland Tazı Parkuru'na yürüme mesafesindeydi. Birilerine yol sormak zorunda kalmayacağını fark eden Charlie, oldukça rahatlamıştı.

Revere Plajı Logan Havaalanı'ndan en fazla beş kilometre uzaktaydı. Çoğu yaşlı olsa da aralarında gençlerin de bulunduğu insanlar, serin kumsalda sakince yürürlerken üstlerinden geçen uçakları pek de umursamıyor gibi görünüyorlardı ama Charlie,

motorların gürültüsüne onlar kadar kayıtsız kalamıyordu. Belki de hâlâ, hastaneden kaçışı yüzünden gergindi.

Nihayet motele vardığında, Charlie binanın dış görünüşünden en az uçak seslerinden olduğu kadar rahatsız oldu. Bina, ihmalkarlıktan dökülüyor, antik çağlardan kalma kalıntılara benziyordu. Charlie burayı görünce, bir zamanlar bölgenin çoğunu kapladığı halde artık büyük zincirlere yenik düşen aile işletmelerini hatırladı. Seacost Moteli'nin üzerinde uzanan, yeni inşa edilmiş, kocaman bir Comfort Inn binası, konu hakkında daha fazla söze yer bırakmıyor ve motelin karanlık geleceği hakkında insana net bir fikir veriyordu. Çürümekte olan bu binanın satın alınıp yıkılması çok uzun sürmezdi.

İki binanın mimarisi, birbiriyle büyük bir tezat oluşturunuyordu. Sekiz katlı Comfort Inn'in tamamı modern ekipmanlarla donatılmış gibi görünürken Seacost Moteli, üzerine altın renkli levhalarla oda numaraları yazılmış mavi kapıları dışarıdan bile görünen tek katlı bir yapıydı. Motelin dış duvarlarındaki beyaz boya dökülmüş; geçen zamana dayanmayı başaran ve kalın, çiçekli perdeleriyle güneş ışığını engelleyen pencereleri örten birkaç siyah panjur da, neredeyse düşecek kadar gevşemişti.

Bu çürüyen yapının kendisiyle ne ilgisi olduğunu kısa bir süre sonra öğrenmek için dua ediyordu Charlie. Birkaç dakika boyunca içeri girmedi ve binayı seyretti. Eddie'nin onunla tekrar konuşup konuşmayacağını merak ediyor olsa da henüz bir ses yoktu. Beş dakika kadar sonra Charlie motele doğru ilerledi.

İki yüz yirmi dört numaralı oda, diye düşündü. *Beni o kapının ardında ne bekliyor acaba?*

Seacost Moteli'nin ahşap panelli resepsiyonunda Charlie'den başka kimse yoktu. Walderman'ın o soğuk ve steril ortamına alışmış ve artık özgürlüğünün tadını çıkarmaya başlamış olan Charlie, büyük bir dikkat ve minnettarlıkla etrafını inceleme-

ye koyuldu. Odada dikkat çekecek hiçbir şey yoktu. Bekleme salonunu ofisten ayıran, duvarlardan yalnızca bir ton açık renkte ahşap bir resepsiyon masası, antika dergilerle önceki günün *Herald*'ının bulunduğu bir masa ve birkaç sandalye haricinde içeride hiçbir şey yoktu. Resepsiyon masasının arkasında, oda anahtarlarının bulunduğu küçük kutucuklar; kutucukların yanında duran bir şifonyerin üzerinde faks, onun yanında yerde de bir fotokopi makinesi vardı. İlk bakışta hiçbir şey, Eddie'nin neden onun buraya gelmesini istediğine dair bir fikir vermiyordu. Charlie, üzerinde pas lekeleri olan zili iki kez çaldı ve ikisinde de güçlükle duyulabilecek bir ses dışında hiçbir şey duyulmadı.

“Geliyorum! Geliyorum!” diye bir ses duyuldu ve ardından bir sifon sesi geldi. Sonra duvarın bir parçası gibi görünmesi için kamufle edilen bir kapı, yana doğru kayarak açıldı.

Tuvaletten çıkan adamın da kötü görünmek konusunda motelden aşağı kalır yanı yoktu. İri yarı, leş gibi sigara kokan, yeşil siyah ekose bir gömlek giymiş ve onu da kirli dokuma pantolonunun içine sokmuş bir adamla karşı karşıyaydı. Göbeği, kalp krizi geçirmesine yetecek kadar dışarı taşan adamın saçlarından geriye kalan, yağa gömülmüş gri siyah birkaç tutamdan ibaretti ve tepesini zar zor kapatıyordu. Çoğu insanı gençleştiren tuzlu deniz havası, onda tam tersi bir etki yapmış ve yüzünü çiçek bozuğu, çatlaklarla dolu, yıpranmış bir hale getirmişti.

“Buyrun? Sizin için ne yapabilirim?” Sesi, büyük olasılıkla sigara nedeniyle çatallıydı. Gırtlaktan gelen bir hırıltıyla ve kısık sesle konuşuyor, buna sessizleri yutma alışkanlığı sayesinde fark edilen kaba Boston aksanı da eklenince, bir müşterinin gelişine sevindi mi yoksa kızdı mı, anlamak mümkün olmuyordu.

“Bir oda istiyorum,” dedi Charlie.

“Pekala. Kimlik alabilir miyim?”

“Aslında bu biraz sorun. Yani benim kimliğim yok,” diye açıkladı Charlie.

Adam öne doğru eğilip tüm ağırlığını masaya verdi. “Ne kadar kalacaksınız?”

Eddie bu konuda herhangi bir detay vermemişti, orada ne kadar kalacaktı? Birkaç günden fazla olmamasını umdu. Eddie’nin aklında ne olursa olsun, Charlie bir yerde uzun süre kalmak gibi bir riske giremezdi.

“Şimdilik iki gece,” dedi ve adamın para konusunda sıkıntı yaşamayacaklarını anlamasına yetecek kadar yüklü miktarda bir deste çıkardı. Adam gerçekten de görüldüğü kadar çaresizse, Charlie’nin iki geceden fazla edeceğini anlamış olmalıydı. Charlie, dolu kutucukların boş olanlardan fazla olduğunu fark etti.

“Nakit mi ödeyeceksiniz? Peşin peşin?” Adamın gözleri kıslmıştı.

“Evet, nakit.”

“Pekala. Şunu doldurun.”

Charlie’ye doğru klipsli bir dosya uzattı. Dosyanın üzerinde, adres ve telefon numarası gibi kişisel bilgiler isteyen bir form vardı.

“Peşin ödeyecek olduğum halde bunu doldurmama gerek var mı?” diye sordu Charlie.

Adam onu bir kez daha süzdü.

Charlie, masanın üzerine birkaç yüz dolar bıraktı. “Artı depozit,” dedi.

“Aslında sanırım yok,” dedi adam ve arkasındaki kutucuklardan kendisine en yakın olan anahtarı aldı. “İki yüz on altı numaralı oda,” dedi. “Arka tarafta.”

“Aslına bakarsanız,” dedi Charlie, “iki yüz yirmi dört numaralı odada kalmak istiyordum. Buraya gelirken gördüm ve manzarası hoşuma gitti.” Adam homurdanarak arkasına döndü ve ku-

tucuklara bakarken durdu. “İki yüz yirmi dört mü?” dedi arkası hâlâ dönükken.

“Evet, eğer mümkünse.”

Adam, üzerinde 224 yazan kutucuktan bir zarf aldı ve içinden, Charlie’nin ehliyet ya da onun gibi, bir kılıfla kaplanmış bir kimlik olduğunu düşündüğü bir şey çıkardı.

“Adınız nedir?” diye sordu Charlie’yi süzerek.

“Craig Devlin,” dedi Charlie. Hiç düşünmeden MIT’deyken en sevdiği profesörlerden biri olan bu adamın adını vermişti.

“Öyle mi? Craig Devlin ha? O halde bu kim, söyler misiniz?”

Adam kimliği masanın üzerine bırakınca Charlie’nin nefesi kesildi ve sanki bu yaptığı, gördüğü şeyi değiştirebilecekmiş gibi başını iki yana salladı. Adamın masanın üzerine koyduğu şey, Charlie’nin fotoğrafı üst tarafta duran ehliyetiydi.

“İki yüz yirmi dört numaranın ücreti ödendi. Önümüzdeki ayın tamamı boyunca oda rezerve ve parası da nakit ödendi. Bunu birkaç gün önce posta kutusunda buldum, odayı kimliğin sahibi olan adama vermem söyleniyordu. Ben uzman falan değilim ama sen ona bayağı bir benziyorsun dostum.” Adamın yüzündeki çarpık gülümseme, bu durumun gizeminden de en az paradan hoşlandığı kadar zevk aldığını gösteriyordu.

“Şu notu görebilir miyim?” diye kekeledi Charlie.

Adam kağıdı zarftan çıkardı, el yazısı kesinlikle Charlie’ye aitti. Üzerine tarih atılmamış notu okurken Charlie’nin kanı dondu.

İlgili kişiye:

Bu otele gelip 224 numaralı odayı isteyeceğim ve yanımda kimliğim olmayacak. Bana herhangi bir soru sormayın. Karşılığında, kalacağım sürenin çok daha kısa olacağını düşünsem de odanın iki aylık ücretini peşin olarak ödeyeceğim. Lütfen kimliğimi iade edin ve bana 224 numaralı odanın anahtarını verin.

“Bu imkansız,” diye mırıldandı Charlie. “Anlayamıyorum.”

“Ben de,” dedi adam. “Ama anladığım bir şey var, o da para. Bu meslekte bu kadar uzun süre kalabildiysem, çenemi kapalı tutmayı öğrenmem sayesinde. Kimlik kartındaki adam sensin, odanın parasını da peşin ödedin. Orası senin.”

Kimliği masanın üzerinden Charlie’ye doğru kaydırıldı. Kartı alan Charlie, bunun gerçek olduğundan çabucak emin olsa da kimliğinin nasıl buraya kadar gelebildiğini anlayamıyordu. Sonuçta bunun hâlâ Walderman’da bulunan cüzdanının içinde olması gerekirdi. Adam anahtarı da uzatınca, Charlie demir kütleyi hastalıklı bir şeymiş gibi hafifçe tuttu.

“Aldım,” dedi ve anahtarı cebine attı.

Resepsiyondan çıkan Charlie, okyanusun soğuk havasını ciğerlerine çekti ve 224 numaralı odaya doğru yürüdü.

46

Oda, standart bir motel odasıydı. Ortasında turuncu bir nevresimle örtülmüş iki kişilik bir yatak, onun tam karşısında ne olduğu pek de anlaşılamayan bir çalışma masası, masanın üzerinde de kırk yedi ekran renkli bir televizyon vardı. Televizyonun VCR oynatıcısı var, DVD oynatıcısı yoktu. Charlie, Seacost Moteli'nin eğlence konusundaki talepleri pek de dikkate almadığını düşündü.

Otelin bunun yerine “kendi videonu kendin getir” servisinin olması son derece mantıklıydı. Charlie, odanın diğer tarafında bulunan banyonun ışığının açık olduğunu fark etti. Temizlik görevlisi ışığı açık unutmadıysa, odadaki tek kişi o olduğu için bu biraz tuhaftı ama motelin sahibi de pek öyle elektriği boşa harcayacak bir insan gibi görünmüyordu.

Odanın ne zamandır boş olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Bunu sormak istediği halde unutmuş olmasına şaşırmadı. Hâlâ, bu motelle aralarında, hastaneye yatırılışından da önce başlamış gibi görünen bir bağ olduğunu öğrenmenin şokundaydı. Motel sahibiyle, kimliğinin içinde olduğu zarfın tam olarak ne zaman geldiği konusunda konuşmaya karar verdi ve bunu aklının bir köşesine yazdı. Böylece olayların zaman akışı konusunda bir fikir edinebilirdi.

Charlie, bitmek bilmez gibi görünen sorularıyla başbaşa, odasında dolanıp duruyordu. *O notu ve parayı buraya ne zaman gönderdim? Daha önce buranın adını bile duymamıştım, neden burası?*

Neredeyse bir haftadır, gördüğü içeriden kilitlenebilen ilk odanın burası olması da en az hiç hatırlamadığı halde kendine bir oda tutmuş olması kadar şaşırtıcıydı. Daha da ötesi, içerisi dezenfektandan çok insan kokuyor, duvarlarda beyaz dışında da renkler bulunuyordu.

“Hoşça kal Walderman,” dedi yüksek sesle.

Yağmurluğunu çıkarınca, tişörtünün terden sıırıslıslam olduğunu fark etti ama yaşadığı onca şeye bakılırsa, bu hiç de şaşırtıcı sayılmazdı. Yakınlarda kıyafet alabileceği ya da en azından çamaşırlarını yıkayabileceği bir yer olup olmadığını merak etti. Temiz kıyafetler ve bir duş, şu an için onu mutlu etmeye yeterdi.

Yatağın yanında duran dijital saate baktı ve akşam haberlerini henüz kaçırmadığını fark etti. Kaçış haberi yayınlanmadığı sürece, kendini güvende hissedebilirdi. En azından motel, kısa bir süreliğine de olsa güzel bir saklanma yeri idi.

Yerel ve ulusal bazlı diğer haberlerin gözleri kendi kaçışından uzakta tutacağını uman Charlie, televizyonu açtı. Midesinde bir guruldamayla yatağının ucuna oturdu ve on beş dakika sonra derin bir nefes aldı. Dorchester’da silahlı bir saldırı olmuş, Beverly’deki bir evde yangın çıkmış ve evde yaşayanlar, kedi de dahil olmak üzere kurtarılmıştı. Polis hâlâ, Newton’da bir dizi arabaya giren hırsızların peşindeydi ama saat on bir haberlerinde, eski bir yazılım patronunun akıl hastanesinden kaçtığına, tehlikeli olduğu halde şimdi sokaklarda elini kolunu sallaya sallaya dolaştığına dair en ufak bir şey bile yoktu. Polisin kaçışından haberdar edildiğinden emin olsa da, Walderman’ın geçen yıllar boyunca güvenlik güçlerini sessiz tutacak kadar büyük bir politik

önem kazandığından şüpheliydi. *En azından şimdilik sessizler*, diye hatırlattı kendi kendine. Zaman, onun sahip olmadığı bir lükstü.

Yorgunluktan ölmek üzere olan Charlie, yüzünü ellerinin arasına gömdü. Yakalanmamış olduğuna memnundu ama ne faydası vardı ki? Motelde bulunan not, kalbine bir hançer gibi saplanmıştı. Eddie Prescott'ın mezarından ona yardım ediyor olması fikri hem aptalca hem de üzücüydü. Tamamen aklını kaçırmış olması dışında başka ne ihtimal vardı ki?

Charlie'yi dışarı çıkıp yetkililere teslim olmaktan alıkoyan tek şey, aniden üzerine çöken yorgunluk hissiydi. Vücudundaki tüm kaslar rahatlıyor, göz kapakları ağırlaşıyordu. Bu his, Rachel'in ona uyguladığı hipnoz seansında hissettiklerine çok benziyordu. Aklına bulanık görüntüler gelmeye başladı. SoluCent'teki Macellan Takımı'nın üyelerinin yüzleri, annesinin ve Joe'nunkiyle karışıyordu. Midesi bulanmaya başlamıştı ama banyoya kadar beş metre yürümektense, Charlie kusma isteğini bastırmayı tercih etti. Bunu beceremeyecek olsa bile, banyoya gidecek gücü olduğundan şüpheliydi, bacakları hareket edemeyecek kadar hissizleşmişti.

Yeniden annesini düşündü. Kadıncağızın durumundan haberi bile yoktu. Kim bilir, belki komadan çıkmış bile olabilirdi ama zannetmiyordu. Charlie ortadan kaybolana kadar, hastaneden aldıkları tüm haberler aynıydı: hiçbir değişiklik yok. Ama yine de, durumunun düzelebileceğine olan inancını yitirmemişti. Kendi geleceği hakkındaki düşüncelerinin aksine, annesinden hâlâ umutluydu.

Charlie artık özgür olsa da, aslına bakılırsa yine kilit altındaydı. Tek farkı, bu kez kendi yarattığı bir hapishanede olması ve bulunduğu yerin giderek daralmasıydı. Önce bu otel odasında tutsaktı, şimdiyse yatağında. Ayağa bile kalkamayacak kadar yorgun ve güçsüzdü.

Başı zonklamaya ve karıncalanmaya başladı ama bu endişe verici değil rahatlatıcıydı. Yorgunluk galip gelmişti. Charlie'nin akli sorularına cevap bulmakla uyumak arasında gidip geliyordu.

Belki işleri yoluna koymaya çalışmadan önce biraz kestirebilirim. Buraya para gönderdiğimi hatırlamıyorum, o kadar kötü bir durumdayım ki. Sadece gözlerimi kapatsam...

Başındaki karıncalanma bir anlığına geri çekilip daha da şiddetlenerek geri geldi. Gözlerini kapatınca Rachel, Randal, Sandy Goodkin ve Joe'nun yüzünün zihninde çılgınca dans ettiğini görüyordu. George'un kahkahası, aklının derinliklerinde yankılandı. Bir an düşüyormuş gibi hissetti ama neyse ki bu çok kısa sürdü. Yatakta yatıyor olduğunun bile belli belirsiz farkındaydı Charlie. Bacakları yatağın içinde erimiş, ayakları yere yapıştırılmış gibiydi. Başındaki karıncalanma nihayet kesildi.

“Gözlerimi sadece bir dakikalığına kapatacağım,” diye mırıldandı. “Sonra olup biteni düşünürüm, her şeyi düşünürüm...”

Sesi kesildi ve hayatındaki insanların yüzleri, düşüncelerinde saldırmayı bıraktı. Onların yerini, Charlie'nin şimdiye kadar gördüğü en karanlık sonsuzluk almıştı. Şimdi hissettiği tek şey, tanıdık bir uyku belirtisi olarak beyni ve vücudu arasındaki bağlantının kesilmesi idi. Bu his onu kutsal bir uykunun derinliklerine doğru götürürken, bir yandan da Charlie'nin son zamanlarda eksikliğini en çok hissettiği şeyi beraberinde getiriyordu. Huzur.

Charlie sıçrayarak uyandı. Sırtı ağrıyor, bacakları hâlâ yatağın ucundan aşağı sarkıyordu. Ayağa kalkmaya çalıştı ama ayakları uyuşmuş ve karıncalanmıştı: kasları aynı konumda çok uzun süre kalmaktan dolayı hissizdi. Nihayet kendini kalkmaya zorladı ve gözlerinin önündeki sisi yok etmek için başını hızla iki yana salladı. Gözlerini kaplayan çapak tabakası, görüşünü bulanıklaştırıyordu. Etrafını görebilmek için gözlerini ovuşturdu. Daha önce

nemli olan tişörtü şimdi sıırıslıklamdı. Uyuşuk bacaklarıyla banyoya gidip soğuk suyu açtı ve yüzünü lavaboya soktu. Aynadan ona bakan insan, bir önceki sefer gördüğünden bile yabancıydı. Teni korkunç bir griye dönmüş, sakalları boynuna kadar uzamıştı. Normal uzunluğunu bir hayli aşan saçlarının da onlardan aşağı kalır yanı yoktu. Göz çevresindeki kırışıklıklar, annesinin kaz ayağı bölgeleri gibi artık görünür haldeydi. Aynadaki insanın, Charlie'nin eski haliyle uzaktan yakından alakası yoktu.

Islak tişörtünü çıkarırken ellerinin kurumuş kanla kaplı olduğunu gördü ve tişörtü kuruması için duş perdesinin askısına bıraktıktan sonra, ellerini yıkayıp herhangi bir yarası var mı diye kontrol etti.

Yaralandığını hatırlamıyordu, gördüğü korkunç rüyalarından ötürü uykusunda ellerini tırmalamış olabileceğini düşündü. *Kanatacak kadar sert olmasına rağmen uyanmadım mı yani?* Bu pek olası görünmüyordu.

Kanı ellerinden temizledikten sonra, Charlie bir kez daha kendini kontrol etti ama açık bir yara şöyle dursun, bir çizik bile yoktu.

Tişört kurumaya başladıktan sonra, üzerinde kumaşın normal renginden daha koyu bir nokta olduğunu gördü, sonra birkaç tane daha. Eline alıp lekeler daha yakından baktı ve kumaşı kokladı. Paslı demir ve kadife çiçeği karışımı koku, kesinlikle kan kokusuydu.

Kendimi nasıl kestim, diye düşündü. *Ve nasıl bu kadar çabuk iyileştim?*

Charlie banyodan çıkıp hâlâ Olympia Sports poşetinde duran diğer tişörtünü almaya gitti. Girişe en yakın sandalyede olması gereken poşeti arayan Charlie, sandalyenin altına da üstüne de baktı ama plastik torba, olması gereken yerde değildi. Belki de o yorgunlukla poşeti odanın dolabına koymuş ve unutmuşumdur,

diye düşündü. Son zamanlardaki hafızası göz önünde bulundurulursa, bu son derece olası bir durumdu.

Bir an için ellerinde ve tişörtünde bulunan kan, zihninin derinliklerinde kaybolmuştu. Dolabı açtı ve içindeki ışığı yaktı. Boş plastik torbayı buruşmuş halde dolabın zemininde, düzgünce katlanmış kıyafetlerini ise raflarda bulacağından emindi.

Işık yandığı an, Charlie çığlık atarak dizlerinin üstüne çöktü ve ellerini yüzüne kapattı.

Plastik poşet beklediği gibi buruşturulup yere atılmıştı ama dolap, ağzına kadar kıyafetle doluydu. Gömlekler, pantolonlar, kazaklar. Hepsi, dar krom çubuğun üzerindeki askılara asılmış, üstteki raflara da kalan gömlekler ve pantolonlar dizilmişti. Hepsi, tam da onun yapacağı gibi düzgünce katlanmıştı ve hepsi, kendi kıyafetleriydi.

47

Charlie, beş dakika boyunca dizlerinin üzerinde oturmaya devam ettikten sonra titreyerek ayağa kalktı ve dolabın kapağından destek alarak ayakta durdu. Dikkatini çeken ilk şey, artık banyoda ellerinde ve tişörtünde olduğunu fark ettiği zamankinden çok daha keskin olan kan kokusuydu. Burnuna gelen başka bir koku daha vardı ve bu defaki rahatsız edici şekilde tanıdık gelen ekşi bir kokuydu. Charlie bunu, çürümüş ve bozulmuş bir şeyin kokusuna benzetti. Sağ eli, hâlâ bir yara veya kesik bulmak umuduyla sol elini yokluyor olsa da bu çaba boşunaydı. Havadaki kan kokusu, ciddi bir yara dışında hiçbir şeye ihtimal verilmeyecek kadar yoğundu.

Yatağa oturdu. Kapalı perdelerden geçmeyi başaran sabah güneşi, odadaki karanlığı yalnızca biraz bölebiliyordu. Yatağın yanındaki komodinde duran saate göz atınca, neredeyse 6.20 olduğunu gördü. Saati bir önceki görüşünden bu yana, on iki saatten fazla süre geçmişti.

O arada bana ne oldu, diye düşündü ürpererek.

Ayakları yerde, dirsekleri bacaklarına, yüzü de yumruk yaptığı ellerine dayalı halde yatağında otururken, kendini Rodin'in *Düşünen Adam* heykelinin kötü bir taklidi gibi hissetti. Yatağın

ayak ucunda duran televizyona bakınca, yüksek sesle nefes aldı. Seacost Moteli'nin not defterlerindeki benzeyen ve muhtemelen odadaki masada duran defterden alınan bir kağıt, ekrana yapıştırılmıştı.

Charlie yataktan kalkarken, döşegin yayları gıcırdadı. Gözlerini televizyondan ayırmadan kağıda uzandı ve titreyen elleriyle notu çekip aldı. Kağıdı sabitlemek için iki eliyle birden tutunca, bunun da diğer notlar gibi kendi el yazısıyla yazıldığını gördü.

Yapabileceği tek şey gülmekti. İki dizini de acıtacak kadar sert bir şekilde, yerde duran ince halının üzerine düştü. Şimdi anlaşılıyordu ki, tüm bu olanlar onu bu son sahneye getirmek için tasarlanmıştı. Kaderi, kendi el yazısıyla Seacoast Moteli'nin kağıtlarına yazılan üç kelimede gizliydi:

Yatağın altına bakmayı unutma.

48

Charlie, dizlerinin üzerinde durmayı bırakıp yüzüstü uzandı ve hiç tereddüt etmeden yatağın örtüsünü kaldırıp altına baktı. Kan ve çürüme kokusu, burada çok daha yoğunlaşıyordu. Kusmamak için ağzını ve burnunu kapatmak zorunda kaldı. Bir ayakkabı kutusu büyüklüğündeki nesne, bu loş ışıktaki bile kolayca seçilebiliyordu.

Göğsünü yere iyice yapıştıran Charlie, iki elini birden uzatıp kutuyu aldı ve pürüzsüz yüzeyine dokununca, ellerinin ıslanmış olduğunu hissetti. Kolayca dışarı çıkarttığı kutuya ışığın altında bakınca, etrafından sızan kanları gördü. Kutu sürüklendiği yolda belirgin bir iz bırakmış, yatağın altında durduğu alanıysa tamamen kana bulamıştı.

Üzerine yapıştırılmış kilitli bir zarf vardı, tıpkı ölüm listesini taşıyan zarf gibi. Charlie, kutuyu yere bırakıp ayağa kalktı ve uzunca bir süre ona baktı. Gözlerini kapatıp kutuyu açınca kabusunun sona ermesi için dua etti. Yatağında uyanacak ve bunun yalnızca, bugüne kadar gördüğü en korkunç kabus olduğunu anlayacaktı.

Durumun böyle olmadığından emin olunca, Charlie derin bir

nefes aldıktan sonra kutuya uzanıp kapağını açtı ve hemen yere fırlattı.

Gözüne takılan ilk şey, bir altın parıltısı oldu. Bu, Charlie'nin sayamayacağı kadar çok gördüğü altın bir yüzüğün parıltısıydı. Sahibi, üzerinde oyularak yapılmış üç kitap taşıyan bir kalkan bulunan bu yüzüğü her fırsatta göstermeye çalışırdı. Kitapların üzerindeki harfler birleşince, ortaya *veritas* kelimesi çıkıyordu, Latince hakikat. Altında da altın harflerle okulun adı yazardı. *Harvard*. Yüzük hâlâ, vahşice bilekten kesilip kutuya konmuş olan ele takılıydı.

Kutunun içinde başka bir el daha vardı. İkisi de tanınmayacak kadar kötü bir hale gelmiş olsa da, yüzük takılı olan el kesinlikle daha yaşlı birine aitti. Diğer elin cildi de aynı ölüm solgunluğuna bürünmüş olsa da, diğerinden oldukça genç olduğu anlaşılabilirdi. Fazlaca kafein almış gibi nefesi düzensizleşmeye, kalp atışları hızlanmaya başladı.

Kafasının olanca karışıklığına rağmen, Charlie kutunun içeriğiyle ilgili bir şeyden emindi. Yüzük takılı olan el Leon Yardley'ye aitti. Diğerinin de SoluCent'teki eski patronu Simon Mackenzie'nin olduğunu tahmin ediyordu.

Motel odasının ince ve sert halısının üzerine oturan Charlie, karşısında duran kutuya bakarken gözleri, uzanabileceği kadar yakınında olan kapağa takıldı. Zarf hâlâ orada duruyordu.

Açmasına gerek bile yoktu. Bu artık alıştığı bir rutin haline gelmişti, içinden bir not çıkacak ve notu yazan da kendisi olacaktı. Kurbanların Yardley ve Mackenzie olduğunu söyleyecek, ölüm listesinin bir istisna hariç tamamlandığını bildirecekti. Dördüncü kurban. Sürpriz.

Charlie, son kurbanın adının açıklandığını olacağından emindi. *Bunu, bilinçaltım bana notu yazan kişinin de ben olduğumu hatırlattığı için mi biliyorum?* diye merak etti. Oturduğu yerden

kalkmadan önceki geceyi hatırlamaya çalıştı. Hatırladığı son şey, yatağa oturup saate baktığı ve neredeyse akşam 6 olduğunu gördüğüydü. Ardından haberleri izlemişti ve sonrasına dair hatırladığı ilk şey, on iki saat kadar sonra aynı kıyafetlerle uyandığıydı. Nasıl uyuyakaldıysa aynen öyle uyanmıştı; oturduğu yerde yatağa uzanmış ve ayakları hâlâ yerdeyken. Tişörtünde ve ellerinde kan vardı ve bu kanın kime ait olduğunu biliyordu, çünkü yatağın altında insan vücudundan kesilmiş parçalar vardı.

“Ne yaptım ben?” diye bağırdı. “Nasıl bir canavara dönüştüm?”

Charlie odada dolanmaya başladı ve içinde kesik ellerin olduğu kutuyu bir tekme savurarak yeniden yatağın altına gönderdi. Kapağı olduğu yerde bırakmıştı. Aklına onlarca farklı şey geliyor, düşünceleri bir o yana bir bu yana savruluyordu. Dikkatini toplayıp odaklanmasını ve doğru düzgün düşünebilmesini sağlayacak bir şeye ihtiyacı vardı. Kendini bunların bir hayal olduğuna inandırmaya çalıştı ve önce sağ, sonra da sol yanağına tokat attı ama canı yansa da hiçbir şey değişmemişti. Kutunun kapağı hâlâ düşürdüğü yerde duruyor, etrafına bulaşan kan yanılma ihtimalini ortadan kaldırıyordu.

Tanrım, bu gerçek.

Bu bir hayal değilse; bu adamların, tanıdığı ve sevdiği bu adamların ikisi de ölmüştü. Cinayetleri haberlere çıkacak. Charlie’nin adı da şüpheli listesinin başında olacaktı. Ve Seacoast Moteli’nin sahibi onu nerede bulacağını gayet iyi biliyordu. 224 numara.

49

Charlie'nin ne kadar vaktinin kaldığı, büyük ölçüde motel sahibinin sabah haberlerini ne kadar önemsedğine bağlıydı. Eğer bu cinayetler, şüphelendiği üzere bültenin en dikkat çekici haberiysse, adamın polis çağırması an meselesiydi.

Charlie Kanal 5'i açtı ve televizyonun önünde durdu. 6.30 haberleri henüz başlıyordu ve anlatılan hikayeye eşlik eden başlık, her şeyi anlatıyordu: FLAŞ HABER– CONCORD'DA CİNAYET. Charlie sesi açtı ve haberin detaylarını dinlemeye başladı.

“Bu sabah Concord'dan gelen bir son dakika haberine göre polis, SoluCent'in CEO'su Leon Yardley'nin vahşice öldürülmesini araştırıyor. Ceset bu sabah 5 sularında, maktulün eşi tarafından bulundu. Cinayetin işlendiği sırada kendisine ilaç verildiği yönünde bazı bilgiler almış olsak da, tutsak edilip edilmediği henüz belirsizliğini koruyor. Detaylar elimize ulaştıkça biz de bu üzücü olayla ilgili öğrendiklerimizi sizinle paylaşmaya devam edeceğiz. Bu sırada polis, SoluCent'in cinayet soruşturması kapsamında aranan eski bir çalışanı olan Charlie Giles'in bulunması için halkın desteğini istiyor. Polise göre şu aşamada Bay Giles yalnızca olayla ilgili bilgi verebilecek biri.”

Flaş Haber yazısının yerini Charlie'nin resmi aldı. İki yıl önce

gerçekleşen birleşmeden hemen sonra bir reklam ajansı tarafından çekildiğini hatırladığı fotoğrafın Google'dan alındığını düşündü Charlie. Fotoğraftaki adam Charlie'nin geçmişinden kalan bir hayaletti sanki. Güçlü, savaşçı ve kazanmaya alışık.

“Kanal Beş'in araştırma ekibi, doğruluğu henüz ispatlanmamış olsa da son derece ilgi çekici bazı bilgilere ulaştı. Bu bilgilere göre Bay Giles, kendi isteği dışında Belmont'taki Walderman Akıl Hastanesi'ne yatırılmış ve bu kararı bozdurmak için istediği duruşmayı beklerken, hastanenin yüksek güvenliktan kaçmış. Bay Giles'in herhangi bir şeyle suçlanmadığının tekrar altını çizmek istiyoruz ama nerede olduğunu biliyorsanız, hemen Concord polisine haber vermeniz gerekiyor. Silahlı ve tehlikeli olabilir, bu nedenle polis, onunla karşılaşacak olursanız çok dikkatli olmanızı istiyor.”

Sonraki haberlerin çoğu, gece izledikleriyle aynıydı. Charlie onun da öldüğünden emin olsa da, Simon Mackenzie'den henüz bir haber yoktu ama adamın cesedini bulmaları an meselesiydi. Mac'in cesedinin bulunma olasılığını düşünürken aklına Rudy Gomes geldi.

Onun öldürüldüğünü ben mi hayal ettim, diye düşündü. Eğer bu sorunun cevabı hayırsa, cesede ne olmuştu ve Randal'ın kaydettiği kasetteki ses kime aitti?

Düşündükçe kafası daha da karıştı. Acı verici olsalar da apaçık ortada olan iki şey vardı; odadaki iğrenç ölüm kokusu ve kutunun kapağına yapıştırılmış olan, hâlâ açmadığı kapalı zarf. Charlie, alarmların ötmesini ve polisin kapıyı kırarak odasına dalmasını beklerken zarfı aldı. Bu da kanepenin altında bulunduğu ve içinden ölüm listesinin çıktığı zarf gibi mühürlüydü. Charlie, dikkatle zarfı açtı; titiz yapısı sınırları bu kadar zorlanmışken bile değişmiyordu. Zarfın içinde tek bir şey vardı. Charlie, fotoğrafı tutup çıkardı.

Bu, annesinin hastanedeki odasına koyduğu; ağabeyi, annesi ve kendisine ait olan fotoğraftı. Tarayıcıdan bir kopyasını alıp buzdolabına astığı fotoğraf. Charlie ve Joe, annelerinin iki yanında birer kitap desteğı gibi duruyorlardı. Bir pilot kalem Charlie'nin yüzünü çizmiş, annesinin başının etrafındaysa düzensiz halkalar oluşturmuştu. Gözlerinden süzülen yaşlarla fotoğrafı ters çeviren Charlie, kendi el yazısıyla yazılan mesajı okudu.

Artık sürpriz yok. Hoşça kal anne.

50

Charlie fotoğrafı da zarfı da cevaplayamayacağı bir soruyu düşünerek yere fırlattı.

Neden o?

Belli ki içinde gerçekten hasta olan başka bir insan vardı. Ölüm listesindekiler, hayatının bu hale gelmesine sebep olduğunu düşündüğü insanlardı. Mahvolan çocukluğu yüzünden de annesini suçlamış ve bu öfkeyi şimdiye dek bastırmış olabilir miydi? Bu hastalıklı eserleri, onun Joe'ya gösterip kendisinden esirgediği ilgiyi çekmek için mi veriyordu?

Gerçeği bulmak için aklının erişemediği kısmıyla iletişime geçmesi gerekiyordu. Şu anda o odada duran Charlie, asla annesine zarar vermek istemezdi, tıpkı Yardley, Mackenzie ve Rudy Gomes'i öldürmek istemeyeceği gibi. Ama aksini gösteren kanıtlar son derece açıktı.

Peşine düşen insanları hesaba katınca, bu korkunç girişimi gerçekleştiremeyeceği ortadaydı. Yine de bu düşünce onu biraz rahatlatmıştı. Charlie'nin Mr. Hyde'ı en zor koşullarda bile her plana uyum sağlayabiliyor gibi görünüyordu. Fotoğrafı yeniden eline alıp pantolonunun cebine soktu. Charlie sağ olduğu ve eli-

ni kolunu sallayarak gezdiği sürece, annesini komadan çok daha kötü şeyler bekliyor demektir.

İtfaiye arabası ya da polis aracı sesine benzer bir siren duyunca pencereye koştu ve perdeyi aralayıp kendisine doğru gelip gelmediklerine baktı. Arka arkaya iki polis arabası, Okyanus Caddesi'ndeki motelin önünden hızla geçti. Batıya, Wonderland İstasyonuna doğru gidiyorlardı. Sonra Charlie'nin dikkatini bir şey çekti. Odasının önüne park edilmiş bir BMW vardı, kendi arabasının modelinde ve aynı renkte.

Charlie kapıyı açmadan önce duraksadı, birilerinin onu kurşuna dizmesini bekliyordu ama bunun başına gelebilecek en iyi şeylerden biri olduğunu fark edince kapıyı açıp soğuk havaya adım attı. BMW'nin camları, önceki gecenin soğukluğundan buz tutmuştu. Joe arabayı çekildiği yerden geri alırken kardeşçe bir jest yapıp kırılan camı tamir ettirmişti. Kapısını açıp içine bakmadan, arabanın kendisinin olduğuna emin olmasının yolu yoktu.

Etrafına bakınca, tuhaf ya da tedirgin edici bir şey göremedi. Otopark, önceki gece olduğu gibi boştu. Diğer müşteriler ortalıkta görünmüyor. Okyanus Caddesi daha yeni yeni aydınlanmaya başlıyordu.

Charlie, günlerden ne olduğunu merak ederek iç çekti. Günün de tıpkı hayatı gibi, hiçbir önemi yoktu.

Sürücü tarafına yaklaşıp pencereden içeri baktı. Arabanın içinde son model bir InVision vardı. Charlie kapıyı açmayı denedi ve kilitli olmadığını gördü. İçeride ne herhangi bir kağıt, ne kahve bardağı ne de bozuk para vardı, tıpkı Charlie'nin her zaman yaptığı gibi. Torpidoya bakmaya bile gerek görmedi, artık bunun kendi arabası olduğundan emindi. Anahtarlar hâlâ arabanın üstündeydi.

Şöför koltuğuna oturan Charlie, mantıklı ve doğru olma ihtimali yüksek olan korkunç bir senaryo yazdı. Bir çeşit psikotik bölünmeyle, taksiye ya da trene binerek Walthamdaki eve gitmiş, arka bahçede bir taşın altında duran anahtarı alarak içeri girmiş, sonra ön kapının yanındaki askıda asılı olan anahtarları alıp Concord'a veya Lincoln'e, Mackenzie'nin evine gitmiş olabilir. Ve yeniden Seacoast Moteli'ne dönmüş, arabayı odanın önüne park etmiş, sonra da yatıp uyumuştur. Bir ara da oturma odasındaki çerçevede olan fotoğrafı alıp arkasına kendi öz annesini tehdit eden o notu yazmış ve içinde insan parçaları olan kutuya yapıştırmış, onu da yatağın altına attıktan sonra, uyanınca nereye bakması gerektiğine dair bir not bırakmış olabilir.

Bunları yaptığına dair hiçbir şey hatırlamıyor olsa da vakit açısından hepsini yapmış olması mümkün görünüyordu. Blackberry kılıfının içinde bulduğu ilk nottan itibaren kendisine bırakılan tüm o mesajlar, belki de çok geç olmadan bunları durdurabilmesi için çalan sessiz bir alarmdı.

Başına gelen diğer gizemli olayların aksine, arabasının kat ettiği yolu doğrulayabilirdi. InVision, gittiği tüm yolları kaydediyordu. Bu Charlie'nin bulduğu bir özellikti ve tüketicilerin de hoşuna gitmişe benziyordu. Birçok defa bu yol-kayıt özelliğini sadaktsizlik ya da onun gibi başka vicdansızca olayları tespit etmek için kullandıkları olmuştu ama Charlie bu modeli tasarlarlarken, kendisinin de böyle bir iş için kullanacağını hiç düşünmemişti.

Anahtarı çevirince araba canlandı.

“Merhaba Charlie, umarım güzel bir gün geçiriyorsundur,” dedi InVision, her zamanki neşeli karşılamasıyla.

Birkaç tuşa bastıktan sonra, yol kaydına ulaştı ve tam da beklediği gibi, Waltham'dan Concord'a yirmi kilometrelik bir yol gördü. Bir sonraki rota Lincoln, Massachusetts'e doğru gidip Flint

Çeşmesi'nde sona eren on iki kilometrelik bir yoldu. Concord'a yapılan seyahat gece 2:20'de, Lincoln'e yapılırsa sabaha karşı 4:00'te gerçekleşmiş, son olarak da Lincoln'den Revere'e dönülmüştü. Yolculuğun çoğu 2. Yol üzerinden yapılmış ve sabah 5:30'u biraz geçerken sona ermişti. Charlie, Simon'ın her sabah erkenden koşuya çıktığını biliyordu. Bu onun kişiliğinin asla ödün vermediği bir parçasıydı.

Charlie, hiçbir şey hatırlamıyor olsa da Mackenzie'nin cesedinin Flint Çeşmesi etrafındaki ormanda olduğunu inanıyordu. Karısı çoktan ortadan kaybolduğunu yetkililere söylemiş olmalıydı. InVision'a göre olayların zaman akışı, notları yazmasına ve kutuyu yatağın altına koymasına rahat rahat yetecek kadar vakit bırakıyordu.

Charlie arabanın içinde kan olup olmadığını kontrol etti ama gözüne çarpan bir şey yoktu. Ön panelin altındaki bir kolu çekerek bagajı açtı ve arabadan indi. Motel odasındaki yatağın altından gelen kokunun bagajdan da geldiğini anlamak için, kapağı açmasına gerek yoktu. Bagaja şöyle bir göz atan Charlie, kanlı demir testeresini görünce birkaç adım geri çekildi. Zemini kaplayan halı da tamamen kana bulanmıştı ama en azından görünürde başka bir kesik organ yoktu.

Bagajda gördüğü diğer şey biraz olsun rahatlamasını sağladı. Bu kabustan kurtulmanın bir yolu vardı ve Charlie artık bunu biliyordu. Annesinin ve bir bakıma – onun hayatı da annelerine bağlı olduğundan – Joe'nun hayatını kurtarabilirdi. Hayatını hapiste geçirmeye katlanamazdı, bundan emindi. Özellikle de işlediğine dair bir şey hatırlamadığı suçlar yüzünden. Ama bundan kurtulmanın basit bir yolu vardı ve Charlie şu an ona bakıyordu. Uzanıp babasının 38'lik silahını aldı. BMW'nin anahtarları için eve gittiği zaman silahı da bulmuş olmalıydı. Şarjör doluydu.

Bundan sonra ne yapacağını söyleyen bir not yoktu, Eddie

Prescott onunla konuşmamıştı ama zaten bunlara ihtiyacı yoktu. Yapılacak tek bir şey kalmıştı.

Elinde silahla yeniden BMW'sinin ön koltuğuna geçti. Silahın çeliğinin ağırlığı ve soğukluğu, kendini rahat hissetmesini sağlıyordu. Bu, çocukluğundan beri bu silaha ilk dokunuşuydu, en azından hatırladığı kadarıyla. Annesi bunu tavan arasındaki bir ayakkabı kutusunda saklardı. Her ne kadar bu silah, eski hayatından kalan bir anı olsa da, annesi geçmişle bağını koparabilen bir insan değildi ve evdeki eski mobilyalar, eski aksesuarlar bunun açık bir kanıtıydı.

Charlie silahı kaldırıp başına dayadı, tetiğin üzerindeki parmağı titriyordu.

Ne kadar acı hissedeceğim diye merak etti. Ben ne kadar acıya sebep oldum?

Şakağına dayalı silahla Charlie gözlerini kapattı ve ölümün düşündüğü kadar acı verici olmaması için dua etti.

51

Büyük caz piyanisti Bill Evans, bir Johnny Mandel ve Mike Altman klasığı olan “İntihar Acısızdır” parçasını yeniden yorumlamış ve şarkı, hem filmi hem de dizisi çekilen *M*A*S*H*’in jenerik müziği olarak ünlenmişti. Babası son zamanlarda, belki de böylece en karanlık düşüncelerini konuşmadan anlatabildiğinden, şarkının korkunç Evans versiyonunu sevmeye başlamıştı. Charlie, bunu şimdi hatırlamasının manidar olduğunu düşündü. Bu şarkıyı gitarıyla kusursuzca çalabiliyor olsa da, babası onu asla takdir etmemişti. Zaten hiçbir zaman coşku dolu bir adam olmamıştı ama sonlara doğru, tüm duyguları alınmış gibiydi. Belki de babası bu gizli isteğini yerine getirmişti, belki de çok yakında yeniden karşılaşacaklardı.

Hayatının Revere’deki bu yıkık dökük motelin otoparkında sona ereceği düşüncesi, hiç hatırlayamadığı korkunç suçlar işliyor olması kadar çarpıcı bir hayal kırıklığıydı. Hayatını haber yapan gazeteciler, ona nasıl uygun görürlerse öyle bir portre çizecekler ve bu, duygusal hikayelere doymak bilmeyen kamuoyunun ilgisini çeken üzücü ve trajik bir hikaye olacaktı. Dallanıp budaklanarak yayılacak olması da cabası. Yalnızca elde etmek için var gücüyle çalıştığı onca şeyi kaybetmekle kalmayacak, üs-

tüne bir de tarihin en psikopat katillerinden biri olarak hatırlanacaktı. İnsanların söylediklerini yaparak değil, etrafındaki her şeyi kendisi kontrol ederek zirveye çıkmış bir adam, böyle bir sonu hak etmiyordu. Basının onu harcarken, itibarını ve hayatını yerle bir ederken eğleneceği düşüncesi, intihar fikrinin kendisi kadar iğrençti.

Charlie, silahı yanındaki koltuğa bıraktı, ölecekti. Annesinin hayatının tehlikede olduğunu ve kendininkini de demir parmaklıklar ardında geçirmek istemediği göz önünde bulundurulursa, başka şansı yoktu.

Ama her şeyi kontrol etme isteği, basında nasıl yer alacağı konusunda söz sahibi olmadan bu dünyadan gitmesine izin vermezdi. Charlie, BMW'sinin bakım kayıtları için torpidoda bulundurduğu kağıt ve kalemi almak için uzandı. Defteri çıkarıp silahın yanına koyduktan sonra kapağını açtı.

Olayların kısa bir açıklamasını yazacaktı. Suç işlediğini hatırlamadığı için, bu bir itiraf mektubu olmayacaktı; en fazla bir açıklama ve özür olduğu söylenebilirdi. Suçunu inkar ya da itiraf etmek yerine pişmanlık belirtisi göstermek, en azından korkunç ve ağza alınmayacak şeyler yapan bir şeytan değil, acı çeken bir adam olduğu izlenimini yaratabilirdi.

Charlie, defterin kapağına sıkıştırılmış olan sarı kağıdı fark etti. Bu, kendine yazdığı ilk nottu; BlackBerry'sinin kılıfında bulduğu not. Kelimeler, ilk gördüğü zamanki kadar anlaşılmaz ve tanrısalı.

Kendinden başka, kime güvenebilirsin?

Gözlerinden yaşlar akmaya başlarken, kelimeler de bulanıklaştı. Elini cebine atıp katladığı aile fotoğrafını çıkardı ve annesinin başının etrafına çizilmiş olan daireye baktı. Joe ve Charlie,

kadının iki yanında görevine bağlı askerler gibi duruyorlardı. Charlie birden umutsuzluğa kapıldı. Ardında açıklama içeren bir not bırakma fikri, şimdi çok saçma görünüyordu.

Halkın beni nasıl gördüğü neyi değiştirir ki? diye düşündü. Ben bir canavarım. Not bırakmanın neye yararı olacak?

Charlie, fotoğrafı ters çevirip sol bacağına koydu, Joe'nun ve annesinin, intiharına tanıklık etmelerini istemiyordu. Yapışkanlı notu da sağ bacağına yapıştırdı. Şimdi bacaklarındaki yazılar, kafasındaki karışıklığın birer simgesi gibiydi. Silahı yeniden başına doğrulttu ve bu kez, demirin kafatasına batışını hissedene dek namluyu şakağına bastırdı. Sonra başını eğdi ve gözlerini kapattı. gerilmeye başlayan parmağı, tetiği çekiyordu.

“Gözlerim kapalı ölmeyeceğim,” dedi yüksek sesle.

Gözlerini açıp kucağına bakınca biri fotoğrafın arkasına, diğeri sarı yapışkanlı kağıda yazılmış olan iki notu gördü. Fotoğrafın arkasındakiler, ölmeden önce söylenecek son sözler olmaya uygundu.

Artık sürpriz yok. Hoşça kal anne.

Bir an için bu kelimeleri yazdığını hatırlayacağına inanarak, sarı kağıttaki notu yeniden okudu.

Kendinden başka, kime güvenebilirsin?

Sırayla bir o nota bir diğerine baktı ve nefesini tuttu.

Yanlış bir şeyler var, diye düşündü.

Silahı yeniden bırakıp notları daha yakından inceleyebilmek için fotoğrafı ve kağıdı eline aldığı an, şaşırtıcı bir benzerlik dikkatini çekti. Aynı ayrı örnekler olsalar da, ikisi de onun el yazısıydı ama aralarında daha da önemli bir benzerlik vardı. İki notta

da ü harflerinin altında diğer harflerde görülmeyen hafif bir şişkinlik vardı. Charlie'ye bu kalın ve koyu izin sebebi, o kısımda harfin üzerinden iki ya da üç kat geçilmesi gibi gelmişti. Onu daha da rahatsız eden şey, iki farklı nottaki izin inanılmaz şekilde benziyor olmasıydı. Bu sadece hafif bir benzerlik değildi, ü harfinin altındaki şişlik ve kalınlık, iki notta da birbirinin tıpatıp aynısıydı. Bu kadar net bir benzerliğin tek açıklaması olabilirdi: notları yazan her neyse, bir insan değildi.

Silahlı koltukta bırakarak arabadan inen Charlie, motel odasına döndü ve masanın üzerindeki televizyona yapıştırılmış olan notu alıp tekrar dışarı fırladı. Arabaya döndükten sonra üç notu da eline alıp karşılaştırmaya başladı.

*Artık sürpriz yok. Hoşça kal anne.
Kendinden başka kime güvenebilirsin?
Yatağın altına bakmayı unutma.*

Notların hepsinde, u ü harflerinin altı aynı şekilde kalındı. Üçü de birbirinin aynısı olan bu izlerin baskı hatası olduğu belliydi ve her seferinde aynı hatayı yapabilecek tek şey, bir bilgisayardı.

Yine de emin olması gerekiyordu ve bunu kontrol edebileceği tek bir yer vardı. Arabasını yeniden çalıştırınca, InVision programlandığı gibi yeniden hayat buldu.

“Merhaba Charlie,” diye cıvıladı yine. “Umarım güzel bir gün geçiriyorsundur.”

“Ara,” dedi Charlie.

“Lütfen onaylayın, ‘Ara’ dediniz, doğru mu?”

“Evet.”

“Kimi aramak istiyorsunuz?”

“Dr. Rachel Evans.”

52

Rachel Evans'ın önceki günü berbat geçmişti ve bugün de, çok farklı olacağı benzemiyordu. Walderman'ın idare heyetiyle yediyorucu saat geçirmiş ve Charlie'nin kaçışının ardından bazı güvenlik prosedürlerini gözden geçirmişlerdi.

Sonra, istemeyerek de olsa, Joe Giles'tan kendi kişisel hatına gelen aramaya cevap verdi. Joe nedenini söyleyemeyeceğı bir şey için en kısa zamanda ofisine gelmek için yalvarıyordu. Rachel, Charlie'nin davasındaki gelişmelerle ilgilenmek için işe zaten erken gidecekti, bu yüzden 7.30'da buluşmak üzere Joe ile anlaştı ama bu ona giyinecek ve hazırlanacak pek bir vakit bırakmıyordu.

Joe'nun çılgına dönmüş sesi, küçük bir sorundan fazlası olduğunu gösteriyordu. Rachel, davranışlarında bir gerileme olduğundan endişelendi. Joe'nun tedavisine harcadığı emekler ve ondaki gelişmenin Walderman'da hızla yükselmesine sebep olmuş olması, sağlık durumunu Rachel için önemli kılıyordu.

Geç kalıyor olmasına rağmen, e-postalarını kontrol edip en sevdiği haber sitelerine göz atma rutinini es geçemedi ve Char-

lie için başlatılan insan avını öğrendi. Hem Boston.com'da hem *Herald*'da hem de Rachel'in yer imlerine eklediği diğer iki yerel gazetede, manşet buydu.

Leon Yardley'nin Concord'daki evinde işlenen cinayet hakkındaki korkunç detayları okurken nefesini tuttu. Haberde Charlie'nin de "olayla ilgili bilgi verebileceğinden" söz ediliyordu. Walderman'ın, Charlie'nin kaçış haberi duyulmasın diye Belmont polisine para vermiş olması, oldukça kötü bir karar mı diye düşündü. Üstlerini, hasta bakımını politikleştirmenin tehlikeli olabileceği konusunda uyarmış ama bu dedikleri, kamuoyunun kendileri hakkındaki düşüncesini, bağışları, ruhsatlandırmayı ve kendi lehlerine olan vergi kanunlarını son derece önemseyen yöneticilerin bir kulağından girip diğerinden çıkmıştı. Bunlar olmazsa Walderman'ın geleceği tehlikeye girer ve hastaların bakımı tehdit altında olurdu. İnsanlara karşı tehlikeli olabilecek her sınır düzey bozukluğunda alarm verirlerse, toplum ve hastane arasında bir güvensizlik sorunu ortaya çıkardı.

Enstitünün ayakta kalabilmesi için güvenlik algısı muazzam bir öneme sahipti. Ancak halkın güvenliği adına tehdit oluşturduğu kesin olan hastalarda medyaya haber verilir ve bir basın toplantısı yapılır; onun dışındaki vakalarda polisle iyi ilişkilerinizin olması, halkın radarından uzak kalmanıza yeterdi. Bir kaçağın tesise yapılan bağışları tehlikeye atacağı kesindi, paralar suyunu çekince ilk giden kişinin Shapiro olacağı da. Walderman'ın yönetim kurulunu; Charlie'nin bu cinayet fantezilerine devam edeceğinin aşikar olduğu fakat bu fantezilerin gerçek bir şiddet eylemine dönüşme olasılığının pek bulunmadığına ikna eden oydu. Kurul da hastane çıkarlarını halkın güvenliğinin önüne koymuş ve böylece, kamuoyunun güveniyle beraber birçok şeyi kaybetmeyi göze almıştı.

Rachel'ın, WBZ-TV'nin yerel haberler sitesinde okuduğu

haberde de Charlie'den şüpheli olarak değil, olay hakkında bilgi verebilecek biri olarak bahsedilmişti ama Walderman'dan kaçtığı da açık açık yazılmıştı. Bu bilgiyi nereden aldıklarını merak etti.

Ofise geldiğinde, oldukça heyecanlı ve tedirgin görünen Joe, kapıda onu bekliyordu. Üzerinde alt tarafı biraz yırtılmış mavi bir tişört, lacivert bir yağmurluk ve her tarafında kahverengi lekeler olan bir kot pantolon vardı. Gözleri, birinin saldırmamasından korkmuş gibi etrafta dört dönüyor, ellerini sürekli birbirine sürtüp duruyordu. Rachel, parmaklarını birbirine kilitleyip eklemlerini büküğünü, sanki krem sürüyormuşçasına ellerini ovuşturduğunu fark etti. Saçları darmadağın olmuştu. Ellerini ovuşturmadığı anlarda parmaklarını saçlarında gezdiriyor ve onları çekiyordu.

“Otur Joe,” dedi Rachel. “Otur lütfen.”

“Yapamam. Yapamam!” diye bağırdı.

Rachel, kardeşi hakkındaki haberleri duyduğu için kendisini görmek istediğini düşündü. Mesleğinin temel yol gösterici ilkelereinden biri, tüm cevapları hastanın vermesiydi, terapistin değil. Cevaplar açıkça ortada olmadığı anlarda bile, bu prensipten şaşılmıyordu.

“Joe, bana neler olduğunu anlat lütfen.”

“Kabusların giderek kötüleşiyor,” dedi Joe. “Artık daha vahşi, daha gerçekçiler. Sanırım yine kendimi kaybediyorum. Eski halime dönmek istemiyorum.” Bir an sustu. “Dönmeyeceğim,” diye ekledi.

Rachel şaşırmıştı. Joe'nun haberleri izlemediği ya da gazeteleri okumadığı belliydi ve Charlie'nin içinde bulunduğu durum, Joe'yu kıyısında durduğu uçurumdan itmeye yeterdi ama böyle bile olsa gerçeği gizlemek, Charlie'nin trajik şekilde kötüleşen durumunu ondan saklamak, Rachel'in tarzı değildi.

“Joe, lütfen otur,” dedi Rachel.

Joe tereddüt etti. “İlaçlarımın hepsini yeniden kontrol etme-

miz mi gerekecek?” diye sordu. “Annem uyanıp da işimi kaybettiğimi duyarsa çok üzülür, yeniden o öfkeli adama dönüşemem. Yapamam.”

“Beni dinle,” dedi Rachel. “Konuşmamız gerçeken daha önemli bir şey var.”

“Ne?”

Rachel ona cevap veremeden cep telefonu çaldı ve numarayı görünce, kadının nefesi kesildi.

“Ne?” diye sordu Joe.

“Aman Tanrım.”

“Ne oldu?” dedi Joe yine.

Rachel telefonu çıkartıp açtı ve gelen aramaya cevap verdi. “Charlie? Charlie ben Rachel. Neredesin?”

“Rachel! Rachel! Tanrıya şükür cevap verdin. Bana yardım etmen gerek.”

Charlie korkmuş gibi görünmüyordu, hatta mutlu olduğu bile söylenebilirdi. Bu daha da korkutucu, diye düşündü Rachel.

“Charlie neden seni arıyor?” diye sordu Joe. “Neredeymiş?”

Joe Charlie’nin hastaneden kaçtığını biliyordu ama Rachel, içinde bulunduğu esas beladan haberinin olmadığına emindi.

“Charlie, gidip polise teslim olmalısın. Nerede olduğunu söyle lütfen,” dedi Rachel.

“Ağabeyim yanında mı? Sanırım onun sesini duydum,” dedi Charlie.

“Evet, ofisimde.”

“Seni ofisinden arayacağım. Hoparlörü aç, bunları Joe’nun da duymasını istiyorum.”

53

Charlie, Invision’a tekrar Rachel’ı aramasını söyledi, bu kez ofis telefonundan aramıştı. Telefon ilk çalışta açıldı.

“Charlie, polis seni arıyor. Teslim olmak zorundasın.” Rachel, onun tek kelime etmesine bile fırsat vermeden isteklerini sıralamıştı.

“Rachel, hoparlörde miyim?”

“Hayır. Ağabeyin oldukça tedirgin bir halde. Kabusları gidecek kötüleşiyormuş. Bu yüzden tedavisinin gerilediğini ve öfke kontrol problemlerinin yeniden su yüzüne çıkacağını düşünüyor.”

“Umrumda değil,” dedi Charlie. “Joe’nun bunu duymasını istiyorum. Bıraktığım notları o da görmüştü, hatırladığı bir şeyler olabilir.”

Bir sonraki telefon görüşmesini de Joe ile yapacaktı. Düşündüğü şey doğruysa, ağabeyinin de yardımı gerekiyordu.

“Neden bahsediyorsun? Notlarının konuyla ne ilgisi var?” dedi Rachel. “Charlie, cinayetten aranıyorsun.”

“Aç şu hoparlörü artık!” diye bağırdı Charlie. Sesini yükseltmek istememişti ama vücudundaki adrenaline karşı koyamıyordu.

Dakikalar sonra gelen bir klik sesinin ardından ağabeyinin sesi duyuldu.

“Charlie? Neredesin sen? Kimseye haber vermeden çekip gidemezsin,” diye azarladı Joe. “Rachel neden bahsediyor? Niye senin cinayetten arandığını söyledi?”

“Sadece dinleyin, ikiniz de. Rachel, Dr. Shapiro’nun odamda bulunduğu notu almanı istiyorum.”

“Charlie ben-”

Charlie onun sözünü yarıda kesti. “Al şunu hemen lanet olsun! Bu hayat memat meselesi.”

Rachel dosyalarının yanına gitti, notun orijinali onda değil Dr. Shapiro’daydı ama kendi kayıtları için bir kopyasını almayı da ihmal etmemişti.

“Not elimde,” dedi yeniden masasına otururken. “Şimdi bana nerede olduğunu söyle.”

“Nota bak,” dedi Charlie. “İçinde *u* ya da *ü* harfî geçen bir kelime var mı?” Charlie çoktan kağıdı kalemi hazırlamıştı.

“Evet,” dedi Rachel.

Charlie, *Yatağın altına bakmayı unutma* cümlesini not defterine yazdı ve bunu televizyonun üzerinde bulunduğu kağıtla karşılaştırdı. Yazılar, tek bir istisna hariç birbirinin aynısıydı; *u* harfî. Yeni yazdığı *unutma* kelimesindeki *u*’ların altı, diğer nottaki gibi şişkin değildi. Cümleyi üç defa daha yazdı, hatta aynı izi bırakmayı denedi ama sonuç hüsrandı.

Rachel’in “Charlie, orada mısın?” diye soran sesi, arabanın hoparlörlerinde yankılandı. “Konuş benimle!”

“Buradayım. Kameran ya da cep telefonun var mı?”

“Evet,” dedi Rachel.

“Güzel. Notun bir fotoğrafını çek ve bu numaraya gönder. Hazır mısın?”

“Evet.”

Charlie, numarayı iki kez tekrar etti.

Dakikalar sonra, InVision'ın ekranı değişmiş, ekranda mesaj geldiğini belirten bir not belirmişti. Charlie, ekranı değiştirdi ve Rachel'in cep telefonundan gelen resmi indirip InVision'ın sabit diskine kaydetti. Bu cihaz, kullanıcıya yalnızca dijital fotoğraf arşivi olarak hizmet vermekle kalmıyor, cep telefonlarından kablosuz olarak resim alıp bunları yazıcılara ya da diğer cihazlara yine kablosuz olarak aktarma imkanı da sunuyordu. Ürünün yeni reklamlarında pikniğe giden bir aile, kameranın dolan hafızasını boşaltıp binlerce kilometre uzakta oturan büyük annelerine gönderilecek yeni aile fotoğraflarına yer açmak için ondaki verileri InVision'a aktarıyordu. “Artık nereye giderseniz gidin, kamerasınız da sizinle gelecek. InVision'a hoş geldiniz.” Charlie bu reklama onay verirken fotoğraf paylaşma özelliğini bu şekilde kullanacağı, aklının ucundan bile geçmemişti. Kariyerini başlatan InVision, şimdi de hayatını kurtarıyor olabilirdi.

Rachel'in kamerasından gelen fotoğrafın kalitesi mükemmel olmasa da, istediği şeyi verecek kadar iyiydi. Charlie, dokunmatik ekrandaki düğmeleri kullanarak *sürpriz* kelimesine yaklaştı. Bu, “Sonuncusuysa hâlâ bir sürpriz,” cümlesinin son kelimesiydi.

Motel odasının televizyondan aldığı notu ve fotoğrafı alıp karşılaştırmak için InVision'ın ekranına yaklaştırdı. Üçünde de ü harfleri aynı şekilde yazılmıştı. Sözüm ona tüm bu notların yazarı oydu ama ne kadar denerse denesin, aynı şekilde yazmayı başaramadı.

“Charlie, konuş benimle,” dedi Rachel. “Neler oluyor?”

“Bu notları ben yazmadım.”

“Neden bahsediyorsun sen?”

“Notların hepsinde ü harfinde bir iz var, diğerleriyle tıpatıp aynı olan bir iz.”

“Bu ne demek şimdi?”

“Birbirlerine çok fazla benziyorlar demek. Ben bu yazıyı kopalayamıyorum ve inan bana, gerçekten denedim. Bu kadar kulsursuz olabileceğini bildiğim tek şey bir makine.”

“Bu notları bir makinenin yazdığını mı söylüyorsun?”

“Aynen onu söylüyorum,” dedi Charlie. “Benim el yazımı temel olarak yaratılmış özel bir fontu kullanan bir programın yönettiği bir kalem, böyle bir şeyi rahatlıkla yapabilir.”

“Daha önce hiç böyle bir şey duymadım,” dedi Rachel.

“Ama var ve bu teknoloji, tahmin ettiğinden çok daha yaygın bir kullanım alanına sahip. Hayranlarının kitaplarını sanal olarak imzalamak için buna benzer bir şey kullanan bir yazar olduğunu okumuştum. Kadın California’da, hayranlarıysa New York’taymış. O, kalemiyle imzasını aktarıyor, diğer taraftaki bilgisayar da bu sinyalleri alıp kendi kalemine ileterek tıpkı onun kullandığı çizgilerle bir imza yaratıyormuş.”

“Charlie, bu ilginç bir teori ama şu anda gerçekten bir önemi yok. Polis seni cinayet suçlamasıyla arıyor.”

Charlie, Joe’nun bağırdığını duyabiliyordu. “Cinayet derken ne kastediyorsun?”

“Bana inanmak zorundasın Rachel. O notları ben yazmadıysam neden birini öldürdüğüme inanmak zorunda olayım ki?”

“Çünkü gördüğün hayaller, gerçek hayattan daha ikna edici olabilir Charlie. Sen hasta bir adamsın ve yardıma ihtiyacın var. Neredesin? Teslim olman gerekiyor.”

Charlie duymazdan geldi. “Joe, arabana gidebilir misin?”

“Evet. Rachel neden senin cinayetten arandığını söylüyor?”

“Boşver onu şimdi,” dedi Charlie. “InVision’ındaki takip sistemini nasıl kullanacağını biliyor musun? Benim arabam seninkine programlı, tek yapman gereken menüden TAKİP seçeneğine girip benim arabamı seçmek. Bunu yapabilir misin?”

“Evet.”

“Şimdi arabana gitmeni istiyorum, o özelliği aç. Ben seni arayıp sonra ne yapman gerektiğini söyleyeceğim.”

“Tamam Charlie, arabamda seni bekleyeceğim,” dedi Joe.

“Joe,” dedi Rachel. “Ona yardım edemezsin, bu bir suç. Adaletle engel olmakla ya da daha kötüsüyle suçlanabilirsin. Kardeşin hasta ve hayal görüyor, ona inanman ya da yardım etmen için hiçbir sebep yok.”

“Evet var,” dedi Joe. “O benim ailem.”

Charlie gülümsedi. Kimse Joe’dan daha sadık ya da affedici olamazdı. Bu iş bittikten sonra, ağabeyine sadakatının ve nezaketinin karşılığını ödeyeceğine dair kendine söz verdi. Üzerine bir rahatlama hissi çökmüştü; yalnızca yeniden doğmaya benzetilebileceği kadar uyandırıcı bir histi bu. Notları kendisinin yazmadığına ikna olmuştu, bu konuda artık en ufak bir şüphesi bile yoktu. Bunları bir makinenin yazdığına yürekten ve kesin olarak inanıyordu. Bu da diğer her şeyin, başka biri tarafından yapılmış olabileceği sonucunu doğuruyordu. Gizemli Anne Pedersen’den motel odasındaki yatağın altında bulduğu çürüyen vücut parçalarına kadar her şeyde şeytani birinin parmağı olduğu kesindi ama artık bu kötülüğün Charlie’den kaynaklandığını düşünmek için hiçbir sebep kalmamıştı. Bunun ne olduğunu ve neden kendisinin başına geldiğini bulana kadar durmamaya kararlıydı.

“Joe, sen mükemmelsin,” diye bağırdı Charlie. “Hemen harekete geçmen gerekiyor. Arabana git ve takip işlemini başlat, tamam mı?”

“Tamamdır kardeşim,” dedi Joe.

“Hayır, bunu yapamazsın Joe. Bu yardım ve yataklığa girer ve o da ciddi bir suçtur,” diye engel olmaya çalıştı Rachel.

“Beni durduramazsın.” Charlie, Joe’nun da kendisi gibi çelikten bir iradeye sahip olduğunu unutmuştu.

“Joe, bu son derece tehlikeli bir durum. Charlie, sen de teslim olmak zorundasın.”

“Üzgünüm Rachel,” dedi Charlie. “Bana ulaşmanın tek yolu Joe ile birlikte gitmen. Beni istiyorsan, sen de onunla birlikte yola koyulmalısın.”

Rachel’ı bu işe dahil etmek bir kumardı ama o eski atasözü, tıpkı iş hayatında olduğu gibi burada da duruma uyuyordu. “Dostlarını kendine yakın tut, düşmanlarını daha da yakın.” Charlie, Rachel’ın bu ikilemin hangi tarafında durduğunu bilmiyordu ama en azından Joe ve Rachel beraberdi. Onun sağduyulu tavrı, Joe’nun sakin kalmasını ve olaya daha iyi odaklanmasını sağlayacak, bu da Charlie’nin işine yarayacaktı.

“Ayrıca,” diye devam etti Charlie, “Joe’nun gitmesine izin verirsen ve onun başına bir şey gelirse, kendini affedebilir misin? Joe, seni kısa süre sonra arayacağım.” Rachel’a cevap verme fırsatı bile tanımadan telefonu kapattı.

Charlie, dakikalarca arabasında oturup notları inceledi. Bu gerçekten yeniden doğmakla eşdeğerdi. Ölmeye çok yaklaşmıştı ve şimdi, hayatta olmanın ne demek olduğuna kafa yorması gerekiyordu. Aklının hâlâ kendisine ait olabileceği fikri, sevinçten havalara uçmasına sebep olan bir özgürlük hissini beraberinde getirmişti. Ama geriye iki soru kalıyordu: bu notların arkasında kim var ve niye?

Mutluluğu birden geri çekildi ve yerini korkuya bıraktı. Arkasından gelen siren seslerini duyabiliyordu. Dikiz aynasına bakınca, gözleri kocaman açıldı. Dört tane polis aracı, tiz bir ses çıkaran sirenleriyle hızla Seacoast Moteli’nin otoparkına dalmıştı.

54

Charlie direksiyonu sımsıkı kavradı ve had safhadaki kendini koruma içgüdüleriyle anahtarı çevirip motoru çalıştırdı. Aleyhine olan kanıtları düşündükçe gülesi geliyordu. Dedektifler motel odasında, öldürmekle tehdit ettiği adamlardan parçalar bulacaktı. Yakalandıktan sonra aracında bulunacak olan demir testeresi ve silah da cabası. Jürinin onu müebbet hapse mahkum etmek için delil aramak zorunda kalmayacağı kesindi. Charlie, birkaç dakika önce bu suçlar yüzünden canına kıymaya niyetlenirken şimdi kaçış hazırlıkları yapıyordu. Bu olanlardan yakasını sıyrabilmesi, tamamen buna bağlıydı.

BMW'nin tekerlekleri, araba geri geri giderken ciyakladı. Asfaltta yanan lastiklerden çıkan duman bulutu havaya yayılırken Charlie direksiyonu sertçe sola kırdı ve vitesi birden ikiye geçirdi. Aynı anda gaza yüklenerek lastiklerini düzeltirken bir yandan da etrafına göz atıyor, olası kaçış rotalarını düşünmeye çalışıyordu.

Revere'in dar ve kalabalık caddeleri, seçeneklerini daraltıyordu. Charlie, bölgenin nasıl bir yer olduğunu yalnızca Wonderland Metro İstasyonu'ndan Seacoast Moteli'ne doğru yürürken görmüştü ve istasyonla motel arasında, Revere Plajı İstasyonu adın-

da bir durak daha olduğunu hatırlıyordu. Burası Wonderland'den en fazla üç yüz metre uzaklıktaydı ki bu da motelle arasındaki mesafenin yaklaşık olarak bir buçuk kilometre olduğunu gösteriyordu.

Arabası BMW bile olsa, polis arabalarını alt etme şansının çok düşük olduğunu biliyordu, imkansız değilse tabii. Böyle takiplerin çoğunda suçlunun yakalandığını ya da öldürüldüğünü görecektir kadar fazla haber izlemişti. Kaçmaya başladığı an, şu an peşinde olan polislerin sayısı katlanarak artacaktı. Ancak bir metro istasyonuna ulaşmayı başarabilirse şansı olabilirdi. *Belki.*

Revere Plajı İstasyonuna gitmesindeki sorun, Okyanus Caddesi'nde bir buçuk kilometre boyunca kuzeye gitmeye çalışarak ters yönde araba kullanacak olmasıydı. Hemen yanındaki Revere Plajı Bulvarı'ndaki trafik doğru yönde akıyordu ama oraya geçebilmek için de iki ana yolu ayıran beton refüjün üzerinden atlaması gerekiyordu. Refüjün BMW'yle sorunsuz geçilemeyecek kadar yüksek olduğunu anlamak için uzaktan bir göz atması yetmişti.

Bir o kadar zor olan başka bir seçenekse, trafiğe uyarak gidip en yakın u dönüşüyle karşı şeride geçmekti ama o sırada, arkadaşı Randal Egan'ın, kariyeriyle ilgili bir anekdot anlatırken verdiği bir istatistiği hatırladı: suçlunun yakalanmadığı takipler, genellikle üç kilometreden kısa sürüyordu. U dönüşü yedi yüz metre kadar uzakta olsa bile, bu Charlie'nin yakalanacağı anlamına gelirdi.

Arabayı çalıştırmasına neden olan içgüdü, bu kez de gaza yüklenmesine sebep oldu. Beamer, park yeri olarak kullanılan tümsekten indi ve motelin otoparkıyla kaldırımını ayıran çimenlerin üstünden vızıldayarak geçti. Arka lastikler, dar yeşil alanın üzerinden geçerken toprağın kalkmasına sebep olmuş; Okyanus Caddesi'ne paralel giden kaldırıma çıkan araba, bir gülle gibi

yola fırlamıştı. Kolkola yürüyen bir çift, ölümcül olabilecek bir çarpışmadan kurtulmak için iki yana savruldu. Okyanus Caddesi, yol kenarlarına arabaların park edebileceği kadar genişti böylece plajda yürüyüş yapmayı kolaylaştırıyor ve insanı görünmeyen park yerleri aramak zorunda bırakmıyordu. Neyse ki park halindeki arabaların hiçbiri, Charlie'nin yoluna engel değildi.

BMW sertçe Okyanus Caddesi'ne indi. Arabanın alçak amortisörleri, işini hiç kolaylaştırmıyordu, yolun ortasına doğru fırladı ve hızla akan trafiğe paralel olarak durdu. Araba stop etmişti.

Charlie, soluna doğru bakıp da hızla kendisine doğru gelmekte olan arabaları görünce, debriyaja basıp gaza yüklendi. Araba, Charlie'nin karnında tuhaf bir his yaratacak kadar büyük bir hızla öne doğru atılıp iki ana yolu ayıran refüje doğru ilerledi. Okyanus Caddesi üzerinde güneye doğru gitmekte olan arabaların, saatte altmış kilometre hızla ilerlerken üç şeritli yolda trafiğe paralel olarak beliren bir BMW'ye tepki verecek vakti olmuyordu. Charlie'nin arabasına en fazla on beş metre mesafede bulunan kırmızı bir sedanın sürücüsü, aniden ortaya çıkan BMW'yi görünce o kadar şaşırmıştı ki, korna bile çalamadan frene basarak savruldu.

Polis arabaları, Charlie'nin çimenler üzerinden giden doğaçlama yolunu takip etmek yerine, otoparkın normal çıkışını kullanmayı tercih etmişti. Onu takip etmek istiyorlarsa, ya ters yönde gitmeyi göze alacaklar ya da bir u dönüşü bulana kadar güneye gitmek zorunda kalacaklardı. Charlie, halkın güvenliğini düşüneceklerine güveniyordu. Sağa dönüp diğer yönde ilerlediklerini görünce, yüzünde bir tebessüm belirdi. Sadece birkaç saniyesi vardı belki ama bu büyük bir fark yaratabilirdi.

Karşısından gelen tüm arabalar, manyetik bir güç tarafından itilmiş gibi iki yana çekilerek Charlie'nin BMW'sine yol açmıştı. Bir arabanın yanından geçerken metal yığınının, arkasından gelen polis sirenleriyle karışan sesini duyunca yüzünü buruşturdu.

Dikiz aynasına şöyle bir göz atan Charlie, hafifçe sıyırdığı bir aracın şimdi tamamen ters dönmüş olduğunu gördü. Bir diğeri, refüje doğru atıldı ve o alana dikilmiş olan onlarca ağaçtan birine çarptı. İleride Shirley Caddesi'ne doğru dönen sapığı gördü, aralarında beş yüz metre kadar bir mesafe vardı.

Arabalar deli gibi korna çalıyor, onun bulunduğu şeritteki araçların çoğu sağa kaçarak park alanına girip kendilerini sağlama alıyordu. Yolundan çekilmek için çok geç kalan bir başka araba, Charlie'yle kafa kafaya çarpışmak yerine direksiyonu refüje doğru kırmayı tercih etti. Dikiz aynasına bakan Charlie, polis arabalarıyla arasındaki mesafenin oldukça azaldığını biliyordu. Trafikle aynı yönde ilerliyor olmak, onlara Charlie'ye yetişecek ve takip mesafesinde kalacak kadar hızlı gitme imkanı veriyordu. Yine de, aralarında geçilemeyecek bir refüj vardı.

Charlie kornasına bastı ve gaz pedalına yüklenebildiği kadar yüklendi. Altındaki makineyi mümkün olduğu kadar zorlamalıydı. Orta şeritte hızla ilerlerken hem sağında hem de solunda bulunanlara, kendisinden kaçınmak için eşit şans vermiş olabilmek için dua ediyordu.

Shirley Caddesi'ne yaklaşınca Charlie en sol şeride geçti. Polis arabaları artık yalnızca birkaç yüz metre uzağındaydı. Direksiyonu sağa döndürürken vitesi de dörtten bire düşürdü, frene bastı ve araba sağa doğru savrulurken tüm ağırlığını kapıya verdi. Lastiklerin çıkardığı ses, kulakları sağır edecek türdendi ve yanan kauçuk, her tarafı dumana boğmuştu. Bir an için sol taraftaki lastiklerin ikisi de havada asılı kaldı ve ardından ön camı çatlayan BMW yeniden yola inmeyi başardı. Charlie'nin emniyet kemeri, onun yerinden kımıldamamasını sağlamıştı.

Bir elini hâlâ kornada tutan Charlie önce ikinci, sonra üçüncü vitese geçti ve savrulurak Shirley Caddesi'ne döndü. Sağında Revere Plajı İstasyonu'nun logosunu görünce, arabayı kaldırıma

sürdü ve aynı anda diğer eliyle InVision'ın dokunmatik ekranındaki arama düğmesine bastı.

“Joe’yu ara!” diye bağırdı.

“Komut algılanamadı.”

“Joe’yu ara!”

“Komut algılanamadı,” dedi InVision yine.

Charlie hem araba kullanmaya hem de onu aramaya odaklanamıyordu. Bir an için gözlerini yoldan ayırdı ve tekrar önüne baktığında, istasyonun girişindeki bir destek direğine çarpmak üzere olduğunu gördü. Panele bakmak gibi bir riske girince, panikle yüz kırk beş kilometre civarı bir hızla gitmekte olduğunu fark etti ve frene basışının sebep olduğu sesi duydu. Direğe çarpmamak için direksiyonu sola kırdı, elini çabuk tutması gerektiği düşünülürse, en iyi seçeneği buydu. Charlie’nin başı, solundaki cama çarpacak kadar hızla savruldu ve ardından metalin betona çarparak çıkardığı korkunç bir ses ve kırılan camın gürültüsü duyuldu. Orta yerinden direğe çarpan araba, beton yığının etrafına sarılan çelikten bir kurdele gibiydi. Çarpışmanın şiddetini algılayan yolcu tarafındaki hava yastığı, kulakları sağır eden bir sesle açıldı.

Bilinci yavaşça yerine gelirken Charlie’nin duyduğu ilk ses, polis sirenleri oldu. Kemerini çözüp kazayı hasarsız atlatan kapısını açtı ve Shirley Caddesi’ne doğru dönen polis arabalarını gördü. Kaçmak için yalnızca birkaç saniyesi vardı. Acı duymuyor, yalnızca hızla vücuduna pompalanan adrenalini hissediyordu. Metroya girdi ve hızla yaşlıca bir istasyon görevlisinin yanından geçip plastik turnikelerin altından içeri sızdı.

İstasyonun düzeni sayesinde, görevlinin polislere Charlie’nin ne yöne doğru gittiği hakkında bilgi vermesi mümkün değildi. O da hangi yöne gideceğini bilmiyordu zaten. Sonra, kalkmak üzere olan bir treni haber veren sesi duydu. Bunun şehrin dışına

doğru giden bir tren olduğunu fark edince, elli küsür basamaklı merdivenden düşercesine hızla inerek kapılar kapanmak üzereyken trene yetişti ve tereddüt etmeden kollarını iki yana açarak kendini kapının ortasına fırlattı. Güvenlik kilidi harekete geçip kapıların yeniden açılmasını sağladı ve boş trene binmeyi başaran Charlie, kirli camlardan bakarak peşine takılıp onu buraya kadar takip eden biri var mı diye kontrol etti. Ama tren uzaklaşırken gördüğü tek şey, Revere Plajı İstasyonu'nun giderek azalan ışıkları oldu.

55

“Wonderland bu yöndeki son istasyondur. Lütfen trenden ininiz.”

Hoparlörden yankılanan ve duyulması neredeyse imkansız olan ses, boş trene yayıldı. Charlie, çoktan pencereye yanaşmış, yavaş yavaş yaklaşan istasyona bakıyor, her tarafın polisle çevrili olmasını bekliyordu. Revere Plajı İstasyonu’ndan Wonderland’e gelmek, yalnızca üç dakikasını almıştı. Polisin bu sürede harekete geçip buraya bir ekip göndermesi zordu. *Zor, diye düşündü. ama imkansız değil.*

Tren durmak üzere yavaşlarken derin bir nefes aldı ve camdaki yansımasından yaralarını kontrol etti. Kaçmanın sebep olduğu adrenalin vücudundan çekilirken ağrılar ve sızlamalar onun yerini almaya başlamıştı. Şaşırtıcı olsa da herhangi bir kanaması ya da açık yarası yoktu, sadece ağrı ve sızı vardı ki bunların da giderek artacağından emindi.

Diğer taraf işe gitmeye çalışan yolcularla tıklım tıklımken Charlie’nin yönündeki platform, şansına bomboştu. Çoğu metro istasyonunun aksine, Wonderland açık bir alandaydı. Platformun bulunduğu alana, yerden bir buçuk metre kadar yüksekte duran raylara akıl almaz bir eğimle bağlanan yedi sekiz metre uzunluğundaki rampayla ulaşmak mümkündü. İstasyonun önündeki

büyük park alanı, şimdiden yolcuların araçlarıyla dolmuş gibiydi. Burası, Boston'a kolayca ulaşmak isteyen insanlar kadar, istasyona adını veren Wonderlad Tazı Parkuru'na gelmek isteyen yarış meraklılarının da sevdiği bir duraktı.

Charlie, herhangi bir polis olup olmadığını görmek için otoparka bakındı. Hâlâ gelmekte olan araçlar, kendilerine uygun yer olup olmadığını görmeye çalışıyorlardı. Bir telefon etmesi gerekiyor ama kendini ifşa etme riskine giremiyordu. Rampadan otoparka doğru inerken dikkatle polisleri aramaya devam etti. kısa bir süre sonra oraya geleceklerini biliyordu ama dış görünüşü, ona kolaylık sağlayacaktı. Görünürde herhangi bir yarası olmadığı için diğer yolcuların dikkatini çekmemiştir. Şehir merkezine giderken kullanılan platformun girişinde duran bir makineden *Herald* alan bir adama yaklaştı. Kot pantolon ve bej rengi bir polo tişört giyen iri yarı adamın bıyığı, dalgalı saçlarıyla uyumlu görünüyordu. Charlie, adamın belindeki cep telefonunu gördü.

“Affedersiniz beyefendi,” dedi.

Eğilip gazetesini alan adam kalktı ve Charlie'ye baktı. Başlangıçta kızgın görünen, belki de onun bir dilenci olduğunu zanneden adam sonradan yumuşadı.

“Efendim?”

“Cep telefonumu evde unutmuşum sanırım. Ortağıma Boston'da buluşacağımız yeri haber vermek için sizin telefonunuzu kullanabilir miyim acaba?”

Adam bir an tereddüt ettikten sonra belindeki kemere uzandı. “Elbette,” dedi ve gülümseyerek ekledi. “Sanırım bir iki dakika oyalanmamın bir mahsuru olmaz.”

Charlie adama teşekkür edip ağabeyini aradı ve telefon ilk çalışta açıldı.

“Efendim?” dedi Joe. Charlie, tanımadığı bir numaradan gelen aramanın, kafasını karıştırdığını düşündü.

“Joe, benim Charlie,” dedi. Telefonun sahibi, Joe’nun bağırdığını duymasın diye makineyi kulağına yapışık tutuyordu.

“Charlie! Charlie!” diye bağırdı Joe. “Neredesin? Arabanı Revere’c kadar takip ettik ama birkaç dakika önce sinyal kayboldu. Etrafta seni arıyorduk. Polis her yeri sarmış, neler oluyor?”

“Tamam, elbette. Ben burada beklerim,” dedi Charlie.

“Ne? Neden bahsediyorsun?” diye bağırdı Joe telefona doğru.

Rachel lafa karıştı. “Charlie, polise teslim olman gerekiyor. Hemen!”

“Sorun değil. Wonderland’de seni beklemem olur mu? Tamam, böylesi daha kolay,” dedi Charlie. “Bu fikir benim için fazla sağa yakın olsa da geldiğinde hâlâ o raporu okuyor olabilirim. Çok sağ ve ana akımdan uzakta.”

“Neden bahsettiğini anlamıyorum,” dedi Joe.

“Kafamı sana verdiğimden emin ol çünkü çok derinlerde olacağım. Üç bip sesini duyup bekle. Wonderland’de görüşürüz.” Charlie telefonu kapatıp adama geri verdi. “Teşekkürler.”

Ağızına doğru yürüyen tüylü bir tırtıla benzeyen sakallarını okşamakta olan adam gülümsedi.

“Ne demek, her zaman.”

56

Charlie platformdan, daha da önemlisi diğer yolculardan uzaklaşırken adımlarını hızlandırmadı. Kendisini afişe olmuş ve saldırıya açık hissetmekten daha kötü bir şey yoktu ama iyi haber, artık ne kadar iyi olabilirse, polisin henüz istasyonu kontrol altına almamış olmasıydı. Yine de bu molanın uzun sürmeyeceğini biliyordu.

Joe'yu aramak zorundaydı ama bu ona pahalıya mal olmuştu. Yalnızca kısıtlı vaktini harcamakla kalmamış, üstüne bir de polisin kullanabileceği bir tanık bırakmıştı. Doğru adamı sorgularlarsa, Charlie'nin Wonderland'de olduğunu bulmaları hiç de zor olmazdı.

Charlie, perona yanaşmakta olan şehir içi treninin sesini duydu. Hava basınçlı kapılar bir tıslamayla açıldıktan sonra, trenden inenlerin ve trene binenlerin dansı başladı. Bu da iyi bir gelişmeydi. Charlie'yi teşhis edebilecek tek insan da birkaç dakika içinde oradan ayrılmış olacaktı.

Sıra sıra dizilmiş otomobiller, kamyonlar ve arazi araçlarıyla dolu olan otoparkta güvenle saklanılabilecek pek fazla yer yoktu. Yakınlarda bulunan birçok deponun da güvenlik kamerası ve daha fazla tanık yaratmak gibi riskleri vardı. Şansı yaver gitmeye devam ederse, çok uzun süre saklanmasına gerek kalmayacaktı.

ama bu tamamen, Joe'nun telefonda söylediklerini anlamış olmasına bağlıydı.

Boston'a giden trenin kalkmak üzere oluşu, Charlie'nin endişesini daha da arttırıyor; istasyonda artık pek kimse kalmamış olsa da, hâlâ birilerinin dikkatini çekebileceğinden korkuyordu. Etrafında ne kadar az insan olursa o kadar iyiydi. Yolcular gelmeye devam ediyor olsa da, aralarına karışıp kaybolabileceği kadar büyük bir kalabalık yoktu.

Charlie biraz hızlanıp otoparkın en sağ köşesine gitti, burası ana yoldan yeteri kadar uzaktaydı, ayrıca Charlie, diğer yolcularla arasında da fazla mesafe bırakmak istiyordu.

Otoparkın köşesi, ona ekstra bir saklanma alanı sağlıyordu. Burada platformdan yüz, ana yoldan da yüz elli metre kadar uzaktaydı ve otoparkı tren raylarından ayıran tel örgü boyunca park edilmiş elli tane araç vardı. Charlie, arabalardan birine binebilmek için kullanabileceği bir şeyler aramaya başladı ve tel örgülerin hemen yanında tam da istediği gibi bir parça buldu: Eski bir inşaat çalışmasından kalma yarım bir tuğla.

Tuğlayı eline alan Charlie, sıranın en sonunda, tel örgünün hemen önünde duran araca doğru ilerledi. Arabanın arkasında ümit ettiği gibi bir kelebek camı olduğunu görünce sevindi. Bu küçük camı, dikkat çekmeden kırmak daha kolaydı ama önce, gümüş renkli Chevy Lumina'nın sürücü kapısının kilitli olup olmadığını kontrol etti; gereksiz yere risk almaya lüzum yoktu.

Charlie, istasyonda onu aramaya başladıkları zaman polislerin neler yapacağını düşünmeye başladı. Arabalarından inmedikleri sürece, en sondaki arabanın sol tarafındaki camda bulunan kırığı göremezlerdi. Otoparktaki her arabayı aramaları için bir sebep yoktu, hatta bunu yapmak gibi bir yetkileri olduğundan bile şüpheliydi. Ayrıca Charlie, şüphe çekecek bir şey de yapmıyordu. Onu arabanın yanında gören herkes, yalnızca işine gitme-

ye çalışan biri olduğunu düşünecekti. Böyle bir gözlem yapma ve durumu analiz etme yeteneğine sahip olmak, onu SoluCent'in yükselen yıldızı haline getirmişti; iyi bir polis olmak için de aynı yeteneklerin gerektiğini düşünüp güldü.

Charlie, trenin istasyondan ayrılmasını bekledi ve sonra elindeki tuğlayı havaya kaldırıp hızlıca hareket ederek cama vurdu. Arka pencere çarpışmanın etkisiyle kırıldı. Charlie'nin istediğinden daha büyük bir gürültü çıkmıştı ama hem hareket etmekte olan tren hem de yaklaşan polis arabalarının sirenleri, bu sesi kısmen de olsa gölgelemişti.

Etrafına bakıp da kendisini gören kimsenin olmadığını fark edince, rahatça işine devam edip elini camdan içeri soktu ve arka kapıyı açtı. Sirenlerin sesi giderek artıyor, polisler yaklaşıyordu.

Chevy Lumina'nın arka koltuğuna geçip kapıyı kapattıktan sonra yere uzanarak kendisini gizlemeye çalışırken bu arabanın, dünyadaki en temiz araba sayılamayacağını fark etti, hem de hiç. Ayrıca sahibi her kimse, sevdiği markalara sadık kalan bir insan olmadığı kesindi. Arka koltukta çoğu McDonald's ve Burger King, bazıları da Wendy's ve Dunkin' Donuts'a ait olan birçok ambalaj vardı.

Arabanın içi, kırık camdan gelen temiz havayla ilk kez karşılaşılıyor olduğunu düşündürecek kadar havasızdı ve korkunç bir şekilde sigara kokuyordu. Duman ve diğer kalıntılar nedeniyle, pencereler dışarıyı göremeyeceği kadar kirliydi. Bu ne kadar iğrenç bir görüntü olursa olsun, Charlie polis arabaları tek tek aramaya kalkarsa, aynı şeyin dışarıdan içeriyi görmek için de geçerli olmasını diledi.

Bir diğer kötü kokuysa, kirli çamaşırlardan geliyordu. Arka koltuğa fırlatılmış olan kazaklar, pantolonlar ve uzun, buruşuk gömleklerden.

Bu adam yalnızca pasaklı değil, aynı zamanda arabasında ya-

şıyor, diye düşündü Charlie. Sürücü koltuğunun arkasında bulunan kırık cam parçalarıyla kaplanmış kıyafetler, güneş ışığında parılıyordu. Olasılık kanunları, dışarıya da bir miktar cam parçası düşmüş olmasını ve bunların zeminde görülebiliyor olmalarını gerektiriyordu. Charlie bir kez daha, bunun polislerin dikkatini çekecek kadar fazla olmamasını diledi.

Daha temiz bir yerde saklanıyor olmayı tercih ederdi ama şu anda buranın kendisi için en güvenli alan olduğunu biliyordu. Saklanmaya ne kadar süreyle devam edebileceği, bir ölüm kalım meselesiydi.

Charlie, vücudunu yere iyice yapıştırdı ve etrafındaki fast-food ambalajlarından gelen ketçap ve hardal kokusunu görmezden gelmeye çalıştı. Uzanıp koltuktaki kıyafetlerden birkaçını üzerine çekerek kamuflajını güçlendirdi ve beklemeye başladı.

Giderek yaklaşan siren sesleri, bir ölüm perisinin çığlıkları gibiydi. Charlie, kaskatı kesilen vücudunu daha da düzleştirmeye çalıştı ama saklanabileceği kadar saklanmıştı zaten. Siren sesleri daha da arttı. Peşine bir SWAT* ekibi takmış olabilirler miydi? Başını kaldırıp etrafa göz atmamak için zor duruyordu. Duyduklarına güvenerek olup biteni tahmin etmeye çalışmak zorundaydı.

Fren yapan lastiklerin sesi duyuldu. Charlie arabanın platforma mı yoksa kendisine mi daha yakın olduğunu anlamaya çalışsa da bunu söylemek zordu. Çarpılan kapılar ve telsizlerden gelen anlaşılmasız emirlerle cızırtıların ardından duyduğu ses, nefesinin kesilmesine yetti. Ayak sesleri.

* Special Weapons and Tactics; Özel Silahlar ve Taktikler anlamında özel bir güvenlik birimi. (Çev. N.)

57

Rachel Joe'nun Camry'sinden dışarı inanamayan gözlerle bakıyor, sirenler eşliğinde yanlarından geçen polis ordusunu seyrediyordu. Her şey son derece hızlı gelişmişti ve şimdi de her şeyin kontrolden çıkmaya başladığını düşünüyordu. Bu iş son derece ciddiydi. Bir katil zanlısının nerede olduğunu biliyor ve bunu polisten saklıyorlardı. Hâlâ yasaları çiğnememiş olsa bile, sınırları zorladığına şüphe yoktu.

Başlangıçta Joe ile gitmek yalnızca yapabileceği en doğru şey gibi görünmemiş, aynı zamanda sahip olduğu tek seçenek bu gibi gelmişti. Joe'ya eşlik ederse hem onun durumundaki biri için son derece stresli olan bu durumda Joe'ya göz kulak olabilir hem de Charlie'ye ulaşabilirdi. *Ama ne için?* Charlie yalnızca hayal gören bir hasta değil, aranan bir suçlu ve son derece tehlikeli bir adamdı. Joe ile birlikte gitmek ve Charlie'yi, aracındaki InVision'ın GPS'i ile takip etmek için başka bir sebebi var mıydı? Belki de vardır, diye düşündü ve daha çok minyatür bir spor çantasına benzeyen el çantasına uzanıp Alan Shapiro'nun Charlie'nin Walderman'daki odasında bulduğu notu çıkardı. Aklında bir saat kadar önce yaptıkları telefon konuşması vardı. Not, hâlâ onu gördüğü ilk anda olduğu kadar korkutucuydu.

Buradan çıkınca, yarım kalan işimi bitireceğim. Biri gitti, kaldı üç. Sırada Mac ve Yardley var. Sonuncusuysa hâlâ bir sürpriz. Cinayetlerin yeniden başlaması için sabırsızlanıyorum.

Özellikle sürpriz kelimesine dikkat ediyordu. ü harfinde gerçekten de belirgin bir iz ve değişik bir yapı vardı. Tıpkı Charlie'nin söylediği gibi, diğer harflerden farklı görünüyordu ama Rachel'ın elinde kıyas yapabileceği bir şey yoktu.

Klinik zekasına göre, tanıdığı ve birçok yönden hayran olduğu bu adamı cinayetle ilişkilendirmesine imkan yoktu. Birçok defa, farklı koşullarda tanışmış olsalar Charlie gibi bir adamla birlikte olabileceğini düşünmüştü. Kararlı, zeki ve son derece yakışıklı.

Walderman'da Charlie ona, daha zayıf ve ulaşılabilir olan yanını göstermiş; Rachel da onun bu halini yalnızca etrafındakilerden değil, kendisinden bile gizlediğini düşünmüştü. Son görüşmelerinde Charlie'nin sarf ettiği sert sözler canını yakmış ve onu huzursuz etmiş olsa da, şimdi neden o kadar kaba davrandığını anlayabiliyordu: Charlie kaçış hazırlıkları içerisindeydi ve Rachel'ın varlığı muhtemelen planlarını alt üst ediyordu. Bunun kişisel bir şey olmadığını fark edince rahatladı. Neden bunu bu kadar önemsiyordu ki? Charlie'nin hasta olduğunu biliyordu, bunu tartışmak bile yersizdi ama bir katil? Rachel siyah ve beyaza, hasta insanları iyileştirmeye alışık ve arada kalan griler, onu rahatsız ediyordu.

“Charlie kimseyi öldürmedi,” dedi Joe. “Bunu hissedebiliyorum.”

Bu sözler Rachel'ı şaşırttı, Joe onun düşüncelerini okuyor gibiydi. Kollarını birleştirip Joe'ya döndü. “Buna karar vermek bize düşmez,” dedi. “Şu anda resmen yasaları çiğniyoruz.”

“Niye geldin o zaman?”

“Çünkü senin yaralanmanı ya da başına daha kötü şeylerin gelmesini istemedim.”

“Bu kadar mı yani?” diye sordu Joe.

Yanlarından birkaç polis arabası daha geçti. Revere Beach İstasyonu’nun girişindeki enkazı görmüşler ve bunun Charlie’nin arabası olup olmadığını kontrol etmeye gerek bile duymamışlardı. Etraftaki polis sayısı, bunun sıradan bir kaza olmadığını anlamak için yeterliydi. Belmont’tan Revere’c gelmeleri, ters yönde akan iş trafiği sayesinde yalnızca yirmi dakikalarını almıştı. Charlie’nin aracındaki InVision’ın GPS sinyali kaybolmadan önce tam da bu istasyonun önünden geliyordu. Çevredeki polis kalabalığını gören Charlie, arabadan inmeye cesaret edemedi.

“Charlie haftalardır SoluCent’teki çalışanları öldürmekle tehdit ediyordu,” dedi Rachel. “Sonra hastaneden kaçtı ve o zamandan beri de SoluCent’in en az bir üst düzey çalışanı öldürüldü. Daha fazlasının yükünü de mi vicdanına eklemek istiyorsun?”

“Ben gerçeği öğrenmek istiyorum, ailemi geri almak istiyorum. Annem hâlâ komada ve eğer ben yardım etmezsem, kardeşimi de gördükleri yerde vuracaklar.”

“Her şeyi kontrol edemezsin Joe,” dedi Rachel. “Hayat böyle bir şey değil.”

“Kardeşimi geri alacağım, bu kadarını kontrol edebilirim. Eğer bana yardım etmeyeceksen in arabadan Rachel. Bu pazarlık edebileceğimiz bir konu değil.”

Rachel duraksadı. Teknik olarak henüz kanuna karşı gelmiş sayılmazdı. Charlie’yi bulduysa, onu polise teslim edebilirdi ve Joe’yla kalmayarak onun hayatını tehlikeye atmış olacaktı. Joe, kardeşini bulup kurtarana dek durmazdı, bunu biliyordu. Charlie kendi öz kardeşine bile saldırabilir, yeni bir Habil ile Kabil trajedisi yaşatabilir miydi? Joe’yu tanıyordu, öleceğini bilse bile kardeşinin yanında olmak isteyecekti, böyle konularda çok ınatçıydı. Aklına taktığı şeyi yapmadan rahat etmezdi.

“Charlie bize onu nerede bulabileceğimizi söyledi,

Wonderland'de," dedi Joe. "Saklanabileceği bir yerde olmalı ve ben şimdi gidip onu bulacağım. Geliyor musun?"

Rachel kollarını çözdü ve endişeli görünen Joe'ya bakıp Charlie'yi düşündü. Bu belirsizlik onu mahvediyordu. Ona sonsuz gibi gelen bir süreden sonra kısık sesle cevap verdi.

"Gidelim."

58

Chevy Lumina'nın zemininde daha da derine saklanması imkansız olsa da Charlie şansını denedi. Polis telsizlerinden ve radarlardan gelen cızırtılı sesler, otoparkın normalde çıt çıkmayan bu bölümünü hareketlendiriyordu. Kendini aracın şoför tarafındaki kapısından uzaklaştırarak kıvrıldı ve böylece başı, seslerin geldiği yöne daha da yaklaşmış oldu. Polislerin kendisine bu kadar yaklaşmış olduğuna inanamıyordu; adamlar, telsizdeki sesi rahatça duyabileceği kadar dibindeydi.

“Ekip Yedi, Ekip Yedi, on-yirmi bekleniyor,” dedi statik bir ses.

“Ekip Yedi, Wonderland'deki olay yerindeyiz, tamam.”

“Anlaşıldı Ekip Yedi. Dokuz-beş-ikiniz nedir?”

“Değişiklik yok, tamam. Şüpheli hâlâ serbest.”

“On-dört, Ekip Yedi, tamam.”

“Anlaşıldı tamam.”

Charlie aracın ağırlığının sola kaydığını ve içerinin birden karardığını hissetti. Bu yanından geçen bir arabanın ya da bir bulutun sebep olduğu karartılara benzemiyordu. Devriye ekipleri Lumina'nın yolcu kapısının hemen yanındaydı ve başlarını çevirip içeri baksalar, Charlie'nin korkudan fal taşı gibi açılmış göz-

leri onlara bakıyor olacaktı. Polislerden biri arabaya yaslanarak dengenin değişmesine sebep olmuştu ve daha önce arabanın içini dolduran sabah güneşini kesen de onun gövdesiydi. Arabanın içinden onları dinlemek, kapalı bir kapının ardından gelen boğuk seslere odaklanmak kadar kolaydı.

“Siktir et Gary,” dedi polislerden biri. Doğuştan kötücül biri olduğunu gösteren sesi kısık ve kalındı.

“Evet, şerefsiz herif her yerde olabilir.” Gary’nin partnerinden çok daha belirgin olan kaba bir Boston aksanı vardı.

“Her yerde,” diye tekrarladı.

“Yani her arabaya bakmamız mı lazım?”

Charlie, başının hemen üzerindeki cama vuran parmakların sesini duyabiliyordu. Polis memuru, söylediğini vurgulamak için arabanın camını tıklatmıştı. Bir an için Charlie, kalbinin duracağını sandı. Bu, silahı kafasına dayamaktan bile daha korkutucuydu.

“Şuraya bak,” dedi kalın sesli olan. “Burada en az iki yüz tane araba vardır, on dakikalık mesafede elli tane depo olduğundan bahsetmiyorum bile.”

“Peki adamın bu yöne geldiğinden emin miyiz?” diye sordu Gary.

“Hiçbir boktan emin değiliz. Kayıtlara göre o pislik merdivenlerden indikten hemen sonra iki trenin de Revere Beach İstasyonu’na geldiğini gösteriyor. Bu şehirdeki her polis onu arıyor, çevre illerden, eyalet polisinden ve SWAT’tan da yardım istendi. Emin olabilirsiniz.”

“Lanet herif,” dedi Gary.

“Değil mi? Güne başlamak için ne güzel yol ama.”

Polisler Lumina’dan uzaklaşana dek, Charlie nefesini tuttuğunun farkında bile değildi. İçerisi yeniden aydınlandı ama aslında bunun pek de iyi bir şey olduğu söylenemezdi. Sonuçta

aracın zemininde uzanan vücudunu görmek, daha da kolaylaşmış oluyordu. Oldukça yüksek miktarda sigaranın sararttığı kirli camların kendisini gizlemeye yardımcı olacağını umarak giderek uzaklaşan ayak seslerini dinledi.

Sonra yaklaşan bir arabanın sesi duyuldu. Taş ve asfalt zeminde ilerleyen lastik sesleri. Araba, saklandığı yere yaklaşıncaya durdu ve Charlie, üç kısa bip sesi duydu. Üç bip sesi, diye düşündü Charlie. *Joe!*

Bakmaya kalkışmadan önce, Charlie bunu doğrulamak için dinlemeye koyuldu.

“Hey,” diye seslendi ağabeyi.

Bu o, dedi Charlie içinden. Şükürler olsun Joe, Tanrım şükürler olsun.

Joe’nun, yaptıkları telefon konuşmasının ne kadarını anlamış olabileceğini düşündü. Dediği her şeyi anladıysa, nereden saklandığını da biliyor olacaktı ve bu yüksek bir ihtimal gibi görünüyordu. Joe Charlie’nin Wonderland’de olduğunu biliyordu, nasıl haberleşeceklerini de. Üç bip. Zekice düşünerek bunu polislerin dikkatini çekmek için kullanmıştı, Charlie bundan pek emin olamasa da, polislerin Lumina’ya odaklanmadıklarını biliyordu ve bu iyi bir şeydi. Joe’nun onun hangi arabada saklanıyor olduğunu bilmesine imkan yoktu ama en azından nereyi arayacağına dair bir fikri olmalıydı, Charlie ona bu kadarını söylemişti.

Polislerden birinin “Ne vardı?” dediğini duydu. Adamlar şimdi, konuşanın hangisi olduğunu anlayamayacağı kadar uzağındaydılar ama konuşan her kimse, Joe ile sabah sohbeti etmeye pek de hevesli değildi.

“Neler oluyor?” diye sordu Joe. “Bir koşturmacadır gidiyor etrafta.”

“Birini arıyoruz,” dedi başka bir ses ve Charlie bunun, Boston aksanı daha belirgin olan olduğunu fark etti, Gary.

“Tehlikeli biri mi?”

“Evet, neden?”

Artık sesleri şüphelenmiş gibi geliyordu.

Joe, sakın aptalca bir şey yapma, diye geçirdi Charlie içinden.

“Yani, ben bir şey gördüm de... Muhtemelen önemsiz bir şeydir ama...” Joe cümlenin ortasında sustu.

Gary’nin sesi değişmiş, konuyla ilgilenir gibi gelmeye başlamıştı. “Öyle mi? Ne gördünüz?”

“Bir adam,” diye başladı Joe. “Otuz beş yaş civarında, kırktan kesinlikle küçük. Beyaz bir adam, zayıf, kısa saçlı, biraz da kötü durumdaydı sanırım. Kaza falan geçirmiş gibi. Her neyse, sanırım şuradaki araçlardan birinin içine girerken gördüm onu. O yüzden de buraya geldim. Aradığınız adam muhtemelen o değildir ama yine de söylemek istedim.”

“Beyaz bir adam mı dediniz?” diye sordu Gary’nin partneri.

Joe başını salladı. “Evet, beyaz. Biraz garip olacak ama bir iş adamı gibi görünüyordu, yani suçludan çok bir yolcu gibiydi, bu yüzden biraz kafam karıştı. Adamın arabaya zorla girdiğini görmedim ama şimdi birini aradığınızı duyunca, onun hareketleri gözüme biraz şüpheli göründü.”

“Hangi araba?” diye sordu Gary.

Charlie bir an hiçbir şey duyamadı ve bunun sebebinin, Joe’nun otoparka bakınmakta olması olduğunu düşündü. Onun bu kadar sakın kalabildiğine ve iyi rol yapabildiğine inanamıyordu. Neler olup bittiğini bilmeseydi, gerçekten de onun bir suçluyu gördüğüne inanırdı. Ve Joe’nun da böyle yaparak suç işlemeye hazırlanıyor olması, neredeyse gülünecek bir şeydi.

“Şimdi pek emin olamıyorum,” dediğini duydu Joe’nun. “Ama otoparkın öbür tarafında olduğuna eminim, yola yakındı. Eğer bu size yardımcı olacaksa, o tarafa doğru gelip araçlara bakabilirim.”

“Bu çok iyi olur,” dedi Gary’nin ortağı.

“Ama hangi araba olduğunu anladıktan sonra, oradan en az on beş metre geride durmanız gerekiyor,” diye ekledi Gary. “Anlaşıldı mı?”

“Elbette, anladım. Jackie, sen de arabayla o tarafa doğru gidebilir misin? Ben memurlara adamı gördüğümüz yeri göstereyim.”

“Tabii, sorun değil. Yardım edebilirsek ne mutlu.”

Charlie’nin kalbi duracak gibi oldu, Joe’nun Jackie diye seslendiği kadın Rachel’dı. Polislerle birlikte uzaklaşan Joe’nun sesi giderek azalıyor, Charlie ne dediklerini duymasa da onu sorguladıklarını anlayabiliyordu.

Bir dakika kadar bir süre geçti. Charlie hâlâ, Rachel’in arabayı çalıştırdığını duymamıştı. Sonunda başını kaldırmaya cesaret edince, Camry’nin yolcu tarafından inen Rachel’in direksiyona geçtiğini gördü.

Polisler ve Joe, yüz metre kadar uzaklaşmışlar ve başka polisler de onlara dahil olmuştu. Joe onları, Charlie’nin bulunduğu yönün tam zıttına yönlendiriyordu.

“Dahice,” diye mırıldandı Charlie. “Gerçekten dahice.”

Bedenini yerden yalnızca üç santim kadar kaldıran Charlie, bir yılan gibi konum değiştirerek başını sürücü koltuğunun arkasına, ayaklarını da diğer tarafa verdi ve büyük bir dikkatle kapı koluna uzanıp Chevy Lumina’nın kapısını açarak kimseye görünmeden dışarı çıkıp kapıyı da ayağıyla sessizce kapattı. Kolları, yüzü ve göğsü kırılan camdan düşen parçalarla kaplanmıştı. Dağılmaz camın verdiği his ne kadar rahatsız olsa da en azından herhangi bir yeri kesilmemişti.

Ordunun özel birimleriyle tehlikeli görevlere çıkan askerler gibi karnının üzerinde sürünen Charlie, Camry’ye doğru ilerledi. Joe, arabayı Lumina’nın hemen yanında duran aracın önüne

park etmişti ve otoparktan çıkmak için ya geri geri gitmesi ya da u dönüşü yapması gerekiyordu. Sürücü kapısı hâlâ açık olan Camry'nin konumu, Charlie'nin hayal edemeyeceği kadar güzeldi.

Charlie, Rachel'ın kapıyı kapatmak üzere olduğunu fark edince *pssst* dedi ve Rachel sesin geldiği yöne doğru dönerek Charlie'nin Lumina'yı geçmiş olan kafasını gördü. Araç, vücudunun geri kalan kısmını gizliyordu. Öfke ve rahatlama karışımı bir ifadeyle, Rachel'ın gözleri kocaman açıldı. Genç kadın arabadan incek gibi olunca, Charlie eliyle ona durmasını işaret etti.

Kalkıp dizlerinin üstünde duran Charlie, eliyle arabanın kapısını açar gibi yapıyordu. Rachel, arabadan inmeden arkaya doğru uzanıp kapıyı açtı. Kapının aralandığını gören Charlie, Joe ile polislerin olduğu yönü gösterdi ve Rachel, onlara baktıktan sonra tekrar Charlie'ye dönüp hızlı hareket etmesini söyledi.

Beş altı metre kadar gözlerini kaldırmadan emekleyen Charlie, ayağa kalkıp koşmamak için zor durmuştu ve Camry'nin yanına gelince, arka kapıyı parmak uçlarıyla açıp sürünerek içeri girdi ve yere uzandı. Yıllardır Joe'nun arabasında duran battaniler, yine orada, arka koltuktaydı. Charlie battanileri kendi üstüne çekerek vücudunu olabildiğince gizlemeye çalıştı.

“Seni kendi ellerimle polise götürmem lazım,” diye hırladı Rachel.

Başını battanierlerin altından çıkarmadan sordu Charlie.
“Ama yapmayacaksın?”

“Henüz değil.”

“Neden?”

“Bana o adamı öldürmediğini kanıtlamanı istiyorum, notları kendi gözlerimle göreğim. Yanındalar mı?”

“Evet,” dedi Charlie.

Rachel yeniden arkaya uzanıp kapıyı kapattı ve arabayı çalıştırıp geri geri gitti.

Kısa bir süre sonra durdular. Charlie, olduğu yerden kımıldamadan Rachel'in ayak seslerini dinledi. Ölü gibi yatıyordu.

“Yardımcı olamadığıma üzüldüm,” dedi Joe. “Bunun Grand Am olduğuna yemin edebilirdim oysa.”

“Lafı bile olmaz,” dedi biri. Polislerden biri gibiydi ama Charlie sesi tanıyamadı.

“Evet. Dikkatli davrandığınız için teşekkürler.”

Bu Gary.

“Şiddetin ve terörün arttığı zamanlardayız, dikkatli olmak hepimizin görevi,” dedi Joe gururla.

“Doğru. Dikkatinizi çeken herhangi bir şey olursa, hemen polise haber verin. Bu adamı en kısa sürede yakalayacağız,” dedi Gary.

“Umarım,” dedi Joe. Charlie, ağabeyinin yüzündeki gülümsemeyi hayal edebiliyordu.

Joe ve Rachel yeniden Camry'ye bindiler ve direksiyona Joe geçti. Koltuğu yeniden eski pozisyonuna getirince, Charlie'nin ayaklarını sıkıştırmıştı.

“Ee Jackie,” dedi. “Nasıl gitti?”

“İyi,” dedi Rachel ve arkaya uzanıp Charlie'nin üzerindeki battaniyelerden birine dokundu. Bu temas Charlie'yi ürkütmüş ve battaniyeleri biraz kaydırmıştı. Joe hiçbir şey söylemeden arabayı çalıştırınca Charlie motorun sesini duydu. Biraz geri geri gittikten sonra yolu koyuldular ve otuz kilometrelik hızı aşmalarını yalnızca birkaç dakika sürdü. Otobanda yapılabilecek hızlara çıkmadıkları sürece, Charlie başını olduğu yerden kaldırmayacaktı.

59

Charlie tek kelime etmeden battaniyelerin altında yatmaya devam etti.

Duyduğu tek ses, Joe’yu Boston’dan uzaklaştırıp MassPike’a yönlendiren InVision’ın sesiydi. 16. yoldan 1A’ya doğru ilerliyorlardı.

“Sekiz yüz metre sonra otobana girmeye hazır olun,” dedi InVision.

Araba bilet gişesinde durunca Charlie nefesini tuttu. Ayaklarını tamamen gizleyebilmiş miydi? Joe arabayı neredeyse hiç durdurmadan bileti aldı ve makinenin sesini duyan Charlie rahatladı. Tek istediğı Revere’den uzaklaşabilmekti, ancak o zaman kafasını toparlayabilirdi.

“Nereye kadar?” diye sordu Joe.

Charlie’nin battaniyenin altından gelen sesi boğuktu. “En azından Framingham’a kadar gidelim, sonrasına bakarız.”

“Framingham’a gidiyoruz,” dedi Joe.

Charlie biraz önce hayatını kurtarmış, şu anda da arabayı kullanmakta olan adamın ağabeyi olduğuna inanamıyordu. Gençliğinde tüm öfkesini yönlendirdiğı Joe, onun tahmin edebileceğinden çok daha yürekli ve iyi biri çıkmıştı. O anda, ağabeyini

aslında ne kadar az tanıdığını fark etti. Ona yükleyebileceği etiketler – şizofren, klasik rock müziği hayranı, acemi bir davulcu, güvenlik görevlisi – haricinde ağabeyi hakkında hiçbir şey bilmiyordu, onu bir insan olarak tanımak için hiç çaba sarf etmemişti. Charlie onu yalnızca kardeşi olarak görüp arkadaş olmayı hiç denemezken Joe bir an bile düşünmeden onu kurtarmak için hayatını tehlikeye atıyordu.

Öte yandan anneleri, Joe’nun içindeki iyiliği ve onu en iyi tanımlayan şeyler olan sadakati, şefkati her zaman görmüştü. Bunlar, Charlie’nin ağabeyinde olduğunu hiç bilmediği şeyler olsalar da aslında hep orada bir yerlerde duruyorlar ve gelip kendilerini keşfetmesini bekliyordlardı. Anneleri onu sevmekten bir an bile vazgeçmemiş, ne olursa olsun onun sonsuza dek seveceği oğlu olduğunu unutmamıştı. Hastalığın Joe’nun ruhunu değiştirdiğini asla düşünmedi. Ama bunlar, bir insanı anne yapan özelliklerdi: onlar karşlarındaki insanı ruhunun derinliklerine kadar görebilirdi. Charlie, kendisine bakmış olsa annesinin ne göreceğini düşündü. Bu, dönüştüğü adama bakınca annesinin hayal kırıklığına uğrayacağını bildiğinden duymak istemediği bir cevaptı. Charlie, onun iyileşmesi için sessizce dua etti. Tanrıyla daha önce hiç bu kadar haşır neşir olmamıştı. Bu girdaptan kurtulabilirse, şüpheliğini yeniden gözden geçireceğine karar verdi.

“Güvende miyiz?” diye sordu yattığı yerden.

“Evet,” dedi Joe.

Charlie battaniyeleri üzerinden atıp kendini koltuğa çekti ve kollarını öndeki koltuklara dolayarak Rachel’in ve Joe’nun omuzlarına hafifçe dokundu.

“Teşekkür ederim,” dedi. “Teşekkür ederim.”

“Henüz kimeye teşekkür etme,” dedi Rachel. “Bu işten hâlâ sıyrılmış değiliz, alakamız bile yok.” Göz teması kurmaktan kaçınıyordu ve Charlie, Rachel’in sesinden pişman olduğunu anla-

dı. Belki olay anının adrenalini geri çekilmeye başlamış, belki de yaptığı şeyleri daha objektif olarak gözden geçirme fırsatı bulmuştu. Charlie, onun gözünde temize çıkmasının zorlu bir süreç olacağını biliyordu.

“Anlıyorum,” dedi. “Ama orada benim için yaptığınız şeyi asla unutmayacağım.”

“Sen benim kardeşimsin, Charlie,” dedi Joe. “Sen de benim için aynı şeyi yapardın.”

Charlie sol eliyle Joe’nun omzunu sıktı. Bir süre konuşmadan batıya doğru ilerledikten sonra, Rachel sessizliği bozdu.

“Şu notları görmek istiyorum,” dedi. “Onları kendi gözlerimle görmeden senin yanında olmaya daha fazla devam edemem.”

Charlie sağ tarafı göstererek Joe’ya döndü. “Şu sapaktan çık.”

Joe, Framingham’daki 7W çıkışından hemen sonra MassPike’tan ayrılıp büyük bir dinlenme tesisine yöneldi. Otoparka girip çıkan araba sayısına bakılırsa, burası onlar için mükemmel bir saklanma noktasıydı. Massachusetts Gişelerindeki dinlenme tesislerini herkesin uğrak yeri haline getiren tüm etmenler oradaydı: McDonald’s, Honew Dew Donuts ve büyük bir alışveriş merkezinin içine yerleştirilmiş birçok fast food restoranı daha. Camry’yi bir piknik masasının yanına park edip arabadan indiler.

Charlie masada Rachel’in karşısına oturdu, kadının gözlerinde korkudan çok hayal kırıklığı vardı; bir kaçakla birlikte yolculuk ediyor olmanın yarattığı bir hayal kırıklığı. Charlie onun, kendisinin masum olduğuna inanmasını istiyordu, tıpkı kendisinin inandığı gibi.

Öte yandan Joe’nun ikna edilmeye hiç ihtiyacı yoktu. O çok daha güçlü bir şeyle hareket ediyordu: içgüdüleri.

“Notları göster,” dedi Rachel.

Charlie, pantolonunun ön cebinden iki adet kağıt çıkardı. İlki

BlackBerry kılıfında bulduğu nottu, diğeri de Seacoast Motelindeki. Diğeri cebinden de fotoğrafı çıkardı.

“Joe,” dedi. “Bu fotoğraf oldukça üzücü ama bunu benim yapmadığımı bilmeni istiyorum. Bana inanacağını biliyorum ama Rachel’in bunu görmesi lazım.”

Charlie, notları masanın üzerinden uzattı ve fotoğrafı çevirip arkasında yazılanları okuyunca şaşkınlıkla elini ağzına götürdü. Joe fotoğrafı görünce, uzanıp onu Rachel’in elinden aldı.

“Joe...” dedi Charlie.

Joe fotoğrafın arkasını okuduktan sonra, Charlie’ye kızgın ve korkutucu bir bakış attı. “Ona zarar veremezsin sen.”

Bu bir soru değildi.

“Annemize asla zarar vermem,” dedi Charlie. “Bunu yapacağıma kendimi öldürürüm, az kalsın öldürüyordum da. Seacoast Motel’in otoparkında arabamdaydım, arabamın oraya nasıl geldiğini sorma, bilmiyorum. Her neyse, dolu bir silahım vardı ve tetiği çekmeye hazırdım. Ama bu notlar beni durdurdu.”

Rachel notlara bakmaya devam ediyordu. Sonra çantasını alıp bir parça kağıt ve bir kalem çıkararak bunları Charlie’nin önüne koydu.

“Yaz,” dedi.

“Ne yazmamı istersin?”

“Walderman’da bulduğumuz notu.”

Charlie, kendisine söyleneni yaptı ve yazdıklarını Rachel’a gösterdi. Rachel’in notlara bakarken gösterdiği özen ve dikkat, Charlie’ye çok çekici gelmişti.

Keşke...

Aklındaki fikri, kendisini biraz daha ele geçirmesine izin vermeden sildi.

“İnanılmaz,” dedi Rachel. “Ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Bunun tek bir açıklaması var, o da bunları bir makinenin yazmış olması. Kesinlikle bir bilgisayarın eseri bunlar.”

Joe, yazılara baktı ve başını salladı. “u ve ü’ler dışında her harf aynı görünüyor ama tüm notlardaki u’larla ü’ler birbirinin aynısı. Charlie’nin son yazdığı hariç. Bunda harfin altında ekstra bir kalınlık yok.”

“Çünkü bunları ben yazmadım,” dedi Charlie. “Benim yazdığım tek not bu.” Biraz önce yazdığı kağıdı eline aldı.

“Anlayamıyorum,” dedi Rachel. Yoldan geçen kamyonlar ve arabalar yüzünden ne dediğini duymak zordu. “Sana katılıyorum Charlie, bu tuhaf görünüyor. Harfler birbirinin aynısı. Şimdi hepsine birlikte bakınca aralarındaki benzerlik açıkça görülüyor.”

“Baskı gibi değil mi?” diye sordu Charlie.

Rachel bir an düşündükten sonra başını salladı. “Evet,” dedi, “baskı gibi.”

“Bu nasıl olabilir ki?” diye sordu Joe.

“Bir insan benim el yazımı temel alan bir font yaratmayı başaracak kadar zekiye, istediği notu yazabilir ve yazdıkları benimkilerden ayırt edilemez,” diye açıkladı Charlie. “Ama bu programın u-ü harflerinde bir sorun var. Yazarın fark etmediği bir yazılım sorunu olabilir. Yalnızca diğer yazılanlarla karşılaştırıldığında fark edilebiliyor.”

“Şimdi sen söyleyince, Rachel,” dedi Joe, “notların gerçekten de benzer olduğu fark ediliyor. Gerçek bir el yazısı her zaman aynı olmaz, değil mi?”

“Ben bir el yazısı uzmanı değilim,” dedi Rachel. “Ama onlarla çok vakit geçirdim, psikiyatrlar da polis gibi, psikolojik profil oluştururken bu yazılardan faydalanırlar. Farklı davalarda farklı hastaların el yazılarını incelemiştım ve ben de Joe’ya katılıyorum. El yazısı hiçbir zaman bu kadar kusursuz olmaz.”

Charlie, üzerinden büyük bir yük kalktığını hissetti. Artık Rachel’in gözlerindeki şüphe kaybolmuş, yerini kafa karışıklığına bırakmıştı. Bu da bir gelişme, diye düşündü.

“Ama mantıksız görünen başka şeyler de var,” dedi Rachel. “En az bir kişi öldü, cesedini buldular. Ve Anne Pedersen olayı, o paranoyayı nasıl açıklıyorsun? Bu şizofrenlerde ve paranoid sanrılar gören insanlarda rastladığımız bir belirti, Charlie, ve bunu notlarda değil sende gördük.”

“Bunların sebebi yaşadığım deneyimlerdi,” dedi Charlie. “Ama evet, hiçbirini açıklayamıyorum.”

“Peki bu bizi nereye götürüyor?” diye sordu Joe.

“Bu notları yazan ben olmadığımı göre, kimin yazdığını bu-
larak başlayacağız,” dedi Charlie.

60

Boston'dan uzaklaşıp Pike üzerinden batıya doğru gitmeye devam ettiler. Joe arabayı kullanıyor, Rachel arka koltukta seyahat ederken Charlie de onunla yer değiştirmiş ön koltukta oturuyordu. Artık bir makine tarafından yazıldıklarına inandıkları notlar Rachel'in yanında, koltuğun üzerindeydi. El yazısı analiziyle ilgili kısıtlı deneyimlerini hatırlamak için kendini zorlayarak notlardan birkaç bilgi daha çıkarmaya çalışıyordu. Joe, Camry'nin torpidosundan bir beyzbol şapkası çıkarmış, yedek gözlükleriyle beraber Charlie'ye vermiş, Charlie de bu ekstra kamuflaj sayesinde, ön tarafta güvenle oturabileceğini düşünmüştü. Yine de yanlarından geçen motosikletlilere bakmıyor, etrafta polis olup olmadığına dikkat ediyordu.

Soruşturmayla ilgili gelişmeleri öğrenebilmek için 1030 WBZ'yi dinliyorlardı. Elbette gündemde Yardley'nin öldürülmesi ve Charlie'yi arama çalışmaları vardı. Reklamlara girmeden önceki beş dakikalık haber bülteninin çoğunu bu habere ayıran spiker, Charlie'nin yeri hakkında bilgisi olan dinleyicilerin derhal polisle irtibata geçmesini söylüyordu. Charlie, InVision'ın dokunmatik ekranındaki düğmelere basarak radyoyu kapattı.

Arka koltukta oturan Rachel derin bir nefes aldı. "Bunlardan

hiçbir şey çıkaramıyorum. Ne yapmayı planlıyorsun Charlie? Sonsuza dek kaçacak mısın? Seni yakalayacaklar.”

“Yeni bir kimlik edinirim, bilgisayarçıyım ben bu iş benim için çocuk oyuncağı.”

“Ama bir yandan hasta da olabilirsin,” dedi Rachel. “Henüz her şeyi çözmüş değiliz. Bence bu notları yazan programı sen yarattın.”

Charlie gözlüklerini çıkarıp Rachel’a en güzel “buna gerçekten inanmıyorsun, değil mi?” bakışını attı.

“Söylemeye çalıştığım şey bir planımızın olmadığı,” diye açıklamaya çalıştı Rachel. “Ve kaçışına yardım etmeye devam edebileceğimden emin değilim. Eğer yanılmışsak işler daha da kötüleşebilir, daha fazla insan zarar görebilir.”

“Önerin nedir, Rachel?” diye sordu Charlie. Gözlerini yoldan ayırmıyordu.

Joe hiç ses çıkarmadı.

“Polise teslim olmanı öneriyorum. Bırakalım bunlara bir de onlar baksın, bu işi çözmek için yardıma ihtiyacımız var.”

“Size söylemediğim şeyler de var,” dedi Charlie.

Rachel, vücudu öndeki koltukların arasına girene dek uzandı. “Ne gibi?”

“Moteldeki odamda insan parçaları buldum. İki el. Ve ikisi de farklı insanlara ait.”

“Tanrım,” diye fısıldadı Rachel.

“Arabamın motelin dışına bırakılmış olmasını saymıyorum bile,” diye ekledi. “Bagajda babamın silahı ve kanlı bir demir testeresi vardı. Polis muhtemelen elleri bulmuştur ve kaza yaptığım için arabam da onlarda.”

“Charlie, buraya kadar. Teslim olmak zorundasın,” diye ısrar etti Rachel. “Üzgünüm ama ben artık polisi arıyorum.”

“Rachel, lütfen,” dedi Charlie ama sesinde bir zorlama yoktu.

Teslim olma fikri bir anlamda kendini rahatlamış hissetmesini sağlamıştı. Gözaltına alındığı zaman, Randal'dan yardım alabilirdi. Bu işleri kim ya da ne çeviriyorsa çevirsin, Charlie'nin bunu bulacak zamanı ya da özgürlüğü yoktu. "Beni cinayetle yargılayacaklar."

"Suçlu olmadığını söyleyeceksin. Bir avukat tutarsın, biz de gerçeği ortaya çıkarmak için sana yardım ederiz." Rachel sustu. "Gerçek nasıl olursa olsun."

Charlie derin bir nefes aldı ve bir süre öyle durdu. Ne seçeneği vardı ki? Kaçabilirdi. Ama nereye kadar? "Bu iş ne kadar uzarsa, işler hem senin için hem de Joe için o kadar kötüleşecek," dedi. Sesi, kaderine teslim olmuş bir adam gibi geliyordu.

"Güzel, güzel." Rachel başını salladı.

"Birkaç kilometre ileride bir eyalet karakolu var," dedi Charlie. "Oraya gidebiliriz, her şeyi anlatırım. Ama ikinizi de herhangi bir şeyle suçlayamayacakları tutarlı bir hikayeye ihtiyacımız var, önce onu bulalım. Olur mu?"

"Tamam," dedi Rachel.

"Joe, sen ne düşünüyorsun?"

Joe'nun cevabı yerine, arabayı beklenmedik bir ses doldurdu. Bu garip bir ses değildi, çünkü daha önce hiç duymamıştı. Hayır, bu tanıdık bir sestti; caz müzik, evet caz müzikti. Ama Joe'nun bunca yıl sonra caz müzik dinlemesi, üzerindeki etkisi de göz önünde bulundurulursa; orta batı şehirlerinden birinde duyulan bir martı çığılığı kadar yersizdi.

Müzik, InVision'ın hoparlörlerinden çıkıp arabaya yayılmaya devam ederken Charlie yeniden kontrol edip radyonun kapalı olduğundan emin oldu. Ama müzik devam ediyor, hatta giderek artıyordu. CD çalarda da herhangi bir disk olmadığını görünce, müziğin nereden geldiğini merak etti. Sonra, uçakların kanatlarında bulunanlardan farkı olmayan beyaz bir ışık, şimşek gibi

çaktı. Belirli aralıklarla beliren ışık, InVision'ın kuvars ekranından geliyor gibiydi.

Charlie, şarkıyı tanımişti. Bu melodiyi başka bir şeyle karıştırması imkansızdı. Tüm zamanların en iyi caz üstatlarından birinin trompetle çaldığı parça, eşsiz mavi notaları* sayesinde hemen tanınıyordu. Melodinin arkasından gelen senkoplu ritimler, bu şarkının kendine has bulaşıcılığının ve unutulmazlığının başlıca sebebiydi.

Çalan, babalarının en sevdiği şarkıydı. Onu caz tutkunu olmaya iten şarkı. Bu notalar, birçok açıdan babalarına ulaşmanın bir yoluydu. Joe ve Charlie, mutfak masasına kendileri için bırakılmış notalara bakarak bu şarkıyı dinlerdi; sonra doktorların, Joe'nun beyninde bir şeyleri değiştirerek nöbet geçirmesine sebep olan eşsiz bir sesi ve duygusal anlamı olduğuna kanaat getirdikleri şarkı da buydu. Müzikojenik epilepsi. Bunu dinlemeyi bıraktıktan sonra, Joe hiç nöbet geçirmemişti. Çalan şarkı, Miles Davis'in "So What"ıydı.

Charlie, Joe'nun geçmişte yaşadığı nöbetler aklına kazındığından belirtileri iyi biliyordu. Ölüm listesi üzerine kavga ettikleri gece, tedavisinin gerilediğinden ve Joe'nun nöbet geçirdiğinden korkmuştu ama şu anda emindi, Joe kesinlikle nöbet geçiriyordu. Hastalar trans benzeri bir duruma geçtiklerinde, önce zaman kavramını yitirirler, sözlü uyaranlara cevap verseler de bu uyurgezerlerin hareketleri gibi bilinç dışı bir şey olurdu. Ön temporal lobdaki olağanüstü nörolojik değişimler sonucunda, halüsinasyon da görebilirlerdi.

"Neler oluyor?" diye sordu Rachel.

"Bilmiyorum," dedi Charlie. "Joe?"

Bir kez daha, Joe cevap vermemişti ama onun yerine derin-

* Mavi nota, caz ve blues müzikte kullanılan, majör ve minör arasında duraksayan istikrarsız notalardır. (Çev. N.)

den gelen mekanik bir ses konuştu. Bu korkutucu derecede tanıdık bir sestti. InVision`ın duygusuz, programlanmış sesi. Ama Charlie`nin mümkün olduğunu bile düşünmediği bir şey söylüyor, kesinlikle yapılmaya programlanmadığı bir şey yapıyordu.

“Joe,” dedi InVision. “Charlie ve Rachel senin dostun değil. Onlar anneni öldürecekler.”

Joe başını sallayarak onu onayladı.

InVision devam etti. “Bana güvenmelisin. Neler olacağını biliyorum ve onları durdurmak senin elinde.”

“Joe neler oluyor?” diye bağırdı Charlie.

InVision onun yerine cevap verdi. “Joe, üç yüz metre ilerideki çıkıştan otobandan ayrıl ve onları öldürmeye hazırlan.”

61

Joe, InVision'ı dinleyip 7A çıkışını kullandı. Nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, yalnızca arabayı kullanıyor, oraya nasıl geldiğini ya da nereye gitmeye çalıştığını hatırlayamıyordu. Ayakları gaz ve freni ustaca kullanıyordu ki bu iyiydi. Kaza yapmak istemiyordu, ehliyetinin olduğundan bile emin değildi. Annesi başının böyle bir şeyle derde girmesini istemezdi.

Joe sağına baktı ve yanında oturan bir adam olduğunu gördü. Tanıdık görünen adamın yüzünü inceledi ve daha iyi odaklanabilmek için gözlerini kıstı. Sonra hatırladı ama adamı tanıdığı için değil, tanıyamamıştı. Ama arkadaşının sesi, onun kim olduğunu söylüyordu. *Evet, elbette*, diye düşündü gülerek. *Nasıl untabilirim?* Yanındaki adam kardeşiydi, Charlie.

Dikiz aynasına göz attı. Arka koltukta oturan bir kadın vardı ve o da tanıdık görünüyordu. Charlie gibi onun da adını hatırlayamamıştı ki birden aklına geldi. Rachel. Bu kadın onun doktoruydu.

Joe rampanın sonuna gelip sağa döndü ve trafikle beraber ilerlemeye başladı. Hem kardeşi hem de Rachel, ona bağırıp duruyorlar, anlayamayacağı kadar hızlı konuşuyorlardı. O kadar

gürültü çıkarıyorlardı ki, yüksek bir mesafeden yere düşen binlerce tabak gibiydiler.

Sonra, ağızları hareket etmeye devam etmesine rağmen sesleri kesildi. Ona, bir Buster Keaton filmindeymiş gibi bakıyorlardı. Bu görüntü Joe'nun yüksek sesle gülmesine sebep oldu. Diğer ikilinin bu gülüşten korktuklarını görünce, Joe daha da fazla güldü.

Ama ne yapıyordu ve nereye gidiyordu?

Yanlış olan bir şeyler vardı ama ne?

Keşke... Keşke... Keşke arkadaşı onunla konuşsaydı.

Sonra aklını okurmuş gibi, arkadaşı konuşmaya başladı. Charlie ve Rachel'ın aksine Joe onun söylediklerini rahatlıkla duyabiliyordu. Sözler, doğrudan kulağına fısıldanan ses demetleri gibiydi. Duyamadığı hiçbir kelime yoktu ama yine de arkadaşının söyledikleri, pek de fazla bir anlam ifade etmiyordu.

Kardeşi ve doktoru annesini mi öldürecekti? Bu nasıl olabilirdi?

“Sana inanmıyorum,” dedi arkadaşına.

Ama arkadaşı, o kadar da kolay pes etmeyecekti. “Doktorun ilaçları, kardeşinin de sebebi var. Artık seninle yaşamak istemiyor. Annen ölünce seni yapayalnız bırakacak ve Rachel'la birlikte kaçacaklar. Seni yalnız bırakacaklar, Joe. Tabii sen onları durdurmazsan. Durduracak mısın Joe?”

Joe'nun araba kullanışında herhangi bir sorun yoktu, trafiğin akışına ayak uyduruyordu. Göz ucuyla Charlie'nin uzanıp InVision'ı kapatmaya niyetlendiğini fark etti. Buna izin vermezdi, arkadaşı orada yaşıyordu. Charlie InVision'ı kapatırsa, arkadaşını da kapatırdı.

O zaman ne olur? diye düşündü. Anneme ne olur?

Joe buna izin veremez, vermezdi. Daha fazla cevap duymak istiyordu. Artık arkadaşının söylediklerine inanmamak için bir

sebebi yoktu, yanındaki ikili şeytan gibiydi ve durdurulmaları gerekiyordu.

Joe elini, avucu yere bakacak şekilde dümdüz tutarak kolunu bir bıçak gibi savurdu ve elinin yan tarafı, Charlie'nin boynundaki yumuşak ete temas etti. Sonra gördüğü şey, kardeşinin başının geriye doğru savruluşu oldu. Bilincini kaybetmiş gibi görünen Charlie'nin bedeni, emniyet kemeri sayesinde dik durmaya devam etse de, başı, çenesi göğsüne değene kadar öne düşmüştü.

“Evet! Evet! Anneni kurtaracaksın, Joe! Evet!” dedi arkadaşı.

Şu doktor. Adı... Adı neydi?

Joe denemesine rağmen doktorunun adını hatırlayamadı. Tam bulacak gibi olmuştu ki, parlayıp sönen bir ışık o izi kaybettirdi. Ama fark etmezdi, o da tıpkı kardeşi gibi kötüydü. Kadının ağzı kocaman açılmıştı ve Joe'ya, çığlık atıyor gibi görünüyordu. Öyleyse bile Joe hiçbir şey duymamıştı. Doktor yüksek sesle şarkı söylüyor bile olabilirdi, annesiyle birlikte PBS'de izlediği opera yıldızları gibi. Yeniden zavallı annesini düşündü, kadıncağızın yattığı hastaneyi hatırlayabiliyordu.

Ses ona bunu mu hatırlatmıştı? Arkadaşının onunla konuşup konuşmadığından emin değildi, kafası çok karışık. Ne kadar zamandır araba kullanıyordu? Nereye gidiyordu? Fark etmezdi, en önemli olan şey annesiydi. O ölmeyi hak etmiyordu, Joe da buna asla izin vermeyecekti.

Kadın kapıya uzanmaya çalıştı. Joe, hareket eden bir arabadan atlamasına rağmen hayatta kalıp kalmayacağını merak etti ama bu umrunda değildi. Yalnızca annesine ne yapacaklarını bilmek istiyordu. Kadın arabadan inerse, bunu hiç öğrenemeyebilirdi. Otomatik kapı kilidine ve pencere kilidine basarak arka kapının açılmayacağından emin oldu. Artık onu esir almıştı.

“Anneme şimdi zarar verin de göreyim.”

Sonra ana yoldan ayrıldı ve başka bir sokakta üç yüz metre

kadar ilerledi. Neden buraya sapmıştı? Sonra hatırladı. Arkadaşı, o ses, ona dönmesini söylemişti. Ses, ona rehberlik ediyordu.

“Drum Tepesi Yolu’ndan sağa dön,” dedi InVision.

Joe sağa döndü.

“Yolu sonuna kadar takip et.”

Joe yolun sonuna kadar gitti ve çıkmaz sokağın bir kenarında durup etrafına bakındı. İn cin top oynuyordu. Çevrede yalnızca birkaç tane ev vardı ama kaldırımlarda ya da çimenlik alanlarda kimse görünmüyordu. Gerçi birileri olsa da fark etmezdi, çünkü Joe doğru şeyi yapıyordu. Kim olsa onu anlardı, o sadece annesini koruyordu.

Charlie, koltuğuna yığılmış halde baygın yatmaya devam ediyor; kadın da bağılıyor ya da şarkı söylüyordu, her neyse. Ona doğru uzandı, yumruklarını savurup duran ve Joe’ya arka arkaya vuran kadının darbeleri hissedilmiyordu bile. Tırnaklarını Joe’nun kollarına geçirerek açtığı yaraları, Joe ancak kanı görünce fark etmişti. Ama fark etmezdi, canı hiç yanmıyordu.

Joe arkadaşına, onlara ne yapması gerektiğini sordu ama onun kendisini duyabildiğinden bile emin değildi. Karşılıklı konuşabildiklerini anlayınca sevindi.

“Onları bagaja koy,” dedi InVision.

62

Charlie kendine geldiğinde zifiri karanlık bir yerdeydi. Zihninde yalnızca kopuk kopuk resimler vardı. Belli belirsiz bir şeyler hatırlasa da bunların tümü, birbirinden bağımsız olaylardı ve hiçbirinin sırası yoktu. Karanlık hissi korkutucu değil sadece rahatsız ediciydi. Henüz korkmak için bir sebebi yoktu. Charlie kış uykusundan uyanır gibi yavaş yavaş kendine geldi. Yaşaması gereken panik duygusunu henüz hissetmiyor olmasının sebebi, sinirleriyle beyni arasındaki bağlantının yavaşlamış olmasıydı.

Charlie dengesini kaybettiğini ve yatmakta olduğunu fark etti ama nerede olduğunu bilmiyordu. Kalkmaya çalışınca başı metal bir şeye çarptı. Ardından, onu sersemletecek kadar güçlü bir ağrı geldi ve yerini yavaş yavaş, sonsuza kadar sürecektir gibi görünen dalgalar halinde batan bir acıya bıraktı. Daha da kötüsü, başını çarptığında çıkan sesin yankısı hâlâ dinmemişti. Bulunduğu yer her neresiyse, korkutucu derecede küçük bir yer olmalıydı.

Çarpmanın sebep olduğu acı, hem iyi hem de kötü bir şeye yol açmış, hafızasının geri gelişini hızlandırmıştı. Aklındakiler hâlâ tam olarak netleşmese de, en azından artık olayların sırasını biliyordu.

Önce Joe'yu hatırladı, arabayı o kullanıyordu. InVision. Müzik. Hayır, caz müzikti duyulan. Ve bir ses gelmişti. Sonra ışıklar. İnsanı kör eden flaşlar halinde. Ses emirler yağıdırıyordu. Benimle ilgili uyarılar. Hayır, bizimle...

Tüm bunlar, tıpkı aklına gelirken olduğu gibi hızla kayboluyordu. Paniklemeye başladı. Artık nerede olduğunu biliyordu. Kulak kesilince, zeminde hızla hareket eden tekerleklerin sesini duydu. Yüksek hızla hareket etmekte olduklarını gösteren sürekli bir sarsıntı vardı.

Sonra bacağına bir şey dokundu. Bu şey her neyse, cansız olmadığı kesindi. Aynı şey bir kez daha, bu kez kasten Charlie'ye dokundu. Sanki dikkatini çekmeye çalışıyor, panikle bir şey yapmasını istiyordu.

Tanrım, diye düşündü Charlie. Rachel.

Charlie'nin elleri bağlı değildi, onları hareket ettirebiliyordu ama yalnızca Camry'nin ufak bagajının elverdiği ölçüde. Hemen bitişiğinde yatan Rachel olmalıydı, karanlıkta bundan emin olmak zordu ama gözleri, içerideki ışık kırıntısına alışmaya başlayınca kadının silüetini görmeyi başardı. Camry'nin bagajında yanyana yatıyorlardı ve koltuk tarafına yakın olan Rachel'in ayakları, Charlie'nin başının yanındaydı.

“Rachel? Rachel? Beni duyabiliyor musun?” dedi Charlie.

Cevap olarak yalnızca boğuk bir ses duydu.

Joe Rachel'in ağzını mı bağladı, diye merak etti.

“Yaralandın mı? İyiysen vücudunu benimkine bir kez değdir, yaralıysan iki. Bunu yapabilir misin?”

Rachel bacaklarıyla gövdesini Charlie'ye yapıştırdı. Yalnızca bir defa temas etmişti, iki değil.

“Tanrı'va şukur,” dedi Charlie. “Bizi buradan kurtaracağım, dayan Rachel. Bizi kurtaracağım.”

Yeniden, vücutlarının temas ettiğini hissetti. Bunun, Rachel'in

ona güvendiği anlamına geldiğini biliyordu. Başarısız olursa öleceklerini de.

“Joe! Joe, benim Charlie,” diye bağırdı. “Beni duyabiliyor musun?”

Charlie dikkatle dinliyordu. Başta hiçbir şey duyamadı, sonra müzik sesini fark etti. Bu, Miles Davis’in, arkadan gelecek melodiyi haber veren ilk birkaç notasıydı. Şarkı tekrar tekrar çalıyor olmalı, diye düşündü ve Miles’in trompetinden yayılan ilk mavi notalar, arabayı doldurdu. Piyanodan gelen ritmik tonlar ve davulun sesi, önce trompeti geride bıraktı, sonra tamamen susturdu. Miles’in trompetinin yalnız çığlıkları giderek azalmış ve yerini bir saksafonun, Coltrane’in saksafonunun umutsuz, belki de biraz telaşlı melodisine bırakmıştı. “So What” şarkısı tıpkı yıllar önce olduğu gibi, Joe’yu yeniden etkisi altına almıştı.

Ne olmuş kardeşim beni öldürecekse? diye düşündü. Ne olmuş bir arabanın bagajında öleceksem?*

Charlie, yeniden ağabeyine seslendi ve bu kez sesini duyurmadan susmaya niyeti yoktu.

“Joe! Hemen beni dinle!” Eliyle bagajın metal kapağına vuruyordu. Rachel’in olduğu yerden sıçradığını hissetti. “Joe? Beni duyuyor musun?”

Joe ne zaman nöbet geçirse, bu trans hali birkaç kişinin, güvendiği kişilerin, ona istediğini yaptırmalarına olanak tanır; Joe kendisine söylenenleri harfî harfine yerine getirirdi. Ayağa kalk. Otur. Yemeğe gel. Ama nöbet geçirirken yaptıklarını sonra asla hatırlamazdı. Charlie buna bizzat, defalarca tanık olmuş ama teşhis konana kadar kimse gerçekte ne olup bittiğini fark edememişti. Joe’nun bu robotik davranışlarını sadece dalıp gitmek olarak yorumlayıp geçiştiriyorlardı.

* So What, ne olmuş yani anlamında bir söz öbeği olduğundan, burada şarkıya atıfta bulunuluyor. (Çev. N.)

Charlie Joe'nun komşularıyla ettiği kavgayı hatırladı. Kavgayı izleyen kalabalığın, ikilinin etrafında toplanmış olması annelerinin dikkatini çekmiş, kadın kavgayı durdurmak için dışarı koşursa da çok geç kalmıştı. Annesi Joe'ya durmasını söylemese, kavga hiç bitmeyebilirdi. Charlie, bir zamanlar annesinin sahip olduğu bu otoriteye kendisinin de sahip olmasını diledi.

Charlie Joe'ya bağırdıkça müzik daha da artıyordu.

Beni duymamak için müziğin sesini açan Joe mu, yoksa başka biri mi? diye merak etti.

Charlie, karanlıkta Rachel'ın parmaklarının kendi bacaklarını tırmaladığını hissedebiliyordu. Ağzı bağlanmış, diye düşündü ama elleri serbest olabilirdi. Sonra, aynı parmakların karanlıkta kendi ellerini bulmaya çalıştığını anladı ve bulunca, Rachel parmaklarını ayırıp Charlie'nin elini tuttu ve sıktı. Charlie de aynı şekilde karşılık verdi. Rachel'ın başparmağının elini okşadığını hissedince, kadının ne kadar korktuğunu anladı.

Boşta kalan eliyle güçlü bir şekilde bagajın kapağına vurdu. Çaresizce Joe'nun dikkatini çekmeye çalışıyordu, ya da yoldan geçen bir yayanın ve motorcunun, diye umut etti.

“Joe, bizi buradan hemen çıkarmak zorundasın,” dedi. “İkimiz de çok kötü durumdayız, bize zarar vermek istemezsin, Joe. Biz senin düşmanın değiliz.”

Cevap veren yine Joe yerine InVision oldu.

“Worcester Caddesi boyunca devam et ve sonra 1-10 yolundan sağa, Sterling Caddesi'ne sap.”

Charlie, elindeki bilgi kırıntılarıyla nerede olduklarını tahmin etmeye çalışıyordu ama işe yaramadı. Bu sokaklar ve yol, hiç tanıdık değildi. Ne kadar zamandır bagajda olduklarını da bilmediğinden herhangi bir yerde olabilirlerdi.

“Joe!” diye bağırdı. “O şeyin söylediklerini dinleme. Arabayı hemen durdur!”

Araba durmadı. Tam aksine hızlanmışlardı.

“Hızlanmaya devam et,” dedi InVision. “Ve yüz metre sonra, yola Sterling Caddesi’nden devam et.”

“Tanrı aşkına Joe, şu arabayı hemen durdur!” diye bağırdı Charlie.

Rachel, elini daha da sıkı kavradı.

“Lütfen Joe... Lütfen dur...” Bu kez sesi bir fısıltı gibi çıkmıştı.

“So What” şarkısı bitti ve yeniden çalmaya başladı. InVision’ın komutları, bangır bangır çalan müziği bastıracak kadar kuvvetli duyuluyordu. Charlie, flaşların düzenli aralıklarla çalmaya devam ettiğini düşündü. Müzik ve ışık sayesinde, InVision ağabeyinin bu transtan çıkamayacağından emin oluyordu.

Ama InVision’ı kim kontrol ediyor?

“İki yüz metre sonra köprüye girmeye hazır ol,” dedi InVision. “Hızlanmaya devam et. Hızını saatte yüz on kilometreye çıkar.”

Niye bu kadar hızlı gidiyoruz?

Arabanın öne doğru atıldığını hissetti, ivme Charlie’yi Rachel’a daha da yapıştırmıştı.

“Baraj üzerindeki köprüden geçmeye hazır ol,” dedi InVision.

Baraj mı? Charlie’nin kalbi deli gibi atmaya başladı. Rachel’ın elini tutunca, onun da kendisi gibi korkudan ölmekte olduğunu fark etti.

“Joe dur! Arabayı durdur!” Neredeyse çığlık atıyordu.

“Elli metre sonra arabayı köprünün üstünden uçurup baraja atlamaya hazır ol,” dedi InVision sakince.

Charlie Rachel’in, ağzı hâlâ kapalı olduğu için boğuk çıkan nefeslerini duyabiliyordu.

“Lütfen Joe! Lütfen!” diye bağırdı yeniden.

“On metre sonra köprüden uçmaya hazır ol.”

“Hayır!” diye bağırdı Charlie.

“Arabayı hızla sağa çevir. Hızlanmaya devam et. Şimdi dön!”

Bir an bir sessizlik oldu, müzik kesildi. InVision'dan gelen hiçbir komut yoktu. Araba döndü ve düz gitmeye devam etti. Charlie'nin vücudu, Camry hızlanınca öne doğru atıldı. Rachel'in üzerinde yarattığı baskı korkunç olmalıydı. Joe'nun içgüdüleri, muhtemelen fren yapmasını söylemişti. Lastiklerden çıkan tiz bir ses duyuldu ve yanık kokusu, aracın her yerini sardı.

Ardından, büyük bir çarpışma sesi geldi. Charlie bunun metal metale bir çarpışma olduğunu düşünüyordu, kırılan camların çıtırtısı duyuldu. Darbenin etkisiyle Charlie hızla öne fırlamıştı ama esas yükü çeken, Rachel'in bedeni oldu. Darbenin şiddetini azaltmış ama bedelini de ödemişti. Kısık ve boğuk bir inilti çıkardı, Charlie onun canını yakmıştı.

Bir an için kendisini tamamen ağırlıksız hissetti Charlie, sonra yüzü bagajın tavanına çarptı. Burnundan akmaya başlayan kan, yanaklarına doğru süzülüyordu. O anda araba bir kez daha öne atıldı ve Charlie Rachel'in vücuduna biraz daha yapıştı. Kadının nefessiz kaldığını duyabiliyordu, serbest düşüşteki aracın hızı, ağırlığını on katına çıkarmış olmalıydı.

Karnında tuhaf bir şey hissetti: Roller-coasterla hızla inerken hissettiği gibi bir şey. Bir kez daha bilincini yitirmeden önce duyduğu son şey, suya çarpmanın çıkardığı sestti.

63

Araba su üzerinde yüzüyordu, Charlie'nin baygınlığı bir dakika bile sürmemişti. En azından o an için, yatay konumdalardı ve ağırlığıyla Rachel'ı ezmiyordu ama bu rahatlığın uzun sürmeyeceğinin farkındaydı. Motorun ağırlığı Camry'yi öne doğru çekerek arabayı batıracak ve Charlie yeniden Rachel'ı eziyor olacaktı. İkisinin de ellerini doğru düzgün kullanamıyor olması, arabadan kaçmalarını imkansızlaştırıyordu.

Karanlık ve küçük bagaj ne kadar rahatsız edici olursa olsun, arabaya doluşan ve metalin yerini almaya başlayan suyun sesine kıyasla hiçbir şeydi. Charlie, kapılardan ve pencerelerden içeri dolan suyun sesiyle kendini tuhaf bir şekilde rahatlamış hissetti ve ölümü düşünmeye başladı. O da bu bagaj kadar karanlık ama korkusuz ve acısız bir şey miydi acaba? Daha önce nasıl öleceğini hiç düşünmemişken, bir gün içinde aynı şeyi bu kadar kafa yoruyor olması ironikti. Saatler önce tetiği çekmeye hazır bir şekilde, başına silah dayamıştı.

Boğulmaya kıyasla kendini vurmak, parkta yürüyüşe çıkmak gibi bir şeydi. Tek bir kurşunun sebep olacağı acı, aklının alamayacağı kadar fazlaydı muhtemelen ama bu defaki, can çekişerek

geçireceği uzun bir süreçti. Gerçekten suda nefes alabileceğini düşünecek kadar nefessiz kalacak ve sonra o acımasız sonla karşılaşacaktı.

Arabanın konumu, tıpkı Charlie'nin düşündüğü gibi, değişmeye başladı.

“Joe,” diyen sesini duydu.

Çamurluklardan gelen su, bagajı doldurmaya başlamıştı. Sırtı ve bacakları buz gibi suyun etkisiyle hissizleşti. Bu şaşırtıcı ama daha çok aydınlatıcı bir histi, içinde uyuyan bir şeyleri uyandırmıştı. Damarlarına adrenalin pompalanmaya başladı ve bu sayede, duyuları daha da kuvvetlendi. Şimdi suyun sesi daha güçlü duyuluyor, Rachel'in vücudu karanlıkta daha rahat görülüyordu.

Bu daha önce hiç yaşamadığı bir alarm durumu gibiydi. Düşünceleri ışık hızına ulaşırken dünya yavaşlıyor, güçlü bir dürtü yüksek voltajlı bir elektrik akımı gibi tüm vücuduna yayılıyordu. Sonra derinden gelen bir ses duydu, hayatta kalması için yalvaran bir ses. Joe'nun arabası eski bir model olduğu için, bagajın içinde karanlıkta parlayan bir açma düğmesi yoktu.

“Rachel, beni dinle,” dedi Charlie. “Etrafını kontrol etmeni istiyorum, bagajı açmak için kullanabileceğimiz bir şeyler var mı bakalım. Bunu yapabilir misin?”

Su sesi yüzünden kendini duyurması zordu. Dibe çekilen aracın arkası havaya kalkıyor, bagajı dolduran su yerçekimiyle birlikte arka koltuğa doğru akıyordu. Buz gibi su, yüzüne sıçradı. *Joe çoktan suya gömülmüş olabilir, diye düşündü.* Ağabeyi muhtemelen ölmüştü. Araba sola kayıp yeniden dengeye geldi ve bu kez de sağa kayd. Su dengesini bozarken Camry de bir sağa bir sola savruluyordu.

Bir kez daha dengeye geldi. Dört teker de aynı seviyede ve suyun altındaydı. Sonra hiçbir uyarı olmadan bir kez daha sağa yattılar. Bu ani hareket Charlie'yi şaşırtmış ve başını bagaja

çarpmasına sebep olmuştu. Sol eli acıyı azaltmak için içgüdüsel olarak kafasına gitti ama sahip oldukları daracık alanda bunu bile yapmak zordu. Kolu Rachel'in bacağına sıkışmıştı. Serbest bırakabilmek için omzunu kulağına doğru çekti ve elini göğsüne koyup yavaşça yukarı kaydırarak başına götürdü. O ana kadar kolundaki kan akışının kesildiğinin farkında bile değildi. Kasları oksijen eksikliğine tepki veriyor, eli karıncalanıyordu. Elini kafasından çekip Rachel'in ayaklarına doğru götürdü. Parmaklarını yapabildiği kadar esneterek arka koltuktaki boşluğa ulaştı ve kendini havaya kaldıracı için sıkıca tutundu, o sırada bir şey hissetti. Parmakları, Charlie'nin manivela olduğunu düşündüğü bir şey bulana kadar araştırmaya devam etti.

“Rachel!” diye bağırdı. “Sanırım bir kaçış yolu buldum. Arka koltuğu indirip o tarafa kayabiliriz.”

Rachel inledi ve vücudunu onunkine yapıştırdı. Bu onun iletişim kurma yoluydu. Charlie manivelayı çekti ve kımıldadığını hissetti.

“Rachel,” dedi. “Bana doğru kaymaya çalış, ayaklarından destek al. Yapabilir misin?”

Rachel bu kez cevap vermekle bile uğraşmadı. Charlie, kadının vücudunun yer değiştirdiğini hissedebiliyordu. Başını Charlie'nin ayaklarına doğru çekti; bacakları da arka koltukta Charlie'ye olabildiğince yakında duruyordu. Başlangıçta boşa uğraşıyor gibi görünse de biraz çaba sarf edince... Otuz saniye kadar sonra, Rachel ayaklarıyla koltuğu itmeyi başarmıştı.

“Mükemmel! Harikasin, Rachel.”

Arka koltuktaki su seviyesi, koltuğun hareketini engelleyecek kadar yükselmemişti henüz. Öyle olsa çoktan bagajı da doldurmuş ve onları öldürmüş olurdu ama bu yükselmeyeceği anlamına da gelmezdi.

“O tarafa kaymak zorundasın, Rachel, yapabilir misin?”

Bir kez daha Rachel'in bedeni büküldü ve yer değiştirdi. Camry sola meyletmişti, bu açi değişikliği Rachel'in aralıktan geçmesini kolaylaştırdı. Ayak bilekleri çoktan bagajdan arka kol-tuğa geçmişti zaten, bu manevra sayesinde de gövdesini yanına çekmeyi başardı. Artık bagajda, Charlie'nin göğsünde duran tek şey kafasıydı.

Boşta kalan eliyle Rachel'in ağzındaki şeyi bulmaya alışan Charlie, bunun bir bandana olduğunu fark etti. Joe, bu kısıtlı alanda Rachel'in kendi kendine açamayacağı bir düğüm atmıştı. Charlie sağ eliyle düğümü açıp bandanayı gevşetince, Rachel derin derin solumaya başladı.

"Acele et," dedi Charlie. "Fazla vaktimiz yok."

"Beni takip et o zaman."

64

Rachel vücudunu bagajın arkasındaki küçük açıklıktan geçirmeyi başardı. Yün pantolonu tüm suyu emerek tenine yapıştığı için bacakları ve ayakları soğuktan hissizleşmeye başlamıştı. Arabanın sağ tarafındaki bir çatlaktan, içeri korkutucu bir hızla su doluyordu.

Aracın ön camından gördüğü manzara, bir an için bagajda Charlie'yle beraber yaşadıkları bilinmezliğe dönmeyi diledi. Camry otuz beş, belki de kırk beş derecelik bir açıyla yan yatmış, Rachel'in şimdiye dek gördüğü en karanlık suya doğru hızla batıyordu. Bu görüntü ona Walderman'da Franklin Hayvanat Bahçesi'ne yaptıkları bir gezide gördüğü Amazon sergisini hatırlattı. Camla çevrili alan, ziyaretçilere hem tropikal ormanların hem de Amazon Nehri'nin altındaki hayatın görüntüsünü sunuyordu.

Camry'nin ön camındaki su seviyesi çizgisinin de böyle bir etkisi vardı. Rachel hem sabah güneşini hem de bilinmez bir derinliği saklayan karanlık, kasvetli suları görebiliyordu.

"Sanırım arka kapıdan çıkabilirim," diye bağırdı Rachel, sesini Charlie'ye duyurabilmek için ona doğru dönmüştü. Charlie hâlâ bagajdaydı. "Araba yeteri kadar yüksekte."

Joe, eğer hâlâ bilinci yerindeyse, bu konuşmalara en ufak bir tepki bile vermemişti. Rachel onun hâlâ kemeri bağlı bir şekilde sürücü koltuğunda oturduğunu görebiliyordu. Joe onlara sert davranmış olsa da Rachel'in gözünde saldırgan aslında başka birisiymiş gibi suçsuzdu. Birileri onun zihnini ele geçirmişti sanki. Rachel bagaja girerken Joe'ya bayağı bir zorluk çıkarmış, ona arka arkaya yumruklar ve tekmeler savurmuştu ve yeteri kadar sert olan bu darbelerin ona zarar vermiş olabileceğini düşünüyordu. Joe'nun yaptığı ilk şey ağzını bağlamak olmasa, bağırıp yardım isterdi. Sanki saldırgan Joe'yu tamamen devre dışı bırakmış, yerine hareket edebilen bir heykel koymuştu. Başı önüne odaklanmış halde kımıldamadan duran Joe, şimdi de bir heykel gibi görünüyordu. Güçlü nefesleri omuzlarını aşağı yukarı hareket ettiriyor olmasa, hayatta olduğunu anlamınıza imkan yoktu.

Rachel kapı kolunu tutup sertçe itti ama kıpırdatamadı. Kapının bir parçasının tamamen suya gömülü olduğunu yeni fark ediyordu. Arka taraftaki suyun yarattığı basınç, Rachel'in kapıyı açma çalışmasını beton duvara dayalı bir kapıyı açmaktan farksız kılıyordu.

“Yapabileceğim hiçbir şey yok!” diye bağırdı. “Açılmıyor.”

“Dayan,” dedi Charlie. “Burası artık rahatça hareket edebileceğim kadar büyük. Camı kırabileceğin bir şeyler bulacağım.”

Su Camry'yi dibe çektikçe, aracın arkası da giderek havaya kalkıyordu; beraberinde Rachel'ı da iterek tabii. Kolları ve bacaklarıyla ön koltuğa sarılıp sabit durmaya çalıştı.

“Joe,” diye seslendi. “Beni duyabiliyor musun, Joe?” Elini Joe'nun omzuna koydu ama herhangi bir tepki yoktu, en ufak bir şey bile.

“Sanırım bir şey buldum,” dedi Charlie.

“Joe cevap vermiyor.”

“Çünkü şu an nöbet geçiriyor. Ben Joe'yu hallederim, sen camı açmaya bak!”

Çoktan Joe'nun göğsüne kadar ulaşan su seviyesi, arka taraftan gelen sızıntılarla daha da yükseliyordu. Rachel'in ayaklarının etrafında, bileklerine kadar gelen buz gibi bir göl oluşmuştu. Soğuk, sinirlerini uyuşturana kadar canını yakmaya devam etti. Arka pencerelerin yarıya kadar suya gömüldüğünü gören Rachel şaşırdı, bunu fark etmemişti.

Daha da mı hızlı batıyoruz, diye merak etti.

Camı kırmak, suyun beşinci sınıf bir debiyle içeri dolmasına yol açacaktı.

“Elini ver,” diye bağırdı Charlie.

Rachel, Camry'nin bagajına açılan aralığa uzandı ve avucuna bir şeyin değdiğini hissetti. Bu bir çekicin ahşaptan yapılmış sapıydı. Elini geri çekti ve çekici havaya kaldırdı.

“Camı kırdığım zaman araba daha da hızlı batmaya başlayacak,” dedi.

“Ben çabucak hareket edebilecek bir konumdayım,” dedi Charlie. “Sen dışarı çık ve kıyıya yüz. Ben Joe'yu alırım. Ama yap şunu artık Rachel, biraz daha batmadan kır şu camı.”

Camry, bir sopanın ucundaymış gibi yarım metre kadar daha yükseldi. Böyle bir hamle beklemeyen Rachel düşüp kolunu ön koltuğa çarptı ve bağırdı.

Arkadan Charlie'nin sesi duyuldu. “Rachel! İyi misin?”

“İyiyim. Camı kırmak üzereyim!”

“Kır hadi!”

Rachel çekici cama vurdu ve tek seferde camı paramparça etmeyi başardı. Su, şelale gibi içeri akıyor, akışın yarattığı kuvvet aracın arkasını da dibe çekiyordu. Acımasızca yüzüne vuran buz gibi suya rağmen önünü görmeye çalışan Rachel, çılgılık atmak için ağzını açtı ama daha ses çıkaramadan tuzlu su boğazını doldurdu. Körlemesine ellerini uzatarak az önce yarattığı açıklığı bulabilmek için dua etti.

Yaptığı şeyin bir itfaiye hortumuna karşı gelmekten farkı yoktu, duyabildiği tek ses suyun gürültüsüydü. Sonra keskin bir şey avucuna battı. Ellerini parçaladığı için bu kadar mutlu olacağını hiç düşünmemişti. Güçlü bir elektrik şokuna maruz kalmış gibi acıyla irkildi ama bu, parçaladığı her sinir ucuna değen bir acıydı. Çıkış yolunu bulduğunu gösteren acı.

Acıyı görmezden gel, dedi kendi kendine. Boşver.

Rachel kendini öne doğru itti, içinde, daha önce sahip olduğunu hiç bilmediği bir güç vardı sanki. Ellerindeki acıyı, yüzünü ve ağzını ısırarak soğuğu görmezden gelerek son bir kez daha hamle yaptı.

Saniyeler sonra tamamen suyun altındaydı. Vücudu, bu yeni ve sıkışık olmak şöyle duran uçsuz bucaksızmış gibi görünen yeni ortamına alışmaya çalışırken donuyordu. Sonra yüzeye doğru çıkmak için çılgınca yüzmeye başladı. Kendini sudan kurtarma isteği, o güne kadar hissettiği en güçlü içgüdüydü. Charlie. aklının ucundan bile geçmiyordu.

Başını sudan çıkarınca, ona seslenmediğine pişman oldu ama seslense de, suyun içinde sesini duyurmasının imkansız olduğunu fark edince rahatladı.

Rachel suda dolaşmaya başladı. Camry hâlâ tamamen suya gömülmemişti ama artık korkutucu bir hızla batıyordu. Yalnızca bir iki metre uzağında olan arabanın batarken yarattığı girdabın kendisini de aşağı çekmesinden korktu. Bir an için gözlerini Camry'den ayırıp düştükleri köprüye baktı. Beş altı metrelik bir mesafeden suya inmişlerdi. Köprünün metal korkulukları, büyük bir makasla kesilmiş gibi görünüyordu. Camry'nin ikiye ayırdığı yerdeki korkuluklar, çelik bir çubuk kraker gibi paramparça olmuştu.

Burastı pek de işlek bir yol değil sanırım, diye düşündü Rachel. Etrafta onları gören kimse yoktu ve herhangi bir siren sesi de

duyulmuyordu. Birden daha da dibe inen ve sola yatmaya başlayan Camry'yi gördü ve gözlerini araçtan ayırmadan, sırt üstü yüzerek hızla ondan uzaklaştı.

Bir kez daha su yüzeyini taradı. Adrenalin vücut ısını korumasına yardımcı oluyordu. Dışarıdaki havanın daha rahatsız edici gelmeye başlaması, suya alıştığının göstergesiydi. Gözünü bile kırpmadan Camry'ye bakıyor, herhangi bir hayat belirtisi olup olmadığını görmeye çalışıyordu. Rachel yeniden arabaya doğru yüzmeye karar verene kadar belki otuz saniye bekledi.

Yaklaşınca o sessizliğin içinde kulağa oldukça gürültülü gelen bir emme sesi duydu. Araba önden arkaya doğru hareketlendi, su kırık camdan içeri dolmaya devam ediyordu. İçeride artık neredeyse hiç boşluk kalmamıştı ki son nefesini veren bir hayvan gibi, aracın ön tarafı yeniden yukarı doğru hareketlendi. Birkaç saniye Camry tamamen ortadan kaybolmuştu.

65

Bacakları yorulmaya başlamış olsa da Rachel suda daha fazla gezinemeyeceğine karar verene dek pes edip kıyıya yönelmedi. Nihayet gittiğinde, tam köprünün altında çamurlu ve taşlık bir tepe olduğunu gördü ve son gücüyle kendini sudan çıkarıp toprak zeminde elleri ve dizlerinin üstüne çöktü. Vücudu soğuktan tir tir titriyor, şoka girmekten korkuyordu.

Isınabilmek için dizlerini göğsüne doğru çekti. Titremeye devam ederken bir yandan da suya bakıyor, hâlâ bir hayat belirtisi görmeye çalışıyordu. Yüzey o kadar durgundu ki, birkaç dakika önce burada yüzen bir araba olduğuna kimseyi inandıramazdınız.

“Charlie... Joe...” diye mırıldandı ve bir anda gelen bir kuvvetle ayağa kalktı. “Charlie! Joe! Yardım edin! Bize yardım edin!”

Rachel yeniden suya doğru yürümeye başladı, ürpertici bir rüzgar esince, yeniden suya gömülme fikri bile cazip gelmişti. Tam dizlerine kadar suya dalmıştı ki gözüne bir şey çarptı ve Camry’nin battığı noktaya bakınca gülümsedi.

“Baloncuklar,” dedi ve sonra bağırdı. “Baloncuklar!”

Charlie Giles hızla su yüzeyine çıktı, nefes alabilmek için başını ve boynunu yukarı doğru uzlatıyordu. “Yardım et! Rachel yardım et!”

Bir anda yeniden suya gömülmüştü. Rachel bir an bile te-

reddüt etmeden arkasından daldı ve Cambridge'deki Gençlik Kulübü'nde rekabetçi yüzme programında öğrendiği serbest stil-
le, Charlie'ye bir kez daha seslenme fırsatı vermeden ona ulaştı.
Charlie'nin ona yapışıp ikisini de suya batırarak kurtulmaya ça-
lışmasını bekliyordu.

“Joe’yu tutuyorum!” diye bağırdı Charlie. “Ama çok ağır, onu kıyıya çekmek için yardımına ihtiyacım var.”

Rachel uzandı ve bir süre uğraştıktan sonra Joe’nun tişörtünü yakaladı. Ayakta duramadıklarından daha sığ bir yere gelene ka-
dar suyu delice tekmelediler.

“Çek! Çek!” diye bağıırıyordu Charlie Joe’nun ağır bedenini sudan çıkarmaya çalışırken.

Charlie suni teneffüs yapmaya gidince Rachel onu durdurdu. “Hayır!” dedi. “Önce yuttuğu suyu çıkarmamız lazım. Onu ters çevirelim, Heimlich manevrası yapacağız.”

Rachel’in ilk yardım ve suni teneffüs eğitimleri kontrolü ele geçirmişti. *Solunum yolu, solunum, dolaşım*, diye tekrarlayıp du-
ruyordu.

“Önce solunum yolunu boşaltmamız lazım, sonra da ciğerle-
rini havayla doldurmaya odaklanacağız.”

Rachel sırt üstü yatan Joe’yu sağa doğru çevirerek yuttuğu su-
yun ağzından çıkmasına yardımcı olduktan sonra üzerine oturdu
karnının üst bölgesine kuvvetle vurmaya başladı. Hâlâ tepki ver-
meyen Joe’nun rengi korkutucu bir mora dönüşmeye başlıyordu.

“Rachel!” diye bağırdı Charlie. “Onu kaybediyoruz!”

“Hayır, kimseyi kaybettiğimiz falan yok,” dedi Rachel dişle-
rini sıkarak.

Joe’yu öksürtene kadar karnına bastırmaya devam etti, sonra
bir kez daha. Joe’nun vücudu ciğerlerine oksijen çekmeye ça-
lışırken kasılıyor, olduğu yerde kıvranıyordu. Rengi şimdi çok
daha iyi görünen bir beyaza dönmüştü. Joe önce yan döndü,

sonra dizlerinin üstüne kalkmayı başardı. Yemek ve tuzlu sudan oluşan mide bulandırıcı bir karışım kustuktan sonra, kıyıdaki çamurların üzerine yüz üstü düştü.

“Tanrıya şükür,” dedi Rachel. “Tanrıya şükür.”

Charlie ağabeyinin yanına gidip yere diz çöktü. “Bizi çok korkuttun, ödümüzü kopardın.” Güçlkle nefes alıyordu. Bağdaş kurup yere oturup Joe’nun omuzlarına masaj yapmaya başladı ve Rachel’a gülümsedi. “İnanılmazdın,” dedi. “Bunu biliyor muydun?”

Rachel yüzünü çevreleyen ıslak saçlarını kenara çekti. Ayağa kalkan Charlie, elini uzatarak onun da kalkmasına yardım etti. Birbirlerinden yalnızca birkaç santim uzaktaydılar, ikisi de sarf ettikleri güç yüzünden nefes nefeseydi. Joe inleyerek yeniden sırt üstü uzandı. Göğsü düzgün bir ritimle inip kalkıyordu. Charlie Rachel’a yaklaşınca, kadın da elini nazikçe onun yanağına koydu.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı Charlie.

Rachel, adamın daha da yaklaşmasını hatta kendisini öpmesini bekliyordu. Böyle bir şey olsa karşı koymaz, tutkuyla Charlie’ye sarılırdı ve bu bir hayat göstergesi olurdu. Ama Charlie arkasını döndü, devasa barajın durgun sularına bakarak kıyıya doğru ilerledi.

“Charlie?” dedi Rachel.

Joe ayağa kalkmaya çalıştı ama takati yoktu, karnının üstüne uzandı. Sabahın sessizliği, Joe’nun ağladığını duymalarına izin veriyordu.

“Benim kardeşim bir canavar değil,” dedi Charlie Rachel’a. Bileklerine kadar sudaydı. “Ama başka biri öyle ve bunun kim olduğunu bulana kadar da durmayacağım.”

Tek bir kelime daha etmeden buz gibi suya daldı ve karanlığında kayboldu. Rachel kıyıda şaşkınlık içerisinde bekliyor ve

Charlie'nin tekrar su yüzüne çıkması için dua ediyordu. Joe'nun nabzını kontrol etti, güçlü geliyordu. Charlie'den iz var mı diye dikkatle suya bakmaya devam etti.

Ne yapıyor bu?

Bir dakika geçti, sonra bir dakika daha. Rachel suya doğru yürümeye sonra koşmaya başladı. Dizlerine kadar gelmişti ki Charlie yüzeye çıktı. Derin derin nefes alıyor, tuhaf bir şekilde kıyıya doğru yüzüyordu.

Elinde bir şey mi var diye merak etti Rachel, çünkü Charlie yalnızca tek koluyla yüzüyordu. Kıyıya üç metre kala ayağa kalktı, su hem tişörtünü hem pantolonunu sıırılsıklam etmişti. Kısa kısa ve düzensiz nefesler alıyordu. Rachel şimdi Charlie'nin neden suya daldığını anlamıştı. Bulmak istediği şey, balığıyla övünen ve poz veren bir balıkçı gibi tuttuğu, Camry'nin InVision sistemi.

66

Charlie çamurlu toprağa yığıldı, soğuktan dönmek üzereydi ve tir tir titriyordu. Hâlâ hipotermi riski söz konusu olsa da, mevsim normallerinin üstünde seyreden sıcaklık ve parıldayan güneş, bu olasılığı düşürüyordu. Yine de çoğu günler varlığını bile hissetmediği esinti, şimdi cildine batan iğneler gibiydi. InVision'ı hâlâ elinde tutan Charlie, Joe'nun Camry'sine en son modeli yerleştirdiği için mutluydu. İlk çıkardıkları ürünlerde, cihazı; mühendislerin deyimiyle beyni olduğu yerden sökmek imkansızdı. Birkaç büyük satıcı, hırsızlıkla ilgili şikayetlerin arttığını rapor edince, Macellan Takımı araçtan çıkarılıp saklanabilecek taşınabilir bir cihaz yapma kararı almıştı.

Rachel Charlie'ye doğru yürüdü ve kolunu omzuna dolayıp sırtını okşayarak ısınmasına yardımcı oldu. Joe, nihayet oturur konuma gelmeyi başarmıştı ama hâlâ adamakıllı kendine gelememiş gibi görünüyor, ayağa kalkacak gücü bulamıyordu.

"Neden tekrar suya girdin?" diye sordu Rachel.

"Ağabeyim bizi öldürmeye çalıştı ama aslında o ağabeyim değildi."

"Ne dediğini anladığımdan pek emin değilim."

"Joe'nun durumunu biliyorsun."

“O bir şizofren, evet ama bu şiddete meyilli olduğu anlamına gelmez, sen de biliyorsun.”

Charlie aynı fikirde olduğunu göstermek için başını salladı. “Hayır. Yani evet, o bir şizofren ama yıllar önce ona epilepsi teşhisi konmuş ve bunun için tedavi görmüştü.”

Rachel bir an durdu. Aklından Joe’nun dosyasını gözden geçirirken, yüzündeki ifade de şüpheden onaylamaya döndü. “Doğru,” dedi. “O ilaçlara yaklaşık sekiz yıl önce son verdik.”

“Çünkü çok sık nöbet geçirmiyordu, hatta bunun neyle tetiklendiğini tam olarak biliyordunuz.”

Joe sendeleyerek ayağa kalktı ve yanlarına geldi. “Müzikle tetikleniyorlardı,” dedi. “Caz müzikle.”

“Sıradan bir caz müzik değil,” diye ekledi Charlie. “O şarkıydı, babamın en sevdiği şarkı. ‘So What’.”

“Anlamıyorum,” dedi Rachel. “Madem nöbet geçirmesine sebep oluyor, Joe neden o şarkıyı çalsın ki?”

“Çalmaz,” dedi Charlie. “Ben gitar çalarken caz çalarım, Joe da eskiden caz müziği en az benim kadar severdi ama bunların ona ne yaptığını öğrendiğimiz gibi, hem çalmayı hem de dinlemeyi bıraktım. Nöbet geçirdiği bir sırada bir çocuğu öldüresiye dövdü ve sonra üç gün boyunca ortadan kayboldu. Polis onu yakaladığı zaman ne nerede olduğuna ne de ne yaptığına dair bir fikri yoktu. Tek söyleyebildiği, bir an evde babasının en sevdiği şarkıyı dinlerken bir sonraki an ormanda uyandığı oldu.”

“Annem bende bir sorun olduğunu biliyordu,” diye lafa karıştı Joe. “Ama ne olduğuna dair bir fikri yoktu. Bana bir şeyler söylerdi; ayağa kalk, otur, herhangi bir şey işte. Ne söylese yapardım. Ama farkında olmadan. Bu onu çok üzüyordu.”

“Bunlar nöbet geçirdiği anlardı,” dedi Charlie. “Ve o şarkıyı dinlemeyi bırakınca, nöbetler de sona erdi. Doktorlar ona niha yet, müzikojenik epilepsi tanısını koymuşlardı.”

“Bunları bloguma da yazdım,” dedi Joe.

“Joe’nun durumunu bilen birileri var, belki de bunu o blogdan öğrendiler, bilemiyorum. Ama bu, nöbet geçirmesine nasıl sebep olabileceğini ve InVision’ın sesli komut özelliğini onu kontrol etmek için kullanmayı bilen biri.”

Rachel, hem soğuktan hem de şaşkınlıktan bembeyaz olmuş yüzüyle yere oturdu. “Kim böyle bir şey yapar ki?”

“Kim benim el yazımı taklit eden notlar yazar?” diye sordu Charlie karşılık olarak. “Bu her kimse, bana ve muhtemelen ağabeyime büyük kin duyan biri. SoluCent’te birlikte çalıştığım biri olabilir, basamakları tırmanırken üstüne bastığım birkaç kişi olmuştur.”

“Peki ya sesler? Eddie’nin sesi? Cesetler?” diye sordu Rachel.

Charlie yere baktı. “Her şeyi açıklayamam ama o cesetlerin gerçek olduğunu söyleyebilirim. O insanlar gerçekten öldü.”

“Peki onları öldüren kim?” Rachel soruyu sorarken, istemeden de olsa Joe’ya bakmıştı.

“Hayır... Hayır...” dedi Joe başını delice iki yana sallarken. “Ben böyle bir şey yapmam! Yapamam!”

Charlie elini ağabeyinin omzuna koyup sıkıca bastırdı. “Joe, bizi neredeyse öldürüyordun. İşin sonucunda ne çıkarsa çıksın, senin hiçbir suçun yok. Burada sen de kurbanısın.”

Joe Charlie’ye bakmamak için başını çevirse de Charlie onun çenesini tuttu ve yeniden göz göze gelene dek kendine doğru döndürdü.

“Joe, dinle beni. Seni asla bırakmayacağım, başına bir şey gelmesine izin vermeyeceğim. Sen benim kardeşimsin, tek kardeşim.” Charlie sustu, daha fazlasını söylemek ister gibi bakıyordu ama konuşamadı.

“Demek istediğini anladım, Charlie, ama InVision’la ne yapıyorsun?” diye sordu Rachel.

“Joe'nun durumundan haberdar olan kişi, onu nasıl kontrol edeceğini de biliyor ama bunun için, InVision sayesinde iletişim kurması gerekiyordu. GPS sinyalleri kablosuz olarak aktarılıyor, bu da standart bir kablosuz protokolle sağlanıyor. Birinin bu sinyali dilediği gibi yönlendirmesi pek kolay değil ama sistemi IP erişimini de destekliyor.”

“İnternet protokolü olan IP mi?” dedi Rachel.

Charlie başını salladı. “Aynen öyle. İnternet üzerinden web sayfaları göndermeni ve almanı sağlayan şey. Basitçe bir makinenin diğeriyle iletişimini sağlayan bir mekanizma olduğunu söyleyebiliriz.”

“Yani birinin InVision'ı kontrol etmek için IP kullanmış olabileceğini mi söylüyorsun?”

“Teknolojiden anlayan biri, sistemi kontrol altına almak için statik IP ve hücre iletişimini kullanmış olabilir,” diye açıkladı Charlie. “İşletim sistemine erişim sağladıktan sonra kablosuz erişim sinyallerini geçersiz kılıp onun yerine kendi sesli komutlarını ya da istedikleri herhangi bir medya dosyasını koyabilirler. Bu müzik, ışık ya da herhangi bir ses olabilir.”

“Birinin Joe'nun InVision sistemini sabote ettiğini mi düşünüyorsun?”

“Aynen böyle düşünüyorum,” dedi Charlie ve söylediklerini vurgulamak için elinde tuttuğu InVision'ı salladı.

“Ama kim?” diye sordu Joe. Sesindeki çaresizlik oldukça aşıkardı.

“Ben de bunu bulmaya çalışacağım işte. Gördüğünüz üzere işletim sisteminin burada duran bir kayıt defteri var ve burada, çoğunlukla cihazın çalışmasını sağlayan bilgiler tutulur ama aynı zamanda kullanıcının tercihleri de saklanır, tarih ve zaman ayarı gibi şeyler. Bu cihaza dışarıdan erişim sağlayan her kimse, çift taraflı bir iletişim kurmak için kendi IP adresini cihaza yazmış

olmak zorunda. Ve o adrese ulaşabilirsem, fiziksel bir adres de bulabilirim.”

“Nasıl yapacaksın bunu?” diye sordu Rachel.

“Bildiğim en iyi InVision korsanı, Boston’ın otuz kilometre dışında yaşıyor, adı Arthur Bean. Ona ulaşırsak IP adresine de ulaşırız.” Charlie sustu. “Ya da bu işi yapan odur.”

67

Üçü birden köprünün altındaki tepeyi tırmanıp yol kenarına çıktılar ve çalılıkların arasına gizlenerek parçalanmış korkulukların yanından geçen arabaları izlediler. Herhangi bir siren sesi duyulmuyordu ama bu yoldan geçen hiç kimsenin polisi aramadığı anlamına gelmezdi.

Charlie'nin Revere'den ne kadar uzaklaştıklarına dair en ufak bir fikri yoktu, Joe da sahilde kendine geldiği andan önce olan hiçbir şeyi hatırlamıyordu. Polis onları durdursa ve sorgulasa, Charlie'yi teşhis etmeleri çok kolay olurdu. Kaçak bir cinayet şüphelisi, Boston'dan Springfield'a kadar her karakol için yüksek öncelikli bir gündem maddesi demektir. Gözden uzak olmak istiyorlarsa, çalılıkların arasından çıkmamak zorundaydılar.

Joe, etraflarındaki çalı çırpıyı ve yollarına engel olan diğer şeyleri cüssesinin ve gücünün yardımıyla temizlerken Rachel da ana yolu gözden kaybetmediklerinden emin olmaya çalışıyor, sürekli kontrol ediyordu. Hepsi üşüyor olsa da henüz kimsenin hipotermi problemi yoktu ama yine de yanlış bir yerden dönerek ormanda kaybolmak, göze alamayacakları bir riskti.

Derin düşüncelere dalmış olan Charlie sessizdi. Bu işi kimin yapmış olabileceğini tahmin etmeye çalışıyordu. Birleşmeden

önce kovduğu California'daki iş arkadaşlarının isimlerini hatırlamaya çalıştı. Böyle ölümcül bir şey yapacak kadar kızmış olabilirler miydi? Aklına gelen hiç kimse, gözünde bir katil profili çizmiyordu.

Hayır, diye düşündü. Bu özel hiri, işletim sistemini hilen hiri. Ve bu harika bir teknolojik sabotaj örneği.

Aklına, SoluCent'ten kovulmasına sebep olduğu kalite kontrol mühendisi Arthur Bean geliyordu. Adamın bunu yapabilecek yeteneği vardı, ufak bir güvenlik açığını yayınlayarak ortaya koyduğu korsanlık bunun kanıtıydı. *Ama bunu yapmak için ne sebebi olabilir ki?* Onu işten çıkarma kararı çok mu sert bir tepki olmuştu? Peki Joe'yu neden işe dahil etsin? Burada eksik olan bir şeyler vardı. Bazı parçalar yerine oturmuyordu.

Anne Pedersen kimdi? O da mı bu işin içindeydi? Rudy Gomes'in evinde gördüğü neydi peki? Randal'ın kaydettiği sesi nasıl açıklayacaktı? Sessizce ormanın içine doğru yürürlerken Charlie'nin aklından geçen sorular bunlardı. Hepsinden çok aklını kurcalayan soruysa tüm bunların neden yapıldığıydı.

Sessizliği Rachel bozdu. Kuzeydoğu yönünde, ormanın bitişinden yüz metre ileride bir yeri gösteriyordu. “Şuradaki bir benzin istasyonuna benziyor,” dedi.

Charlie, beyaz binanın dış hatlarını görebiliyordu. Gözlüklerinin camlarını silince yüz metre ileride duran bir tel örgüyü ve yanındaki paslı petrol tenekelerini fark etti.

“Rachel, beni tanımalarını göze alamam. Sen yalnız git, Joe ve ben burada bekleriz.”

“Ne yapmamı istiyorsun peki?” diye sordu ellerini beline koyarak. “Üstüm başım sıırılsıklam, kimliğim yok, param yok, ne yaptığımıza dair bir fikrim yok.”

Charlie sadece gülümsedi ve pantolonunun cebinden büyük, ıslak bir para yığını çıkardı. Bu Maxim'le beraber çaldıkları pa-

ranın geri kalanıydı, ne kadar olduğunu bilmiyordu ama biraz nefes almalarına yeteceğini düşündü.

“Adamın adı Arthur Bean,” dedi. “Bana onun adresi lazım. Bunu bilinmeyen numaralardan öğrenebilirsin, Waltham’da yaşıyor.”

“Nereden biliyorsun?” diye sordu Rachel.

“Çünkü InVision’ın sırlarını dışarı sızdığını öğrendikten sonra, İK’nın kendisi için hazırladığı bir uyarı mektubunu imzaladım. Bizi InVision’ın güvenliğinde bazı hatalar olduğuna ikna etmek için alışılmışın dışında bir yöntem kullandı,” diye açıkladı Charlie. “Waltham’da yaşadığını hatırlıyorum çünkü annem ve Joe da orada yaşıyordu. Bu mektup onun işini kaybetmesine sebep olmuş olabilir.”

“Adam size yardım etmeye çalıştı, sen de onun başına çorap mı ördün?” diye sordu Rachel.

“Evet,” dedi Charlie. “Çok tatlıym değil mi?”

“Tamam Bean’in adresini buluyorum, sonra?”

“Bizi onun evine götürecek bir şey bul, kimse soru sormasın.”

Rachel ellerini birleştirip başının üstüne doğru uzatarak gerindi ve Charlie, ıslak kağıt paraları onun avucuna bıraktı.

68

Rachel, binayı ormandan ayıran çitin üzerinden profesyonel bir koşucu gibi atladı ve binanın ön tarafına doğru yürüdü, ıslak kıyafetlerinin yeteri kadar şüphe çekici olduğunu biliyordu. Ön tarafta, her biri farklı farklı seviyelerde parçalara ayrılmış birçok araba vardı.

Burası, en azından büyük garaj kapısının üzerindeki eski tabelaya göre, Wilson'ın Otomotiv Tamircisi'ydi ama tabelanın bazı yerlerinin boyası soyulmuş, bazı yerleri de paslanmış olduğu için yazıyı okumak son derece zordu. Darmadağın alan ve boyası dökülmüş dış cepheye bakılırsa tamirhanenin sahibi müşterileri buraya çekmek için estetikten çok tamir yeteneğine güveniyor olmalıydı. Küçük çimenlik alanın üzerini otlar bürümüş, araba parçaları ve kırık soda şişeleri kaplamıştı.

Tamirhanede, ikisi de hidrolik kaldıraçlara sahip olan geniş platformlar vardı ve ikisi de boştu. Wilson şu anda çalışıyorsa bile Rachel bunu göremiyor, sadece açık kapılardan gelen müziği duyabiliyordu. Beton zeminin üzerine dökülen yağ ve diğer sıvılara basmamaya dikkat ederek sağ taraftaki kapıdan içeri girdi.

“Merhaba,” diye seslendi. “Kimse yok mu?”

Dükkanın arkasındaki küçük ofisin olduğu yönden gelen ayak

seslerini duydu ve bir adam gördü. Her tarafı yağ kaplanmış bir Red Sox şapkası takmış ve üstü çizilmiş kırmızı bir yuvarlağın içinde vergi yazan siyah bir tişört giymişti. Üzerinde kocaman, koyu renk lekeleri olan bir kot pantolonu vardı. Yüzü kırıxıklıklarla dolu ve yıpranmış olsa da, Rachel onun kızgın değil bilge göründüğünü düşündü. Beyaz sakalları, yüzündeki sert ifadeyi hafifletiyordu. *Tamirci Noel Baba.*

“Buyrun?” dedi ellerindeki yağı ve kiri pantolonuna silerken.

“Yardıma ihtiyacım var da.”

Adam dükkana şöyle bir baktıktan sonra başını salladı. “En az bir hafta beklemeniz gerekecek,” dedi. “Başımızı kaşıyacak vaktimiz yok.”

Rachel boş platformlara ve hurda arabalarla dolu alana baktı, *başımızı kaşıyacak vaktimiz yok* sözüne gülmemek için zor duruyordu.

“Ben başka bir şey isteyecektim,” dedi.

“Öyle mi?”

“Telefonunuzu kullanabilir miyim acaba?”

“Tabii,” dedi adam. “Telefon ofiste.”

Arka tarafı işaret etti. Rachel yaklaştıkça, adam onun sırlıslıklam olduğunu görebiliyordu. Yağmur mu yağıyor diye görmek için dışarı baktı ama gökyüzünde pırıl pırıl bir güneş vardı. Gözlerini kıstı.

“Neler oluyor?” dedi. “Başınız mı dertte yoksa?”

“Evet dedim diyelim?”

Adam güldü. Bu viski, iskambil oyunları ve kötü espriler eşliğinde geçen sayısız geceyi çağrıştıran bir gülüştü. “Niye polise gitmediğinizi sorardım.”

Adam fion etmiyordu ama yine de şakacı bir yanı vardı ve Rachel onu bu yüzden daha da çok sevmiştir.

“Polise gidemem,” dedi.

Adam halden anlar gibi güldü. “Gidemezsiniz değil mi? Ben de bilirim bu durumları. Bir an için sizin tarafınızda olduklarını sanırsınız, sonra bir bakmışsınız ruhsatınızın süresi dolmuş diye dükkanı kapatıyorlar. Aşağılık herifler.”

“Beni anlıyorsunuz yani?” diye sordu Rachel. Adamın tişörtündeki, düzene karşı gelen felsefeye oynuyordu.

“Evet anlıyorum. Burayı neredeyse kapatıyorlardı. Dorothy’nin ilaçlarını alamayacağımız kimin umrunda? Kanada’ya kadar gitmem gerekebilirdi, hem de kalitesi şüpheli şeyler için. Pislikler.”

“Doğru,” dedi Rachel, şimdi daha da çok gülümsüyordu. “Sana işine yarayacak bir şey verebilirim ama iki numaralı kıyağı da yaparsan.”

Adam başını yana eğip kuşkuyla ona baktı. “İki numaralı kıyak mı?”

“Bununla istemediğiniz kadar ilaç alabilirsiniz.” Rachel ıslak tomarı cebinden çıkardı.

Wilson’ın gözleri kocaman açılmıştı. “Neymiş o kıyak?”

“Bana bir araba lazım, kamyonetin var mı?”

Wilson başını salladı, vardı.

“İki arkadaşım daha geliyor, onlar bir muşambanın altında, kasada olacaklar. Bizi Waltham’a götüreceksin, şimdi telefonla adresi öğreneceğim. Soru sormak yok.”

Wilson parayı alıp saymaya başladı. “Bu kadar kısa bir yolculuk için çok para bu,” dedi ve bir kez daha güldü. “Ama vergisiz işleri geri çevirmek konusunda bir zaafım var.”

69

Charlie'nin gözleri parlamıştı. Beyaz bir kamyonet yola paralel durup arkasını neredeyse tel örgüye yapıştıracak kadar geri geldi. Şoför arabadan inip arka kapağı açtıktan sonra tekrar yerine geçerken Charlie polis sirenlerini duydu ve tel örgülerin üzerinden atlamaya hazır olan Charlie'ye elini uzattı. Harekete geçmeden önce sirenleri duyulan polis arabalarının geçmesini istiyordu.

Ağaçlar ve çalılar arkasında saklandıkları yerden önce bir, sonra üç tane daha polis arabasının geçişini izlediler. Arkalarında bir itfaiye aracı, ambulans ve afet gönüllülerine ait olduğunu düşündükleri birçok sivil araba vardı. Köprüye gidiyor oldukları kesindi, birileri muhtemelen kazayı görmediği halde parçalanmış korkulukları görüp haber vermiş olmalıydı. Etraf sakinleşince Charlie Joe'ya bir işaret verdi ve koşmaya başladılar.

Charlie, Joe'nun tel örgüden atlamasına yardım etti ve kamyonetin kasasına bindiler. Saklanmalarına yardımcı olan mavi brandanın altında giderek artan ekşi bir koku ve masmavi bir ışık vardı. Charlie brandayı köşesinden tutarak biraz daha çekti, dışarıdan gelen ayak seslerini duyuyorlardı.

“Charlie, yola çıkıyoruz,” dedi Rachel. “Adresi aldım, Dave de bizi bırakmayı kabul etti. Rüzgarda açılmasın diye brandayı

bağlamamız gerekecek, üşümemek için şu battaniyeleri alabilirsiniz.”

Charlie Rachel’ı yalnızca battaniyeleri vermek için brandayı kaldırdığı sırada görebildi. Gözleri güneşten daha sıcaktı.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı Charlie.

Rachel ona gülümseyerek karşılık verdi ama hiçbir şey söylememişti. Ağabey kardeş bir kez daha brandanın altındaki mavi ışığa gömüldüler. Motor çalışınca kasa titredi ve tekerlekler altlarındaki çakılları ezmeye başladı. Birkaç saniye sonra köprünün aksi istikamette, batıya doğru giden bir ana yolda seyir halindeydiler. İkisi de soğuktan korunmak için dizlerini göğüslerine çekti. Rachel battaniye vermeyi akıl etmiş olmasa, Arthur Bean’in evine varana dek birer buz kalıbına dönüşmüş olurlardı.

Bir süre ikisi de konuşmadı, sonra Joe sessizliği bozdu.

“Özür dilerim.”

“Joe, onları yapan sen değildin, tamam mı?” dedi Charlie. “Birileri seni nasıl o hale getireceğini iyi biliyormuş, hepsi bu.”

“Ama ben birilerini öldürdüm,” dedi Joe. “Ben yaptım.”

Charlie, ağabeyinin yüzünü görebilmek için olduğu yerde döndü. Kamyonet hızlanmıştı ve artık otobandaydılar, sesini duyurabilmek için bağırması gerekiyordu.

“Herhangi bir şey hatırlıyor musun?” diye sordu. “Rudy Gomes mesela? Onu hiç gördün mü? Ona zarar verdiğini hatırlıyor musun?”

Joe başını salladı. “Hiç,” dedi. “Hiçbir şey hatırlamıyorum. Sadece son zamanlarda gördüğüm şu korkunç kabuslar var, dün gece gördüğümde iki adamı öldürüyordum.”

“Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz,” dedi Charlie.

“Korkuyorum, Charlie.”

“Ne olursa olsun,” diye bağırdı Charlie, “sen benim karde-

şimsin, senin için savaşıyorum. İkimiz de gerçeği biliyoruz ve ben sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim.”

“Sana bir şey söyleyeyim mi?” diye bağırdı Joe. “Çocukluğumuzdan beri ilk kez sana inanıyorum.”

70

Rachel, Charlie ve Joe Waltham'da, Arthur Bean'in evinin önünde duruyorlardı. Charlie onları oraya kadar götüren adamı hiç görmemiş, Rachel kendisine bir şey söyleyip veda ettikten sonra adam kornaya bir kez basıp sağa dönmüş ve ana yolda gözden kaybolmuştu.

Charlie bulundukları yeri iyi biliyordu, burası annesiyle Joe'nun yaşadığı yerden en fazla birkaç kilometre uzaktaydı. Hepimizin yaşadığı, diye düzeltti kendini. Arthur Bean; mağazalar, restoranlar ve oldukça saygı duyulan bir sanat filmleri sinemasına sahip olan şehir merkezine yürüyüş mesafesinde, Pleasant Caddesi'nde oturuyordu.

Charlie Bean'i pek tanımasa da onun evli olduğunu sanıyordu. Rachel eve girmek üzere bir hamle yapıp basamaklarda durdu.

"Saatim suya girince durmuş," dedi bileğine bakarak. "Ama onu geçmiş olmalı. Adam neden evde olsun ki?"

Charlie güldü. "Bean de tanıdığım diğer kod yazarları gibidir. Yeni bir işe girmiş bile olsa vampir gibi yaşamaktan vazgeçmez. Evde olmaması için tek sebep, tatile gitmesi olabilir."

"Umahım da yeni işi buralarda bir yerde olsun," dedi Rachel.

Birkaç basamaklık merdivenden çıktıktan sonra, ikinci katta bulunan evin kapısını çaldılar ve beklemeye koyuldular.

Charlie bir ayak sesi duydu ve pencereden, koşarak merdivenlerden inen Arthur Bean'i gördü. Bean kısa boylu, tıknaz bir adamdı. Top gibi bir burnu, çukur gözleri ve kaba, koyu renk sakalının çevrelediği geniş bir yüzü vardı. Sakalı ve kalın kollarla bacakları gören Charlie kendine engel olamıyor, aklına *Yüzüklerin Efendisi* filmindeki cüceler geliyordu. Arthur'un elinde dumanı tüten bir kahve fincanı vardı ve kendisini ziyarete gelenin kim olduğunu öğrenince, fincanı yere düşürdü.

"Aman Tanrım," dedi. "Charlie herkes seni arıyor... Yani, herkes," kekeliyordu. Geri çekilmeden önce bir kez daha "Aman Tanrım," diyebildi.

Bean ikinci kattaki dairesine çıkan merdivenlerde geri çekilince, Charlie tereddüt etmeden küçük antreye daldı.

"Arthur, yardımına ihtiyacım var."

Bean geri gitmeye devam ediyordu. "Senin benim yardımım-dan fazlasına ihtiyacın var," dedi.

"Polislerin ne dediğini biliyorum," dedi Charlie. "Ama göründüğü gibi değil. Bu Dr. Rachel Evans." Charlie, Rachel'ın yanına gitti. "Belmont'taki Walderman Hastanesi'nde çalışıyor. Bu da ağabeyim, Joe."

"Öyle mi?" dedi Bean. "Hepinizle tanıştığım çok sevindim. Şimdi sakıncası yoksa polisi aramam gerekiyor."

"Arthur," dedi Rachel en iyi psikolog tonlamasıyla. "Birileri InVision'ı Charlie'nin ağabeyini kontrol etmek için kullanıyor. Sisteme girdiler ve Joe'nun epileptik nöbetlerini tetiklemek için ses ve müzik kullandılar."

Bean bir an için geri gitmeyi bırakıp olduğu yerde durdu ve kollarını bağladı, üçüncü basamakta duruyordu. "InVision'a girdiler demek," dedi. "Sana o işletim sisteminin kevgir gibi olduğunu söylemiştim."

“Biliyorum Arthur, biliyorum. Ama şimdi yardımına ihtiyçim var.”

“Sen cinayetten aranıyorsun, Charlie,” dedi Bean. “Sana yardım edemem.”

“Bak,” dedi Charlie Joe’nun Camry’sinden çıkardığı ıslak InVision’ı göstererek. “Sistem kayıtlarına ulaşmam gerekiyor. Birileri izinsizce sisteme girdi, ben de IP’lerinden bir iz kalmış olmasını umuyorum. Bana sadece on dakikanı ayır, işletim sisteme bir göz at. Eğer herhangi bir saldırı izi göremezsen, polisleri ben bizzat arayacağım.”

Rachel ve Joe panikle Charlie’ye döndü. Charlie, kollarını çözen Bean’in yüzündeki boş ifadeden, adamın ne yapması gerektiğini düşünmekte olduğunu anlayabiliyordu.

“Bak Arthur,” dedi. “Sana haksızlık ettiğimin farkındayım, hatalıydım. Ama bunu geri almak için yapabileceğim hiçbir şey yok, olsa yapardım. Sana yemin ederim doğruyu söylüyoruz. Şu anda ağabeyimi ve beni, işlemediğimiz bir suç yüzünden ömür boyu hapse mahkum olmaktan kurtarabilecek tek kişi sensin. On dakika, tek istediğim bu.”

“Hepiniz sırlıslıklamsınız,” dedi Bean.

“InVision nöbet geçirmeme sebep oldu,” dedi Joe. “Sonra da bana arabayı köprüden aşağı, göle sürmemi söyledi. Az kalsın kardeşimi ve Rachel’ı öldürmüş olacaktım. Arthur, lütfen bize yardım et. Neler olduğunu anlamamız lazım.”

“Bu şeyin ayaklı bir güvenlik açığı olduğunu biliyordum.”

“Bize yardım edecek misin?” diye sordu Rachel.

“On dakika,” dedi Bean. “Bir şey bulamazsam polisi ararım. Bana beş dakika izin verin, bir web cam kuracağım. Aptalca bir şey yapmaya kalkışırsanız tek yapmam gereken GÖNDER tuşuna basmak olur ve siz ağzınızı açıp yardım bile isteyemeden polisler kapıda biter.”

71

“Kahretsin,” diye fısıldadı Bean.

“Ne var?” dedi Charlie daha iyi görmek için Bean’in omzunun üzerinden bakmaya çalışırken.

Arthur Bean’in kalabalık ofisi, deney tüpü patlamış bir laboratuvara benziyordu. Eskiden veranda olan küçücük odada, her yana yayılmış onlarca bilgisayar vardı. Adam burayı kişisel bir laboratuvara çevirmişti. Odadaki bilgisayarların en az yarısı açıktı ki bu da bir sürü kablo ve devre kartının ortalığa yayılmış olması demekti.

Bean, ıslak InVision’ı masasına koymuş ve standart bir USB kablosuyla masaüstü bilgisayarına bağlamıştı. Kod yazarları için tasarlanmış çizgesel bir kullanıcı arayüzü ve hata ayıklayıcılar kullanarak InVision’ın bilgisayar koduna ve işletim sistemine ulaşabiliyordu. Böylece sonsuz sayıda satırdan oluşan karmaşık kodları, hızlı okuma yapabilen bir insan kadar çabucak okuması mümkün oluyordu.

“İnanılmaz,” dedi Bean.

“Ne? Ne inanılmaz?” diye sordu Charlie elli santimetrelik ekrana bakmaya çalışarak.

“Bu bir korsanın işi değil.”

“Ne demek istiyorsun?”

Derme çatma laboratuvarın diğer köşesinde bir kanepede oturan Joe ve Rachel da kulak kesilmişti. Daha iyi duyabilmek için öne doğru eğildiler.

“Yani uygulamayı kim değiştirdiyse, cihazın sistemi hakkında sıradan bir korsanın bilemeyeceği kadar çok şey biliyormuş.”

“Yani kodla oynandığı konusunda hemfikirsin?” diye sordu Charlie.

“Hemfikir mi? Bu lanet şey resmen yeniden yazılmış.”

“Kim yazmış?” diye sordu Charlie, Bean’dan çok kendini muhatap alıyor gibiydi.

“İşte en güzel kısmı da orası. InVision’ı kontrol etmekte kullanılan protokol konusunda haklısın, kablosuz erişim değil kesinlikle IP kullanılmış. Ama işin iyi yanı, bu IP’nin izini gizlemek için çok emek sarf edilmiş.”

“Nesi iyi bunun?” dedi Charlie. “IP olmadan kaynağı bulamayız ki.”

“Şöyle diyelim, kıyafetleriniz sınırlı olmasaydı, hiç şansımız olmazdı.”

Charlie Bean’e boş boş baktı. “Anlamıyorum.”

“Bunu yapan kişi, IP’yi kayıt defterine yazmak zorunda kalmış olmalı. Aksi halde bulunduğu yerden InVision’la iletişime geçmesini sağlayan port kapanırdı. Bu uygulama, bir seans bittikten sonra IP’yi silmek üzere programlanmış. Bir e-postayı ya da sesli mesajı silmek gibi ama bunu asla geri alamıyorsun, çünkü işletim sisteminin en alt seviyesine yazılmış. Bir kez ortadan kayboldu mu, sonsuza dek gitti demektir.”

“Peki bunun ıslak kıyafetlerimizle ne ilgisi var?” diye sordu Charlie.

Bean, yüksek teknolojiyi Herman Miller sandalyesinden yüzünde kocaman, neredeyse şeytani bir tebessümle Charlie’ye baktı.

“Çünkü bu şey suya değdiği anda işletim sistemi donmuş ve bu küçük temizleme uygulaması, çalışmaya fırsat bulamamış.”

Charlie Bean'in omzuna vurdu. “Sana, seni Macellan Takımı'na terfi ettirmiş olmam gerektiğini söylemiş miydin hiç?”

“Hayır, çıkışımı verirken bundan bahsedildiğini hatırlamıyorum.”

“Bak Arthur,” dedi Charlie. “Bunu asla unutmayacağım ve telafi edeceğim. Söz veriyorum.”

“Evet ama henüz paçayı kurtarmış sayılmayız, IP'yi hâlâ bulmuş değilim.”

Bean, Charlie'yi masasına çağırmadan önce birkaç dakika boyunca cihazla uğraşmıştı. “Buldum!”

Bir internet tarayıcısını kullanarak IP adresini, kayıtlı IP adreslerinin kime ait olduğunu gösteren bir KİMBU veritabanına yazdı. “IP ev adresinden çok da farklı bir şey değildir,” dedi Rachel ve Joe'ya. “Eğer bu adam statik bir IP kullanıyorsa, hangi şehirde, hangi sokakta ve hangi evde yaşadığını öğrenebiliriz.”

“Ya kullanmıyorsa?” diye sordu Charlie.

Bean cevap vermeden GÖNDER'e bastı ve arama sonuçlarını görünce kaşlarını çatı. “İşte bu hiç olmadı,” dedi.

“Ne? Ne var?”

“Bu bir Verizon IP. Fiziksel adresi bulabilmek için Verizon veri tabanına girmem gerek.”

“Bu zor bir şey mi?”

“Zor mu?” dedi Bean gülerek. “Şuna imkansız diyelim. Tabii Verizon'da çalışan bir tanıdığın yoksa.”

“Korsan kulübün mü?”

Bean başını salladı. “Benim kolum dünyanın her köşesine uzanır, bizim eğlencemiz de bu. Bazıları sinemaya gitmeyi falan sever, biz de bilgisayarların zayıf noktalarını bulmayı seviyoruz.”

“Ve senin şu korsanlar birliğinden biri Verizon’da çalışıyor öyle mi?”

“Bana istediğin bir büyük şirket söyle, sana içeriden birini bulayım,” dedi Bean.

“Arthur, o adres bana lazım.”

Bean bir an düşündükten sonra kanepede sessizce oturan Rachel’la Joe’ya baktı.

“Onda gerçekten...” Bean kelimeleri hatırlamaya çalışıyordu.

“Müzikojenik epilepsi,” dedi Rachel. “Ve evet, Joe’da gerçekten böyle bir hastalık var.”

“Ve birileri onu kontrol mü etti?”

Rachel ve Joe aynı anda başlarını salladılar.

“Yani tuzağa düşürüldüğünü söylüyorsun öyle mi?” diye sordu Bean.

“Bunun başka bir açıklaması yok.”

Bean başını salladı. “Pekala o zaman, neler yapabilirim bir bakalım.”

Rachel ve Joe da kalkıp diğer ikilinin yanına gitti.

“Bir şey daha var, Arthur,” dedi Charlie.

“Öyle mi? Neymiş?”

“Adresi bulduğun zaman arabana da ihtiyacım olacak.”

72

Arthur Bean'i ikna etmek zor olmamıştı, en azından Charlie'nin beklediği kadar. Sonuçta işler yolunda gitmezse, bir katil zanlısına yardım ve yataklıkla suçlanabilirdi. Sebebi ister gizemin çekiciliği isterse Charlie üzerinde kontrol sahibi olmanın verdiği zevk olsun, Arthur'un arabanın anahtarlarını vermeden önce istediği tek şey, içlerinden birinin onunla birlikte kalması olmuştu; bir nevi, arabasını geri alabileceğini garantileyen bir teminattı bu. Ayrıca Charlie'nin, ona ait olan cep telefonlarından birini alması konusunda da ısrar etmişti, içinde GPS olan bu alet sayesinde, nerede olduklarını anbean takip edebilirdi. Araba Güney Boston'daki adres dışında bir yere gidecek olursa bir an bile tereddüt etmeden polisi arayacaktı. Charlie, Bean'in ev telefonu numarasını hızlı arama tuşlarına kaydetti.

“Neden polise gitmiyorsun ki?” diye sordu Bean.

Charlie bunu zaten düşünmüştü. “Benim aleyhimde, hayal bile edemeyeceğim kadar çok kanıt var,” dedi. “Polisler bana kolay kolay inanmaz, inansalar bile kendimi aklamak için gereken her şeyi toplamak konusunda kendimden başka kimseye güvenemem. Benim arama izni çıkarmak gibi zorunluluklarım yok.”

Kimse bu açıklamaya karşı çıkmadı ve Joe'nun fiziksel yapısı ve gücünün olağanüstü bir tehlike anında çok işe yarayabileceğini bilen Rachel, geride kalmaya gönüllü oldu.

“Sizi GPS’le takip ederiz,” dedi Rachel. “İşler kötüleşirse arayın, biz de hemen polise haber veriz.”

Charlie ona teşekkür etti ve kısa bir süre birbirlerine sarıldılar. “Sana ne kadar teşekkür etsem az,” diye fısıldadı kulağına.

Rachel onu biraz daha yakınına çekti. “İhtiyacın olan şeyi al ve hemen geri gel,” dedi. “Bana henüz teklif etmediğin şu akşam yemeğine çıkmak için sabırsızlanıyorum.”

Bir an için göz göze geldiler. Joe'nun dönüp bir daha bakacağı kadar uzun bir süre sarılmışlardı. Charlie, ağabeyinin dile dökülmesine gerek olmayan bir şey söylememesi için elini kaldırdı. Birkaç dakika sonra Charlie ve Joe, Arthur Bean'in Ford Taurus'uyla doğuya, Boston'a doğru yola koyulmuşlardı.

Bean'in Verizon'daki adamı, statik IP'nin Güney Boston'daki K Caddesi'ne kayıtlı olduğunu söylemişti. Charlie o bölgeyi, bu adresin Summer Caddesi yakınlarında olduğunu bilecek kadar tanıyordu ama hepsi buydu. Yine de GPS, kimseye sormadan yolu bulmalarını sağlayabilirdi. Arthur'un bir de SÜRAT ŞERİDİ etiketi vardı ki bu sayede, MassPike gişeleri tarafından yakalanmadan yollarına devam edebilirlerdi. Hız limitini aşmadıkları ve bir kazaya karışmadıkları sürece, kimseye fark ettirmeden şehre gidebileceklerinden emindiler.

Asıl önemli olan, K Caddesi'nde onları neyin beklediğiydi. Charlie, bu işin arkasında olan kişinin, öldüklerini sanıyor olmasını umuyordu. O zaman bu işi halledip kendi yollarına gitmek için bu kadar acele etmek zorunda kalmazlardı.

Ama kim? diye merak etti. Kim InVision'ın işletim sistemi, ancak içeriden birinin müdahale edebileceği kadar iyi tanıyor

olabilirdi ki? Kim böyle bir sabotaja izin verecek güvenlik açıklarını bilecek kadar bilgi sahibi olabilirdi? Joe'nun durumundan ve Eddie Prescott'la olan geçmişinden de haberdar biri üstelik...

Charlie'nin aklından hızla Macellan Takımı'nın üyeleri geçiyordu ve Harry Wessner bu isimlerin başındaydı. Bu, Charlie'nin Harry'den ilk şüphelenişi değildi ama yine de kendi ölümünün ona ne gibi bir fayda sağlayacağını kestiremiyordu. Öte yandan, Harry'nin SoluCent'teki teknolojik dehaların çoğuyla iletişime geçebilecek bir konumda olduğu da aşıkardı. Para mı? Charlie'nin ölümünün Harry Wessner'in mali durumuna ne gibi bir katkısı olabilirdi? Charlie, Harry'nin bu işi yapmış olabileceğini düşündü ama nedenini bulamıyordu.

Uzun ve terk edilmiş gibi görünen antrepolarla fabrikaların bulunduğu geniş, her tarafına çöpler yayılmış olan bulvara, K Caddesi'ne gelene dek bu sorulardan kurtulamamıştı. Sonra tüm enerjisini kilit noktaya odakladı. Cevapları almaya.

73

Summer Caddesi'nden East First'e geçip yolun K Caddesi'yle keşiştiği noktaya kadar ilerlediler. Ellerindeki adres tam bu keşişim noktasındaydı. Charlie başını eğip taş ve tuğlardan yapılan devasa antrepoların üzerindeki adresleri okumaya çalıştı ve beceremeyince, Taurus'u yeşil bir Jeep Cherokee'nin arkasına park edip inmeye karar verdiler.

İki kardeş sessizce keşişim noktasına doğru yürüyordu. Sokaklar korkutucu derecede sessizdi ve etrafta ne doğru düzgün yaya ne de yoldan geçen araçlar vardı. Burası şehrin pek hareketli olmayan blgelerindendi anlaşılan. Bir zamanlar Boston'ın üretici kimliğinin kalbi olan fabrikalar ya kapatılmış ya da sancılı bir kat mülkiyetine dönüşme sürecine girmişti. Bölge çoğunlukla boş arazilerden, dökülmekte olan binalardan gelen taş yığınları üzerindeki kamyonlar ve ağır araçlarla dolu inşaat arazilerden oluşuyordu. Saklanmak için mükemmel bir yer.

Adresi bulunca, plastik bir süt kutusuyla aralanmış elik bir kapı gördüler. Neredeyse Chihuahua byklğindeki bir fare, parçalanmış beton zemin üzerinde koşturduktan sonra kemiksiz vücudunu yapının zeminindeki inanılmaz derecede küçük bir

çatlaktan içeri sokarak gözden kayboldu. Charlie korkuyla sıçrayınca Joe onu rahatlattı.

“O sadece bir fare,” dedi. “Bundan bile korktuysan seninle işimiz var. İyi misin, kardeşim?”

Charlie önce kızardı, sonra kendi haline güldü. “Evet, evet. İyiyim. Bunu yapmak istediğine emin misin?”

“Biz bir aileyiz,” dedi Joe. “Yani evet. Bunu sadece istemiyorum, aynı zamanda yapmak da zorundayım. Ayrıca insanların seni kullanmasından hoşlanmadığım kadar kendimi kullandırmaktan da hoşlanmıyorum.”

Eskiden numaraların yazılı olduğu tabela artık bir pas yığınına dönüşmüş olsa da hâlâ okunabiliyordu.

“Bin üç yüz otuz üç, K Caddesi,” dedi Charlie. “Burası.”

Kapıyı açınca kendilerini karanlık, rutubetli, pis kokulu ve bakımsız bir yerde buldular. Yukarı çıkan merdivenlerin ucu da zifiri karanlıktı. Duvarda, binanın yakın zamanda satıldığını ve inşaat yapımına izin verildiğini gösteren sarı bir yapı ruhsatı vardı. Charlie, ruhsattaki ismin tanıdığı birine ait olma olasılığının düşük olduğunu biliyordu ama yine de kontrol etmek istedi.

“O ne?” diye sordu Joe.

Charlie, susmasını işaret ederek parmağını dudaklarına götürdü ve “Konuşmak yok,” diye fısıldadı.

Karanlık merdivenleri gösterince Joe anladığını göstermek için başını salladı ve kardeşinin peşine düştü. İlk kata çıktıklarında, üzerinde sürgü kilit olan sürgülü bir çelik kapı gördüler ve Charlie kafasıyla, bir üst kata çıkacaklarını işaret etti.

Harry Wessner, diye düşündü Charlie yinc. *Benim koltuğumda gözü mü vardı?* Adam yıllardır hiç terfi almamıştı ve Eddie Prescott’ı tanıyordu. Charlie’nin cevabını bulamadığı çok fazla soru vardı. Üçüncü kata çıkarlarken kalp atışları hızlandı. Bu-

radaki kapı da bir alt kattaki gibi sürgülü bir çelik kapıydı ve üzerinde sürgü kilit vardı.

Ama en üst kat, diğerleri gibi değildi. Burada da çelik kapı vardı fakat bu kez, sürgülü değil menteşeliydi ve üzerinde herhangi bir kilit yoktu. Yine başıyla, Joe'ya kapının sol tarafında durmasını işaret edince, ağabeyi kendini duvara yapıştırdı. Charlie kapı kolunu tutup çekti ve hafif bir gıcırtı eşliğinde kapı aralandı. İçeriye şöyle bir göz attı ama burası da doğru düzgün bir şey görmesine izin vermeyecek kadar karanlıktı. Charlie içeri girdi ve kapının hemen yanındaki duvara dayandı, yeteri kadar gizlenebildiğini ümit ediyordu. Joe da onu takip etti ve kapının eşiğinde durdu, merdivenlerden gelen sarı ışık, silüetini belli ediyordu.

“Joe,” diye fısıldadı Charlie.

Joe cevap vermedi.

“Joe, saklan.”

“Boş versene.”

Joe yürümeye devam edince bu kez arkada kalan Charlie oldu. Camlı bir çelik kapı daha gördüler, orası da karanlığa gömülmüştü. Charlie, kafes gibi olan camlardan, odanın içindeki nesneleri seçebiliyordu; büyük kitap rafları gibi bir şeyler. Kapı kilitli değildi, açıp içeri girdiler. Joe ışığın yerini bulana dek elini tuğla duvarda gezdirdi ve nihayet bulunca, bir dizi floresan lamba odayı aydınlattı.

Odanın ortasında dikilen Charlie'nin ağzı açık kalmıştı. Arthur Bean'in laboratuvarı bir bilgisayar bilimcinin hayaliyse, burası gerçek bir cennetti. Altı metre genişliğindeki odanın tamamı boyunca uzanan beş sıra bilgisayar vardı. Tavan, neredeyse üç buçuk metre yüksekliğindeydi ve Charlie, zeminin de yükseltilmiş olduğunu fark etti. Zeminde bulunan güçlü bir klimanın, bilgisayarların hararet yapmaması için üflediği soğuk hava dolaşısıyla oda epey serindi.

Burası bir hobi merkezi değil, profesyonel bir şebke operasyonları merkezi diye düşündü Charlie ama ne için kullanılıyor olabileceğine dair bir fikri yoktu. Tek bir şeyden emindi: iyi bir amaca hizmet etmedikleri.

“Burası da ne böyle?” diye sordu Joe.

“Şeytan,” dedi Charlie. “Burası şeytanın yaşadığı yer.”

Charlie’nin işaretiyle, odanın öbür tarafındaki kapıya doğru yöneldiler, burası da kilitli değildi. Tüm bu ekipmanın sahibi her kimse, hâlâ burada diye düşündü Charlie. Ve misafir falan beklemiyor.

Yeni girdikleri oda, bilgisayar laboratuvarından daha ufaktı ve oradaki bilgisayarlara bağlı olan monitörlerle ve bu bağlantıyı sağlayan kutularla doluydu. Odayı aydınlatan tek şey, ekran koryucularından yayılan göz yormayan ışıklardı.

Kendisine yakın olan masalardan birinde, daha önce hiç görmediği bir makine olduğunu fark etti Charlie. Bir USB kutusuyla, masanın altında duran bilgisayara bağlanmış minyatür bir vinç gibi görünen bir makineydi bu. Ahşap bir platforma sabitlenmiş metal bir boru, borunun tepesinde bir sarkaç, sarkacın ucunda da demirle tutturulmuş bir kalem vardı. Ve kalemin altında bir parça kağıt.

Charlie kağıdı eline alınca, bunun aslında bir fotoğraf olduğunu fark etti ve fotoğrafı görünce, dudağını ısırıldı. Bu annesi ve Joe ile birlikte çektirdikleri bir fotoğraftı, motel odasında bulunduğu fotoğrafın aynısı.

Monitör aydınlanana kadar fareyi hareket ettirince, açık olan bir Word dosyası olduğunu gördü. Üzerinde yazanlar son derece tanıdık ve son derece korkutucuydu: *Artık sürpriz yok, hoşça kal anne.*

Bu makineyle yazdırma komutunu bulmak, Charlie’nin yalnızca birkaç saniyesini almıştı. Yazılımı yaratan kişi, komutu da

Microsoft Word dosyasının bir uzantısı haline getirmişti. Seçenek tıpkı normal bir yazdırma komutu gibi görünüyor, fakat bu versiyonda EL YAZISIYLA YAZDIR yazıyordu. Charlie bu komuta tıklayınca, makine dönen dişlilerin çıkardığı sesle canlandı ve kalem, ekrandaki kelimeleri fotoğrafın arkasına yazmaya başladı. Yazı, Charlie'nin el yazısının mükemmel bir taklidiydi: *u* ve *ü* harfleri dışında.

74

“Eh, bu en azından bir teorimizin doğru olduğunu kanıtlıyor,” dedi Charlie ve fotoğrafı Joe’ya uzattı. Ağabeyi fotoğrafı görünce başını iki yana salladı.

Charlie olduğu yerden kımıldamadan odaya göz gezdirdi ve diğer tarafta, binanın caddeye bakan cephesine yakın olan köşede duran bir sandalyede bir şey dikkatini çekti. Başlangıçta bunun sıradan bir beyzbol şapkası olduğunu zannetmişti.

Dikkatli bakınca, şapkanın altında ne olduğunu anlayamadığı bir şey olduğunu fark etti. Yaklaştıkça, bunun tüylü bir kumaş olduğunu düşünmeye başlamıştı ki birden bu şapkayı daha önce gördüğünü hatırladı; Walderman’dan kaçtıktan sonra girdiği marketten. Eddie Prescott’la konuştuğunda Whole Foods Market’taydı, o gün kendisiyle birlikte o reyonda olan insanları hatırlamaya çalıştı: siyahi bir kadın, iki yaşlı hanımefendi ve yaşlıca bir adam. Beyaz saçlı adamın bir beyzbol şapkası ve bastonu vardı.

Charlie uzanıp şapkayı eline alınca, iç kısmına beyaz bir peruk dikili olduğunu gördü. Ön kısımda da neredeyse şapkayla aynı renkte siyah bir kumaş parçası vardı. Charlie bu ek parçayı yırtınca, içinden küçük siyah bir disk çıktı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

“O ne?” diye sordu Joe.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Charlie. “Whole Foods Market’ta gördüğüm yaşlı bir adam bu şapkayı takıyordu ama bunun ne olduğunu bilmiyorum.”

“Ben biliyorum.”

Joe’nun arkasından gelen sesi duyan Charlie ürperdi. *Bu ses,* diye düşündü.

Joe arkasına dönüp öne doğru bir adım attıktan sonra geri gitmeye başladı ve Charlie’nin yanına doğru geri geri yürüdü.

“Devam et,” dedi adam. “Yürü.”

Joe kardeşinin yanına gelince durdu.

Adamın bir elinde baston, diğerinde de silah vardı. Charlie silahın markasını ve modelini bilmiyordu ama bunun bir önemi yoktu. Önemli olan dolu olmasıydı.

“Eddie,” dedi Charlie.

“N’aber Charlie,” dedi Eddie Prescott. “Söylesene, delilik yolculuğunda eğlenebildin mi bari? Ben çok eğlendim de.”

Eddie Prescott’ın dalgalı saçları hâlâ kahverengi ve uzundu. Charlie, onu daima olduğundan genç gösteren bu tarzın, gamsız 70’lere bir saygı duruşu olduğunu düşünüyordu.

Bir deri bir kemik kalan Eddie oldukça güçsüz görünüyordu, bastonla yürümesine şaşmamak lazım diye düşündü Charlie. Ama silah, insana ekstra kas ekleyen bir şeydi. Eddie’nin üzerinde zeytin yeşili bir ordu ceketi vardı, Charlie’nin Mount Auburn Hastanesi’nin bekleme salonunda gördüğü yalnız adamın üzerinde olan ceket.

Onlardan dört beş metre uzakta duran Eddie, silahı oldukça sağlam tutuyordu. Joe ona doğru bir adım atmaya kalkınca, Eddie silahı onun kafasına doğrulttu.

“Hayır Joseph,” dedi. “Ölmek için acele etmeyelim.”

“Ama sen öldün, Eddie,” dedi Charlie. “Adli tabip kalıntılarını teşhis etti.”

“Adli tabip kalıntıları teşhis etti,” dedi Eddie. “Ama dış kayıtları ölüleri teşhis etmek için pek de güvenilir bir yol değil. Yapmam gereken tek şey, veri tabanında çıkan ismi kendiminkiyle değiştirmek oldu. Onların bulduğu cesedin kayıtlarıyla benimkilerin alakasız olması hiçbir şeyi değiştirmedii. Önemli olan tek şey formda görünen isimdi ve benim küçük hilem de, adli tabibin raporundaki ismin benim olmasını sağladı, o kadar. Ve abrakadabra, Eddie Prescott – evet Golden Gate Köprüsü’nden atlayan ama kurtulan Eddie Prescott – ölen atlayışçı Eddie Prescott’a dönüşüverdi.”

“Neden?” diye sordu Charlie. “Neden kendini ölmüş gibi gösterdin ki? Neden yeni bir hayata başlamadın?”

“Sanırım, kendi kendimi hayal kırıklığına uğrattığımı söyleyebiliriz. Anlarsın ya, seni vurmuş olmam gerekiyordu, Charlie, ve bunu yapmadığım için kendime çok ama çok kızmıştım. Yani kabul edelim, hayatımı mahvettin sen.”

“Bunu sen kendin yaptın.”

“Hadi ya? Ben kendimi işten çıkarmadım, Charlie, sen yaptın. Senin oturma odanda bu silahı göğsüne doğrultmuş, intikamımı almaya hazır bir şekilde duruyordum ama tetiği çekemeyecek kadar korkaktım. Sonra ne yaptım? Pes ettim, Charlie. Yaşamaktan vazgeçtim ve gidip köprüden atladım. Artık ne anlamı vardı ki? Bir başarısızlık abidesinden başka hiçbir şey değildim ben.”

“Sen hiçbir zaman meteliksiz kalmadın, Eddie,” dedi Charlie. “Kendine yetecek kadar paran vardı. Eğer isteseydin, yeniden başlayabilirdin ama kumar bağımlısıydın. Oyun oynamak için şirketten para çalmana gerek yoktu, mirasını kullanabilirdin.”

“Ailemi daha da utandıracaktım öyle mi? Hiç sanmıyorum. Ayrıca o parayı hayal bile edemeyeceğim kadar güzel bir şeye harcadım,” dedi silahla etrafındaki bilgisayarları göstererek. “Bakıyorum da küçük şapkamı bulmuşsun,” dedi elindeki şap-

kayı işaret ederek. “En sevdiğim kısmı da buydu. Gerçekten me-
zardan seninle konuştuğumu sanıyordun.” Eddie bunu söylerken
gülmüştü. “Komik, seni bu kadar kolayca kandırabileceğimi hiç
tahmin etmezdim.”

“Bu ne?” diye sordu Charlie siyah diski göstererek.

“Bunun için yerel bir şirkete teşekkür edebiliriz,” dedi Eddie
sırıtarak. “O, sevgili dostum, yaratıcılarının Ses Projektörü adını
verdiği bir şey. Küçük bir ses dalgası yaratıyor. Tıpkı bir el fe-
neri gibi, tek farkı burada yayılan şey ışık değil ses. Bunu birine
doğrultursan, yanlarındaki insan hiçbir şey duymadığı halde o
kişiye istediğin bir şeyi dinletebilirsin. Bunlardan bir tanesini bu
şapkanın altına yerleştirdim, çünkü kumaş ses dalgalarını engel-
lemiyor. Walderman’daki temizlikçilerden birine de, senin odan-
daki tavan karolarının içine bir disk ve mikrofon yerleştirmesi
için para verdim. O odayı sevdin mi, Charlie? Gerçekten, seni
orada görmek ne büyük sürpriz ama. Bu işe başladığımda işlerin
bu noktaya geleceğini hiç düşünmemiştim.”

“Seni geri zekalı adi herif,” dedi Charlie ağzından tükürükler
saçarak ve Eddie’ye doğru bir hamle yaptı.

Eddie, silahını kaldırıp Charlie’nin başına doğrulttu. “Güven
bana. Bu kez korkak davranmayacağım.”

“Niye? Tüm bunları neden yapıyorsun?”

Eddie güldü. “Senin yüzünden işte,” dedi. “Hepsi senin yü-
zünden, her zaman olduğu gibi. Köprüden sağ kurtulduktan son-
ra, hayatımın daha yüce bir amacı olduğuna karar verdim ama ne
olduğunu bulamamıştım. Sonra bir gün, bir anda o amacın ne ol-
duğunu anladım. Onun sayesinde aslında.” Joe’yu gösteriyordu.

“Eddie, ben yıllardır seninle konuşmadım.”

“İşte orada yanıliyorsun,” dedi Eddie. “Sen insanlarla daima
konuşuyorsun Joe, sadece bundan haberin yok. Blog yazıyorsun.
İnternette dolaşırken buldum blogunu ve o da bana harika bir
fikir verdi, bir amaç.”

75

Eddie herhangi bir açıklama yapmaya gerek görmeden Charlie ve Joe'yu silahını kullanarak geldikleri yerden dışarı çıkmaya zorladı. Bilgisayar laboratuvarından geçip merdivenlerden yukarı çıktılar ve çatıya açılan kapıyı açtılar.

“Tek sıra halinde yürüyün,” dedi Eddie. “Herhangi biriniz hizada çıkacak olursa, onu vurup öldürürüm. En kötü ihtimalle diğeriniz de gelir beni öldürür ama ikinizden biri her halükarda ölmüş olacak. Yürüyün şimdi.”

Dışarıdaki hava soğuk, yüzlerine etraftaki tozu toprağı savuran rüzgar sertti.

“Burada ne arıyoruz, Eddie?” diye sordu Charlie. “Niye bu işe bir son vermiyorsun?”

“Aslında tam da öyle yapıyoruz, buna artık bir son veriyoruz.”

“Hâlâ Joe'nun blogunun bu işle ne ilgisi olduğunu anlayamadım,” dedi Charlie.

“O blog bana seni nasıl öldüreceğim konusunda fikir verdi. Görüyorsun ya Charlie, bir kurşunla ölmek sana pek de uygun bir son olmayacaktı, yani beni nasıl küçük düşürdüğün düşünülürse. Sen sahip olduğum ve uğrunda çalıştığım her şeyi elimden

almıştın, benim bu olaylardan sonra hayatta kalmamın bir sebebi olmalıydı. Bu çok az insanın sahip olduğu bir şans, sadece bazılarımız suya düzgün bir konumda düşmeyi başarabiliyor. En şanslı olanlar. Bu yüzden ben de kıyıya çıktığımda, yarım bıraktığım işi tamamlamam gerektiğini biliyordum.”

“Bunun benimle ve Joe’yla ne ilgisi var?”

İki kardeş merdivenlerin korkuluğuna dayanmış bekliyorlardı. Sırtını binanın caddeye bakan tarafına veren Eddie, silahını hâlâ onlara doğru tutuyordu.

“Zaman kazanmak için kendimi ölmüş gibi gösterdim,” dedi Eddie. “Ama hiçbir şey bulamıyordum, aklıma gelen ölüm şekillerinden hiçbiri sana uygun görünmüyordu. Sonra Joe’nun blogunu okudum, nöbetlerini ve onu transa sokan şu şarkıyı. O zaman fark ettim ki, ben bir insanı kullanmama izin verecek bir şey yaratmışım ve aklıma bir fikir geldi. Ya senin, kendini beğenmiş Charlie Giles’in kendi kafana sıkmanı sağlayabilirsem?”

“Sen hastasın,” dedi Charlie.

“Hikayedeki ironi mükemmeldi. Kendi eliyle ölüme giden benim yerime sen olacaktın. Ama bunun kolay olmayacağını da biliyordum. İntihar etmeye karar vermen için korkunç bir canavar olduğuna inanman gerekiyordu. Yani içinde asla fark etmediğin vahşi bir varlığın yaşadığına inanmalıydın. Bak bana,” dedi bastonunu hafifçe havaya kaldırarak. “Köprüden atlamak beni sakat bıraktı. Seni suçlu gösterecek pis işleri kendim yapamazdım. Kiralık katil tutabilirdim ama bu defa da, o adamlar her şeyi hatırlayabildiği için arkamda iz bırakmış olacaktım. Fakat Joe’nun, en azından blogunda yazanlara göre, hiçbir şey hatırlamaması mümkündü.”

“Onun InVision sistemine mi girdin?”

“Evet ama nöbetlerini tetikleyebilmek için hayatında başka sorunlar da yaratmam gerekiyordu. Duygusal stres, bana lazım

olan esas şey gibi göründü... Ben de anneni zehirledim. Ve düşünebilmek için de, bunu bir Brezilya tırtılıının zehiriyle yaptım.”

“Ne yaptın ne yaptın?” Charlie bağıırıyordu.

“Sim, senhor,” dedi Eddie mükemmel bir Portekizceyle. “Brezilya’ya doğru kısa bir seyahate çıktım ve bazı yerlilere, beni o sevimli ve ölümcül *Lonomia obliqua* tırtılına götürmeleri için yüklü miktarda para ödedim. Sonra da büyük miktarda zehir çıkarttım. Bu oldukça güçlü bir kan sulandırma etkisine sahip kuvvetli bir zehirdi. Bu yüzden de rujuna koyacağım miktarı ayarlarken çok titiz davrandım. Böbrekleri iflas edecek, şanslıysam büyük bir inme geçirecek ama ölmeyecekti. Ama beklediğimden de şanslı çıktım.”

Charlie şimdi, annesinin neden kanaması olduğunu ve K vitaminiyle serumlara ihtiyacı olduğunu anlayabiliyordu. Zehir, küçükük bir morarmayı bile ölümcül hale getirebilirdi.

“Ne demek beklediğimden de şanslı?” Charlie artık öfkeden titriyordu.

“Kadının bir yan vasiyetinin olması tamamen şanstı,” dedi Eddie. “Planımın işe yaraması için Joe’nun endişeli olması gerekiyordu. Benim istediğim şey, uzun bir hastane süreciydi ama senin bu kadar nefret ettiğin şizofren ağabeyinle aynı çatı altında yaşayacağını tahmin edemezdim.”

“Joe hakkında böyle konuşamazsın,” dedi Charlie. “Ailem hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, defol git, Eddie.”

“Hayır, Charlie.” Eddie gülüyordu. “Sen defol git.”

Silahın namlusundan göz kamaştırıcı bir parıltı çıktı ve Charlie, tam vaktinde yere çöken Joe’ya döndü.

76

Charlie, Eddie'nin üstüne atladı ve silah yeniden ateş aldı.

Parıltının hemen ardından, şiddetli bir acı hisseden Charlie yere düştü. Dizi kan, tendon, parçalanmış kemik ve kastan oluşan bir pelteye dönmüştü. Diğer binaların duvarlarından yankılanacak kadar kuvvetli bir çığlık attı.

“Aa, Charlie,” dedi Eddie onun yanına diz çökerken. “Bunu yapmana hiç gerek yoktu ama, ne güzel sohbet ediyorduk.”

“Ağabeyim senin yerine kimleri öldürdü?” Acıdan dişlerini sıkıyordu.

“Hepsini, annen hariç elbette. İş bu noktaya gelmeden önce senin intihar etmen gerekiyordu. Benim bir canavar olduğumu düşünebilirsin ama canavarların bile kendilerine göre bir sınırları vardır.”

“Peki Rudy Gomes? Onun cesedi?”

“O son dakika detayını sen hastaneye yatırıldıktan sonra ekledim. Onu küvette çürümeye terk edecektim ama sen polisleri de işe dahil etmek gibi parlak bir fikirle çıkageldin. Ben de bunu kendi avantajım haline getirip seni daha da deli gösterebileceğimi fark ettim. Sen hastanedeyken gizli bir kamerayla seni izliyordum biliyor musun? Ses projektörünü yerleştiren adam odana

benim için bir kamera ve mikrofon da koymuştu. O yüzden de cesedi bulma operasyonunun her aşamasından haberdardım. Etraftaki kanı temizlemek çok zor olmadı, zaten yalnızca küvette kan vardı. Cesedi orada göremediğin zaman yüzünün aldığı şekli görebilmek isterdim.”

“Ama Rudy’nin sesini duydum,” dedi Charlie. Güçlkle nefes alıyordu. Eddie’den uzaklaşmaya çabalasa da bacağındaki acı, bir santim bile kıpırdamasına müsaade etmedi.

“Dijital buluş,” dedi Eddie. “Sen işini kaybettikten sonra Gomes’in oturma odasına bir dinleme cihazı ve mikrofon yerleştirmekle iyi etmişim, Charlie. Gomes, Yardley ve Mac’in neler yapmakta olduğunu bildiğimden emin olmalıydım. O kayıtların işime bu kadar yarayabileceği aklımın ucundan geçmezdi. Benim küçük böceğim tam bir harika çıktı. Çok yazık, Giles. Bulduğum bu şey sayesinde, SoluCent anlaşmasından sonra elektronik bir gözetleme şirketi kurabilirdik. Neyse, bu küçük böcek, duvarın arkasında konuşulanları bile duyabilecek kadar güçlüydü. Fazlasına ihtiyacım yoktu zaten ama sesini taklit etmeme yetecek kadar konuşmasını yakalamayı başarmıştım.”

“Sonra dijital bir simülatör kullanarak kendi sesimi maskeledim ve onunmuş gibi görünmesini sağladım. Gerçekten basitti. Çöpünü nasıl çıkardığına hiç dikkat etmediği için, kimliğini çalmam da çok kolay oldu. Onun adına işten ayrılıp Bahamalar’a bir bilet aldım, böylece FBI’daki arkadaşın bıraktığım izleri takip edebilecekti. O öğleden sonra, onunla yaptığım konuşmanın hemen ardından yola koyuldum. Korkunç bir yerdi gerçekten. Güneşle aram pek iyi değildir ama sen bunu zaten biliyorsun.”

“Ceset?”

“Ah, Rudy ağabeyinin bodrumunda çürüyor şu an. Onu oraya Joe götürdü. Aslına bakarsan benim için çok şey yaptı. Kanepenin altına notu bırakan da oydu ama bilgisayarına girip listeyi

nerede bulacağına dair bir not bırakan bendim. Hoşuna gitti mi? Yani ölüm listesini diyorum. Zekiccydi ha? Gerçekten de bir katil olduğunu düşündün, değil mi Charlie?”

Joe, sırtının üzerinde dönmeyi başardı. İnemeleri acı dolu ve yaralı bir hayvanın çıkardığı sesler gibi, rüzgarın çılgınlığını bastırıyordu. Charlie, aklını çektiği acıdan uzaklaştırmak için yanagını ısırdı ve kendisini oturur bir pozisyona getirerek merdiven boşluğunun duvarına yaslandı.

Bu sırada elini pantolonunun cebine atan Charlie, Arthur Bean'in verdiği cep telefonunu buldu. Telefon açıktı ve Charlie, ev telefonunu hızlı aramaya kaydetmiş olduğuna sevinliyordu. Tek yapması gereken önce bir tuşuna, sonra da ARA yazısının olduğu düğmeye basmaktı, Rachel sonrasında ne yapması gerektiğini biliyordu. Eddie'ye belli etmeden hareket etmeye çalıştı. Polis sirenlerini duyarsa, doğru tuşlara basmış olduğunu anlayacaktı.

Yorgunluktan nefes nefese kalan Charlie “Anne Pedersen kimdi?” diye sordu. Hayatta kalmak istiyorsa Eddie'yi konuşturmaya devam etmek zorundaydı.

“Bir oyuncu,” dedi Eddie. “Uyuşturucu bağımlısı bir aktris. Ona istediği şeyi alması için para verdiğim sürece, o da şaka olduğunu zannettiği bir şeyin parçası oldu. Sahte bir yaka kartı bulmak zor olmadı, hatta neredeyse senin ofisine kablosuz bir yönlendirici yerleştirmek kadar kolaydı. Böylece senin haberin bile olmadan iş saatlerinde porno sitelerine girmiş gibi görünmeni sağlıyor ve uygunsuz e-postalar gönderiyordum.”

“Ama işleri harekete geçirmek için gerçekten açıklayamayacağın bir şey lazımdı, ben de bu yüzden Anne'i yarattım. Şirket politikasını öğrenmeme yetecek kadar araştırma yaptım, iş arkadaşlarının kendilerine içki ısmarlayan birine neler anlatabileceğini bilsen şaşardın. Asistanın Nacy Lord, organizasyonun can damarı Charlie, onu kaybetmemek için uğraşsan iyi edersin.”

“Yani beni sanrılar gördüğüme inandırdın.”

“Hastaneye yatırılmana sen sebep oldun, Charlie, ben değil.”

“Ölüm listesini yazan sensin, tüm diğer notları da.”

“Motel odasının parasını da ödedim, kıyafetlerini oraya getirdi. Hatta bilgisayar yardımıyla kimliğinin bir kopyasını bile yaptım. Motele gönderdiğim oydu.”

“Ya eller?”

“O moteli seçmenin sebebi, ve inan bana kontrol etmiştim, gece oralardan geçen hiç kimsenin olmamasıydı. Odanın kapı koluna likit Fentanil sürdüm. Beş damla seni uyutmak için yeterliydi. Odana girdiğimi duyamaz ve seni baygın tutmak için Nembutal enjekte ettiğimi hissedemezdin. Birkaç saat sonra geri gelip elleri yatağın altına koydum. Ağır işleri Joe yaptı ama testere kısmını ben hallettim. Arabanı da Revere’e getirdim. Tek yapman gereken kafana bir kurşun sıkmaktı, Charlie. Babanın silahını bile getirmiştin. Bu kadar mı zor geldi yani?”

Charlie öğürdü ve çatının katran zeminine kan tükürdü. Joe dönüp yüz üstü yatmayı nihayet başarmıştı, artık daha az inliyor ama bir yandan da kendi kendine konuşuyordu. Charlie onun gömleğinin arkasında, kurşunun sıyrıp geçtiği yerde korkunç bir kan lekesi olduğunu gördü.

“Ne kadar zekice davransan da Eddie, seni ele veren küçük bir hatan vardı,” dedi Charlie.

“Bir hata, evet,” diye çattı kaşlarını Eddie. “Joe’nun arabasında konuştuklarınızı duydum. Bunu fark etmen çok zekice, Charlie. Nasıl gözümünden kaçmış bilmiyorum ama kalite kontrol departmanımızın bunun bedelini ödeyeceğinden emin olabilirsiniz.” Eddie gülmeye başladı.

“Ve bizi suya düşürdün, Eddie, ama bize seni bulma şansı veren bu oldu.”

“Evet,” dedi Eddie çenesini ovuşturarak. “Buraya nasıl geldi-

ğınızı anlayamamıştım, sonra IP adresimin sistemden silinmemiş olabileceğini tahmin ettim. Beklenmedik bir durum daha. Ama fark etmez artık başladığımız şeyi bitirelim, değil mi? Ayağa kalk.”

Eddie silahı Charlie’nin şakağına dayadı.

“Kalkamıyorum,” dedi Charlie.

“Kalk yoksa ağabeyinin kafasına sıkarım.”

Charlie ayağa kalkmak için korkuluklardan destek aldı ve tüm ağırlığını sağlam olan bacağına verdi.

“Sana yeni bir teklifim var,” dedi Eddie. “Git ve kendini aşağı at. Eğer yapmazsan ikinizi de vururum ama atlarsan Joe’nun yaşamasına izin verir hatta ona bir ambulans bile çağırırım.”

“Canın cehenneme, Eddie.”

“Hemen şimdi saymaya başlıyorum, on beşi geçmem. Şu anda sen de benim gibi sakat olduğun için ekstra vaktin olmasına hak kazanıyorsun.”

Charlie tek ayağının üzerinde sekerek çatının kenarına doğru giderken Joe’nun inlemeleri şiddetlendi. Aşağı atlasa bile, Eddie’nin verdiği sözü tutacağına inanmıyordu. Yine de Charlie’nin düşünmeye ihtiyacı vardı ve bunu yapabilmesinin tek yolu, Eddie’nin söylediğini yapıp kenara yürümekti. Hem ayağı hem de bacağı, binlerce iğne batırılıyormuş gibi karınca-lanıyordu. Charlie bunun aşırı kan kaybının belirtilerinden biri olduğunun bilincindeydi, bacağını kesilmekten kurtarmak şöyle dursun, bu olaydan sağ kurtulması bile mucize olurdu.

Yerden on beş metre kadar yüksektelerdi, Charlie aşağı baktıktan sonra yeniden Eddie’ye döndü. O sırada Joe’nun yüzünde bir tebessüm gördüğünü hissetti. *Gülümsedi mi*, diye merak etti, emin olamıyordu. Bildiği tek şey, Eddie’nin dikkatini dağıtmaya devam etmesi gerektiği idi. Charlie, hâlâ kanaması devam eden Joe’nun yüz üstü sürünerek Eddie’ye yaklaştığını görünce gözleri kocaman açıldı.

“Bu işe hâlâ bir son verebilirsin, Eddie,” dedi. “Kimseyi öldürmek zorunda değilsin.”

“Arkamı dön ve atla, Charlie. Joe’ya veda et ve başladığım şeyi bitir. Tıpkı beni öldürdüğün gibi kendini de öldür. Yoksa kardeşini gözlerinin önünde öldürdükten sonra seni ben vururum.”

Eddie silahı Joe’nun başına dayayıp horozu kaldırdı ve o anda Joe, yüksek sesle inleyerek Eddie’nin bacağına vurdu. Eddie Prescott acıyla bağırarak yere düştü ve elindeki silah patladı ama kimse zarar görmemişti. Yere düştüğü anda silah da kendiliğinden ateş almıştı.

İkisi de vakit kaybetmeden yanına gittiler. Joe’nun Eddie’yi olduğu yere sabitlemek için bir tur dönmesi yeterli olmuştu. Charlie sağlam olan bacağıyla onların üstünden atladı ve silahı aldı.

“Kalk,” diye bağırdı Eddie’ye. “Ayağa kalk!”

“Yapamam,” dedi Eddie. “Bastonuma ihtiyacım var.”

“Joe, üstünden kalkar mısın?”

Joe yana doğru yuvarlanıp sendeleyerek ayağa kalktı, yarası hâlâ kanamaya devam ediyordu. Yine de Eddie’nin bastonunun olduğu yere doğru yürüdü ve eğilip onu yerden aldı.

“Bastonu ona ver,” dedi Charlie.

Eddie Prescott bastondan destek alarak ayağa kalktı ve uzun, dalgalı saçlarını yüzünden çekti. Uzaktan siren sesleri duyulmaya başlamıştı.

“Senin için geliyorlar, Eddie,” dedi. “Hapiste çürüyecek bir ömür. Senin hak ettiğin bu. Müebbet hapis.”

Eddie hiçbir şey demedi.

“Sana yardım edeceğim, Eddie,” dedi Charlie.

“Charlie, ne yapıyorsun?”

“Joe, yarana baskı yapmaya devam et ve bu meseleye karışma.” Charlie’nin yarasından gelen kan biraz azalmaya başlamış

olsa da kendini halsiz hissediyordu. Bilincini yitirmesine ne kadar kaldığını merak etti.

“Bana yardım edemezsin,” dedi Eddie. “Hatırlamıyor musun? Beni zaten bir kere öldürdün.”

“Hayır Eddie, bunu sen kendi kendine yaptın. Sana bir teklifim var, neden başladığın işi bitirmiyorsun?”

“Ne demek istiyorsun?” dedi Eddie.

“Kenara git ve atla,” dedi Charlie. “Sana bir şans veriyorum, Eddie. MIT’deyken arkadaştan da öteydik, seni kardeşim gibi görüyordum. Dünyayı değiştirecek fikirlerimiz vardı ve biliyor musun, değiştirdik de. Birlikte yaptık. Sen olmasaydın Eddie, asla bu kadar başarılı olamazdım. Bunu o zaman da biliyordum, şimdi de biliyorum. Ama sen bana, bize ihanet ettin. Bunu yanına bırakamazdım, doğru olanı yapmam gerekiyordu.”

“Çünkü sen kendinden başka kimseyi sevmezsin,” dedi Eddie.

Charlie Joe’ya baktı. Yarasına bastırıldığı eli kan içindeydi.

“Bu doğru değil,” dedi Charlie. “Sana da bu şans bu yüzden veriyorum. Başladığın işi bitir, Eddie. Müebbet hapis. Annenle babanın hatırasını böyle mi onurlandıracaksın? Sana bıraktıkları şey bu mu? Başladığın işi bitir, sana bunu sadece bir zamanlar kardeş gibi olduğumuz için öneriyorum.”

Eddie Prescott çatının kenarına doğru yürüdü. Sirenlerin sesi artık daha güçlü geliyordu, Charlie bir polis ordusunun gelmekte olduğunu anladı.

“Biliyor musun, Charlie?” dedi Eddie.

“Ne?”

“Hayatta kalırsam insanlar bu suçları hatırladığında beni düşünecekler ama ölürsem, burada olanları hatırlayan tek insan sen olacaksın. Halkın gözünde bu cinayetleri işlemiş olan kişi ben-den çok sen olacaksın, hayatta kalmış olduğun için. Komik değil

mi? Ama ben ölü olduğum için, seninle sonsuza dek bağlanmış olacağız. Hoşça kal, Charlie.”

Bunu söyledikten sonra Eddie döndü ve aşağı atladı.

KAPANIŞ

Charlie Kenmore Meydanı'ndaki Chaps Sports Bar'a en son geldiğinde arkadaşı Randal'la buluşmuştu. Şimdi de onunla buluşuyordu ama bu kez çok farklı koşullardaydı.

Randal barda kendi köşesine çekilmiş oturuyor, yeni doldurulmuş Guinness'ini içiyordu. Charlie'nin geldiğini görünce el salladı.

Doktorlar değneklere en fazla birkaç hafta daha ihtiyaç duyacağını söylemişlerdi. Diğer yürüyüş arkadaşlarından sıkılan Monte, belki de bu geçici duruma Charlie'den bile fazla üzülüyordu. Haftalardır onlarla gezmesine rağmen, Charlie hâlâ değneklerin gerektirdiği beceri ve güce sahip değildi. Üstüne bir de omzuna astığı Gibson ES-175 eklenince, Chaps'e girişi her zamankinden de kaba olmuş, herkesin dikkatini çekmişti. Yüzünün, bölgenin gördüğü en büyük suçla ilişkilendirilmekten ne zaman kurtulacağını merak ediyordu. SoluCent şirketinden üç kişi öldürülmüştü ve Charlie temize çıkmış olsa da, adı daima bu olaylarla anılacaktı. Bir şekilde Eddie'nin kehanetinin doğru çıktığı söylenebilirdi.

Joe'nun durumu Charlie'den daha karmaşıktı. DNA sonuçları

onun üç cinayetle de bağlantısı olduğunu gösterdiği için, beraat etmesi ancak birçok uzmanın ifadesiyle mümkün olabilecekti.

Charlie ağabeyinin milyon dolarlık kefaletini yatırmış ve ona en iyi avukatlardan oluşan bir savunma ordusu kurmuştu. Avukatlara göre Rachel'in olaylara ilk elden tanıklık etmiş olması ve FBI'in sanal suçlar departmanının Eddie'nin antrepo dairesinde bulduğu kanıtlar Joe'yu özgür bırakmak için yeterliydi.

Charlie de Randal'a el salladı. Meraklı gözlerin kendisini izlediğini biliyor fakat bu istenmeyen ilgiyi görmezden gelmeye çalışıyordu. Bu bakışmaların ve fısıldaşmaların ne zaman sona ereceğini merak etti ama görünüşe göre, bu pek kolay olmayacaktı.

“Barmen,” diye seslendi Randal, Charlie yanındaki tabureye otururken. “Bir Guinness ve sek bir Jack değil mi?” diye sordu Charlie'ye.

Charlie başını salladı. “İyi görünüyorsun.”

Barmen iki tane viski servis etti ve Charlie kendininkini tek yudumda bitirerek bardağını yeniden masaya koydu. Bardağı yeniden dolduran barmen, kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu.

“Bir sorun mu var?” dedi Randal kaşlarını çatarak.

“Hayır dostum, hiçbir sorun yok.” Barmen onlardan uzaklaşıp barın diğer tarafına doğru gitti.

“Alıştım artık,” dedi Charlie eliyle o anı geçirirken.

“Ama ben alışmadım.”

“Geçecek,” dedi Charlie onu yatıştırmak için. “İnsanlar hâlâ olan şeyler yüzünden korkmuş durumdalar. Resmin tüm haber bültenlerinde yayınlanıp adın da korkunç bir suçla anılınca, insanlar kendilerini sana bakmaktan alıkoyamıyor, masum bile ol-san.”

Randal bu fikre karşı çıkararak başını salladı. “Ee, bana o çatıda gerçekten neler olduğunu ne zaman anlatacaksın?”

“Adam aşığı atladı, bu kadar.”

“Evet,” dedi Randal. “Atladı. Peki ya Rachel?”

“Biz... birlikteyiz,” dedi Charlie.

“Birlikte misiniz?”

“Yani aslında ikimiz de sahte bir yakınlık istemiyoruz, travmatik olaylar böyle şeylere yol açabiliyor. O yüzden ağırdan alıyoruz, nereye gideceğini hep birlikte göreceğiz.”

“Anladım. Annen nasıl peki?”

“Buna bir mucize gözüyle bakıyorlar. Ben Joe’yu Bridgewater’den çıkardıktan sonra kendine gelmiş. Mucize avcıları onun tüm kötü olaylar geride kalana kadar komada kaldığını, Tanrının onu tüm bu şeylere tanıklık etmekten korumak için bilinçsizleştirdiğini söylüyorlar. Delice değil mi?”

“Daha deli şeyler de duydum, rastgele atlayışçılar mesela,” dedi Randal. “Ama annenin iyileşmesine sevindim, mucize ya da değil, bu iyi bir haber.”

“Kefaletini ödediğimden beri Joe onun yanibaşından ayrılmıyor.”

“Bölge savcısının onu duruşmaya çağırdığına inanamıyorum.”

“Joe da benim kadar masum. O adamları öldüren Eddie’ydi.”

Randal başını salladı. “Şimdi jürinin de böyle düşünmesine odaklanmamız lazım. O enstrüman nereden çıktı?” Charlie’nin boş bir bar taburesine dayadığı gitarı gösteriyordu.

“Bu gece bir sahne performansım var da.”

“Canlı mı? Seni hiç çalarken görmemiştim,” dedi Randal.

“Çalmam zaten ama bu davulcu benim çalışıma bayılıyor, sololarda harika olduğumu söylüyor. Buna inanabiliyor musun? Ben ve solo? Bir rock performansı olacak, caz değil ama yine de biri sana bu kadar iltifat edince onu reddetmek kolay olmuyor.”

“Öyle mi? Nerede peki bu performans?”

“Aslında bu Walderman Hastanesi yararına yapılan bir yardım konseri, Rachel da geliyor.”

“Joe?”

“Joe mu?” diye gülümsedi Charlie. “Bahsettiğim davulcu Joe.”

İçkileri gelince Randal kadeh kaldırdı.

“Davulcuya o zaman,” dedi. “Seni kabuğundan çıkarıp sahneye getirebildiği için. Sen harika bir gitaristsin, sesini duyurman lazım.”

“Joe duydu işte. Joe’ya,” dedi Charlie ve kadehini kaldırdı.